

Onunla tanistigimiz zaman ben 14 yasindaydim, o ise benden oldukça yasli. Hayatina giren ilk kisi degildim ve sonuncusu da olmayacaktim kuskusuz. Herkes bu beraberlik için yasimin çok küçük oldugunu düşünüyordu. Aslında hiç bir zaman yasinizin uygunlugu söz konusu olamaz böyle bir iliskide...

Ilk önceleri sadece yakin arkadaslarimla paylastim küçük sirrimi. Sadece gönül eglendiriyordum onunla (ne kadar da aptalmisim...) Aileme anlatamazdim. Sanirim "kiyametın kopması" diye adlandırılan durum, olanca gerçekligi ile çıkardı karsima. Gizledim, gizlendim...

Baslangıçta çok seyrek bulusuyorduk. Daha sonra bulusmalarimizin sayısı arttı. Gönül eglendirmek demistim ya, palavra. Çok zaman geçmesine gerek kalmadı hayatında kapladığı yeri anlamam için. Evet, onu seviyordum. Ama yine de, aklımda hep aynı düşünce vardı: "Onun tutsağı degilim ve istedigim zaman terk edebilirim." Buyurun size ikinci palavra. Ne, zamanla hayatimin her safhasına yerlesmesini fark etmem yetti onu terk etmeme ne de annemin bizi yakalaması. Aslında bizi yakaladı demem yanlış. Izlerimizi buldu, ardında bıraktıklarını gördü. Kızmadı, bagırmadı, sadece kısa bir nasihat çekti. Biliyordu çünkü bulusmamızı yasaklamasının bir sey ifade etmeyeceğini. O zamana kadar gizli devam ediyordu, yine gizli kalabilirdi ne de olsa.

Zaman geçtikçe birbirimize bağlandık (Palavra üç... Ben ona bağlandım, tabii ki onun umurunda bile degildim.). Su an dönüp geriye bakıyorum da, 12 uzun yıl geçti ve veren taraf hep ben oldum. O bana sahte mutluluklar verdi sadece, bense her şeyimi. Herhalde hayatta canımı vereceğim tek o oldu. Onun için kavga ettim, onun yüzünden hastalandım, ama hiç bir zaman ayırmadım yanımdan, ayıramadım...

Biliyordum nelere yol açtığını, görüyordum. Önce onu sevmeyi öğrendim, sonra nefret etmeyi. Beraber olmayı istemediğim anlarda bile yanımda olmaya devam ettiğini gördüm. Irademi yerle bir ettiğine, beni kendimle karşı karşıya getirdiğine şahit oldum. Baskalarını kıldım onun yüzünden ve ben daha da fazla kırıldım. İnsanlarla arama girdi. Arkadaslarım ondan nefret etti çoğu zaman. Hatta ben bile tiksindim bazen, ondan, bedenime ve ruhuma sinen kokusundan. Dudaklarimin her dokunusunda, ben onun ruhundan çaliyordum, o benim bedenimden. O her seferinde yeniliyordu kendini, bense gittikçe kötülesiyordum. Ama bir türlü terk edemedim.

Aslında bir kaç kez denedim ayrılmayı. Hepsinde de dönüşüm bir öncekinden güçlü oldu. Yoklugunda kıvrandım hasretinden, alismaya çalıştım, ama asla aklımdan atamadım. Uzun ve stresli geceler hep ev sahibim oldu. Tirnaklarımı yedim, yetmedi kuruyemise basladım. Ayrılık kilo aldırdı. Ve ben hep geri döndüm. Hatta su an bile yanımda.

Ama yine de yemin ediyorum burada, hepinizin önünde:
"Bir gün bırakacağım, bu lanet olasıca sigarayı."

Bir sogan soyulurken yasariyor da gözler,
Hazine soyulurken aldirmiyor öküzler,
Hayadan eser yoktur nafile bütün sözler.
Beyhude inat etme, salla hemen basini,
Gerdan kir, belini bük, al gitsin maasini.

Bir yolsuzluk görünce köpürme, isyan etme,
Bir hak için kendine, dik baslidir dedirtme,
Dogru yolu dostuna göster ama, sen gitme.
Ne derlerse huuu... diye salla hemen basini,
Dilini tut, uslu dur, al gitsin maasini.

Unutma bu ocagin adi asiyaptir,
Sen de bir dolap çevir, apartmanlar yaptir.
Hakikat nene gerek o memnu bir kitaptir.
Sana lazim olan sey, sallayarak basini,
El öpüp, etek öpüp almaktir maasini.

Bu güvercin eder mi atmacalarla yaris,
Öğrenmeden dünyayi gezdim de karis karis,
Vazgeç hak sevdasından sen de kervana karis,
Ne derlerse huuu diye, salla hemen basini,
Gerdan kir, belini bük, al gitsin maasini"

Sanirim 1943 yilindan bu yana degisen bir sey yok !

700 YILLIK ALTIN OGUT

ŞEYH EDEBALI'NİN OSMANLI DEVLETİNİN KURUCUSU ve DAMADI OSMAN GAZİ'YE VASIYETİ

Ey oğul, artık Bey'sin!
Bundan sonra
öfke bize, uysallık sana.
Güceniklik bize, gönül almak sana.
Suçlamak bize, katlanmak sana.
Acizlik bize, hoşgörmek sana.
Anlaşmazlıklar bize, adalet sana.
Haksızlık bize, bağışlamak sana...

Ey oğul, sabretmesini bil,
vaktinden önce çiçek açmaz.
Şunu da unutma;
insanı yaşat ki devlet yaşasın.

Ey oğul, işin ağır,
işin çetin, gücün kula bağlı.
Allah yardımcın olsun...
Güçlüsün, kuvvetlisin,
akıllısın, kelamlısın!
Ama; bunları nerede,
nasıl kullanacağını bilmezsen
sabah rüzgarında savrulur gidersin.
Öfken ve nefsin bir olup aklını yener.
Daima sabırlı, sebatlı ve
iradene sahip olarsın!
Dünya, senin gözlerinin gördüğü gibi
değildir. Bütün bilinmeyenler,
feth edilmeyenler,
görünmeyenler, ancak sen faziletli ve
ahlaklı olursan gün ışığına çıkacaktır.

Ey oğul ! Ananı , atanı say !
Bereket büyüklerle beraberdir.
İnancını kaybedersen ,
yeşilken çöllere dönersin.
Açık sözlü ol ! Her sözü üstüne alma !
Gördüğünü görme ! Bildiğini bilme !
Sevildiğin yere sık gidip gelme !

Ey oğul ! Üç kişiye acı :
Cahil arasındaki alime ,
zenginken fakir düşene,ve
hatırlı iken itibarını kaybedene.

Ey oğul! unutma ki,
yüksekte yer tutanlar,
aşağıdakiler kadar emniyette değildir.
Haklıysan mücadeleden korkma

Şeyh Edebalı

Ben bu zamanlari hatirliyorum, ya siz?

Bir zamanlar:

"Simdi huzurlarinizda Hakan Peker dans grubu" anonsunu hatirliyorsaniz Istanbul' un telefon kodunun 1 oldugu ve karsiye ararken kod çevirmek zorunda olmadiginizi hatirliyorsaniz Hayatinizda en az bir kere kaset doldurtmak icin para verdiyseniz Ayni çizgili gömlek ve ayni kravati yillarca giyen Erkan Konuk'un hazirlayip sundugu Pop Saati programini seyrettiyseniz Rahmetli Cenk Koray'in sundugu tele pazar programindaki "kutunuzu aciyorum"

sözü okulda espri konusu oldu ise Voltron voltron voltron'i biliyorsaniz Sirinlerin müzigi hala aklinizdaysa Rahmetli Adile Nasit'in "kuzucuklarım" diye hitab ettiklerindenseniz "Önce alisveris sonra fis" parodisini unutmadiysaniz Ankara Keçiören parkindan pazar sabahlari naklen yayınlanan çocuk programinda yarisan tontonlarla ponponlari seyrettiyseniz Zeki-Metin'in kabare kasetleri hala arsvinizdeyse Video'da yerli film seyrettiyseniz Ankara'ya telefon etmek isteyen babanizin, operatöre "yildirim" dedigini hatirliyorsaniz Gri renkli 500 liranin müthis bir harçlık oldugu zamani hatirliyorsaniz Ugur dondurma makinesine sahip olan dondurmaciya "abi 10 liralik dondurma "

dediyseniz Telli arabaniza pullar ve çıkartmalar yapistirdiysaniz. (Hatta Blue Jean'in igrenc tutkalli artist cikarmaları dolabinizdan cikmadigi icin annenizden azar isittiyseniz)

Tüf tüflere en sivri külahlari yapmak için yapistirici kullandiysaniz Pinokyo'nun tek bisiklet markasi oldugu günleri hatirliyorsaniz Arkadaslarinizla maç sonrasi "Elvan" gazozu içtiyseniz Matchbox ve Majorette'nin küçük arabalari hayallerinizi süslediye Mekap ve esem sport o zamanlar bildiginiz yegane spor ayakkabilar ise.

TRT 2'yi seyretmek için yeni anten aldiysaniz Pilsa'nin (PlayMobil) Kuzey Kalesi seti hep hayalinizde kaldi ise.

Lego'lara inanilmaz bir hayranlik duydugunuz zamani hatirliyorsaniz Madonna'yi hürriyet gazetesinde üzerinde Healthy yazili t-shirt'i ile ilk defa gördüğünüz ani hatirliyorsaniz Galleria'nin açildigi zamani hatirliyorsaniz BMX sizin icin bir anlam ifade ediyorsa Kartus kasetleri biliyor ve LP'leri dinlediginiz zamanlari hatirliyorsaniz

Rebul, First Class ve madalyonlu sise Brut'u biliyorsaniz ITT Schaub Lorenz'in en iyi müzik seti oldugu günleri hatirliyorsaniz Taksim' deki Mc. Donald's' in açildigi günü ve istiklal caddesi'nin trafige açık oldugu günleri hatirliyorsaniz Televizyonda seyrettiginiz ilk renkli futbol maçında sahayi yesil görünce nasıl sok oldugunuzu hatirliyorsaniz Bir video kulüpten video kaset kiraladiysaniz Minti Minti' nin ne demek oldugunu biliyorsaniz Hala daha Betamax kasetleriniz ve tank gibi videonuz bir yerlerde duruyorsa

Radyonun FM frekansini karistirirken sadece tek bir-iki kanalın çıktigi günleri hatirliyorsaniz "Çilgin Kiz" dendiginde aklınıza sadece Cindy Lauper geliyorduydu.

Babaniza bir telsiz almasi icin yalvardiysaniz Break Dance firtinasina kapildiysaniz.

Commodore 64 veya Sinclair Spectrum sizin için büyülu bir dünya demekse.

Almanya'dan gelen tanidiklarnizin getirdikleri çikolatalarin tadini hala unutamadiysaniz.

"Örovizyon" sarki yarismasini ailece seyretmis ve Türkiye'ye düşük puan veren ülkeleri ailece kinamissaniz İlk Haribo'yu gördüğünüzdeki hayranliginizi hala hatirliyorsaniz TV eklerinde, programlarin yaninda (renkli) yazdigi günleri biliyorsaniz

Musti'nin konusurken ellerini garip bir sekilde ileri geri hareket ettirdigini hatirliyorsaniz Rambo'yu (ilk kan), Jaws'i ve Kötü Ruh'u sinemada seyrettiyseniz.

Kardaki Izler dizisini hatirliyor ve hala ürperiyorsaniz.

Pamuk Ipligi adli dizide teleferikte kalanlar için dua ettiginiz zamani hatirliyorsaniz Fisher marka müzik seti hayalinizi süslediye Misketin her türlüünü oynadiniz, ve en çok da "kuytu"dan zevk aldiniz ise

Sony'nin C7 model devasa videosunu hatirliyorsaniz Pazar günü radyoda o bol alkis etkili tatil sabahi adli programi dinlediyseniz.

Internet diye bir kelimenin olmadigi zamanlari hatirliyorsaniz Heidi ve Peter'i hatirliyorsaniz J.R.' i kimin vurduğunu biliyorsaniz Köle Isaura'nin müziği hala aklınızdaysa Wham' in ayrilmasina hala üzüliyorsanız Radyoda "simdi hafif batı müziği dinleyeceksiniz" anonsu ile sevdiginiz sarkilar çalindi ise Bazen içinizden Kara Simsek' in müzigini mirildaniyorsaniz Kristal Büfe, ilk bildiginiz fast food restoranti ise TRT'de Cüneyt'in günlüğü adli diziyi hatirliyorsaniz Yakari'deki kartalin "yakarikuuuu, hakarikuuu" diye uçtugunu hatirliyorsaniz Duran Duran ve A-HA üyelerinin isimlerini biliyorsaniz Hala 33' luk plaklariniz duruyorsa Galactica'daki Saylon'lularin kostümlerine hala hayransaniz Gündüzleri televizyon seyretmenin rüya olduğu günleri biliyorsaniz "Güüüç Bende Artık" kimin sözü biliyorsaniz Güzel kadın dendiginde aklınıza Bo Derek ve Ursula Andress geliyorsa Reebok ilk geldiginde, markanın son hecesi okulda alay konusu olduysa "Jetgiller ve Degis Tonton!" gibi çizgi filmleri hatirliyorsaniz Çinkes nedir biliyorsaniz

3 büyüklerin maçlarını decodersiz seyrettiyseniz Okulda Zagor, Zembla ve Mandrake muhabbetleri yaptıysaniz Cicek Kiz Candy' nin müzigindeki "Watasiva Kendiii" sözü hala aklınızdaysa.

Converse All Star'i ilk defa giymenin mutlulugunu yasadiysaniz Japonya'yi Shogun ile tanıdıysaniz SİZ O MUHTESEM ZAMANLARI YASAMIS OLAN SEKSENLERİN ÇOCUGUSUNUZ!! O GÜZEL GÜNLERİ HIÇ AMA HIÇ UNUTMAYIN...

Düşündüğünüz,
Söylemek istediğiniz,
Söylediğinizi sandığınız,
Söylediğiniz,
Karşınızdakinin duymak istediği,
Duyduğu,
Anlamak istediği,
Anladığını sandığı,
Anladığı..

arasında farklar vardır
Dolayısıyla insanların birbirini yanlış anlaması için en az 9 ihtimal var.

Sylviane Herpin

90/10 Sırrını keşfedin

Bu hayatınızı değiştirecek. 90/10 sırrı inanılmazdır! Çok azımız bunun farkındadır. Sonuç ?

Pek çok insan gereksiz yere stresten, dertlerden, problemlerden ve başağrısından acı çekmektedir.

Bu sır nedir ?

Hayatın %10'u, sizin başınıza gelenlerden oluşur.
Hayatın diğer %90'ına ise sizin bu başınıza gelenlere nasıl davrandığınızla karar verilir.

İnsanlar anlamsız şeyler söyler ve yaparlar. İnsanlar hasta olurlar. Arabalar bozulurlar. Uçaklar geç kalır ve bütün planlarımızı alt üst ederler. Trafikte bir sürücü canımızı sıkabilir v.s. Bu %10'luk kısım tamamen bizim kontrolümüz dışında gerçekleşir.

Diğer %90'lık kısım farklıdır. Diğer %90'lık kısmı siz belirlersiniz. Nasıl ? Olaylara yaklaşımınızla!

Bir örnek verelim. Ailenizle kahvaltı yapıyorsunuz. Kızınız, kahve fincanına çarpıyor ve bir fincan kahve gömleğinizin üzerine dökülüyor. Biraz önce olan olay üzerinde hiç bir kontrolünüz yok. Sonradan olacaklar ise sizin davranışınıza göre belirlenecek.

Lanet ediyorsunuz. Kahveyi üzerinize döktüğü için kaba bir şekilde kızınızı azarlıyorsunuz. Kızınız üzülüyor ve ağlamaya başlıyor. Kızınızı azarladıktan sonra eşinize dönüyor ve kahve fincanını masanın kenarına çok yakın koyduğu için eleştiriyorsunuz. Bunu kısa bir sözlü tartışma takip ediyor. Öfkeyle üst kata çıkıyor ve gömleğinizi değiştiriyorsunuz. Aşağıya indiğinizde kızınızı, ağlamaktan dolayı kahvaltısını bitirememiş ve okul için hazırlanamamış bir halde buluyorsunuz. Kızınız otobüsü kaçırıyor. Eşinizin işe gitmek için hemen çıkması gerekiyor. Hemen aceleyle arabanıza koşuyorsunuz ve kızınızı okula bırakmak üzere hareket ediyorsunuz. Geç kaldığınız için, saatte 30 mil hız sınırlaması olmasına rağmen saatte 40 mil hızla gidiyorsunuz. 15 dakikalık gecikmeden ve hız limitini aştığınız için ödediğiniz 60\$ trafik cezasından sonra okula ulaşıyorsunuz. Kızınız size "Hoşçakal" demeden binaya koşuyor. Ofise 20 dakika gecikmeyle geliyorsunuz ve evrak çantasını evde unuttuğunuzu anlıyorsunuz. Gününüz korkunç bir şekilde başladı ! Devam ettikçe, kötüleşiyor, daha da kötüleşiyor sanıyorsunuz. Eve gitmeyi dört gözle bekliyorsunuz.

Eve ulaştığınızda eşiniz ve kızınızla olan ilişkilerinizde araya sıkıştığınızı sanıyorsunuz.

Neden ? Sabahleyin nasıl tepki verdiğinizle ilgili olarak!

Neden kötü bir gün geçirdiniz?

- A) Kahve sebep oldu
- B) Kızınız sebep oldu
- C) Polis sebep oldu
- D) Siz sebep oldunuz

Cevap "D" şıkkı. Kahvenin dökülmesinde sizin bir kontrolünüz yoktu.

Sizin gününüzün kötü geçmesine o 5 saniye içindeki davranışlarınız sebep oldu. Olabilecek ve olması gereken ise şöyleydi.

Üzerinize kahve sıçradı. Kızınız ağlamak üzere. Siz nazikçe "Tamam tatlım, bir dahaki sefere biraz daha dikkatli olman gerek" diyorsunuz. Havluyu kaptdığınız gibi üst kata çıkıyorsunuz. Gömleğinizi değiştirip, evrak çantasını aldıktan sonra aşağıya iniyorsunuz ve aynı anda pencereden kızınızın otobüse bindiğini görüyorsunuz. Kızınız geri dönüp el sallıyor. Siz ve eşiniz işe gitmek

için birlikte çıkmadan önce pşyorsunuz. 5 dakika önce iše geliyorunuz ve çalışma arkadaşlarınıza neşeli bir şekilde selam veriyorsunuz. Patronunuz ne kadar güzel bir günde olduğunuz hakkında konuşuyor.

Farka bakın!

İki farklı senaryo. İki de aynı başladı. İki de farklı bitti. Neden ?

Nasıl tepki verdiğinize bağlı olarak. Gerçekten olanların %10'unda hiç bir kontrolünüz yok. Diğer %90'ı ise sizin tepkinizle belirlenir.

[Kaynak bilinmiyor ©](#)

Abraham Lincoln'ün Mektubu

-ABD'nin eski ve ünlü başkanlarından Abraham Lincoln'ün oğlunun hocasına hitaben yazdığı mektuptur.-

Öğret ona ki...

"Öğrenmesi gerekli, biliyorum; tüm insanların dürüst ve adil olmadığını... Fakat şunu da öğret ona; her alçağa karşılık bir kahraman, her bencil polikacıya karşılık kendini adanmış bir lider vardır.

" Her düşmana karşılık bir de dost olduğunu da öğret ona! Zaman alacak biliyorum, fakat eğer öğretebilirsen ona, kazanılan bir doların, bulunan beşinden daha değerli olduğunu öğret... Kaybetmeyi öğrenmesini

öğret ona!.. Ve hem de kazanmaktan neşe duymayı, kıskançlıktan uzaklara yönelt onu..."

"Eğer yapabilirsen, sessiz kahkahaların gizemini öğret ona... Bırak erken öğrensin, zorbaların görünüşte galip olduklarını...

"Eğer yapabilirsen, ona, kitapların mucizelerini öğret.Fakat ona, sessiz zamanlar da tanı! Gökyüzündeki kuşların, güneşin yüzü önündeki arıların ve yemyeşil yamaçtaki çiçeklerin edebi gizemini düşünebileceğini... Okulda hata yapmanın, bile yapmaktan çok daha onurlu olduğunu öğret ona...Ona, kendi fikirlerine inanmasını öğret. Herkes ona yanlış olduğunu söylediğinde dahi..."

"Nazik insanlara karşı nazik, sert olanlara karşı da sert olmasını öğret ona'.. Herkes birbirine takılmış bir yöne giderken, kitleleri izlemeyecek gücü vermeye çalış oğluma! Tüm insaları dinlemesini öğret ona, fakat, tüm dinlediklerini gerçeğin eleğinden geçirmesini ve sadece iyi olanları almasını da öğret."

"Eğer yapabilirsen, üzüldüğünde bile nasıl gülümseyeceğini öğret ona...Gözyaşlarında hiçbir utanç olmadığını öğret.Herkesin, sadece kendi iyiliği için çalıştığına inananlara, dudak bükmesini öğret ona. Ve aşırı ilgiye dikkat etmesini.."

"Ona, kuvvetini ve beynini en yüksek fiyatı verene verene satmasını, fakat hiçbir zaman kalbi ve ruhuna fiyat etiketi koymamasını öğret... Uluyan bir insan kalabalığına kulaklarını tıkamasını öğret ona... Ve eğer kendisinin haklı olduğuna inanıyorsa, dimdik dikilip savaşmasını öğret. Ona, nazik davran, fakat onu kucaklama!.. Çünkü ancak ateş çeliği saflaştırır. Bırak, sabırsız olacak kadar cesarete sahip olsun. Bırak, cesur olacak kadar sabrı olsun. Ona, her zaman kendisine karşı derin bir inanç taşımasını öğret. Böylece insanlara karşı da derin bir inanç taşıyacaktır..."

"Bu büyük bir taleptir. Ne kadarını yapabilirsen bir bak bakalım...O, ne kadar iyi, küçük bir insan. Oğlum..."

!

ACISIZ BİR DÜNYA

DOÇ. DR. SEFA SAYGILI

Adeta hayatımızın bir parçası olan acı ve ıstırapı zaman zaman hepimiz hissediyoruz. Acı, hissi bir işaret ile başlar. Organizmamız için tehlikeli olarak kabul edilen bir şey ile sinir uçlarımız uyarıldığında alarm olarak acı hissedilir. Omurilik yoluyla beyine milyonlarca işaret gönderilir. Bu işaretler daha sonra sınıflandırılır ve beyin acıyı ifade eden daha üst bölmelerine bir mesaj yollar. Sonra, beyin önceden kaydedilmiş mesajların arasından bir cevap seçer. Acı hissi ilk anda pek hoş birşey olarak kabul edilmeyebilir. Ama eğer, vücudumuz acı hissetmez bir yapıda olsaydı, hayat zannettiğimiz gibi çok daha "tatlı" olmayacaktı. Lepra (cüzam) hastalığında acı hissi kaybolur. Bu yüzden cüzamlılar kendilerini acıya karşı koruyamaz, dokularını parçalayacak bir tehlike ile karşılaştıklarında kendilerini uyaracak bir sistemden mahrumdurlar. Bu yüzden derileri yarıldığı, hatta kemikleri görüldüğü halde, yürüyen veya koşan hastalar görülebilir. Bu da çürümenin devamına yol açar. Bazen bir şey almak için ellerini ateşe bile sokabilirler, çünkü acı duyguları yoktur. Kendilerini öldürmeye karşı tam bir kayıtsızlık içindedirler. Hindistan'da lepra üzerine çalışma yapan Dr. Paul Brand(*), acı hissi olmayan hastalarla çalıştıktan sonra, acının Batı'da sanıldığı gibi evrensel bir düşman olmadığını, aslında bizi bedenimize zarar vermememiz için uyarıcı ve koruyucu önemli, nazik ve karmaşık bir biyolojik sistem olduğunu görmüştür. Acının tatsızlığı, o nefret ettiğimiz yanı bizi korumada, tehlikeye ve yaralanmaya karşı uyardırıcı etkili olmaktadır. Acının bizi üzmesi, tüm insan organizmasını problemin üzerine eğilmeye zorlamaktadır. Her ne kadar, bedenin bir dış koruma zırhı oluşturan ve bizi acıdan çabucak uzaklaştıran otomatik refleksleri varsa da, tüm organizmayı işe karışması ve bir tepkide bulunması için harekete geçiren ve zorlayan da bu tatsızlık duygusudur. Aynı zamanda acı ile gelen tecrübe, hafızamıza kazınır ve tekrarlandığında tehlike alarmı çalarak bizi korur. Aynı şekilde, çektiğimiz acılarda bir anlam bulmak, hayattaki zorluklarla başa çıkmada bize yardımcı olur. Fiziksel acının amacını anlama, acı karşısında çektiğimiz ıstırapı azaltabilir. Hayatın acı olmadan geçmeyeceğini bilmemiz vakitsiz gelen acıya karşı sağlıklı bir şekilde hazırlanabilmemizi sağlar. Acı hakkında, "Bedenimizin bizim için hayati derecede önemli bir konuda, dikkatimizi çekecek en etkili yolla yaptığı ikaz" diye düşünmeye başlarsak, bu konudaki yaklaşımımız değişecektir. Ve acı hakkındaki tutumumuz değiştikçe, ıstırapımız da azalacaktır. Dr. Brand, acı hakkında incelemelerinden sonra "acıya minnettar olmamız bile gerekir" demektedir. Acıyı tecrübe etmek, algılama sistemimizi de çalıştıracığından faydalıdır. Acının bir diğer faydası da genellikle iyileşmeye yardımcı olan faaliyetleri harekete geçirmesidir. Bedenin geri çekilmesi, dinlenmesi, yavaşlaması, metabolik hız ve azaltılmış aktivite gibi tepkiler organizmanın iyileşmesini hızlandıracaktır. Fiziksel acı, bir bedene sahip olduğumuz duygusunu bize hatırlatarak bedenimizin tümünün farkına varmamızı sağlar. Cüzam hastaları şöyle demektedir: "Tabii ki ellerimi ve ayaklarımı görebiliyorum, fakat bunlar sanki benim bir parçam değillermiş, sadece birer oyuncakmış gibiler." Bu sebeple acı, sadece bizi uyarmakla ve korumakla kalmaz aynı zamanda kendimizi bir bütün olarak görmemizi de sağlar. Ellerimizde ve ayaklarımızda acı duygusu kalktığında, bu parçalar sanki bedenimize ait değillermiş gibi gelmektedir. Aynı bu şekilde ıstıraplar insanları birbirleriyle bütünleştirir. Belki de ıstıraplarımızın ardında yatan nihai mana da budur. Diğer insanlarla paylaştığımız en temel unsur ve bizi tüm canlı varlıklar ile birleştiren faktör, acılarımız ve ıstıraplarımızdır. Ümitsiz bir durumla karşılaştığımız, değiştirelemeyecek bir kederle yüzyüze geldiğimiz zaman bile hayatta bir anlam bulabileceğimizi asla unutmamalıyız. İnsan, acısının ardında bir mana olduğuna inanırsa, acı çekmeye hazır olur. Bu şekilde hem ıstırapını azaltır,

hem de acının derinleşmesinin önüne geçer. Acı karşısında hemen acı veren unsuru gidermek için faaliyete geçeriz. Gereksiz yere acı çekmeyi kimse istemez. Ancak acının kaçınılmaz olduğu durumlarda, cesurca acı çekmeyi kabul edersek, hayat da son ana kadar bir anlama sahip olur ve acı, işkence olmaktan çıkarak anlamlı bir hale gelir.

*Mutluluk Sanatı, Dharma Yayınları, 2000

Adam Olmak

çevrende herkes sasirsa bunu da senden bilse
sen akli basinda kalabilirsen eger
herkes senden kuskuy duyarden hem kuskuya yer birakir
hem kendine güvenebilirsen eger
bekleyebilirsen usanmadan
yalanla karsilik vermezsen yalana
kendini evliya sanmadan
kin tutmayabilirsen kin tutana

düslere kapilmadan düs kurabilir
yolunu saptirmadan düsünebilirsen eger
ne kazandim diye sevinir ,ne yikildim diye yerinir
ikisini de vermeyebilirsen eger
söyledigin gerçegi büken düzenbaz
kandirabilir diye saflari dert edinmezsen
ömür verdigin isler bozulsa da yilmaz
koyulabilirsen ise yeniden
döküp ortaya varini yogunu
bir yazi turada yitirsen bile
yitirdiklerini dolamaksizin dile
bastan tutabilirsen yolunu
yüregine sinirine dayan diyecek
direncinden baska seyin kalmasa da herkesin
birakip gittigi noktaya
sen dayanabilirsen tek

herkesle düsüp kalkar erdemli kalabilirsen
unutmayabilirsen halki krallarla gezerken
dost da düsmanda incitemezse seni
ne küçümser nede büyültürsen çevreni
her saatin her dakikasina
emegini katarsan hakçasina
her seyiyle dünya önüne serilir
üstelik oglum ADAM OLDUN demektir.

Rudyard Kipling

Adam Olmak

evrende herkes şaşırsa bunu da senden bilse
sen aklı başında kalabilirsen eğer
herkes senden kuşku duyarken hem kuşkuya yer bırakır
hem kendine güvenebilirsen eğer
bekleyebilirsen usanmadan
yalanla karşılık vermezsen yalana
kendini evliya sanmadan
kin tutmayabilirsen kin tutana

düşlere kapılmadan düş kurabilir
yolunu saptırmadan düşünebilirsen eğer
ne kazandım diye sevinir ,ne yıkıldım diye yerinir
ikisini de vermeyebilirsen eğer
söylediğin gerçeği büken düzenbaz
kandırabilir diye safları dert edinmezsen
ömür verdiğin işler bozursa da yılmaz
koyulabilirsen işe yeniden
döküp ortaya varını yoğunu
bir yazı turada yitirsen bile
yitirdiklerini dolamaksızın dile
baştan tutabilirsen yolunu
yüreğine sinirine dayan diyecek
direncinden başka şeyin kalmasa da herkesin
bırakıp gittiği noktaya
sen dayanabilirsen tek

herkesle düşüp kalkar erdemli kalabilirsen
unutmayabilirsen halkı krallarla gezerken
dost da düşmanda incitemezse seni
ne küçümser nede büyültürsen çevreni
her saatin her dakikasına
emeğini katarsan hakçasına
her şeyiyle dünya önüne serilir
üstelik oğlum ADAM OLDUN demektir.

Rudyard K

Oykü ünlü Çin düşünürü Lao Tzu'nun zamanında geçer.. Lao Tzu bu öyküyü çok sever, anlatırmış hatta.. Köyün birinde bir yaşlı adam varmış.. Çok fakir.. Ama kral bile onu kiskanırmış.. Öyle dillere destan bir beyaz atı varmış ki.. Kral at için ihtiyara nerdeyse hazinesinin tamamını teklif etmiş ama adam satmaya yanaşmamış.. "Bu at, bir at değil benim için.. Bir dost.. insan dostunu satar mı" dermiş hep.. Bir sabah kalkmışlar ki, at yok.. Köylü ihtiyarın basına toplanmış.. "Seni ihtiyar bunak.. Bu atı sana bırakmayacakları, çalacakları belliydi. Krala satsaydın, ömrünün sonuna kadar beyler gibi yazardın. şimdi ne paran var, ne de atın" demisler.. ihtiyar: "Karar vermek için acele etmeyin" demis.. Sadece 'At kayıp' deyin. Çünkü gerçek bu.. Ondan ötesi sizin yorumunuz ve verdığınız karar. Atının kaybolması, bir talihsizlik mi, yoksa bir şans mı, bunu henüz bilmiyoruz. Çünkü bu olay henüz bir başlangıç. Arkasının nasıl geleceğini kimse bilemez.."

Köylüler ihtiyar bunaga kahkahalarla gülmüşler. Ama aradan 15 gün geçmeden, at bir gece ansızın dönmüş.. Meger çalınmamış, dağlara gitmiş kendi kendine.. Dönerken de, vadideki 12 vahşi atı pesine takip getirmiş. Bunu gören köylüler toplanıp ihtiyardan özür dilemişler. "Babalık" demisler.. "Sen haklı çıktın.. Atının kaybolması bir talihsizlik değil adeta bir devlet kusu oldu senin için.. şimdi bir at sürün var.."

"Karar vermek için gene acele ediyorsunuz" demis ihtiyar.. Sadece atın geri döndüğünü söyleyin. Bilinen gerçek sadece bu. Ondan ötesinin ne getireceğini henüz bilmiyoruz. Bu daha başlangıç.. Birinci cümlemin birinci kelimesini okur okumaz kitap hakkında nasıl fikir yürütebilirsiniz?.."

Köylüler bu defa ihtiyarla dalga geçmemişler açıktan ama, içlerinden "Bu herif sahiden gerzek" diye geçirmişler.. Bir hafta geçmeden, vahşi atları terbiye etmeye çalışan ihtiyarın tek oğlu attan düşmüş ve ayaklarını kirmiş. Evin geçimini temin eden oğul şimdi uzun zaman yatakta kalacakmış. Köylüler gene gelmişler ihtiyara.. "Bir kez daha haklı çıktın" demisler.

"Bu atlar yüzünden tek oğlun bacagini uzun süre kullanamayacak. Oysa sana bakacak baskası da yok.. şimdi eskisinden daha fakir, daha zavallı olacaksın" demisler.. ihtiyar "Siz erken karar verme hastalığına tutulmuşsunuz" diye cevap vermiş.

"O kadar acele etmeyin. Oğlum bacagini kirdi. Gerçek bu.. Ötesi sizin verdığınız karar.. Ama acaba ne kadar doğru.. Hayat böyle küçük parçalar halinde gelir ve ondan sonra neler olacağı size asla bildirilmez.. " Birkaç hafta sonra, düşmanlar kat kat büyük bir ordu ile saldırmış. Kral son bir ümitte eli silah tutan bütün gençleri askere çağırılmış. Köye gelen görevliler, ihtiyarın kırık bacaklı oğlu dışında bütün gençleri askere almışlar. Köyü matem sarmış. Çünkü savaşın kazanılmasına imkan yokmuş, giden gençlerin ya öleceğini ya esir düşüp köle diye satılacağını herkes biliyormuş.

Köylüler, gene ihtiyara gelmişler.. "Gene haklı olduğun kanıtlandı" demisler. "Oğlunun bacagi kırık, ama hiç değilse yanında. Oysa bizimkiler belki asla köye dönemeyecekler. Oğlunun bacagının kırılması, talihsizlik değil, şansmış meger.."

"Siz erken karar vermeye devam edin" demis, ihtiyar.. Oysa ne olacağını kimseler bilemez. Bilinen bir tek gerçek var. Benim oğlum yanımda, sizinkiler askerde.. Ama bunların hangisinin talih, hangisinin şanssızlık olduğunu sadece Allah biliyor.

" Lao Tzu, öyküsünü su nasihatla tamamlarmış, etrafına anlattığında:

"Acele karar vermeyin. O zaman sizin de herkesten farkınız kalmaz.

Hayatın küçük bir parçasına bakıp tamamı hakkında karar vermektan kaçının. Karar aklın durması halidir. Karar verdiniz mi, akıl düşünmeyi, dolayısı ile gelişmeyi durdurur. Buna rağmen akıl insani daima karara zorlar. Çünkü gelişme halinde olmak tehlikelidir ve insani huzursuz yapar. Oysa gezi asla sona ermez.

Bir yol biterken yenisi başlar. Bir kapı kapanırken, baskası açılır. Bir hedefe ulaşsınız ve daha yüksek bir hedefin hemen oracıkta olduğunu görürsünüz."

Her sabah bir ceylan uyanir Afrika?da; kafasinda tek bir dusunce
vardir, en
hizli kosan aslandan daha hizli kosabilmek yoksa aslana yem olacaktir.
Her sabah bir aslan uyanir Afrika?da; kafasinda tek bir dusunce vardir,
en
yavas kosan ceylandan daha hizli kosabilmek yoksa acликтan ölecektir.
Ister aslan olun, ister ceylan olun hic önemi yok, yeter ki gunes
dogdugunda kosuyor olmaniz gerektigini hem de bir önceki gunden daha
hizli
kosuyor olmaniz gerektigini bilin. Yasam adli kosuyu ne kadar guzel
anlatmis Afrika atasözü Bir önceki gunden daha hizli kosmak
gerekmektedir.
Cunku eger aslansaniz; ve en yavas kosan ceylani bir önceki gun
yakalamissaniz ve bugun bir ceylan yakalamak niyetindeyseniz artik
bilmelisiniz ki en yavas ceylan sizden daha hizlidir. O halde dune göre
hizinizi arttirmaniz gerekmektedir. Yok eger ceylansaniz, ve henuz
aslana
yem olmadiy-saniz sizinizi dune göre mutlaka arttirmalisiniz. Cunku sıra
size gelmis demektir. Yani hayat kosusunda, devam edebilmenin tek
kosulu
var. Dunden daha hizli olabilmek. Bakin bakalim simdi kendinize; ONDAN,
SUNDAN,BUNDAN DEGIL,DÜNDEN HIZLI MISINIZ?

Bir zamanlar Afrikadaki bir ÷lkede hüküm süren bir kral vardı.
Kral,daha çocukluğundan itibaren arkadaş olduğu,birlikte büyüdüğü bir dostunu hiç yanından ayırmazdı.Nereye gitse onu da beraberinde götürürdü.
Kralın bu arkadaşının ise değişik bir huyu vardı.İster kendi başına gelsin ister başkasının,ister iyi olsun ister kötü,her olay karşısında hep aynı şeyi söylerdi: "Bunda da bir hayır var!"
Bir gün kralla arkadaşı birlikte ava çıktılar.Kralın arkadaşı tüfekleri dolduruyor, krala veriyor, kral da ateş ediyordu.Arkadaşı muhtemelen tüfeklerden birini doldururken bir yanlışlık yaptı ve kral ateş ederken tüfeğı geriye doğru patladı ve kralın baş parmağı koptu.
Durumu gören arkadaşı her zamanki her zamanki sözünü söyledi: "Bunda da bir hayır var!"
Kral acı ve öfkeyle bağırdı:
"Bunda hayır filan yok!Görmüyor musun, parmağım koptu?"Ve sonra da kızgınlığı geçmediğı için arkadaşını zindana attırdı.
Bir yıl kadar sonra, kral insan yiyen kabilelerin yaşadığı ve aslında uzak durması gereken bir bölgede birkaç adamıyla birlikte avlanıyordu.
Yamyamlar onları ele geçirdiler ve köylerine götürdüler.Ellerini,ayaklarını bağladılar ve köyünz meydanına odun yığdılar.Sonra da odunların ortasına diktikleri direklere bağladılar.
Tam odunları tutuşturmaya geliyorlardı ki,kralın başparmağının olmadığını farkettiler. Bu kabile, batıl inançları nedeniyle uzuvlarından biri eksik olan insanları yemiyordu. Böyle bir insanı yedikleri takdirde başlarına kötü olaylar geleceğine inanıyorlardı. Bu korkuyla, kralı çözdüler ve salıverdiler. Diğer adamları ise pişirip yediler.
Sarayına döndüğünde, kurtuluşunun kopuk parmağı sayesinde gerçekleştiğini anlayan kral, onca yıllık arkadaşına reva gördüğü muameleden dolayı pişman oldu. Hemen zindana koştu ve zindandan çıkardığı arkadaşına başından geçenleri bir bir anlattı.
"Haklıymışsın!" dedi. "Parmağımın kopmasında gerçekten de bir hayır varmış.

İşte bu yüzden, seni bu kadar uzun süre zindanda tuttuğum için özür diliyorum.Yaptığım çok haksız ve kötü birşeydi."
"Hayır" diye karşılık verdi arkadaş. "Bunda da bir hayır var."
"Ne diyorsun Allah aşkına?" diye hayretle bağırdı kral. "Bir arkadaşımı bir yıl boyunca zindanda tutmanın neresinde hayır olabilir."
"Düşünsene, ben zindanda olmasaydım, seninle birlikte avda olurdum,değil mi?
Ve sonrasını düşünsene? "

*Ah Ulan Rıza
Neden hala gelmedi... Yoksa
Saati mi şaşırdı bu hıyar?
Gerçi hiç saati olmadı ama en azından
Birisine sorar...
Cebimde bir lira desen yok!
Madara olduk meyhaneye
Ah eşşek kafam benim..
Nasıl da güvendim bu hergeleye!..
Gelse balığa çıkacaktık,
Ne çekersek kızartıp birayla yutacaktık...
Kafamız tam olunca şarkılar döktürüp
Enteresan hayallere dalacaktık...
Bu sandalı geçen hafta denk getirdik
Çalıntıdan düşürdük...
Arkadaşlar ısrar etti,
Biz de, iyi olur, bize uyar diye düşündük...
Saat sekizde gelecekti,
Bana birkaç milyon borç verecekti..
Yoksa o nemrut karısı kaçtı da
Onun peşinden mi gitti?...
Eğer öyleyse yandık,
Gudubet gene yaptı yapacağını!..
Geçen sene de merdivenden itip
Kırmıştı Rıza'nın bacağını...
Korkuyorum, bir gün ya kendini asacak,
Ya horlarken Rızayı boğacak..
Bak şimdi acıdım, aşk olsun adama...
Ben olsam vallahi başedemem!...
Hele beş tane velet ki boy boy,
Allah'tan düşmanıma dilemem!...
Aslında iyi çocuktur Rıza, efendi huyludur,
Herkesin suyuna gider...
Yoksa, kalıba vursan hani,
Tek başına on tane adam eder!...*

Bir keresinde, hiç unutmam
Üç-beş zibidi haraca dadandı;
Rıza, sandalyeyi kaptığı gibi
Herifleri hastaneyi kadar kovaladı!
Aynı mahallede büyüdük, aynı kızları sevdik,
aynı kafadaydık...
Orta ikiden bıraktık, matematik ağır
geliyordu
Biz başka havalardaydık...
Aynı gömleği giyer, aynı sigaraya takılır,
Aynı takımı tutardık...
Fener'in her maçına iddialaşp
Millete az mı yemek ısmarladık!
Bir tek askerde ayrıldık,
Bana Bornova düştü, Ona Gelibolu..
Döner dönmez evlendirdiler
En büyük salaklığı da bu oldu!
Bense hiç düşünmedi, .zaten param yoktu.
Hep tek tabanca gezdim...
Benim beğendiğimi annem istemedi
Onun gösterdiğini ben sevmedim...
Neyse, bunlar derin mevzu..
Anlaşıldı, bu herif artık gelmeyecek..
Ufaktan yol alayım
Anam evde yalnız, şimdi merakından ölecek!
Gittim, vurup kafayı yattım,
Rüyamda gördüm gülümseyerek geldiğini
Ne bilirdim, yolda kamyon çarpıp
Hastaneye kavuşmadan can verdiğini!..
Vay be Rıza!..
Sonunda sen de düşüp gittin azrailin peşine!
Dün, boşuna günahını almışım,
Ne olur kızma bu kardeşine...
Öğlen kahvede söylediler, Rıza öldü, dediler
Ne kolay söylediler!..

*Sanki dev bir taş ocağını
Kökünden dinamitleyip üstüme devirdiler!...
Ah dostum... O kocaman gövdene
O beyaz kefeni nasıl kıyıp giydirdiler?..
O zalim tabutun tahtalarını
Senin üstüne nasıl böyle çivilediler?
Yani sen şimdi gittin, yani yoksun, yani
Bir daha olmayacak mısın?
Yani bir daha borç vermeyecek
Bir daha bira ısmarlamayacak mısın?..
Peki, beni kim kızdıracak,
Kim zarar tutacak, kim ağzını şapırdatacak?
Peki, beni bu köhne dünyada
Senin anladığın kadar kim anlayacak?..
Ulan Rıza... Ne hayallerimiz vardı oysa,
Ne acayip şeyler yapacaktık..
Totoyu bulunca dükkân açacak,
Adını Dostlar Meyhanesi koyacaktık..
Talih yüzümüze gülecekti be,
Hafta sonu iki yavru kapıp
Boğaz yolunda o biçim fiyaka atacaktık!..
Ah ulan Rıza...
Bu mahallenin nesini beğenmedin de öte
yere taşındın?
Arasıra gıcıklaştırdın ama inan ki,
Benim en kral arkadaşımydın!..
Ah ulan Rıza...
Ben şimdi bu koca deryada tek başıma ne halt ederim?
Senden ayrılacağımı sanma,
Bir kaç güne kalmaz ben de gelirim!..
Yusuf Hayaloğlu*

ALÇAKGÖNÜLLÜ

Bir yarım olsun esmer yakisikli,
Cok sey istemem boyu 1.80 olsun.

Fazla zengin olmasin umrumda degil,
Yeterki 50-60 milyari olsun.

Meslege etikete hic onem vermem,
Isterse muhendis, isterse doktor olsun.

Dugunumde fazla gorkem istemem,
Yeterki nikahimiz Hilton`da olsun.

Balayimiz kucucuk bir tatil,
Paris`de Roma`da New-York`da olsun.

Yuzgorumlugu onemli degil,
Ne cikar birkac tasli pirlanta olsun.
Istedimki olmusken gonlumce olsun,

Nerede olursa olsun otururum ben,
Minicik uc katli bir koskum olsun.

Evimde erkegimin sozu gecmeli,
Yeterki benimde musadem olsun.

Ev islerimi kendim yaparim,
Bana yardim edecek birkac hizmetcim olsun.

Yemek hazirlamak ayri bir zevktir,
Pisirecek Bolu`lu bir ahcim olsun.

Midem buyuk degildir kuru ekmek yerim,
Yeterki katigim siyah havyar olsun.

Seyahat etmek en buyuk zevkim,
Yeterki arabam Passat olsun.

Yaz tatilim sakin gecmeli,
Bunun icin side`de bir yalim olsun.

Soguk karli kis gunlerinde,
Ugrak yerimiz Uludag olsun.

Yilbasi gecesi tek eglencemiz,
Maksim`de iborotti konseri olsun.

Dogumgunumu hatirlasin yeter,
Yeterki hediyesi bir yakut olsun.

Yildonumumuzu birlikte kutlayalim,
Bana hediyesi bir villa olsun.

Kocayalim onunla ayni yastikta,
Yeterki yastigimiz atlastan olsun.

Cocuklarimi kendim buyuturum,
Bakacak Italyan bir dadimiz olsun.
Bundan ibaret butun istegim,
Nice kismetlerim ciktida teptim.

Benim gibi bir alcakgonulluyu
Alacak olan sadece birazcik
Sabirli olsun :-)

Kac gece uykusuz kaldim
Seni gorememenin acisiyla yandim
Hayalini kurmaya calistim ama nafi
Hatirlanamayacak kadar uzaktin bana
Telefonum çalar diye bekledim
Oysa sen sesimi bile ozlememistin
Oylesine unutmustun beni
ALDIRMADIM

Gezdigin yollarda askimi aradim
Takip ettim kumsaldaki ayak izlerini
Heryerde seni sordum
Ben sana seninle ihanet etmistim
Anlatamadim ellere gulduler bana
ALDIRMADIM

Benim icin tanriya yalvardigini duydum
Beni dilemissin umutsuzca
Oysa yanindayken tutmamistin elimi
Sacimi oksamamistin bir defa olsun
O kadar istemistimki beni onemsemeni
Goz goze bile gelemedin benimle
Yanimdayken yoklugunu yasadim
ALDIRMADIM

Kahirdan baska bisey vermedin bana
Her damla goz yasimda
Acilar icinde kalmani diledim
Ve duydumki mutsuzmussun
Vedalamadan gidisimden dolayi yikilmissin
ALDIRMADIM

Paylastigimizi sandigim
Guzel gunler hatirina
Gelir af dilersin sandim
Ama gelmedin
Gururum engel oldu seni aramama
Yikildim ama belli etmedim
Baskasini sevdigimi dusunmeni istedim
Belki o zaman gelirsin sandim
Ama sen
ALDIRMADIN

Bu dünya dipsiz kapkara bir taktır oğlum
Bizi yavaş yavaş keser, kör bir makastır oğlum,
Bir gün bekleme benden ne han ne saray
Alınteri sana bitmez bir mirastır oğlum.....

ANLAMALIYDIM

Anlamalıydım ben üzüldüğüm de kılını kıpırdatmamandan, sadece işin düştüğünde aramandan, naber nasılsın lafının arkasına bir görüşelim mi ekleyememenden anlamalıydım sevgisizliğini.....

Ben seni görmek için sınırlarımı zorlarken, senin umursamamandan, alaycı konuşmalarından, yada senden vazgeçerim diye korkup önüme bir parça yem atmandan anlamalıydım....

Ben hayatta hiç kimseye bu kadar sabırlı bu kadar mülayim davranmamıştım oysaki, severdim özgürlüğümü, asi olmayı, bir bardak suda fırtınalar koparmayı, kimseye hesap vermemeyi..... bir bunları severdim birde seni sevdim.... Sevgilin değil sevdiğin olmayı istedim....

İlk defa biri benden hesap sorsun istedim, bir açıklama beklesin bu biraz açık değil mi yada hayır biryere gitmiyorsun evde oturuyorsun dan başka bir şeydi bu.... beni sorgula duygularımı sorgula istedim olmadı.....

Ne kadar da kolaydım senin için, ne kadar da zahmetsiz.... Tabii ki bocalardın, emindim düzgün insan olduğumdan hayatında hiç karşına çıkmamış kadar düzgün, emindin seni çok sevdiğimden ve düşündüğümünden; öyle olmasaydı her probleminde ilk beni ararmıydın.....

Nedenleri, niyeleri merak etmedim hiç inan etmedim.... Bu kadar sevgisizliğinde seni nasıl bu kadar sevdim onu merak ettim..... Benim için ne düşündüğünü, beni nasıl gördüğünü, sendeki beni merak ettim....

Artık hayal kurmuyorum, geçmişe bu kadar bağlı olmamın sebebi o zaman çok mutlu olmam bunu biliyorum.... Şimdi tekrar başlasakta, yalnızlığı paylaşıp sana gönlümü açabilir, gözüm kapalı güvenebilirmiyim sanıyorsun.....

Şimdi artık tek başımayım..... hiç değilse hakkını veriyorum yalnızlığın.... iki kişilik kocaman bir boşluktansa kendimi ve yalnızlığını yeğlerim....

Artık kendimi görmemek için aynalara bakmıyorum, üşürüm diye kazağını giymiyorum, ağlarım diye türkü söylemiyorum,

Belki de sen haklısın artık ben bile kendimi sevmiyorum.....

Söyledim”

.....duydu anlamına gelmez,

“duydu”

.....doğru anladı anlamına gelmez,

“anladı”

....hak verdi anlamına gelmez,

“hak verdi”

.....inandı anlamına gelmez,

“inandı”

.....uyguladı anlamına gelmez,

“uyguladı”

.....sürdürecekt anlamına gelmez...

Kapı komşum David'in beş ve yedi yaşında iki çocuğu var. Bir gün yedi yaşındaki oğlu Kelly'ye benzinle çalışan çalışan çim biçme makiasıyla nasıl çim biçildiğini öğretiyordu. Makinayı çim üzerinde nasıl döndüreceğini öğretirken eşi Jan, David'I bir soru sormak için içeri çağırdı. David içeri girince, Kelly makinayı çalıştırdı ve çimlerin ortasındaki çiçek tarhına daldı. Çiçek tarhı bir anda mahvolmuştu.

David döndüğünde gördüğü manzara karşısında çılgına döndü. Bütün komşuların çok beğendiği, emek emek kndi elleriyle yaptığı çiçek tarhı yoktu artık. David tam sesini yükseltmeye başlamıştı ki, Jan dışarıya çıktı ve David'e ''David, çiçek değil, çocuk yetiştirdiğini unutma!'' dedi. Jan bu sözleriyle bana anababa olarak önceliklerimizin ne olduğunu çok güzel anımsattı. Çocukların kendileri ve benlik saygıları, kırabilecekleri ya da hasar verebilecekleri herhangi bir fiziksel nesneden çok daha önemlidir. Bir futbol topunun kırdığı bir cam, dikkat edilmediği için kırılan bir lamba ya da mutfakta elden kayıp, kırılan bir tabak zaten kırılmıştır. Çiçekler zaten ölmüştür. Verilen bu zararı, bir de ben çocuğumu inciterek, yaşam sevincini öldürerek iki katına çıkartmamalıyım.

Birkaç hafta önce kendime spor bir ceket aldım ve dükkan sahibi Mark Michaels ile annebabalık üzerine biraz sohbet ettik. Mark bana eşi ve yedi yaşındaki kızlarıyla dışarıya yemeğe çıktıkları bir gece kızının masadaki bardağı devirdiğini anlattı. Masadaki su temizlenip, anne babası üzülmemesini söyledikleri zaman kızı onlara bakmış ve, ''Biliyor musunuz, size diğer anne babalara benzemediğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Arkadaşlarımla çoğunun annebabalaları böyle bir durumda onlara bağırır ve bir de daha dikkatli olmaları konusunda onlara söylev çekerler. Böyle birşey yapmadığınız için size teşekkür ederim!'' demiş.

Bir seferinde ben arkadaşlarımla yemekten, benzer bir olay oldu. Beş yaşındaki oğulları masaya bir bardak süt döktü. Arkadaşlarım çocuklarına bağırmaya başlayınca, ben de bilerek çarptım ve kendi bardağımı devirdim. 48 yaşında olmama rağmen nasıl halâ aynı şeyi yaptığımı anlatmaya başlayınca, çocuğun gözleri parladı ve anne babası gereken mesajı alıp, çocuklarına bağırmaktan vazgeçtiler. Her gün halâ yeni birşeyler öğrendiğimiz unutmak bazen ne kadar da kolay oluyor.

Geçenlerde Stephen Glenn'den ünlü bir araştırmacı bilimadamı hakkında bir öykü dinledim. Bir bilimadamının tıp konusunda yeni ve çok önemli buluşları olmuştu. Bir gazete muhabiri röportaj yaparken kendisine, ortalama bir insandan nasıl olup da daha farklı ve yaratıcı bir insan olduğunu sormuş. Kendisini diğerlerinden ayıran özellik neymiş?

Bilimadamı bu soruyu ''iki yaşındayken annesinin yaşadığı bir deneyim nedeniyle'' diye yanıtlamış. Bilimadamı buzdolabından süt şişesini çıkartmaya çalışırken, şişe elinden kayıp yere düşmüş ve ortalık süt gölüne dönmüş. Annesi mutfaka geldiğinde, ona bağırarak, söylenmek ya da cezalandırmak yerine, ''Robert, ne kadar güzel bir hata yaptın! Daha önce bu kadar büyük bir süt gölü görmemiştin. Evet, olan olmuş. Şimdi birlikte burayı temizlemeden önce biraz yerdeki sütle oynamak ister misin?'' demiş.

O da eğilip, oynamış yere dökülen sütle. Birkaç dakika sonra annesi, ''Robert, bu tür bir şey yaptığında, bunu senin temizlemen ve herşeyi eski haline getirmen gerektiğini biliyor musun? Bunu nasıl yapmak istersin? Bir sünger mi kullanalım, bir havlu ya da bir bez mi?

Hangisini istersin?" demiş. Robert süngeri seçmiş ve birlikte yere dökülen sütü temizlemişler.

Daha sonra annesi, "Biliyor musun, burada yaşadığımız olay, senin iki minik elinle bir süt şişesini taşıyamadığın kötü bir deneyimdi. Şimdi arka bahçeye çıkalım ve şişeyi sula doldurup, senin dolu bir şişeyi düşürmeden taşımanı sağlayalım" demiş. Küçük çocuk şişeyi boğazından iki eliyle tutarsa, düşürmeden taşıyabileceğini öğrenmiş. Ne güzel bir ders!

Bu ünlü bilimadamı daha sonra, o anda bir hata yaptığı zaman bundan korkmaması gerektiğini öğrenmiş. Yapılan hataların yeni birşeyler öğrenmek için çok güzel fırsatlar olduğunu anlamış. İşte bilimsel araştırmalardaki deneyler de bu temele dayanır zaten. Bir deney başarısız olsa bile, o deneyden çok değerli bilgiler elde edilir. Bütün annebabalar çocuklarına, annesinin Robert'a davrandığı gibin davranşalar çok daha iyi olmaz mı?

Son öykümüz de aynı tutumu yetişkinler bağlamında anlatıyor. Bu öyküyü birkaç yıl önce bir radyo programında Paul Harvey'den dinlemiştim. Genç bir kadın işten evine dönerken arabasının çamurluğuyla, bir başka arabanın tamponuna vurmuş. Kadıncağz ağlamaya başlamış, çünkü arabası yeniymiş. Bu durumu kocasına nasıl açıklayacakmış? Diğer arabanın sürücüsü anlayışlı davranmış, ama yine de birbirlerine plakalarını ve ruhsat numaralarını vermeleri gerektiğini açıklamış. Genç kadın, belgelerinin bulunduğu zarfı açtığında, zarftan yere bir kağıt düşmüş. Kağıtta eşinin el yazısıyla şu sözler yazılıymış: "Sevgilim, bir kaza yaptığında, arabayı değil, seni sevdiğimi unutma!"

şimdi bir kez daha çocuklarımızın, maddesel şeylerden çok daha önemli olduklarını anımsayalım. Bunu aklımızdan çıkarmadığımız zaman, çocuklarımız benlik saygısı kazanır ve yüreklerinde sevgi tomurcukları belirir. Dünyadaki en güzel çiçek tarhlarından daha güzel bir insan olurlar.

Jack Canfield

2. Porsiyon Tavuk Suyuna Çorba

'Yüreğinizi Isıtacak 78 Öykü Daha' kitabından

Beni aramaya çıkarsa düşlerin
Hüznün ruhuna çizdiği resimlerdeyim
Gamsız bir gecenin karanlığında değil
Yüreğinde kanayan kesimlerdeyim
Aklına düşerim hani olur da
Güzelliklerin görünmeyen yüzünde ara
Sevginin menfaate döndüğü yerde
Bir gönül yarasının izinde ara
Yıkılmış umutların enkazından geç
Öksüz bir çocuğun gözünde ara
Ağıtların tıttığı evlere uğra
Bir ananın boş kalmış dizinde ara
Beni yıldızlarda arama boşa
Yüreğini yasa boğan sızılardayım
Dertlerinle bulursun beni başbaşa
Senin gibi karayazılardayım
Sahte sevgileri tanımaz kalbim
Beni seven gönüllerin ocağında ara
Menfaatle bakmasını bilmez gözlerim
Beni gerçek dostlukların kucagında ara
Mutluluğu anlatan şarkılarda değil
Yaralı yüreklerin ağıtlarında ara
Beni menfaat ve ihanetten uzakta
Yağacak sevgi bulutlarında ara
Öyle senden çok uzaklarda değilim
Görmesini bilen gözlerin bakışındayım
Belki sana senden daha yakın bir yerde
Çarpan kalbinin her atışındayım
Aklına düşerim hani olur da

Beni sığmadığın duyguların içinde ara

O kadar da kolay bulurum sanma

Beni benim seni görebileceğim biçimde ara.....

**Paylasmanın kendini azaltmak olmadığını,
Diğer çalışanların öcü olmadığını,
Yüzyüze konuşmanın arkasından konuşmaktan daha etkili olduğunu,
Günaydın! demenin borç para vermek olmadığını,
Lütfen! demenin utanılacak bir şey olmadığını,
Yönetici olmanın emir vermek olmadığını,
İsyerinde sarkı mirildamanın suç olmadığını,
Astlarıyla aynı asansöre binmenin asansörü düşürmeyeceğini,
Saygının el pençe divan durmak demek olmadığını,
Geç gelenler listesinin erken gelmeyi sağlasa bile başarıyı artırmayacağını,
Bol bol toplantı yapıp fırça atmanın yöneticilik olmadığını, ..
Kahkahalarla gülmenin laubalilik demek olmadığını,
Saygı duyulacak iş, saygı duyulmayacak iş diye bir ayrımın olmadığını,
Yöneticiye duymak istediğini söylemenin iyilik olmadığını,
Eğitimin dinlenme olmadığını,
İletişim kurmanın sadece konuşmak olmadığını,
Özür dilerim kelimesinin yasak olmadığını,
Yasamda sevinçler kadar hüznlerin de olduğunu,
Mutluluk maskelerinin satılmadığını bilen ..
Kendisi ve bütün dünyayla barışık olan...
Ve tüm bunları çevresine anlatıp asılayacak kişiler ARANMAKTADIR.....**

Pakize SUDA

Tam göğsünüzün ortasında bir yeriniz acıyacak...
Evinizin sizi içine sığdıramayacak kadar dar olduğunu
fark

edeceksiniz...

Sokağa fırlayacaksınız...

Sokaklar da dar gelecek...

Tıpkı vücudunuzun yüreğinize dar geldiği gibi... Ne denizin mavisi
açacak

içinizi, ne pırıl pırıl gökyüzü...

Kendinizi taşıyamayacak kadar çok büyüyecek, bir
yandan da kaybolacak

kadar

küçüleceksiniz...

Birileri size bir şeyler anlatacak durmadan...

"Önemli olan sağlık."

"Yaşamak güzel."

"Boşver, her şey unutulur."

Siz hiçbirini duymayacaksınız...

Gözyaşlarınızdan etrafı göremez hale geleceksiniz.

O'ndan ölmesini isteyecek kadar nefret edecek, az

sonra kollarında

ölmek

isteyecek kadar çok seveceksiniz...

Hep ondan bahsetmek isteyeceksiniz...

"Ölüme çare bulundu" ya da "Yarın kıyamet

kopacakmış" deseler

başınızı

kaldırıp "Ne dedin?" diye sormayacaksınız...

Yalnız kalmak isteyeceksiniz...

Hem de kalabalıkların arasında kaybolmak...

İkisi de yetmeyecek.

Geçmişini düşüneceksiniz... Neredeyse dakika dakika...

Ama kötülerini

atlayarak...

Onunla geçtiğiniz yerlerden geçmek isteyeceksiniz...

Gittiğiniz

yerlere

gitmek...

Bu size hiç iyi gelmeyecek... Ama bile bile

yapacaksınız.

Biri size içinizdeki acıyı söküp atabileceğini

söylese,

kaçacaksınız...

Aslında kurtulmak istediğiniz halde, o acıyı yaşamak için

direneceksiniz.

Hayatınızın geri kalanını onu düşünerek geçirmek isteyeceksiniz...

Aksini iddia edenlerden nefret edeceksiniz...

Herkesi ona benzetip...

Kimseyi onun yerine koyamayacaksınız...

Hiçbir şey oyalamayacak sizi...

İlaçlara sığınacaksınız... Birkaç saat kafanızı

bulandıran ama asla

onu

unutturmayan... Sadece bir müddet buzlu camın arkasından

seyrettiren...

Bütün şarkılar sizin için yazılmış gibi gelecek...

Boğazınız

düğümünecek,

dinleyemeyeceksiniz...

Uyumak zor, uyanmak kolay olacak...

Sabahı iple çekeceksiniz... Bazen de "Hiç güneş doğmasa" diyeceksiniz.
Ne geceler rahatlatacak sizi ne gündüzler...
Ölmeyi isteyip, ölemeyeceksiniz...
Belki çivi çiviye söker diye can havliyle önünüze çıkana sarılmak
isteyeceksiniz... Nafile... Düşüncesi bile tahammül edilmez gelecek...
Rüyalar göreceksiniz, gerçek olmasını istediğiniz...
Her sıçrayarak
uyandığınızda onun adını söylediğinizi fark
edeceksiniz...
Telefonun çalmasını bekleyeceksiniz... Aramayacağını
bile bile... Her
çaldığında yüreğiniz ağızınıza gelecek... Ağlamaklı
konuşacaksınız
arayanlarla...
Yüreğiniz burkulacak...
Canınız yanacak...
Bir daha sevmemeye yemin edeceksiniz.
Hayata dair hiçbir şey yapmak gelmeyecek içinizden...
Onun sesini bir kez daha duymak için yanıp
tutuşacaksınız... Defalarca
aradığı günlerin kıymetini bilmediğiniz için
kendinizden nefret
edeceksiniz...
Yaşadığınız şehri terk etmek isteyeceksiniz... Onunla hiçbir anınızın
olmadığı bir yerlere gidip yerleşmek...
Ama bir umut... Onunla bir gün bir yerde karşılaşma
umudu... Bu umut
sizi
gitmekten alıkoyacak...
Gel gitler içinde yaşayacaksınız...
Buna yaşamak denirse...
*
Razı mısınız bütün bunlara?
Hazır mısınız sonunda ölüp ölüp dirilmeye?
O halde âşık olabilirsiniz.

AŞKIN TÜRLERİ

İlk aşk

Ne yaparsanız yapın, ilk aşkınızı unutmanız mümkün değildir. Yıllar sonra dönüp, "ben ona nasıl aşık olmuştum acaba" diye pişmanlıkla karışık garip bir duygu da yaşayabilirsiniz, olsun. O, size ilk aşkı tattırmış, en önemli yaşam tecrübelerinizden birini yaşatmıştır. Aranızda geçenler acı bile olsa, dönüp minnetle anacağınız biri hep var olacak. Daha ne olsun?

Yıldırım aşk

Var mı yok mu tartışmasının içinde değiliz. Diyelim ki var. Demek ki bazılarının duyguları yağmur olup yağabiliyormuş. Yıldırım aşkla başlayıp yıllar süren beraberlikler de var üstelik. Barda oturan kadını/erkeği görüp "bu akşam nasıl yatağa atarım?" diye düşünenlerden bahsetmiyoruz elbette. Sözünü ettiğimiz gerçek yıldırım aşk. Tek dikkat edilmesi gereken, sürekli yıldırım aşka tutulanların genellikle kendi yarattıkları illüzyonun peşinden koşmaları, gerçekte karşılaştıklarında da yeni bir illüzyon yaratmalarındır.

Olanaksız aşk

Bazen yolda yürürken rastlarız, bazen en yakınımızda bulunabilirler. "Bu ikisi bir araya nasıl gelmiş?" diye düşünürüz. Kendi başımıza geldiği de olmuştur, pedini sağa sola bırakan bir kadın ya da televizyondaki futbol maçını seyrederken daha önce hiç duymadığınız küfürler eden bir adam. Aman Allahım?" dersiniz. Ama olmuştur bir kere. Her aşkın olanaksız bir tarafı vardır gerçi, çoğunlukla bunları görmemeyi yeğleriz. Ama bu olanaksız taraflar bazen o kadar ağır basar ki, aşkın hem kaynağı, hem iddiası, hem motorize gücü, hem de terminatörü olurlar.

Yasak Aşk

Men edilmiş, engellenmiş ve çoğu zaman da yasadışıdır. Ama aşığın gözü görmez ki... Belki de aşkı aşk yapan bu "illegal" tarafıdır. Kimbilir?

Platonik Aşk

Onu görmek bile sizi heyecanlandırırken, o sizin yanınızdan, geçip gider. Siz heyecandan sapır sapır titrerken, o işiyle meşgul olur. O sizin için hayatınızdaki en önemli kişiye, siz onun için sıradan birisinizdir. Hem aşık hem de salak hissedersiniz kendinizi... Davranışlarından, konuşmalarından işaretler alıp, umutlanır, bozulur, küsersiniz. İnsanın bir kereliğine bu duruma düşmesi, tecrübesizlikle yorumlanıp, başışlanabilir. Ancak, bir kereden fazla başınıza geldiyse, oturup kendi hakkınızda düşünmeniz de yarar var.

Asktan yana söz duyunca
Ben hep seni düşünürüm
Uçsuz hayaller boyunca
Ben hep seni düşünürüm

Yıldızlar kayar yüceden
Renkler siyrilir geceden
Yüregim sizlar inceden
Ben hep seni düşünürüm

Aklin ucu deger hiçe
Yol ararım içten içe
Kainat uyur sessizce
Ben hep seni düşünürüm

Korkunun bittigi yerde
Haz duyarım perde perde
Bir mezar görsem bir yerde
Ben hep seni düşünürüm

Zaman zaman sonsuza akar
Meyve dökülür, dal kalkar
Çiçeklere bakar bakar
Ben hep seni düşünürüm

Rüzgar eser ilden il'e
Sağlıkta bitmez bu çile
"Var" dan öte, "Yok" ta bile
Ben hep seni düşünürüm

A.KARAKOC

İnsanların yalnız kalmak istediği anlar kaçıp gizlendikleri odaları vardır. Bu odalar kapandıktan sonra elinizdeki yüz anahtarı da denesiniz açamazsınız. Çünkü o kapılar yalnızca içeriden açılır. Benimse gezegenlerim, başka dünyalarım var. Çok sıkıldığım bir an alıp basımı gidiyorum bu dünyadan..Hep bir ayagım yerde,, bir ayagım bulutların üstünde. Aynaya baktığım zaman gülümseyen bir çocuk yüzü görüyorum.

"Hadi yakala beni " diyor Şımarık bir gülümsemeyle. "Hadi yakala beni, senin mutluluğun ben de gizli, Bensiz bir hiçsin "sen".

Sonra saklambaç oynuyoruz birlikte.

Kendimden kaçıyor, kendimden saklanıyor, kendimi yakalamaya çalışıyor, sonra bir sokak arasında aniden kendimle karşılaşınca "işte yakaladım seni" diye seviniyorum çocukca.

Ama uzun sürmüyor bu sevincim, bu kez yakaladığım "ben" den kaçarken buluyorum kendimi..

Yagmurlu gecelerde bir ürperti kaplıyor içimi. Şimşeklerden,, gökgürültülerinden korkuyorum.

Annemi arıyorum yanı başımda.. iyilik meleklerini çağırıyorum yardıma..

Kimse duymuyor sesimi. Titreyerek yorganın altına gömüyorum başımı..

Sofi'nin dünyası'nı okumuş muydunuz? Orada şöyle der:

"Neden yaşadığımız konusuyla ilgilenmek , pul toplamak kadar "rastlantısal" bir ilgi degildir.

Felsefeyle tanışmanın yolu felsefi sorular sormaktan geçer.

İyi bir filozof olabilmek için gerekli tek şey hayret etme yetenegidir.

Küçük çocukların hepsinde bu yetenek vardır. Çocuk konuşmayı - ve de felsefi düşünceyi - bile daha tam öğrenememişken dünya bir alışkanlık haline gelir. Büyüdükçe , dünyaya hayret etme yeteneğimizi yitiriyoruz, anlaşılan. Ancak bu arada çok önemli bir şeyimizi yitirmiş oluruz ki, filozofların bizde canlandırmaya çalıştığı şey de budur. Çünkü her şeye rağmen içimizde bir ses ,yaşamın büyük bir sır olduğunu söyler. Bu bizim, bir zamanlar, daha düşünmeyi öğrenmeden önce yaşadığımız bir duygudur.

Senden beklentim, dünyayı hazır, verildiği gibi kabul edenlerden biri olmamandır sevgili Sofi.Şimdi seçme sırası sende Sofi: hala " dünyaya alışmamış" bir çocuk musun, yoksa bunu asla yapmayacağına söz vermiş bir filozof mu?"

Sanırım ben iyi bir filozof olacağım!..-)) Çünkü bu dünyaya hiç alışamadım ve alışmaya da hiç niyetim yok!

Gördüğüm, yaşadığım her şey hayrete düşürüyor beni.. Nedenlerin, niçinlerin arasında kaybolup gidiyorum..

Çocukken başımı okşayarak ""büyüyünce ne olmak istiyorsun bakayım " diye soran birisine "Ben büyüyünce çocuk olacağım " demiştim.

Bu yüzden mi ayak uyduramıyorum büyüklerin dünyasına acaba!

Yazarı Bilinmiyor

Aynalar Yolumu Kesti

Aynalar, bakmayın yüzüme dik dik;
İste yakalandık, kelepçelendik!
Çıktınız umulmaz anda karsıma,
Başımın tokmağı indi başıma.
Suratımda her suç bir ayrı imza,
Benmişim kendime en büyük ceza!
Ey dipsiz berraklık, ulvi mahkeme!
Acı, hapsettiğin sefil gölgeme!
Nur topu günlerin kanına girdim.
Kutsi emaneti yedim, bitirdim.
Doğmaz güneşlere bağlandı vade;
Dişlerinde, köpek nefsin, irade.
Günah, gunah, hasad yerinde demet;
Merhamet, sucumdan aşkın merhamet!
Olur mu, dünyaya indirsem kepenk:
Gözyaşı döksem, Nuh tufanına denk?
Çıkamam, aynalar, aynalar zindan.
Bakamam, aynada, aynada vicdan;
Beni beklemeyin, o bir hevesti;
Gelemem, aynalar yolumu kesti.

Necip Fazıl Kısakürek

Ayrilik nikahi

Seni bilmem ama ben kararliyim
Su garip sevdadan cayalim gitsin
Bu askta senden cok ben zararliyim
Bir kumar oynadik diyelim gitsin
Icimde bir his var benden pes diyor
Olmayan duadan ümit kes diyor
Madem ki bahtimiz böyle istiyor
Kaderin emrine uyalim gitsin
Seninle burcumuz tutsaydi keske
Aslanlar bir baska yengec bir baska
Yarini olmayan hayirsiz aska
Ayrilik nikahi kiyalim gitsin

Farzet ki bir rüya gördük ikimiz
Gercekte bu hissi tanimadik biz
Böyle bir masali yasamadik biz
Bir varmis bir yokmus sayalim gitsin
Marifet felegin elinden cikmis
Dünyada baska bir tarzisi yokmus
Keremi Asliyi narina yakmis
Atesten gömlegi giyelim gitsin
Tiryaki gönlümde olmasin kuskun
Tek sana müptela tek sana düskün
Ardindan bir agit yakalim askin

Adini elveda koyalim gitsin

Cemal Safi

Karsilikli görüsmeler için Bakü'ye gittik.

Havaalanında dakika bir-gol bir hatami yaptim.

Üniformali birini göstererek Azerice'de benden daha tecrübeli bir arkadasima "bu adam subay mi?" diye sordum.

Arkadas: "Sus, adami pesimize mi takacaksin, burada subay, bekar demek" dedi. Bizi karsilayan Azeri arkadas , arabaya binerken kendisinin dalda (arkada)gidecegini benim de kabaga (öne) oturmami söyledi.

Otelin önüne gelince soför:

* "Abla sen burada düs, ben arabayi saklayip gelirim" dedi.

* Yani " ben inecegim , o da park edip gelecekmis.

* Sonra düşmenin , inmek yerine her yerde kullanildigini ve

* "merdiveni bosver, gel asansörle düşelim"

dediklerinde daha iyi kavradim.

* Ama bunu bilmeyen arkadaslarimiz Azerbaycan Havayollari ile yaptiklari bir uçuş sonunda, Bakü'ye bes dakika İçinde düşecekleri anonsu ile hayatlarini film seridi gibi bir iki saniye izleme firsatini bulmuslar. Bir digerimiz de Bakü'ye telefon edip montaj ekibimizin varip varmadigini öğrenmek istemis telefondaki Azeri:

* - "Uçak Bakü üzerinde firlandi, firlandi Sumqayit'e düstü"

demesiyle feryat figan ortaligi birbirine katmisti.

* Anladik ki uçak Bakü'ye inememis , bir iki tur atip, baska bir sehre inmis.

* Azeriler çok misafirperver. Herhangi bir ikrami reddetmek çok ayip.

* Sizi agirlamak için paralaniyorlar. Alti saat boyunca yemek yenilebiliyor.

* Bizi o dönemin gözde bir lokantasina götürdüler.

* Adi Gülistan. Ordan burdan konusulurken, çok degerli bir sairlerinin baska bir ülkede rahmetli oldugunu ve sümüklerini Bakü'ye getirmeye çalistiklerini söylediler.

* Biz yine anlamsiz anlamsiz bakinca, sümügün kemik anlamina geldigi ve Türkçe sümügün karsiliginin da "burun suyu" oldugu anlasildi.

* Sonra bana sümüklü et (pirzola) siparis edildi.

* Su anda Bakü'deki Migros yani ???????? Store'un camlarında "sümüklü et su kadar, sümüksüz et bu kadar" ilanlarini görmek mümkün.

* Bu arada garson yanimiza yaklasti ve yan masadaki adamlarin arkadasimizi * Sefer Bey'e oksattiklerini söyledi.

Tabii oksanmaya maruz kalmis arkadas da kolay kolay oksanacak bir tip degil. Biyikli ve iri cüsseli olan arkadasimiz acayip bozulup "kim oksatmis beni, bu da ne demek" seklinde horozlandi. Oksatmanin benzetmek oldugunu zar zor anlayarak rahatladi. Rus kizlari danslari ve "Ada Vapuru Yandan Çarkli" sarkisi esliginde yemegimizi bitirdik. Ertesi gün seherde bizi otelin kabagindan aparacaklarini söylediler. Yani sabah, otelin önünden alinacaktik.

* Sezen Aksu, Ibrahim Tatlisese acayip ragbet görüyordu.

* Bir de o zamanlar Cuma aksamlari TRT'de yayınlanan "Bir Baska Gece" programi çok seviliyordu. Hatta Cuma gecelerine denk gelen düğünlere "Bir Baska Gece" programi süresince ara veriliyor, düğün ahalisi TV salonuna geçerek hep birlikte programi seyrediyordu.

Sonra düğüne birakilan yerden devam ediliyordu.

* Daha da enteresani önemli bir is toplantisinin ortasinda üst makamin ofisinin (genelde her ofiste irice bir TV var) kapisi tik tik çaliniyor, departmandaki sekreterler sessizce kenara diziliyor ve sabah saatlerinde verilen Brezilya dizisi hep birlikte seyrediliyordu. Tabii bizim toplantı devam ediyordu etmesine ama Azeri yöneticisinin gözleri de sik sik

*

televizyona kayiyordu.

* En zevklisi Azerbaycan-Türkiye futbol maçını Azeri televizyonundan Azeri spikerin anlatımıyla seyretmek :

* "Türk Milli Yigma Komandolari" Türkiye Milli Takımı anlamında.

* "Türk kapıcısı (kaleci) topu gapı aralığından değti, yirmibirinci dakika olmasına rağmen maç heç heç (0-0)devam etmekte" gibi sevimli cümlelere rastlıyorsunuz.

* Ya da bir Amerikan filmini Azeri dublaj ile seyretme şansını yakaladıysanız Robert Redford'un "men yahsiyem, istemirem. Sen nicesin?" şeklinde konuşmasına gülmekten kırılıyorsunuz.

* Bu arada bizler de onları Türkiye'ye davet ettik.

* Hatta bir yöneticinin esi rahatsızlandı ve doktora götürmek görevi bana düştü.

* Amerikan Hastanesi'nden randevu aldık.

* Kadın : " Oynaklarım , sümüklerim , kığım ağrıyor, derman yuttum geçmedi" dedi.

Doktor da aynen Hakan Sükür bakışları oldu.

Yani "eklemleri , kemikleri ve bacakları ağrıyor ve ilaç almasına rağmen geçmiyor" dedim. Neyse tahliller filan, derman bulundu !!

Bakis acisi

İki sapka üreticisi şirket ise yeni aldıkları iki pazarlamacı delikanlıyı Afrika'ya göndermişler.

Birinci delikanlı kısa süre sonra merkeze şu mesajı göndermiş : Burada kimse sapka giymiyor. Satis olasılığı yok.?

İkinci delikanlının mesajı söylemiş : ?Burada kimsenin sapkasi yok. Satis imkanı çok...?

Fransa'da, ağır işçilerin işleri hakkında ne düşündüklerini incelemek üzere araştırmayı yürüten bir görevli, bir inşaat alanına gönderilir. Görevli, ilk işçiye yaklaşır ve sorar : "Ne yapıyorsun?" "Nesin sen, kör mü?" diye öfkeyle bağırır işçi." Bu parçalanması imkansız kayaları ilkel aletlerle kırıyor ve patronun emrettiği gibi biraraya yığıyorum. Cehennem sıcaklığında kan ter içinde kalıyorum. Bu çok ağır bir iş, ölümden beter." Görevli hızla oradan uzaklaşır ve çekinerek ikinci işçiye yaklaşır. Aynı soruyu sorar : "Ne yapıyorsun?" İşçi cevap verir : " Kayaları mimari plana uygun şekilde yerleştirilebilmeleri için, kullanılabilir şekle getirmeye çalışıyorum. Bu ağır ve bazen de monoton bir iş, ama karım ve çocuklarım için para gerekli. Sonuçta bir işim var. Daha kötü de olabilirdi." Biraz cesaretlenen görevli üçüncü işçiye doğru ilerler. "Ya sen ne yapıyorsun?" diye sorar. "Görmüyor musun?" der işçi kollarını gökyüzüne kaldırarak." Bir katedral yapıyorum." ... Bu hikayenin enterasan tarafı her üç işçinin de aynı işi yapıyor olmaları.... .. Görmeyi seçtiğiniz yol sizin tutumunuza bağlıdır. Bugün hava biraz bulutlu mu yoksa biraz güneşli mi? Güllerin dikenli mi vardır, dikenli dalların gülleri mi? Bardağın yarısı boş mudur, yarısı dolu mu? Yoksa bardak olması gerekenin iki katı büyüklükte midir?

Seçim size ait...

Balıkçı

Amerikalı zengin işadamı, bir iş seyahati sırasında küçük bir Meksika kıyı kasabasına uğrar. Limanda gezerken, ağzına kadar balık dolu küçük bir teknenin içinde oturan bir balıkçı dikkatini çeker. Merakla yanına yaklaşır ve sorar; "Merhaba, bu balıkları yakalamak ne kadar zamanını aldı?"

Tümünü bir iki saatte yakaladığını söyler. İşadamı bu kez, niçin daha uzun süre kalıp daha fazla balık yakalamadığını sorar. Balıkçı, ailesinin geçimi için bu kadarının yettiğini söyler.

Amerikalı işadamı merakla balıkçıya kalan zamanını nasıl geçirdiğini sorar. Balıkçı anlatır: "Geç vakit yatarım, sabah birazcık balık yakalarım. Sonra çocuklarımla oynarım, öğlende de karım Maria ile biraz siesta yaparım. Akşamları, amigolarla beraber gitar çalıp şarap içeriz, eğleniriz. Dolu ve meşgul bir yasantım var senyör."

Amerikalı gerinerek, "Benim Harvard'dan MBA'm var ve sana yardım edebilirim. Balık tutmak için daha çok zaman ayırmalı ve daha büyük bir tekne ile çalışmalısın. Bu tekneden elde edeceğin gelirle daha büyük tekneler alırsın. Kısa sürede bir balıkçı filosuna sahip olursun. Böylelikle, yakaladığın balığı araçılara değil doğrudan doğruya işleme tesislerine satarsın Hatta kendi balık fabrikanı bile kurabilirsin. Balıkçılık sektöründe bir numara olursun." Ve Amerikalı devam eder, "Tabii bunları yapman için öncelikle bu küçük balıkçı kasabasını terk edip Mexico City'e, daha sonra Los Angeles'e ve en sonunda holdingini genişletebileceğin New York'a yerleşirsin." Balıkçı düşünceli vaziyette sorar, "Peki senyör, bu anlattıklarınız ne kadar zaman alır?" Amerikalı yanıtlar, "15-20 yıl kadar."

"Peki bundan sonra senyör?" diye sorar balıkçı. Amerikalı güler, "Şimdi anlatacağım en iyi tarafı! Zamanı geldiğinde, şirketini halka açarsın ve şirketinin hisselerini iyi paraya satarsın, kısa zamanda zengin olup milyonlar kazanırsın!"

"Milyonlar" der Meksikalı; "Eee...sonra senyör?" Amerikalı, "Ondan sonra emekli olursun. Geç vakitlerde yatabileceğin küçük bir balıkçı kasabasına yerleşirsin, istersen zevk için biraz balık tutarsın, çocuklarıyla oynayacak, karınla siesta yapacak zamanın olur, akşamları da arkadaşlarınla şarap içip, gitar çalarsın. Nasıl, mükemmel değil mi?"

Öğrenci geçmeli mi?

Bu soru Kopenhagen'daki bir Üniversitenin fizik sınavından alınmıştır: Bir gökdelenin yüksekliğini barometre ile nasıl bulursunuz?

Öğrencilerden birinin cevabı:

"Barometrenin ucuna bir ip bağlarsınız. Sonra gökdelenin tepesinden asıp sallarsınız. Barometre yere değdiğinde ipin boyuyla barometrenin boyunun toplamı gökdelenin yüksekliğini verecektir."

Bu oldukça orijinal cevap hocayı çileden çıkartmaya yetti ve öğrenci dersten kaldı. Öğrenci cevabının doğruluğu konusunda itirazda bulundu ve üniversite durumu çözmek için başka bir hoca gönderdi.

Yeni hoca, cevabın aslında doğru olduğuna, fakat kayda değer bir fizik bilgisinin varlığını göstermediğine karar verdi. Sorunu çözmek üzere öğrenciyi

en azından asgari bir temel fizik bilgisi olup olmadığını anlamak için, ona altı dakika vererek sorunun sözlü cevabını vermesi kararını aldı. İlk beş dakika, genç sessizliğe gömüldü. Alnı düşünceden kıvrış kıvrış olmuştu. Hoca zamanın tükenmekte olduğunu hatırlattığında genç çeşitli cevaplarının olduğunu, fakat hangisini kullanacağına karar veremediğini söyledi. Tekrar acele etmesi tavsiye edilince genç şöyle cevapladı:

"İlk olarak, barometreyi gökdelenin tepesine çıkartıp kenarından aşağı bırakıp yere inene kadar geçen süreyi ölçersiniz. Binanın yüksekliği

$$H = 0.5 \times g \times t^2$$

formülü uygulanarak hesaplanabilir. Fakat barometre için kötü bir seçim."

"Veya güneş parlıyorsa, barometrenin yüksekliğini ölçersiniz.. Sonra onu bir yere dikip gölge uzunluğunu ve sonra da gökdelenin gölge uzunluğunu ölçebilirsiniz. Bundan sonrası basit bir orantıyı çözmek olacaktır. "Fakat bu konuda gökbilimsel bir cevap istiyorsanız, barometrenin ucuna bir sicim bağlayıp onu bir sarkaç gibi sallandırabilirsiniz. Önce yer seviyesinde, daha sonra da gökdelenin tepesinde. Yüksekliği,

$$T = 2\pi \sqrt{L/g}$$

formülündeki farktan yararlanarak bulabilirsiniz.

"Yahut da gökdelenin dışarısında bir yangın çıkış merdiveni varsa, barometreyi bir cetvel gibi kullanarak yukarıya çıkarken gökdelenin boyunu barometre yüksekliği biriminden sayıp bunları toplayabilirsiniz."

"Eğer ille de sıkıcı ve ortodoks olmak istiyorsanız, tabii ki barometre ile gökdelenin tepesindeki yer seviyesindeki basıncı ölçer, milibar cinsinden çıkan farkı feet'e çevirebilirsiniz ve yüksekliği bulursunuz. Ancak bizler daima zihnin bağımsızlığı ve bilimsel metodlar kullanma konusunda teşvik edildiğimiz içindir ki, en iyi yol şüphesiz hademenin kapısını çalmak ve yeni bir barometre isteyip istemediğini sorarak, gökdelenin yüksekliğini söylemesi

durumunda, ona bu barometreyi vereceğimizi söylemek olurdu."

Sizce öğrenci geçmeli mi kalmalı mı?

Öğrencinin adı: Niels Bohr, Fizik'te Nobel ödülü kazanan tek Danimarkalı.

Basarili insan daima cozumun bir parcasidir.
Basarisiz ise daima sorunun bir parcasidir.

Basarili insanin her zaman bir programi vardır.
Basarisizin ise her zaman bir mazereti vardır.

Basarili insan, "isine yardım edeyim" der.
Basarisiz, "bu benim isim değil" der.

Basarili insan her soruna bir çözüm bulur.
Basarisiz, her çözüme bir sorun bulur.

Basarili insan, en olumsuz durumda bile çıkış noktasını görür.
Basarisiz insan, en olumluya bile engel olur.

Basarili insan "zor olabilir, ama imkansız değil" der.
Basarisiz insan, "mumkun olabilir ama çok zor" der.

EDWIN RICHARD RIGSBEE

BAŞARILI İLİŞKİLER, iki ya da daha fazla insan arasındaki karşılıklı sinerjik istekten kaynaklanır. Üstün nitelikli ilişkilerin temelinde, kişilerin tek başlarına başarabileceklerinden daha fazlasını elde etmeye yönelik bir birlikte çalışma isteği bulunur.

Bu tür ilişkileri destekleyen beş temel değerden söz etmek istiyorum:

1. Güven: Bu, bir başka insanın dürüstlüğünden emin olmak demektir.

İlişkinin parçalanmadan sürmesini sağlayan tutkaldır. Başarılı ilişkiler için güven unsurunun yalnızca var olmakla kalmayıp harekete geçmesi de gerekir. Güven, işbirliği yapan tarafların umduğu ve paylaştığı o harika, mistik, el üstünde tutulan erdemdir. Güven, kendinizi sürekli olarak riske atmanız demektir. İlişkilerin kurulmasında ve geliştirilmesinde gerekli olan risk alma sürecidir.

2. Hoşgörü ve anlayış: Hoşgörü ve anlayış sözcükleri, ne yazık ki birer klişe haline gelmiş durumdadır. İlişkilerin sürmesi için bu temel değer gerçek anlamı ile yaşama geçirilmesi ve işbirliği içinde gerçek yerini bulması gerekir. Bir düşüncenin kimden çıktığı, kime prim sağlayacağı konusunda kaygılanmak yerine; değerini kabul edebildiğiniz zaman gerçekten hoşgörü ve anlayış gösteriyorsunuz demektir.

3. İşbirliği ve gelişme: Benim ilişkiler üzerine verdiğimi seminerlerde yaptığım bir çalışma var. Birkaç kişi yüzleri merkeze dönük, bir daire halinde ayakta duruyorlar; gözleri kapalı ve bir ipi tutuyorlar. Sonra kendilerine bir kare oluşturmalarını söylüyorum. Bunu ancak aralarında işbirliği yaptıkları zaman başarabilirler. Bu egzersizin doğal bir sonucu da gelişmedir çünkü katılımcılar birbirlerini yeni bir gözle görmeye başlıyorlar.

4. Özen ve kararlılık: Bir ilişkiye yeterince özen göstermek, kararlı bir biçimde başarıya doğru yürümek açısından zorunludur. Başarılı ilişkilerde yol üzerindeki engelleri ortadan kaldıran da genellikle budur. İlişkinin taraflarının, acımasızca eleştirilme korkusu olmadan görüşlerini dile getirebilmeleri de buna bağlıdır. Bunun yanı sıra liderin görevini yapabilmesi için, gerekli olan kararlılığa sahip olması ve zaman zaman bir başkası liderlik yaparken onu izleyebilmesi için iletişim becerisinin olması şarttır. İlişkiye özen göstermenin bir başka önemli boyutu sorumluluk alma isteğidir. İlişkilerin kurulması ve sürdürülmesinde, "Aslında şöyle yapmalıydın" demek yerine, "Bence şöyle yapmamız gerekirdi, sence de uygunsa ben bunun sorumluluğunu alırım" demek daha iyidir. Pek çok işte düşünceleri uygulayanlar, düşünceleri üretenlerden çok daha değerlidir.

5. Sinerji ve karşılıklık: İki insan evlendiği zaman ilk sinerjik sonuç, bir artı birin üç etmesidir: bir erkek, bir kadın ve onlar. Erkek ve kadın birer birey olarak yaşamlarını sürdürürken, "onlar" yeni bir yaşama başlarlar.

Başarılı ilişkilerin temelindeki değerler bunlardır. Sembiyotik bir ilişkide tarafların her biri birlikte var olmanın bir yolunu bulur.

Sembiyotik ilişki; birbirine benzemeyen iki organizmanın, özellikle her ikisi için de avantajlı olduğu durumlarda çok yakın ya da birlikte yaşamasıdır.

Kendileriyle ilişki kurmak istediğiniz kişiler de bu temel değerleri benimsemelidirler; yoksa ilişki daha başından başarısızlığa mahkûmdur ve sembiyotik aşamaya asla geçemez.

Şu soruları yanıtlayın: Sizin ilgi alanınız ile benimki nerede üst üste geliyor? Ben sizin başarılı olmanıza nasıl yardımcı olabilirim ki, karşılığında siz de benim başarıma yardımcı olmayı isteyesiniz? Sizin ruhunuzun derinlerindeki istekleri gerçekleştirmenize ben nasıl yardımcı olayım ki, siz de benim için aynı şeyi yapasınız?

Eğer çevrenizin sizin için değer yaratmasını istiyorsanız, durumunuzu ve gereksinimlerinizi açıkça ortaya koymalısınız. Diğer insanlar, sizin kendinize özgü gereksinimlerinizi iyice anlamış olmalılar. İlişkilerinizi yukarıda saydığımız beş temel değer üzerine kurun; sinerjik ilişkiler için güvenin ilk ve en önemli unsur olduğunu da aklınızdan çıkarmayın.

Bir ilişkiyi başarılı kılmanın ve farklı biçimlerde de olsa 'üreten bir ilişki' kurmanın pek çok yolu vardır. Ancak her türlü ilişkinin olmazsa olmaz kuralı, güvene dayalı olmasıdır.

BAŞARISIZ OLDUĞUMU HİSSETTİĞİMDE

Yasam, bana bir şeyler mi anlatmak istiyorsun?

Cunku...

Basarisizlik ben bir basarisizim demek degildir;

Henuz basaramadim demektir.

Basarisizlik ben hicbir sey gerceklestiremedim demek degildir;

Bir şeyler öğrendim demektir.

Basarisizlik aptallastim demek degildir;

Deneyerek yasamak için gerekli inanca sahibim demektir.

Basarisizlik umitsizlige kapildim demek degildir;

Deneme cesaretini gosterdim demektir.

Basarisizlik istediklerime sahip olamayacagim demek degildir;

Degisik tarzda bir seyler yapmaliyim demektir.

Basarisizlik ben asagiligim demek degildir;

Mukemmel değilim demektir.

Basarisizlik zamanimi bosa harcadim demek degildir;

Yeniden baslamak icin bir nedenim var demektir.

Basarisizlik vazgecmeliyim demek degildir;

Daha siki calismaliyim demektir.

Basarisizlik asla basaramayacagim demek degildir;

Daha sabirli olmaliyim demektir.

Basarisizlik benden umidini kestin demek degildir;

Bir bildigin var demektir.

John J. Maxwell

Epiktetos yirmi asır önce demiştir ki:

"Kader, önünde sonunda, şöyle veya böyle, günahlarımızın bedelini önümüze koyar.

Görünen ya da görünmeyen zaman içinde herkes günahlarının bedelini öder.

Ektiğini biçer.

Bunu bilen adam kimseye kızmaz, gücenmez, kimseyi aşağılamaz, kimseyi itham etmez, kimseden nefret etmez, kimseye kin tutmaz.

Bunu bilen adam karşılaştığı aksiliklere şaşmaz.

Önüne çıkan maddi, manevi engellerin kendi günahlarından başka bir şey olmadığını bilir."

Düşmanlarınızı düşünmek için ayıracağınız bir dakika bile düşmanlarınızdan daha değerlidir.

Nefret ve intikam hissi size büyük zararlar verir.

Aristo şöyle diyor:

"İdeal insan iyilik yapmaktan zevk alır.

Kendisine iyilik yapılırsa mahcubiyet duyar.

Çünkü iyilik yapmak üstünlük işareti, bir iyiliğe muhtaç duruma düşmek zaaf işaretidir."

Karşılaşacağımız nankörlükten dolayı üzülmemek için hazırlıklı olalım.

Karşılık beklemeden iyilik yapalım.

Mutluluk minnet beklemekte değil, minnet gösterilmesinden rahatsızlık duyulacak olgunluğa erişmektir.

Mutlu olmak için 8 Özel Armağan

1) Dinleme...

Ama gerçekten dinleyin.

Kesmeden, hayal kurmadan, vereceğiniz cevabı düşünmeden...

Can kulağıyla dinleyin.

2) Sevgi...

Kucaklamalar, öpücükler, sırt sıvazlamalar ve el tutmalar konusunda cömert olun.

Bu ufak hareketler, aileniz ve dostlarınıza olan sevginizi daha açık göstermenizi sağlayabilir.

3) Kahkaha...

Fıkra anlatın, neşeli hikâyeleri paylaşın.

Bu armağanınız "seninle birlikte gülmeyi seviyorum" anlamına gelir.

4) Yazılı bir not...

Basit bir "Yardımın için teşekkürler" notu, ya da belki bir şiir...

Kısa, elle yazılmış bir not bazen ömür boyu hatırlanır.

5) İltifat...

"Bu renk sana ne çok yakışmış", "Harika bir iş çıkardın", "Yemek nefis olmuş"

gibi basit, içtenlikle söylenen bir söz karşınızdakinin içini aydınlatır.

6) İyilik...

Her gün, rutininizi kırıp birisine hoş, nazik bir şey yapın.

7) Yalnızlık...

Bazen tek istediğimiz yalnız kalmaktır.

Bu anlara duyarlı olun ve ihtiyacı olana yalnız kalma armağanını verin.

8) Neşeli bir yapı...

Birine tatlı bir söz söylemek gibisi yoktur.

Selâm vermek veya teşekkür etmek o kadar zor mu?

Before I Was A Mom Before

- * I was a Mom
- * I made and ate hot meals.
- * I had unstained clothing.
- * I had quiet conversations on the phone.
- * Before I was a Mom
- * I slept as late as I wanted
- * And never worried about how late I got into bed.
- * I brushed my hair and my teeth everyday.
- * Before I was Mom
- * I cleaned my house each day.
- * I never tripped over toys or forgot words to lullabies.
- * Before I was a Mom
- * I didn't worry whether or not my plants were poisonous.
- * I never thought about immunizations.
- * Before I was a Mom
- * I had never been puked on
- * Pooped on
- * Spit on
- * Chewed on
- * Peed on
- * Or pinched by tiny fingers
- * Before I was a Mom
- * I had complete control of:
- * My thoughts
- * My body
- * And my mind.
- * I slept all night.
- * Before I was a Mom
- * I never held down a screaming child so that doctors could do tests or give shots.
- * I never looked into teary eyes and cried.
- * I never got gloriously happy over a simple grin.
- * I never sat up late hours at night watching a baby sleep.
- * Before I was a Mom
- * I never held a sleeping baby just because I didn't want to put it down.
- * I never felt my heart break into a million pieces
- * When I couldn't stop the hurt.
- * I never knew that something so small could affect my life so much.
- * I never knew that I could love someone so much.
- * I never knew I would love being a Mom.
- * Before I was a Mom
- * I didn't know the feeling of having my heart outside my body.
- * I didn't know how special it could feel to feed a hungry baby.
- * I didn't know that bond between a Mother and her child.
- * I didn't know that something so small could make me feel so important.
- * Before I was a Mom
- * I had never gotten up in the middle of the night

- * Every 10 minutes to make sure all was okay
- * I had never known the warmth
- * The joy
- * The love
- * The heartache
- * The wonderfulment
- * Or the satisfaction of being a Mom.
- * I didn't know I was capable of feeling so much before
- * I was a Mom. Send this to a someone who you think is a special MOM or to someone who you think will be a great MOM one day!

Beni aramaya çıkarsa dslerin
Hznn ruhuna izdigi resimlerdeyim
Gamsız bir gecenin karanliginda degil
Yreginde kanayan kesimlerdeyim
Aklina dserim hani olur da
Gzelliklerin görünmeyen yüzünde ara
Sevginin menfaate dndg yerde
Bir gönül yarasinin izinde ara
Yikilmis umutlarin enkazindan geç
Öksüz bir ocugun gözünde ara
Agitlarin tttg evlere ugra
Bir ananın bos kalmis dizinde ara
Beni yildizlarda arama bosa
Yregini yasa bogan sizilardayim
Dertlerinle bulursun beni basbasa
Senin gibi karayazilardayim
Sahte sevgileri tanimaz kalbim
Beni seven gönüllerin ocaginda ara
Menfaatle bakmasini bilmez gözlerim
Beni gerçek dostluklarin kucaginda ara
Mutlulugu anlatan sarkilarda degil
Yarali yüreklerin agitlarinda ara
Beni menfaat ve ihanetten uzakta
Yagacak sevgi bulutlarinda ara
Öyle senden çok uzaklarda degilim
Görmesini bilen gözlerin bakisindayim
Belki sana senden daha yakin bir yerde
Çarpan kalbinin her atisindayim
Aklina dserim hani olur da
Beni sigmadigin duygularin içinde ara
O kadar da kolay bulurum sanma
Beni benim seni grebilecegim biçimde ara.
BEDO©

Beni K r Kuyularda

Beni k r kuyularda merdivensiz bıraktın,
Denizler ortasında bak yelkensiz bıraktın,
 ylesine yıktın ki bütün inançlarımı;
Beni bensiz bıraktın; beni sensiz bıraktın.

Ümit Yaşar Oğuzcan

BENİ UNUTMA

Bir gun gelirde unutturmus insan
En sevdigi hatiralari bile
Bari sen her gece yorgun sesiyle
Saat on ikiyi vurdugu zaman
Beni unutma
Cunku ben her gece o saatlerde
Seni yasar ve seni dusunurum
Hayal icinde perisan yururum
Sen de karanligin sustugu yerde
Beni unutma
O saatlerde serpilir gulusun
Bir avuc su gibi icime, ey yar
Senin de basinda o cilgin ruzgar
Deli deli esiverirse bir gun
Beni unutma
Ben ayagimda carik, elimde asa
Senin icin su yollara dusmusum
Senelerce sonra sana donusum
Bir mahser gunune de raslasa
Beni unutma
Hala duruyorsa yesil elbisen
Onbir gun benim icin giy
Saksidaki penbe karanfilde cig
Ve bahcende yorgun bir kus gorursen
Beni unutma
Buyuk acilara tutustugum gun
Cok uzaklarda da olsan yine gel
Bu olurcesine sevdigine gel
Ne olur Tanriya kavustugum gun
Beni unutma

Benim için öldün artık...

Yaşadık bir yalandı,
benim için öldün artık.
Çektiklerim günahındı,
benim için öldün artık...

Canan değil can olsan da,
damarımda kan olsan da,
son nefesim sen olsan da ,
benim için öldün artık...

Kalp sevmekle yorulmaz ki,
dert yük deyip taşınmaz ki,
bir zalimle yaşanmaz ki,

unutulur...

En acı dermandır yıllar,
sen dursanda dünya döner,
kalbini dağlayan yangın,
birgün gelir küle döner...

Bir rüyadır gelir geçer,
her aşk birgün hayal olur,
en değerli hatıralar,
unutulur,unutulur...

Ne kadar sevmiştim seni,
ölürdüm öl dediğin yerde,
gözlerimden pınar gibi,
akan yaşlar şimdi nerde?

Bu hayat böyledir dostum,
yaşanan gün mazi olur,
unutulmaz denen günler,
unutulur,unutulur...

Benim için öldün artık...

verdiğin berize budur gayratım
bundan başka uyamayon toktu be
üç sepet yumurta sabah kayfaltım
teker teker sayamayon toktu be

iki lehen pilaf bir yannık ayrıan
ister yağlı olsun isterse yavan
yanına kesiyon beş kilo sovan
yeyon yeyon doyamayon toktu be

üç çençere bamya yerin bişince
yirmi tas su içip birez koşunca
her yanı sökölür garnım şişince
sağlam göynek keyemeyon toktu be

şimdiye acımdan çoktan ölürdüm
sağ olsun konşular ediyo yardım
bir koyundan fazla yemem söz verdim
ayıp olur cayamayon tokur be

günde iki çuval unum gediyo
avradım her sabah ekmek ediyo
bir kazan fasille gönül ye deyo
artırmaya kıyamayon toktu be

bazı az geliyo beş kasa furma
yedi ilnahnadan yapıyoz sarma
onuda mı edin deye heç sorma
utaniyon deymeyon toktu be

senede kır dönüm bostan ekerin
benden başka kimse yemesin derin
kavın karpızı kabıklı yerin
acelemden soyamayon toktu be

bilmem karamemet nereye gider
buyumuş kaderim buyumuş meğer
bir günde yediğim işte bu gaddar
taha fazla yemeyeyon toktu be.

Aşık KAramehmet
Gümürdünlü / CEYHAN / ADANA

Birinci ve de en onemli ders.

Okuldaki ikinci ayimda, hocamiz test sorularini dagitti. Ben okulun en iyi ogrencilerinden biri idim. Son soruya kadar soluk almadan geldim ve orada cakildim kaldim. Son soru soyleydi: "Hergun okulu temizleyen hademe kadının ilk adi nedir?.."

Bu herhalde bir cesit saka olmaliydi. Kadini yerleri silerken hemen hergun goruyordum. Uzun boylu, siyah sacli bir kadindi. 50'lerinde falan olmaliydi. Ama adini nerden bilecektim ki!.. Son soruyu yanitsiz birakip kagidi teslim ettim.

Sure biterken bir ogrenci, son sorunun test sonuclarina dahil olup olmadigini sordu.

"Tabii dahil" dedi, hocamiz.. "Is yasaminiz boyunca insanlarla karsilacaksiniz. Hepsi birbirinden farkli insanlar. Ama hepsi sizin ilginiz ve dikkatinizi hakmeden insanlar bunlar. Onlara sadece gulumsemeniz ve 'Merhaba' demeniz gerekse bile.."

Bu dersi hayatim boyunca unutmadim. O hademenin adini da.. Dorothy idi.

Ikinci onemli ders.. Yagmurda otostop!..

Bir gece vakit geceyarısına dogru Alama otoyolunun kenarında duran bir zenci kadın gordum. Bardaktan bosanirca yagan yagmura ragmen, bozulan arabasinin disinda duruyor ve dikkati cekmeye calisiyordu. Gecen her arabaya el salliyordu. Yaninda durdum. 60'li yillarda bir beyazın bir zenciye hem de Alabama'da yardima kalkismasi pek olagan seylerden degildi. Onu kente kadar goturdum. Bir taksi duragina biraktim. Ayrilirken ille de adresimi istedi Verdim.

Bir hafta sonra kapim calindi. Muazzam bir konsol televizyon indiriyordu adamlar. Bir de not ekliydi, armaganda.. "Gecen gece otoyolda bana yardiminiza tesekkur ederim. O korkunc yagmur sadece elbiselerimi degil, ruhumu da sirilsiklam etmistti. Kendime guvenimi yitirmek uzereydim, siz cika geldiniz. Sizin sayenizde olmekte olan kocamin yataginin bas ucuna zamaninda ulasmayi basardim. Biraz sonra son nefesini verdi. Tanrı bana yardım eden sizi ve baskalarına karsilik beklemeksizin yardım eden herkesi kutsasin!..

En iyi dileklerle,
Bayan Nat King Cole."

Ucuncu onemli ders.. Size hizmet edenleri hep hatirlayin..

Bir pastanın uc otuz paraya satildigi gunlerde 10 yasinda bir cocuk pastaneye girdi. Garson kız hemen kostu.. Cocuk sordu:

"Cukulatali pasta kac para?.."

"50 cent!.."

Cocuk cebinden cikardigi bozuklari saydi. Bir daha sordu:

"Peki dondurma ne kadar.."

"35 cent" dedi garson kız sabirsizlikle.. Dukkanda yiginla musteri vardi ve kız hepsine tek basına kosusturuyordu. Bu çocukla daha ne kadar vakit gecirebilirdi ki..

Cocuk parasini bir daha saydi ve "Bir dondurma alabilir miyim lutfen" dedi.

Kız dondurmayı getirdi. Fisi tabagin kenarina koydu ve oteki masaya kostu. Cocuk dondurmasını bitirdi. Fisi kasaya odedi. Garson kız

masayi temizlemek uzere geldiginde, gozleri doldu birden. Masayi sanki akan yaslar temizleyecekti. Bos dondurma tabaginin yaninda cocugun biraktigi 15 centlik bahsis duruyordu..

Dorduncu onemli ders.. Yolumzdaki engeller..

Eski zamanlarda bir kral, saraya gelen yolun uzerine kocaman bir kaya koydurmus, kendisi de pencereye oturmustu. Bakalim neler olacakti?. Ulkenin en zengin tuccarlari, en guclu kervancilari, saray gorevlileri birer birer geldiler, sabahtan oglene kadar. Hepsi kayanin etrafından dolasip saraya girdiler. Pek cogu krali yuksek sesle elestirdi. Halkından bu kadar vergi aliyor, ama yollari temiz tutamiyordu.

Sonunda bir koylu cikageldi. Saraya meyve ve sebze getiriyordu. Sirtindaki kufeyi yere indirdi, iki eli ile kayaya sarildi ve ikina sikina

itmeye basladi. Sonunda kan ter icinde kaldi ama, kayayi da yolun kenarina cekti. Tam kufesini yeniden sirtina almak uzereydi ki, kayanin eski yerinde bir kesenin durdugunu gordu. Acti.. Kese altin doluydu.

Bir de kralin notu vardi icinde..

"Bu altinlar kayayi yoldan ceken kisiye aittir" diyordu kral.

Koylu, bugun dahi pek cogumuzun farkinda olmadigi bir ders almisti.

"Her engel, yasam kosullarinizi daha iyilestirecek bir firsattir.."

*

Besinci onemli ders.. Onemli olan vermektir..

Yillar once hastanede calisirken, agir hasta bir kiz getirdiler. Tek yasam sansi bes yasindaki kardesinden acil kan nakli idi. Kucuk oglan ayni hastaliktan mucizevi sekilde kurtulmus ve kaninda o hastaligin mikroplarini yok eden bagisiklik olusmustu. Doktor durumu bes yasindaki oglana anlatti ve ablasina kan verip vermeyecegini sordu.

Kucuk cocuk bir an duraksadi. Sonra derin bir nefes aldi ve "Eger kurtulacaksa, veririm kanimi" dedi.

Kan nakli ilerken, ablasinin gozlerinin icine bakiyor ve gulumsuyordu.

Kizin yanaklarina yeniden renk gelmeye baslamisti, ama kucuk cocugun yuzu de giderek soluyordu.. Gulumsemesi de yok oldu.

Titreyen bir sesle doktora sordu:

"Hemen mi olecegim?.."

Kucuk doktoru yanlis anlamis, ablasina vucundaki butun kani verip, olecegini sanmisti.

İki melek yeryüzünü dolasmaya çıkmışlar.. Tabii insan kiliginda.. Aksam olmus.. Kentin en zengin semtinde lüks bir villanın kapisini Tanrı misafiri olarak çalmışlar.. Ev sahipleri somurtarak buyur etmişler onlari.. Yemek falan teklif etmemişler.. Sicacik misafir odaları yerine, buz gibi ve nemli bodruma iki silte atıp "Geceyi burada geçirebilirsiniz" demişler.. Silteleri betona sererken, yasli melek duvarda bir çatlak görmüş. Elini uzatmış. Söyle bir sürmüş yarıga.. Duvar eskisinden sağlam olmus. Genç melek "Niye yaptın bunu?" diye sormuş merakla.. "Her şey her zaman görüldüğü gibi degildir" demis yasli melek yavaşça..

Ertesi aksam melekler bir köy evinde çok fakir, ama çok iyiliksever bir aileye misafir olmuşlar. Her şeyleri bir tanecik inekleri imis. Onun sütünü satıp geçiniyorlarmis. Ev sahipleri mütevazı sofralarına almış onlari.. Allah ne verdiyse beraber yemişler. Yatma zamani gelince kadın "Siz uzun yoldan geliyorsunuz, yorgun olmalisiniz" demis.. "Bizim yatakta siz yatin, bir rahat uyuyun. Biz su divanda idare ederiz." Günes dogarken uyanan melekler, zavalli adamla karisini iki gözleri iki çeşme aglar bulmuşlar. Hayattaki tek servetleri inekleri bahçede ölü yatiyormus. Genç melek öfkeden deliye dönmüş.. "Bunu nasıl yaparsın.. Bu kadar iyi insanların yegane servetinin ölmesine nasıl izin verirsın.. Önceki gece gittigimiz villada her şey vardı, ama kötü ev sahipleri bize hiçbir şey vermediler. Sen onların bodrumlarını tamir ettin. Bu fakir insanlar bizimle her şeylerini paylastılar. Ineklerinin ölmesine göz yumdun?.." "Her şey her zaman görüldüğü gibi degildir evlat" demis, yasli melek gene.. "Nasil yani?" diye daha da öfkeyle yinelemiş sorusunu genç melek.. "Her şey her zaman görüldüğü gibi degildir evlat" demis yasli melek bir daha.. Ve anlatmış.. "İlk gittigimiz zengin evinin o duvar çatlaginin içinde yıllar önceden saklanmış bir hazine vardı. Ev sahipleri, zenginlikleri ile çok magrur, ama hiç paylaşmayı sevmeyen insanlar olduklari için bu defineyi bulmayı hakketmemişlerdi. Çatlagi kapayıp, onlari bu hazineden ebediyyen mahrum ettim. Dün gece fakir köylünün yatağında yatarken ölüm melegi, adamin karisini almaya geldi. Kadının hayatini bagislamasına karsilik ona inegi verdim. Her şey her zaman görüldüğü gibi degildir. İslar bazen istendigi gibi gitmez görüldüğünde, aslında olan budur. Eger inançlı isen, her iste bir hayır oldugunu düşünürsün. O hayrin ne oldugunu da, bir süre sonra anlarsın.."

BİLMEMENİN RAHATLIĞINI DUYUN

Bir zamanlar yasli ve bilge bir adamin yasadigi bir köy varmis.Köylüler ne zaman bir konuda çıkmaza girseler, kaygiya kapilsalar, bu adamin yanina kosarlar ve onun açıklamalariyla tatmin olurlarmis. Bir gün köyün çiftcilerinden biri büyük bir telas içinde bilge adama gelmis. Bilge adam, bana yardım et. Konkunç birsey oldu. Öküzüm öldü, tarlami sürececek baska hayvanim yok. Söyle bana, bundan daha kötü ber sey olabilirmi? Bilge adam cevap vermis: OLABILIR de OLMAYABILIR de.

Adam bir kosu köye dönmüs ve komsularina bilgenin aklini kaçirdigini söylemis. Tabi ki, basina gelenden daha kötü bir sey olamazmis. Bilge adam bunu nasıl göremiyor diye düşünmüş. Ne ki, ertesi gün çiftçi çiftliginin yakınlarında basibos gezen genç ve güçlü bir at görmüş. Adamin artik bel aglayacagi öküzü olmadigi için, aklina bu ati yakalayip ölen hayvanin yerine kullanmak gelmis ve ati yakalamis. Ne sevinmis o güne kadar tarla sürmek hiç bu kadar kolay ve keyifli olmamis. Yanildigini söyleyip, özür dilemek için bilge adama gitmis.

Hakliymissin bilge adam. Öküzümü yitirmek olabilecek en kötü sey degilmis. Tersine tanrının bir nimetiyimis eger basima bu gelmeseydi yeni atimi yaykalamazdim. Sen de kabul edersin ki, bu da olabilecek en güzel sey. Bilge adam bir kez daha OLABILIR de, OLMAYABILIR de demis. Eyvah diye düşünmüş çiftci bu adam gerçekten keçileri kaçirmis.

Oysa, çiftçi yine olacaklardan habersizmis. Birkaç gün sonra oglu ata binerken düşmüş. Bacagi kirildigi için artik tarlada babasina yardım edemeyecek duruma gelmis. Açlıktan öleceginiz diye hayiflanmis çiftci ve bir kez daha bilge adama kosmus.

Bu kez ona ati bulmanin olabilecek en güzel sey olmadigini nasıl bildin? diye sormus. Bir kez daha hakli çıktin.

Oglum sakatlandı ve tarlada bana yardım edemez hale geldi. Bu kez artik bundan daha kötü bir sey olamayacagina eminim. Herhalde sen de kabul edersin. Ne varki bilge adam yine sakın bir ifadeyle çiftçinin yüzüne bakmis ve onun üzüntüsünü paylasan bir sesle OLABILIR de OLMAYABILIR de, demis.

Bilge adamin bu denli cahil olusuna öfkelenen çiftçi hisimla tekrar köyüne dönmüş. Ertesi gün köye askerler gelmis ve yeni patlayan savaşı için ne kadar eli ayagi tutan erkek varsa götürmüşler. Köyde biraktiklari tek genç adam çiftcinin oğluymus. Böylece orduya alınanlar büyük ihtimalle ölecekken, oğlanin hayati kurtulmus.

BU MASALDAN ALINACAK ÖNEMLİ BİR DERS VARDIR. GELECEKTE NE OLACAGINI BİLEMİYİZ....

SADECE, TAHMINDE BULUNUR VE BUNUN GERÇEKLESECEĞİNE İNANIRIZ. ÇOĞU ZAMAN UFAK BİR SEYİ BÜYÜTME EGİLİMİNDEYİZDİR. İLERİDE KORKUNÇ SEYLER OLACAK DIYE KAFAMIZDA OLMADIĞ SENARYOLAR ÜRETİRİZ. VE ÇOĞU ZAMANDA YANILIRIZ. SAKIN KALIP, ÇESİTLİ OLASILIKLARA AÇIK OLABİLSEK, ENİNDE SONUNDA HER SEY YOLUNA GIRER. UNUTMAYIN:

OLABILIR de, OLMAYABILIR de.....

Dr. Richard Carlson'un (Ufak seyleri dert etmeyin) kitabından.

BİR GÜN

Apansız uyanırsan gecenin bir yerinde
Gözlerin uzun uzun karanlığa dalarsa
Bir sıcaklık duyarsan usuyen ellerinde
Ve saatler gecikmiş zamanları calarsa
Bil ki seni düşünüyorum

Bir vapur yanasırsa rihtimine bin, acil
Ortun karanlıkları masmavi denizlerde
Ve dinle kalbimi bak nasıl carpiyor nasıl
O bütün özlemlerin koyulduğu yerde
Bil ki seni bekliyorum

Bir sabah gün doğarken ac perdelerini, bak
Sevinçle balkonuna konuyorsa martılar
Kendini tadılmamış derin bir hazzla bırak
Dokulsun dudagından en umutlu sarkılar
Bil ki seni istiyorum

Gecelerden bir gece uyanırsan apansız
Uzarlarda elemli, garip bir kus oterse
Bir ceylan ağlıyorsa dağlarda yapayalnız
Ve bir gün kabrimde bir kara gül biterse
Bil ki SENİ SEVİYORUM

UMİT YASAR

Bir Hint Dergisinde insanların basarılı olabilmesi ve " iyi yönetici" ozelligini kazanabilmesi için asagida verilen on altin ogude uyulması gerektiği ifade edilmektedir.

1. Dusunmeye vakit ayir; Dusunce guc için kaynaktır.
 2. Eglenceye vakit ayir; Eglece gencligin sirridir.
 3. Okumaya vakit ayir; Okuma bilginin pinaridir.
 4. Duaya vakit ayir; Dua, guc anlarda direnmenin destegidir
 5. Sevmeye vakit ayir; Sevme yasami tatli kilan seydir.
 6. Anlasmaya vakit ayir.
 7. Gulmeye vakit ayir; Gulme ruhun muzigidir.
 8. Vermeye vakit ayir; Verme gunun aydinligidir.
 9. isini yapmaya vakit ayir.
 10. Tesekkure vakit ayir; Tesekkur, yasam pastasinin kremasidir.
- Idare edilecek 3 sey; Dilimiz, huyumuz, hareketlerimiz.
- Sevilecek 3 sey: Cesaret, nezaket, yardım.
- Nefret edilecek 3 sey: Kin, kibir, nankörlük.
- Istenen 3 sey: Saglik, dostluk, huzur.
- Ugrunda savasilacak 3 sey: Serefimiz, evimiz, memleketimiz.
- Düşünülecek 3 sey: Hayat, ölüm, sonsuzluk.

Irlanda Krali Comac'in Öğütleri

Ne çok fazla akilli ol, ne de çok fazla çilgin. Ne kendini çok fazla begen, ne de çok fazla çekingen ol. Ne çok fazla onurlu ol, ne de çok fazla mütevazi.

Hayat akip giderken...Siz siz olun,bugun aklınızdan gecen guzellikleri asla yarinabirakmayin..Ne yapacaksanız, hemen,ama hemensimdi yapin...Cicek mi sulayacaksınız,sulayin...Kitap mi okuyacaksınız, okuyun... Sinemada cok begendiginiz bir film mi var, hemen gidin seyredin... Bir yakininizi aramak mi istiyorsunuz? Sarilin telofona ve hemen arayin...Yiyin, icin, sarki soyleyin, dans edin... Ama, ne yapacaksanız, hemen yapin...Cunku siz bugun bugunu yasiyorsunuz.. Ve yarini da yasayacaginiza dair hic bir kontratiniz yok. Gectigimiz gun bir mezarlik ziyaretine gitmistim... Orada, aramızdan zamanli veya zamansiz ayrilan 7'den 70'e cok sayida insan sessizce yatiyordu... Orada yatanlar sadece bedenler degildi.. Ertelenmis umutlardı... Soylenecek sozlerdi...Yarim birakilmis islerdi... Evet, evet... Kimbilir onlar hayata veda ettikleri sirada neleri yarim birakmislardı?Kimisi, "Tamam, onu kirdim, ama nasilsa yarin gonlunu alirim" diyordu... Kimisi,"Adam sen de, bu konsere bir daha ki sefere giderim" demisti... Kimisi de" Tatile haftaya cikarim, hele su isi de halledeyim" diye dusunuyordu...Ve onların hicbiri, dusundukleriniy apamadi...B elki bir kucuk cocuk babasından gelecek bisikleti bekliyordu... Adamsa " Bu aksam yorgunum, yarinalir giderim" diye dusunmustu...Ve o cocuk bisiklete binemedi...Itiraf etmeliyiz ki bizler; belki iyi, belki kotu, ama cok yanlis yasiyoruz... Hepimizin hayati , yarinlara birakilm isislerle,e rtenmis umutlarla dolu... Calisiyoruz, calisiyoruz... Hayatin tum guzel renklerini ellerimizle itiyoruz... Ve de , sanki tum yarinlar bizimmis gibi,hayaller kurup duruyoruz... Sevincleri, mutluluklari,hep sonraya birakiyoruz... Bizler var ya ,bizler ...Inanin cok yanlis yasiyoruz...

BİR TILSIMI OLMALIDIR HAYATIN...

*Bir tılsımı olmalıdır hayatın, vazgeçilmez bir öfke gibi,
zaptedilemeyen bir aşk aranışı gibi, kaptırıp kendini
şiiirler yazma gibi, bir kadehi fırlatıp aynalara,
gecenin büyüünde çıldırma gibi...*

*Böyle bir tılsım yoksa...İsteksiz oluyorsan traşı,
bir küf bağlamışsa bütün heyecanlarını, bir şey demiyorsa
sana Güney Afrika'nın Gerillosları, bir çıplak kadın vücudu,
düşünmüyorsan en ciddi konferansta ve bir anda çalıştığın
yerden istifayı basıp çekip gitmek gelmiyorsa içinden,
bir kapı önünde tozlu bir paspas bile olamazsın...*

*Bu tılsımın alevlerinde çıkılır tepesine Everest'in...
Bu tılsımda yanar söner kandilleri ilk defa başbaşa
kalmış gecelerin. Bu tılsımla koklarsın ayaklarını
kucağına aldığı ilk çocuğunun... Bu tılsımda sevdiğin
evin duvarına bir resim asma vardır...*

*Yaşantının özündedir bu tılsım. Bir defa kayboldu mu
sahipsiz kalmıs yırtık terliklere döner saatler...
Sönen tılsımlar başka tılsımları da söndürür.
Yanan tılsımlar başka tılsımları da parlatmaya...*

*Bunları tatmamışsan, ayda hiç değilse üç defa dünyanın
anasını bir pula satmamışsan, kızıp vurmuyorsan
yumruğunu masaya ve bir zindan parmaklıklarına
dokunmuyorsa ellerin gölgesi ve bir de sevdiğin
kadının çıplak omuzlarına ulan o zaman niçin geldin hayata?*

ÇETİN ALTAN.....KOPUK KOPUK kitabından

Bir Veda Havasi

Vakit tamam seni terk ediyorum
Bütün aliskanliklardan öteye
Yorumsuz bir hayati seçiyorum
Doymadim inan kanmadim sevgine
Korkulu geceleri sayar gibi
Birden bire bir yildiz kayar gibi
Ellerim kurtulacak ellerinden
Bir kuru dal ağaçtan kopar gibi
Ask sabittir gülse hiç dermedik
Bul kendini kuytularda hadi dal
Sen bir suydun sen bir ilaçtin
Hoşçakal iki gözüm hoşçakal

Vakit tamam seni terk ediyorum
Bu incecik bir veda havasidir
Parmak uçlarına degen sıcaklik
Incinen bir hayatın yarasidir
Kalacak tüm izlerin hayatimda
Gözümden bir damla yas aktiginda
Bir yer bulabilsem seni hatirlatmayan
Kan tarlasi gelincik safaginda
Ölümse korktum savassa hep kaçtim
Vur kendini korkularda hadi al
Seninle bir bütün olabilirdik
Hoşçakal iki gözüm hoşçakal

Yusuf Hayaloglu

BİR YOL HİKAYESİ

Minibüste yanımda oturan genç bayan... Ne kadar da güzelsiniz? Yemyeşil gözleriniz çekinik genlerin baskın yanı adeta. Kim bilir kaçınıcı kalıtımsal varyasyonunuz soyunuzun. Firari bakışların boşuna,gözlerin bana mahkum. Artık kelimelerimdeki "ınız" ekini de çıkardım sana olan samimiyetim bir kat daha arttı. Seninle aramızda mekanik bir dayanışma var sosyolojik olarak. İneceğimiz duraklara kader birliği etmişiz yanyana. Koltuğun demirine koyduğun şemsiyen bana sokulmakta. O şemsiye senin şeytani tarafın. Sen de keşke şeytana uysan. Yağmur aromalı şu havada elini tutup yürümek isterdim. Oysa para uzatırken bile sana dokunabilme saadetine erişemedim henüz. Seninle gizlerimi paylaşmak da mümkün ve acılarıma hissedar etmek seni. Ne olur sen de benimle son durağa gel. Belki bu son durak bizim için başlangıç olur. Sahilde bir kafede rastlaşırız. "Yine mi sen?" der gibisinden gülüşürüz. Kaçamak bakışlar birbirini kovalar. Öyle ayrı ayrı oturmak olmaz. Az önce yanyanaydık,şimdi yabancı mı olduk? Bir şeyler ısmarlama bahanesiyle yanına gelirim. Benim sözlerim senin gözlerin etkiler ikimizi. Havayla suyu konuşacak vaktimiz yoktur, hem banane havadan sudan. Nasılsın? İyi misin? Neredeydin sen bugüne kadar? Kimlerin fantezilerine malzeme oldun?

Şimdi uzun uzun sana bakıyorum. Gölgem... O Güneşten oluşan gölgem de sana bakıyor. Birazdan öpüşürüz,gölgem de peşisıra... Kıskanırım o zaman. "OLMAZI!" derim.Bak seni gölgemle bile paylaşamıyorum. En iyisi karanlıkta öpüşmek. Adımını attığın sokaklar izini taşır güzelliğinin. Mühim değil İstanbul'da olmamız, yaşanılasi mekandır seninle cehennem. Hani güzelliğin bir standardı olsa sana ISO bilmem kaç onayı verilirdi herhal. Uykuluyum. Şehir gözlerimden akıp gidiyor. Bizim sevgili olma potansiyelimiz var. Ufak bir kıvılcım bu potansiyeli kinetik enerjiye çevirecek ama cesaretimiz yok henüz bitecek olan bir sevdaya başlamaya. Belki birgün bir yerde(ama minibüs koltuğunda değil) yeniden karşılaşırız.Belki bu yazılanlar hayata dönüşür. Kim bilir yıllar sonra. İniyor musun? İnemezsin. Son durağa kadar bir yerler namüsait. Benle son durağa gelsen, piyangodan çıkmış gibi yine rastlaştık kimbilir. Bir durakta karşılaşmak dileğiyle. ELVEDA...

Elveda demiş yazar ama ben belki de bir tek bu kelimesine katılmıyorum bu yazının...

SABRİ AĞAOĞLU

orjinali :

Eger birini seviyorsan

O'nu serbest birak...

Donerse senindir;

Donmezse zaten hic senin olmamistir...

Yeni versiyonlar:

- Pesimist (Karamsar)

Eger birini seviyorsan

O'nu serbest birak...

Donerse senindir;

Bekledigin uzere donmezse

Zaten hic senin olmamistir.

- Optimist (Iyimser)

Eger birini seviyorsan

O'nu serbest birak...

Uzulme, donecektir!...

- Suspicious (Supheci)

Eger birini seviyorsan

O'nu serbest birak...

Donerse bu iste bi bit yenigi var demektir..

- Impatient (Aldirmaz)

Eger birini seviyorsan

O'nu serbest birak...

Bi muddet bekle.

Donmezse unut gitsin..

- Playful (Muzip)

Eger birini seviyorsan

O'nu serbest birak...

Donerse bi daha serbest birak.

Gene donerse gene birak.

- Greenpeace

Eger birini seviyorsan

O'nu serbest birak...

Aslina bakarsan tum canlilar hur olmalidir..

- Biologist (Biyolog)

Eger birini seviyorsan

O'nu serbest birak ki

Evrimini tamamlamasi mumkun olsun..

- Statisticians (Istatistikci)

Eger birini seviyorsan

O'nu serbest birak...

Seviyorsa donme ihtimali cok yuksektir..

Sevmiyorsa iliskiniz zaten muhtemel degildir..

- Schwarzenegger's fans (Arnold hayranlari)

Eger birini seviyorsan

O'nu serbest bırak...
SHE'LL BE BACK!

- Over possessive person (Asiri sahiplenici tip)

Eğer birini seviyorsan
O'nu kesinlikle serbest bırakma...

- Psychologist

Eğer birini seviyorsan
O'nu serbest bırak...
Donerse kendine güveniyor demektir..
Donmezse superegosu baskin demektir..
Gitmiyorsa manyak demektir..

- Bencil

Eğer birini seviyorsan
Kendini serbest bırak..
Niye diye sorarsa
Seni hic alakadar etmez! de.

- Finance expert (Mali eksper)

Eğer birini seviyorsan
O'nu serbest bırak...
Donerse borc almaya devam edebilirsin
Donmezse ara ve borclarinin ustune yattigini soyle..

çam dalları gibi her mevsim bahar olsun mutluktan
şu bulutlar mekanın olsun
dökülmesin yeşil yaprakların, karlar yağmasın dallarına
her daim cennet olsun mekanın, çiçeklerin solmasın
elem, keder sana uzak olsun adresini sorup kapını çalmasın
o güzelliğın, gül yüzün asırlaca solmasın
zalimlerin ateşı kalbini yakmasın
kalbinde sevgi, yüzünde neşe eksik olmasın birtanem
senelerce....!

BİZ NE OLDUK?

*Koyduk elimizdeki hüznümüzü
ellerimize bulaşan kanı silmek için
kalıntıları vardı ellerimizde
Arkasından koştığımız geçmişimizin
Bir sis bulutundaydık sanki
aralandı mı gökyüzü, dalgın bakardık
uzak bir ülkenin derin serinliği
çarpardı yüzümüze, öylesine...
Her sisten sonra ilk gördüğümüzü severdik
gözlerimizin sözünden çıkamazdık bir türlü
bir sonraki sise kadar
kendi sis perdemizi çekerdik gözümüze
rahat uyurduk belki bir süre...
nemli mevsimleri başlardı ömrümüzün,
bir ağlamaklı bulut olup
doludizgin giderdik işimize
neyin değiştiğini arardık içimizde
yine de bulamazdık uzun süre...
Kopup giden içimizdi sanki
Ölümsüz aşklarımızın
çiçeksiz cenaze törenlerinde
mezar taşlarımızın mozaığının
bir parçasını daha yerleştirirdik,
kahrolurdük alabildiğine...*

*Değmezmiş bir değmişin ardından gelen acıya,
böyle öğrendik biz aşkı, sevgiyi..
ya öğretenler haklıydı ya duygularımız
ama her an yenildik bilerek
her an bizden gitti giden
ağlamaklı gözlerimiz uyumayı öğrendi, çaresiz..
ve ders alamadık yaşadıklarımızdan
hatalarımız biz oldu,
biz ne olduk?
(yazarını bilmiyorum*

BİZİ KİM DOYURUYOR ?

Soframıza gelen ekmek, sadece çift sürme ve öğütme faaliyetleriyle fırıncının emeğinin karşılığı değildir. Toprağı ekilen

buğdayın ve düşen tohumun sümbül veya meyve vermesinden hareketle, bahar
sahnesinin bütününe baktığımızda,

milyarlarca ton su, karbondioksit, oksijen ve milyarlarca kilokalorilik enerjinin eksiksiz nasıl hazır olduğunu düşünmemiz

gerekir.

KARBONDİOKSİT

Atmosferde 2.6 trilyon ton karbondioksit bulunur. Bu gün geçtikçe artan rezerv değeridir. Tüketilmeden yerine yenisi gelir.

Burada başta mikroorganizma ölen bitki ve hayvanları, hayvan ve insanların
solunumla dışarıya karbondioksit vermeleri gibi üretkenler yanında petrol, kömür ve odunlarla da atmosfer sürekli beslenmektedir. Eğer mikroorganizmaların parçalayıcı faaliyetleri olmasaydı., havadaki karbondioksit bitkiler 40 yılda bitirecek ve hayat son bulmaya başlayacaktı
(H. Scleget, Allgemeine Microbiologie, 1981)

SU

Hayat için ikinci önemli madde sudur. Su denizler başta olmak üzere nehirler
ve göllerde bulunmaktadır. Yerküremizde 1.4 x

10^{12} ton su bulunmaktadır. (1.4 trilyon m³ veya ton) suyun denizlerden,
göllerden, nehirlerden kaldırarak gökyüzüne

çıkartılması kolay değildir. Bir küçük bahçe sulamada yorgun ve çaresiz kalan insan, 148 milyon km² lik

yerküresinde kara parçalarının her yıl milyarlarca ton suyla sulandığını
elbette takdir edecektir. (Bir yılda

en az 100 milyar ton su buharlaşma yoluyla göklere kaldırarak bu yolla her
taraf sulanmaktadır.

GÜNEŞ IŞIĞI

Üçüncü önemli faktör ise güneş ışınlarıdır. Bunun için 150 milyon km uzaklıkta ve dünyamızdan 1.300.000 (bir milyon

üçyüzbin) defa daha büyük olan güneş, sürekli enerji göndermektedir. Böylece hem dünyayı ısıtmakta, hem suları

buharlaştırmakta ve hem de fotosentezin bitkiler tarafından sürdürülmesi için gerekli çok değerli bir olayın kaçınılmaz üyesi

olmaktadır. Güneş dünyamıza $20 \times 10^{23} \times 10^2$ kalorili enerji göndermektedir. Bu miktardan 30×10^{23} kalorilik

kısmı suyun buharlaşması sağlayarak denizleri göklere kaldırırken, kara parçalarının sulanmasını

sağlamaktadır. $2 \times 10^{23} \times 10$ kalori bitkiler tarafından fotosentez olayında değerlendirilmektedir. (A. Lehninger,

Biochemie, 1977)

İşte soframıza konan ekmek, et, süt ve meyvelerin vücut bulabilmesi için dünyamızı tamamen özel şartlarla tanzim edilmiş

bir düzene sahip olması gerekir. Bu gereklilik ilâhi bir güç tarafından yıllık bilançosu milyarlarca ton gıda maddesi olan

muhteşem sistemiyle ortaya konmuştur. Bu üç ana hammaddenin sevk ve idaresiyle, bitkiler tarafından kullanılacak ve

istifade edilecek bütün imkânlar hazırlanmaktadır. Milyonlarca fertleriyle bizlere yemyeşil ve rengarenk bir dünya

sergileyen bitkiler, kendileri beslenirken, aynı zamanda hayvanlar ve insanları da besleyen milyarca ton gıda maddesi

üretirler. Fotosentezin dünya çapındaki toplam bilançosu şöyledir.

129 milyar ton karbondioksit, 53 milyar ton su ile güneş ışınlarının sunduğu $2 \times 10^{23} \times 10$ kalorilik enerjiyle

birleştirilir. Neticede 88 milyar ton glikoz ve 94 milyar ton oksijen üretirler. Burada üretilen glikozun %40

kadarı bitkilerin büyümesi esnasındaki organik yapıya dahil olurken, %60 kadarını çiçek, meyve, tohum ve

yapraklarında tutarlar.

İşte hayvan ve insanların temel bitkisel besinleri, bu fotosentez olayının

akıllara durgunluk veren muhteşem bir olaydır.

:::...DEVİR-i ALEM...:::

BUGÜNLER...

Eve çift maaşın girdiği ama çiftlerin boşandığı,
Güzel evlerin yuva olamadığı günler.

Bugünler...

Kısa seyahatlerin,

Kağıt mendil gibi ilişkilerin,

Yıka çık gönüllerin,

Tek geceliklerin,

Kilo dertlerinin,

Ve her derde çare vitamin günleri.

Bugünler vitrinlerin dolu ama gönüllerin boş olduğu günler!..

Bugünlerde...

Mallarımız arttı, keyfimiz azaldı.

Daha büyük evlerde kalıyoruz ama daha küçük ailelerde yaşıyoruz.

Konforumuz arttı ama zamanımız daraldı.

Diplomamız bol ama sağduyumuz az.

Uzmanlıklar arttı ama sorunlar çoğaldı.

İlaçlar çoğaldı, hastalıklar arttı.

Sorumsuzca para harcıyoruz ama az gülüyoruz.

Trafikte çok hızlıyız ama çabuk parlıyoruz.

Akşam geç yatıyor, sabah yorgun kalkıyoruz.

Az kitap okuyor, çok televizyon seyrediyoruz.

Varlığımızı arttırdık ama değerlerimizi yitirdik.

Çok konuşuyor ama az gönül veriyoruz ve bol yalan söylüyoruz.

Para kazanmayı öğrendik ama yuva kurmayı beceremedik.

Hayata yıllar ekledik, yıllara hayat katamadık.

Aya kadar gidip dönmeyi biliyoruz ama komşumuza geçmek için karşıya geçmiyoruz.

Uzaya ulaştık ama ruhun derinliklerine inemiyoruz.

Havayı temizledik ama ruhları kirlettik.

Atomu parçaladık, önyargılarımızı yıkamadık.

Çok yazıyor ama az geliyoruz.

Daha çok plan yapıyoruz ama daha az sonuç alıyoruz.

Acele etmeyi öğrendik ama sabırlı olmayı asla...

Gelirimiz arttı, karakterimiz zayıfladı.

Tanıdıklar çoğaldı, dostlar eksildi.

Çabalar arttı ama mutluluklar azaldı.

Bilgisayar ağları kuruyoruz, bilgi otoyolları inşa ediyoruz ama kendi aramızdaki iletişimde zorlanıyoruz.

"Dünya Barışı" der, silahlanırsınız!

Daha mutlu olmak için "somurtarak" çalışırız.

Yani bugünlerde...

Eve çift maaşın girdiği ama çiftlerin boşandığı...

Güzel evlerin yuva olamadığı...

Kısa seyahatların, kağıt mendil gibi ilişkilerin...

Yıka çık gönüllerin, tek geceliklerin...

Kilo dertlerinin ve her derde deva vitaminlerinin...

Vitrinlerin dolu ama gönüllerin boş olduğu...

Günlerde yaşıyoruz!

BULDUKTAN SONRA ARAMA

Omuzumda sevda yükü
Yollarda seni aradım
Beste beste, türkü türkü
Tellerde Seni aradım

Girdim yesilden sariya
Sordum ölüye, diriye
Çiçeği verdim ariya
Ballarda Seni aradım

Ask yalimi girdi cana
Gönlüm döndü gülistana
Gece gündüz yana yana
Küllerde Seni aradım

Yorulup demedim, yeter
Hasretin gözümde tüter
Keremden, Mecnundan beter
Çöllerde Seni aradım

Bahçem çiçek, benim gazel
Birlesir ebedle, ezel
Ayırmadım çirkin, güzel
Kullarda Seni aradım

Ulaşmak için rahmete
Katlandım binbir zahmete
Karisip söze, sohbeta
Dillerde Seni aradım...

A.KARAKOC

Buralara nasıl geldim?

Bilmiyorum. İstedigim hayati mi yasadım? Gençlik hayallerim bunlar mıydı? Kesinlikle hayır! Su anda yetmiş yasındayım ve gençliğimden beri ilk defa kafam bu kadar berrak. Yazık, insan hep bir şeyleri kaybetmek üzereyken değerini anlamaya mahkum mu? İşte yetmişindeyim. Sairin hesabına göre

yolun sonuna geldik. Reverans yapıp sahneden ayrılmanın zamanı. Gençken seyrettigim "Braveheart" isimli filminden bir cümle hatırimda kalmış "Herkes ölür ama kaç kişi gerçekten yaşar ki?" İşte ben de herkes gibi ölüyorum. Maalesef yaşamadım. Dünyaya gelmem sekiz saat sürmüş. Basıma gelecekleri bildigimden olacak çıkmak istememişim herhalde. Sonra sekiz yasına kadar kreslerde büyüdüm. Ne büyüyüş! Eglenceli ama buruk. Sevgiden yoksun. Yoo, o kadar kötü değil. Sana gülen yüzler her zaman vardır ama gerçek sevgi? İlk ve orta okulda içine kapanık bir yaşam; insanlardan kaçan asagilik kompleksi bir insan. Sonra lise, tam anlamıyla metamorfoz. Tamamen dışa dönük, insanlarla ilişkilerde rahat, geçmişin izlerini tasısa da daha güvenli bir ben. Okulun gözde öğrencilerden. Sonra üniversite. Hayat devam etti. Dördüncü sınıfta annemin tavsiyesine uyarak bir kız tegellerken (evlenecek birini bulmak için yapılan çabanın annemcesi) Ipek'le tanıştım. Çok tatlı bir kızdı. Birlikte mutluyduk. Ben, onu kaybetmemek için türlü numaralar yapıyordum. Küçük kiskançlıklar da oluyordu. Ama ben onsuz yaşayamazdım! Okuldan mezun olunca muradımıza erdik. Ipek gelinliğinin içinde o kadar güzeldi ki. Annem düğünün en mutlu kisisiydi herhalde. Yıllarca benim evlenmemle mutlu olacağını düşünmüş ve o gün bu mutluluğu yaşamıstı da. Fakat bir kaç gün sonra içinde oluşan boşluğu yeni bir hedefle doldurmıstı: Torun.

Babam zaten Borsada kendini kaybetmisti. İşler yolunda gittiği sürece hiç sorun olmadı. Yıllar akmaya devam etti. Ipek'le ilk heyecanlar gitmiş ve ilişkimiz çok monotonlaşmıstı. Hiç hayal etmedigimiz tarzda bir kari-koca ilişkisine girmistik. Sabahtan aksama iş, akşam televizyon, gece çiftleşme şeklinde seks. Artık değişiklik istiyorduk. Bir 18 Kasım günü saat 9:30'da Eser dünyaya geldi. Velet, o kadar tarih varken benim doğum günümde doğmıstı. Annesinin yanında yüzünde bir gülümsemeyle yatarken yemyesil gözleriyle bana bakıyordu. "Bu kız çok zeki!" dedim kendi kendime. Eser'in hayatımıza girişi herkesi degistirmisti. Ipek'le hayatımızın en mutlu anlarını yaşıyorduk. Annem ise çok istediği mutluluğu torunuyla yakalamıstı. (En azından belli bir süre için) Eser hızla büyüyordu. Emekleme, ilk "anne" deyişi, doğum günleri derken bir baktık bizim kız okula başladı. Bu arada da ben göbeklenmeye ve kellesmeye, Ipek de bir Türk kadını olarak kalçalarından yağlanmaya başlamıstı. (Türk kadınlarının genel özelliği) İş hayatım fena değildi, arkadaşlarla çekisiyordum. İnsanları lanetliyordum çünkü onlar kötüydü. Ipek arada sırada kaynanasıyla atısıyordu. Ben Side'de nasıl yazlık alacağımı düşünüyordum. Baba sorumluluğu ile Eser'e gelecek hazırlıyordum. Yalnız Eser garip bir kızdı. Bize küçükten beri uymuyordu. Sanki hatlar karışmış da o bizim kizimiz olmuştı. Sözümüzü tutmaz, hep kendi istediğini yapardı. Onca asagılama, tehdit, hakarete rağmen tınmadı bile. Zaten sonradan bizim istemedigimiz, ailemize layık olmayan bir adama gitti. Baba olarak ona yakın olmak istedim, ama basaramadım. Lanet olsun babalık rolüne. Neymiş, kızını dövmeyen dizini dövermiş. Dizimi kırsaydım da o derece davranmasaydım. Ona vurmadım ama sözlerimle beter ettim. Beni seviyordu biliyordum, benden ümitliydi ama ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Geçen günü beni ziyaret etti ve "Seni her şey için bağışladım, baba" dedi, sarıldı öptü. Eser, bana bu cezayı niye verdin. Ben sana olan kızgınlığımla mutluydum. Neden beni affettin? Biliyorum su anki berraklığımı sana borçluyum. Beni kendimle iç hesaplasmaya ittin, iyi mi ettin be kizim? Eser'den üç yıl sonra Duygu doğdu. Buna çok sasırmistik, halbuki çok korunuyorduk (öyle zannediyorduk). Duygu da ablası gibiydi. Demek hatlar karışmamış ciddi, ciddi bize gelmişlerdi. Gerçi bunu şimdi anlıyorum. Duygu'dan fazla bahsetmek istemiyorum. Biz koca birer aptaldık. Kazayla onu meydana getirdik, kazayla götürdük. Altı yasındayken trafik kazasında... O ana kadar yolların kraliydim. Duygu'nun ölümünden sonra Ipek'i de kaybettik. (Ruhen) bir garipleşti, sonra menapoza girdi daha da garipleşti. Evde ceset gibi geziyordu. Bu arada emekliliğime dört sene vardı ve müdürlüğe terfi ettim. Eser de üniversiteye girmisti. Annem mutlu olacağını düşünerek torununun mezuniyetini bekliyordu. Babam hareketli bir seans sırasında Borsa'da kalpten gitti. Cenazesi çok hüznüldü. Ne kadar seveni varmış? Sonunda emekli oldum. Günlük yasantım Migros, lokal, TV üçgeninde geçiyordu. Altmışbesini bulunca ölüm korkusu başladı bende. Bunu azaltmanın yolunu dinde buldum. Artık bol, bol ibadet ediyorum. Bir yandan da beni cennetine alması için Tanrı'ya dua ediyor ve altmışbes yıldır arasına aklıma gelen Tanrı'nın hayatının sonuna gelmiş ve tatmin edilmemiş arzularını cennetteki hurilere saklayan bir kulunu kabul edecek kadar hoşgörölü olmasını diliyorum Eser, annemin üniversite son sınıftan birini tegelleme propagandasına aldırmadı ve otuzuna kadar bekar kaldı. Sonra ıpsız sapsiz o herifle evlendi. İki sene önce Ipek'i kaybettim ve ilk defa bu kadar çok ağladım. Üzüntümden değil, aptallığımdan. Dünyasal yasa yine işlemiş ve bir insanoglu daha kaybettiği varlığın değerini sonradan anlamıstı.

Oysa bizim hayallerimiz vardı. Ama yapacak gücü bulamadık, denemedik bile. Onu ne kadar sevdiğimi şimdi anlıyorum. Alışkanlığın ve değişmezliğin o berbat etiketleri bizi mahvetmişti. Şimdi orta okuldan hatırladığım yalnızlıkla başbasayım. Dünya dönüyor, İnsanlar kaderin sillesini yemeye devam ediyorlar. "Madem öyle acı çektirecektin, neden beni yarattın?" diye sık sık soruyorum ona.

Ben sana ne yaptım?" Çocukluğum geliyor gözümün önüne. Çok pıriltılı, eğlenceli bir dünya vardı önümde. İtfaiyeci olacaktım. Tek istediğim şey ilgi ve sefkattir. Hayatım boyunca bunu aramıştım. Ama bulamadım. Annemi eleştirirken ondan beter şekilde mutluluk aradığımı anlıyorum şimdi Duygularımı yasayamadım, hep ayıp olacak diye bastırdım. Keske rezil olsaydım da onları özgürce yarasaydım. Şimdi istesemde yasayamıyorum. yetmişinde yalnız bir adam. Yakında nalları dizecek bir hayalkirkliliği abidesi. Eser, senden "özür" diliyorum. Beni affettğini söylediğinde bile o kahrolası gururumu yenemedim ve bunu sana söyleyemedim. İpek, hep bunu istedim ama ben ifade edemedim. Şimdi neredesin bilmiyorum ama duyacağına eminim. Seni seviyorum. Duygu seni de. Kazayla geldin, kazazede gibi yasadın, kazayla gittin ama o tatlı gülüşünü ve sana biberonla süt verirken parmağımı yakalayışını hiç bir şey unutturamaz bana.

Ve yaşam. Ne diyebilirim ki sana. Yine de teşekkürler. İnsan kaderini değiştirme fırsatı olduğunda gelecekte haber alır, derler.

Siz de yukarıda ki senaryoda kendinizden bir şeyler buluyorsanız ve mutlu değilseniz, durun ve değiştirin.

Siz istedikten sonra tüm evren onun gerçekleşmesi için iş birliği yapar. Çoğunluluğun yaşadığı bu senaryoyu yaşamamanız dileğiyle.

Che Guevara

(1928 - 1967)

1928 yılında Arjantin'in Rosaria kentinde doğdu. Tıp öğrenimi gördü. Öğrenciyken okuluna bir yıl ara verip, Güney Amerika kıtasında geziye çıktı. Macera diye başladığı gezinin ardından Che, artık bir devrimciydi. Meksika'da siyasal mülteci olarak bulunan Raul ve Fidel Castro'yla tanıştı. Bu tanışıklık Che'yi de Küba'nın kurtarılması düşüne ortak etti. 1956-1959 yılları arasında süren gerilla savaşı Küba'da başarıya ulaştı. Önce Ulusal Banka'nın başına, ardından Sanayi Bakanlığı'na getirildi. Devrime rağmen Che'nin düşü bitmemişti. O, devrimin bütün Latin Amerika'ya yayılmasını arzuladı. "Bir yapıcı olarak en saf umutlarımı ve dünyada en çok sevdiğim insanları arkamda bırakıyorum. Beni oğlu gibi sevmiş bir halkımı arkamda bırakıyorum" diyerek Bolivya'nın yolunu tutarken, Castro'nun, "Bir devrimcinin görevi devrim yapmaktır" sözlerini kendi pratiğinde hayata geçirmeye koyuldu. Che sadece "bir tek insanın taşıdığı olanakların simgesi" değildi. Aynı zamanda, dünyanın değişebileceğine, Sovyetler Birliği'ndeki 20. Kongre'den beri "Barış içinde bir arada yaşama" tezlerine feda edilen devrim davasının gerçekleşebileceğine dair olanağın da simgesiydi; bu devrimin niteliği ne olursa olsun.

Devrime giden Che'nin üç temel değişiklik düşüncesi şunlardı: 1. Halk güçleri düzenli orduya karşı zaferi kazanabilir. 2. Devrim yapmak için her zaman tüm koşulların bir araya getirilmesi gerekmeyebilir. 3. Latin Amerika'da savaşın temel alanı kırsal kesim olmalıdır. Marksist düşünceden esinlense de marksizme yabancı bu düşünceler sadece Latin Amerika'da değil, dünyanın birçok yerinde yankısını bulmuştur. Devrim "iki, üç... daha fazla Che" istiyordu. Bu doğrudu hiç kuşkusuz ama, eğer devrimin tarihsel koşulları olgunlaşmış ve işçi sınıfı, bütün ezilenleri peşinden sürükleyecek siyasal olgunluğa erişmemişse, Che'lerin aritmetik toplamından oluşan küçük grupların şansı olmayacaktı.

CIYATMADAN KAZ YOLMAK

Malum, IV. Murat her zamanki gibi yanında sadrazamı ile birlikte tebdil kıyafet geziyor. Soğuk bir kış günü ve o gün de yolları bir köyün kenarındaki dere den geçer. Bu esnada IV. Murat dere kenarında deri tabaklamakla uğraşan yaşlı bir dede görür. Atından inerek arkaya dolaşır ve yaşlı dedenin yanına gelir. Aralarında şu söyleşi geçer.

-- Selamünaleyküm dede!

-- Ooo! Aleykümselam Haşmetli Sultanım.

-- Sen burada ne yapıyorsun?

-- Gördüğün gibi deri tabaklıyorum yüce Han'ım.

-- Peki... Altılarda ne yaptında şimdi çalışıyorsun?

-- Ah yüce Sultanım! Hiç sorma, altılara altı katmayınca otuzikiye yetmiyor.

-- Peki... Geceleri kalkmadın mı?

-- Kalktım ama hep ellere yaradı.

-- Peki... Sana bir kaz yollasam yolar mısın?

-- Üffff!.. Sultanım öyle bir yolarım ki hem de hiç ciyaklatmadan.

Bu söyleşiden sonra IV. Murat sadrazamı ile birlikte saraya dönmek üzere oradan ayrılır. Ancak dönüş yolunda sadrazamın içi içini kemirir. Çünkü konuşmalardan hiç bir şey anlamamıştır. Destur diler ve IV. Murat_€^È -À_üçç_À^_À_ €*ŞÈ -À_€9Épüçç_üçç_À^_À_1_€AfÈ -À_ş1>Püçç_À^_À1>€ÅÈ€_€AfÈ_€AfÈüçç_!-_À1>_€AfÈv™È_1çç_±_À_€AfÈ>_€AfÈDÀ_7_ Äa_À_€AfÈ-üçç_šİÈv™È_€____1_À_=ç_7;ô8*1.9*1.9_°_à_`çÉää...Æ9Äñ6ÉĞşçç-p_À_ıwİÄ_jÈ_sİÈ€PÈØıçç-Š_ÄØıçç_ÜŞ_À_€PÈ€PÈ_şçç_jÈ1JÈ€PÈIQÈ__À_sİÈĞşçç_¼şçç_şçç_Ğşçç_Äıçç_0z_À_ıçç_€AfÈ_€_ÅÈœL=À_ıçç_~_ÄœL=ÄœL=From AHMET ARICI Sat Aug 5 14:24:09 2000 X-RocketMail: 00000002;R-----;0649 Received: from [212.175.193.93] by web118.yahoomail.com; Sat, 05 Aug 2000 14:24:09 PDT Date: Sat, 5 Aug 2000 14:24:09 -0700 (PDT) From: AHMET ARICI Subject: EŞŞEĞİ SALDIM ÇAYIRA! To: ishak_arici@yahoo.com, neset@hotmail.com, e_simsek@mailcity.com, yenihayat@yahoo.com MIME-Version: 1.0 Content-Type: multipart/alternative; boundary="0-1714636915-965510649=:10182" Content-Length: 3370 --0-1714636915-965510649=:10182 Content-Type: text/plain; charset=us-ascii EŞŞEĞİ SALDIM ÇAYIRA Eşşegi saldim çayıra Otlayıp karnın doyuraGördüğü düşü hayıra, Yoranın da avradını... Münkir münafiğin soyu, Yıktı harab etti köyü, Mezarına bir tas suyu Dökenin de avradını... Gammaz ile madrabazın,Malı vardır da yemezsin,Ölürse meyyit namazın,Kılanın da avradını... Derince kazın kuyusun, İnım inım inilesin, Kefen dikmeye iğnesin Veren de avradını... Dağdan odun getireninMezarına götürenin,Talkını bitirenin,İmamın da avradını...

Kazak Abdal söz söyledi, Cümle halkı dahleyledi, Sorarlarsa kim söyledi, Soranın da avradını... KAZAK
ABDAL ----- Do You Yahoo!? Kick off your party with Yahoo! Invites. --0-
1714636915-965510649=:10182 Content-Type: text/html; charset=us-ascii

ESSEĞİ SALDIM ÇAYIRA

Eşşeği saldım çayıra
Otlayıp karnın doyura
Gördüğü düşü hayıra,
Yoranın da avradını...
Münkir münafığın soyu,
Yıktı harab etti köyü,
Mezarına bir tas suyu
Dökenin de avradını...
Gammaz ile madrabazın,
Malı vardır da yemezsin,
Ölürse meyyit namazın,
Kılanın da avradını...
Derince kazın kuyusun,
İnim inim inilesin,
Kefen dikmeye iğnesin
Verenin de avradını...
Dağdan odun getirenin
Mezarına götürenin,
Talkını bitirenin,
İmamın da avradını...
Kazak Abdal söz söyledi,
Cümle halkı dahleyledi,
Sorarlarsa kim söyledi,
Soranın da avradını...
KAZAK ABDAL

CNN Başkanı Tom Johnson'ın yakın geleceğin yöneticilerine tavsiyeleri içeren 21 maddelik "yaşam dersi".

1. Ne yapmak istediğine erken karar ver. O işe giriş. Sonuç vermezse, bir başka seçeneği dene.
2. Yükselen bir yıldızı tutun (mesleğe, lidere, şirkete), alçalan bir yıldızla asılma.
3. Bütün yaptıklarında olabileceğinin en iyisi ol. Son işin, bir sonraki referans kartındır.
4. Keyif al. İşyerinin dışında keyif alacağın uğraşların olsun. Kendi değerini sadece işinle tanımlama.
5. Doğru yap. Kuşkuya düşersen kendine şunu sor: "Bu doğru mu? Yaptıklarım gazetenin birinci sayfasında yayınlanırsa nasıl görünür?"
6. Vurma. Kur. Asla karşıdaki rekabeti keserek yükseltmeye çalışma.
7. Hayat 99 raunttır. Yumruğu yiyip devrileceksin. Ayağa kalk ve devam et.
8. Müşteriyi unutma. Müşterinin isteği önemlidir, ama ona yaltaklanma.
9. Sadık ol. Ama körcesine sadık değil.
10. Ruhsal gelirini ölç. Ruhsal gelir genellikle maddi gelirden daha fazla mutluluk getirir.
11. Dost ol. Dostlara ihtiyacın olacak.
12. Bir köpeğin olsun. O, sadece o, koşulsuz sevgiyi sağlayacaktır.
13. İnsanlara kendine davranılmasını istediğin gibi davran.
14. Kendinden sadece sen sorumlusun. Kusuru başkalarında bulma.
15. Y yapmak istediğinden asla vazgeçme. Vizyonu olan bir insan başkalarından daha güçlüdür.
16. Dışarı çıkmadan önce yapmak istediklerinin listesini çıkar. Cüzdanına koy. Düzenli olarak gözden geçir (nehirde rafting yapmak, balona binmek, piramitleri gezmek, vb.)
17. Yanlış eş seçme. Doğrusuyla yaşamak zaten yeterince zordur.
18. Kendine özen göster.
19. Hayatın manevi yönünü ihmal etme.
20. Bir başkasına verebileceğin en iyi armağan güzel bir anıdır.
21. Hayatta fark yaratan şey genellikle tutumdur. Hayata, sevgiye, işe ve spora karşı tutum.

Çatlak Kova..

Hindistan'da bir sucu, boynuna astığı uzun bir sopanın uçlarına taktığı iki büyük kovayla su tasırmis. Kovalardan biri çatlakmis. Saglam olan kova her seferinde ırmaktan patronun evine ulasan uzun yolu dolu olarak tamamlarken, çatlak kova içine konan suyun sadece yarısını eve ulastirabilirmis. Bu durum iki yıl boyunca her gün böyle devam etmis.

Sucu

her seferinde patronunun

evine sadece 1,5 kova su götürebilirmis. Saglam kova basarisindan gurur duyarken, zavalli çatlak kova görevinin sadece yarısını yerine getiriyor olmaktan dolayı utanç duyuyormus. İki yılın sonunda birgün çatlak kova ırmagin kıyısında sucuya seslenmis.

"Kendimden utaniyorum ve senden özür dilemek istiyorum."

"Neden?..." diye sormus sucu. "Niye utanç duyuyorsun?..."

Kova cevap vermis. "Çünkü iki yıldır çatlagimdan su sizdigi için tasima görevimin sadece yarısını yerine getirebiliyorum. Benim kusurumdan dolayı sen bu kadar çalışmana ragmen, emeklerinin tam karsiligini alamıyorsun."

Sucu söyle demis. "Patronun evine dönerken yolun kenarındaki çiçekleri farketmeni istiyorum." Gerçekten de tepeyi tirmanirken çatlak kova patikanın bir yanındaki yabancı çiçekleri isitan güneşi görmüş. Fakat yolun

sonunda yine suyunun yarısını kaybettiği için kendini kötü hissetmiş ve yine sucudan özür dilemiş.Sucu

kovaya sormus."Yolun sadece senin tarafında çiçekler olduğunu ve diğer kovanın tarafında hiç çiçek olmadığını farkettiler mi?... Bunun sebebi benim

senin kusurunu bilmem ve ondan yararlanmamdır. Yolun senin tarafına çiçek tohumları ektiler ve her gün biz ırmaktan dönerken sen onları suladın. İki yıldır ben bu güzel çiçekleri toplayip onlarla patronumun sofrasını süsleyebildim. Sen

böyle olmasaydın, o evinde bu güzellikleri sayamayacaktı."

* * *

Hepimizin kendimize özgü kusurları vardır. Hepimiz aslında çatlak kovalarız.

Allah'ın büyük planında hiçbir şey ziyan edilmez.

Kusurlarınızdan korkmayın. Onları sahiplenin..

Kusurlarınızda gerçek gücünüzü buldugunuzu bilerseniz eğer, siz de güzelliklere sebep olabilirsiniz.

ÇOCUKTAN AİLESİNE NOTLAR

1. Beni şımartmayın. Her istediğimin yerine getirilmemesi gerektiğini çok iyi biliyorum, sadece sizi test ediyorum!
2. Bana karşı disiplinli, katı olmaktan korkmayın. Ben bunu tercih ederim, kendimi emniyette, güvende hissediyorum.
3. Kötü alışkanlıklar edinmeme müsaade etmeyin. Bunların erken dönemlerde teşhis edilip önlenmesi hususunda sizlere güveniyorum.
4. Olduğumdan da küçük hissetmemi asla sağlamayın. Bu benim sadece daha da fazla aptalca hareket etmemi sağlar!
5. Elinden geliyorsa beni lütfen başka insanların önünde düzeltmeğe çalışma. Eğer benimle özel başbaşa ve yavaşça konuşursan çok daha fazla etkili olacak.
6. Hatalarımın günah olduğunu hissettirmeğe çalışma bana. Bu benim değerlerimi sarsıyor.
7. Beni olaklardan/sonuçlardan koruma. Bazen acı çekerek öğrenmem gerekiyor.
8. "Senden nefret ediyorum" dediğimde üzülme. Bazen nefret ettiğim sen değilsin; beni yönlendirmek için kullandığın gücün.
9. Küçük hastalıklarına fazla üzülme. Bazen bunlarla istediğim, ihtiyacım olan ilgiyi buluyorum çevremde, sende.
10. Şikayet etme, söylenme. Söylenirsen, kendimi sanki sağırmışım gibi korumam gerekecek.
11. Kendimi arzu ettiğim kadar iyi ifade edemediğimi unutmayın. İşte bu yüzden her zaman doğru olamıyor söylediklerim, yaptıklarım.
12. Soru sorduğumda geçiştirmeyin, cevabı ertelemeyin. Eğer böyle yaparsanız, artık soru sormadığımı göreceksiniz ve cevapları, istediğim bilgileri başka yerden arayacağım.
13. Tutarsız olmayın. Bu benim aklımı tamamen karıştırır ve size güvenimi kaybetmeme neden olur.
14. Korkularımın aptalca olduğunu söylemeyin. Bana korkularım korkunç şekilde gerçekler ve anlamaya çalışırsan beni sakinleştirebilir, güvenimi kazanmama yardımcı olabilirsin.
15. Kendinin mükemmel veya hep başarılı olduğunu bana devamlı söyleme, hatırlatma bile. Çünkü senin bunların hiçbirini olmadığını anladığımda bu bana çok büyük şok olur.
16. Benden özür dilemenin senin asla yapmayacağın bir iş olduğunu sakın düşünme. Dürüstçe özür dilemen benim sana sürpriz ve beklenmedik şekilde yakınlaşmamı, ısınmamı sağlayacak.

17. Denemeyi, yeni şeyleri öğrenmeyi, anlamayı, keşfetmeyi çok sevdiğimi asla unutma. Onsuz olamam, alış.
18. Ne kadar çabuk büyüdüğümü unutma. Bana ayak uydurman çok zor olmalı, lütfen dene.
19. Çok fazla sevgi ve anlayış olmadan büyüüp gelişemiyeceğimi lütfen unutma, ama bunları sana söylemem gerekmiyor, öyle değil mi?
20. Lütfen sağlıklı ol ve spor, egzersiz yap. Sana ihtiyacım var.

HERAKLIT VE KARSITLIKLARIN BIRLIGI YASASI (MO.5.YY)

Gelisim, karsit guclerin karsilikli catismasi ile olur. Dusuncenin dusunce ile, insanin insanla,erkegin kadinda,siniflarin siniflarla,halklarin halklarla savasi, evrenin uyumlu butunlugunu saglar.Bunun icin savas, catisma, herseyin basi anasidir. Her nesne var olabilmek icin karsitina gereksinim duyar.

`CATISTIKCA,AYRILMAYA CALISTIKCA DAHA DERIN BI ANLAMDA BIRLESTIKLERINI,BIR YAYLI CALGININ YAYIYLA TELLERİ GIBI UYUM ICINDE BUTUNLESTIKLERINI ANLAYAMIYORLAR` der HERAKLIT...

Bu yuzden her turlu savasa bir son verip barisi kurmayi ozleyenlerin cabalari gercegin ozunu goremeyenbos cabalardir.cunku yaratıcı gerilimler sona erer ve durgunluk baslarsa olum gelir.bunun icin birt insanin elde edebileceklerinin tumunu elde etmesi butun istediklerine kavusmasi guzel sey degildir.Cunku sagligi degerli sey yapan hastaliktir,kotulukle olculdugu zaman ancak iyiligin degeri anlasilir,aclik cekilirse doymannin ne oldugu bilinir,yorgunluk olmadan dinlenmenin tadina varilmaz.

Karsitliklarn birbirini gerektirmesi ve birbirlerini tamamlamasi boyle olur ancak Tanrı icin her sey iyi ve dogrudur. Insanlar birine dogru, birine yanlis birine iyi , birine kotu der ancak.

Kaynak bilinmiyor

Dag Rüzgari

Kaderde senden ayri düsmekte varmis
Dogrusu bunu hiç düşünmemistim..
Seni tanimadan
Hele seni böyle deli divane sevmeden
Yalnizlik güzeldir diyordum
Al basini, kaç bu sehirden
Ufukta bir çizgi gibi gördüğün dağlara
Rüzgarin iyot kokularini tasidigi denizlere git
Git gidebildigin yere git diyordum
Oysa ki, senden kaçılmazmis
Yokluguna birgün bile dayanilmazmis.
Bilmiyordum..

Yine de dayanmaya calisiyorum iste
Bir kir çiçegi kopariyorum gözlerine benzeyen
Geçen bulutlara sesleniyorum ellerin diye
Rüzgar güzel bir koku getirmisse
Saçlarini oksayip gelmistir diyerek avunuyorum
Yasamak seninle bir baska zamani
Bir baska zamanda seni yasamak
Herseyden önce sen
Elbette sen
Mutlaka sen
Ister uzaklarda ol
Ister yanibasimda dur
Sen ol yeter ki bu zaman için de
Ben olmasam da olur
Seni bir yumaga sariyorum yillardir
Bitmiyorsun
Çaresizligim gün gibi asikar
Su olup çesmelerden akan güzelligin
Inceligin isik isik yüzüme vuran
Sen günes kadar sicak
Tabiat kadar gerçek
Sen bahçelerde çiçekler açtiran
Sudan, havadan, günesten yüce varlik
Sen, o tek sevgi içimde
Sen görebildigim tek aydinlik

Bir nefeste benim için al
Havasizlikten öldürme beni
Bulutlara, yildizlara benim için de bak
Susadim diyorsam
Bir yudum su içmelisin
Ben yorulduysam sen uyumalisin
Ellerim sevilme istiyor
Saçlarim oksanmak istiyor
Dudaklarim öpülmek istiyor
Anlamalisin.

Agaçların yesili kalmadı
Gökyüzünün mavisi yok
Bu dağlar o dağlar değil
Rüzgarında kekik kokusu yok
Kim bu çaresiz adam
Bu kan çanağı gözler kimin
Kaç gecedir uykusu yok
Gündüzü yok
Gecesi yok
Yok
Yok
Anladım
Sensiz yaşanmaz bu dünyada
İmkani yok.

Ümit Yasar Oguzcan

DALGALAR GİBİ

İnsan sevgisinde böylesine coşkulu olmalı,
Dalgalar gibi;
Yeniden yeniden, hiç vazgeçmemeli sevdiğini söylemekten.

İnsan sevgisinde böylesine kararlı olmalı.
Dalgalar gibi;
Yeniden yeniden, kaçınmamalı sevginin gerektirdiği mücadeleyi vermekten.

İnsan sevgisinde böylesine yürekten olmalı.
Dalgalar gibi;
Yeniden yeniden, hiç bıkmamalı sevdiğini hergün yeniden yeniden sevmekten.

İnsan sevgisinde böylesine sadık olmalı.
Dalgalar gibi;
Yeniden yeniden, sürüklense de istemeden ayrı diyarlara,
sadece sevdiğinin kıyılarına vurmali,
tertemiz, bembeyaz köpüklerini, yüreğini, sevdasını sadece
sevdiğiyle paylaşmalı.

Tüm sevgiler, sevgililer dalgalar gibi olmalı
Yeniden, yeniden.....

5.7.2001/23:30- Mersin

Fidan Aykut

SEYREDEN KİMSE YOKMUŞ GİBİ DANS ET!

Evlendikten sonra, bir çocukumuz, sonra bir tane daha olduktan sonra hayatın daha iyi olacagina inandırırız kendimizi.Sonra, çocuklar yeterince büyük olmadıkları için kızar, onlar büyüyünce daha MUTLU olacagimiza inanırız.Bundan sonra, ergenlik çağında çocuklarla ugrasmamız gerektiği için öfkeleniriz.Kendimize çocuklar bu dönemden çıkınca daha MUTLU olacagimizi söyleriz.Kendi kendimize yasamimizin yeni bir araba alınca, güzel bir tatile çıkabilince, emekli olunca dört dörtlük olacagini söyleriz.Gerçek ise, MUTLU olmak için su andan daha iyi bir zaman olmadıgıdır.Eger şimdi degilse ne zaman?

Hayatiniz her zaman mücadelelerle dolu olacaktir.En iyisi bunu kabul edip, her ne olursa olsun MUTLU olmaya karar vermektir.Alfred D.Souza der ki Uzun bir zamandan beri hayatın -Gerçek Hayatın- baslamak üzere oldugu izlenimine kapılmışım.Fakat, her zaman yolumun üzerinde bir engel, öncelikle erisilmesi gereken bir sey, bitmemis bir is, hala hizmet edilecek zaman, ödenecek bir borç oldu.Sonra hayat basliyacakti.Sonunda anladimki, bu engeller benim hayatimdi. Bu görüş açisi, MUTLULUGA giden bir yol olmadigini görmemi sagladi.MUTLULUK yoldur, öyleyse, sahip oldugunuz her anin kiymetini bilin ve ona özel biriyle paylastiginiz (vaktinizi beraber harcayacak kadar özel) için daha fazla deger verin ve unutmayin, zaman hiç kimse için beklemez.

Öyleyse, okulu bitirene kadar, tekrar okula gidene kadar, para kaybettiğiniz veya kazanana kadar, çocuklarınız olana kadar, çocuklarınız evden ayrilana kadar, is basliyana kadar, emekli olana kadar, evlenene kadar, bosanana kadar, cuma gecesine kadar, pazar sabahına kadar, yeni bir araba veya ev alana kadar, arabanizin ya da evinizin borcu ödenene kadar, ilkbahara kadar, yaza kadar, sonbahara ve kısa kadar, birine veya onbesine kadar, sarkiniz söylenene kadar, içki içinceye kadar, ayilana kadar, ölene kadar, MUTLU olmak için içinde bulundugunuz andan daha iyi bir zaman olduguna karar vermek için beklemekten vazgeçin.MUTLULUK varis degil, bir yolculuktur.

PARAYA İHTİYACINIZ YOKMUS GİBİ ÇALISIN
DAHA ÖNCE HIÇ INCINMEMIS GİBİ SEVIN
VE SEYREDEN HIÇ KİMSE YOKMUS GİBİ DANS EDİN.....

Dava'nın B6ylesi

Bir akşam tiyatrodan çıkmış iki erkek arkadaş yolda y6r6rlerken 6nlerinde iyi giyinmiş, çık ve alımlı bir hanımın y6r6d6đ6n6 farkederler. Erkeklerden birisi diğerine d6nerek, "Bu hanımla bir gece geçirmeye 500 dolar veririm" der.

Bu s6zleri işiten genç hanım başını çevirir ve "Teklifinizi kabul ediyorum" der.

Teklifi yapan erkekle hanım beraberce genç ve çekici kadının evine gidip hemen yatağın yolunu bulurlar. Ertesi sabah apartmanı terkederken, adam kadına 250 dolar verir. Hanım pazarlık bakiyesi parayı ister ve "250 dolar daha vermezseniz sizi dava ederim" der.

Adam g6ler, "Bunu nasıl ve hangi esaslara g6re yapacağınızı g6rmek isterdim" deyip apartmanı terkeder.

Ertesi g6n mahkemeden gelen celp pusulası adamı şaşırtmış. Hemen avukatına gidip olayı detaylarıyla anlatmış.

Avukat, "Bu esaslara istinaden aleyhine bir karar alınabileceğini sanmıyorum. Ancak davanın nasıl sunulup savunulacağını doğrusu pek merak ediyorum" diye m6talaa vermiş.

Dava başlamış ve 6n soruşturmadan sonra hanımın avukatı mahkemeye dava konusunu aşağıdaki şekilde arzemiş:

"Muhterem hakim beyefendi, m6vekkilem, bu hanımefendi, itina ile yetiştirilip imlerle 6rt6l6 bahçe niteliğinde bir gayrimenkule sahip bulunmaktadır. Bu arazi parçasını belli bir s6re için davalı beyefendiye 500 dolar karşılığında kiralamıştır. Davalı gayrimenkul6 kira amacına uygun olarak kullanmış ve kira m6ddeti sonunda tahliye ederken kira bedelinin yarısı olan 250 doları 6dememiştir.

Kira tutarı y6ksek bir bedel değildir, kaldı ki kiralanan yer 6zel ve yasal bir b6lgedir. Dileğimiz adaletin yerine gelmesi ve davalının m6vekkileme anlaşmanın bakiyesi olan meblağı 6demesidir."

Davalının avukatı bu beklenmedik savunma karşısında şaşırmış fakat bir avukat olarak işin enteresanlığından haz duymuş ve hemen daha 6nce hazırladığı savunmasını kenara koyarak davayı ř6yle savunmuş:

"Muhterem hakim beyefendi, m6vekkilim bu genç beyefendinin, bu genç hanımdan sahibi olduğu gayrimenkulu bir s6re için kiraladığı doğrudur ve m6vekkilim bu anlaşmadan son derece memnun kalmıştır. Bununla beraber m6vekkilim arazide bir kuyu bulmuş ve kuyuyu 6rg6 taşlarıyla donatmış, kuyuya boru indirmiş ve pompa yerleştirmiştir. B6t6n bu uğraşların işçilik masraflarını m6vekkilim 6stlenmiştir. İnancımıza g6re b6t6n bu arazi geliştirme çalışmaları 6denmeyen meblağı karşılayacağından aleyhimize açılan davanın d6şmesini talep ediyoruz."

Genç hanımın avukatı tekrar s6z almış:

"Muhterem hakim bey, m6vekkilem, davalının beyan ettiği gibi arazi 6zerinde bir kuyu bulunduğunu ve gerekli gelişmeleri yaptığını kabul ediyor ve herhangi bir itirazda da bulunmuyor. Ancak bahis konusu kuyu zaten arazide mevcut idi ve kuyu olmasaydı davalı muhtemelen bu araziyi kiralamayacaktı. Ayrıca arazi tahliye edildiğinde davalı s6z konusu ettiği taşları, boruyu ve pompayı s6kerek beraberinde g6t6rm6řt6r. Bu bakımdan davamızda ısrar ediyor ve vereceğiniz kararın adalete uygun olmasını diliyoruz."

Hanım davayı kazanır!

Sonunda zamanı geldi; artık bir evliliğin sonunu yazabilirim. Küssadan bir değil üç hissem de var üstelik. Arkamı hep kolla, düşersen tutun ve tutunamıyorsan dayan. Daha ne olsun? Kaderinizin bağlandığı kişiler vardır; ilk gördüğünüzde farkına varmasanız bile hissedersiniz. 'Daima' işte böyle birisiydi; 21 yaşında masum ve samimi. Ankara'nın en güzel kızı. Su yeşili kocaman gözleri, sarı saçları ve inanılmaz gülüşüyle bütün hayatıma ipotek koyacağını bilseydim yapardım bilmiyorum. Herhalde her şey olacağına varırdı. Geriye dönüp baktığımda iki insan arasındaki duygusal ilişkinin bir menekşe ile ona bakan arasındaki ilişkiden pek de farklı olmadığını anlıyorum. İşin sırrı dikkat ve özende. Yalnızca aşk yetmiyor kısacası. Beni gözüne kestirmişti. Ukala, parlak ve kendinden emindim. İyi bir başlangıç yani. Gözyaşı döktü, yüreğini açtı ve beni sonsuza dek kendine bağladı. Nereden bilebilirdim. Hayat böyleydi. Nişanlıyım. Uzun süredir beni bekleyen biri vardı. Ama sevda(!) ağır bastı. Sattım. Okulu bitti. Sonra biraz benim ısrarım, biraz onun "her şey düzelir" umuduyla evlendik. Evlendim. Delice çalışıyordum, gece gündüz. Tek derdim kendimi ispatlamak, 'Ömer yapar mı yapar, arkadaş' dedirtmekti. O, evde bekliyordu. Arabayı kullanıyor ve benimle hayatı paylaşmaya çalışıyordu.

Mutluydu. Öyle sandım.

Dediğimi yaptım. Çok kısa bir süre içinde geleceğimi fethettiğimi düşündüm. Zirvedeydim. Öyle olmadığını anlamam kısa sürdü. Hayat, birkaç kez yenilmeden hiçbir şeyin fethedilemeyeceğini bana gösterdi. Anladım. Çok ağladım. Hayat bana bu gerçeği birkaç derste öğretti. İlk ders ayağımın altından zemini çekmekti; isteydim. Akşam üzeri son verileri kolluyordum. Aradı ve "konuşmalıyız" dedi. Bekliyordum ama bu kadar kararlı olduğunu değil. Düşmüştüm.

Bir süredir işe başlamış ve hırsla çalışıyordu. O kadar güzel ve o kadar bağlayıcıydı ki işyerinde herkes onu konuşuyordu. Nefret edeni çoktu; tıpkı göz koyanı çok olduğu gibi. İşten geç çıkıyor, geç çıkıyordum. Umurumda değildi. Benimdi, öyle sanıyordum. Halbuki yalnızca Tanrı nerede öleceğimizi biliyordu, ben bilmiyordum. Öğrendim. Bir süre ayrılmak istediğini söyledi. Kafama kursun sıkısa daha iyiydi. Anlamadım. Anlattı; hiçbir şeyi paylaşmadığımızı, onu dikkate almadığımı, sevgisinin tükendiğini söyledi. Sevgisi nasıl tükenirdi? Sevgi tükenirdi. Menekşem susuzluktan kurumuş, küçük saksısında ölmüştü. Ben kurumuş köklere su dökceğimi söylüyordum. Kimse dinlemedi. Bir kış günü beni aradı. Eşyalarını aldığını söyledi. Evden, evimizden. Ağzıma geleni söyledim. Sonra geç vakit, ayazda eve geldim. 17 Ağustos depreminin vurduğu Gölcükte, Donanma caddesi gibi umutsuz bir aşkın yıkıntıları arasında buldum kendimi. Evliliğimden kurtaracak hiçbir şey kalmamıştı. Hayat bana ikinci dersini verdi; terk edildim. Yataksız ve aşksız bir evde, mum ışığında uyudum. Kendi aldığı ışıkları götürmüştü. Bilmediği hayatımı da karanlıkta bıraktığıydı. Alışmaya çalıştım.

Onu en son gördüğümde bilmem kaçınıcı asliye hukuk mahkemesinin salonundaydık. Benim yanımda bir kez daha 'evet' dedi ama bu kez ebediyen ayrılmak için. Boşandık. Çanakkale savaşlarının bilmem kaçınıcı yıl dönümünün hemen sonrasındaydı. Anzıkları nedense hiç sevemedim.

Yıllar geçti. 'Daima' yaşıyor mu bilmiyorum. Önce sesi silindi hafızamdan sonra yüzü. Adını anmadım hiç. Birini sevmiş miydi, bir kızı oldu mu bilmem. Bildiğim bir şey var yalnızca; Ne aşk yetiyordu tek başına ne maşuk yetiyordu aşkına. Menekşeye dikkat etmeliydi. Güneş görsün ama kavrulmasın. Haftada bir su vermeli ama asla suya boğmamalı. Ve iş dönüşü, açılır ya evin kapısı öyle bir sarılmalı ki insan sevdiğine menekşe bile kıskansın saksısından 'neden Tanrım çiçek oldum' diye. İşte hepsi bu.

* * *

Üçüncü dersi hayatın, dayanmaktı. Dayandım.

Dananızın delidana hastalığı olup olmadığını nasıl anlarsınız?..

**Eğer ineğinizin sesi böyleyse
barbeküyü yakabilirsiniz...**

(Çift tıkla)

**Eğer ineğinizin sesi böyleyse
Belki de en iyisi balık yemektir...**

(Çift tıkla)

DEMEDİM Mİ ??=?

Demedim mi bu hasret bitirir seni
Ay dolanır gider yalnız kalırsın
Her gün yeni baştan dağılır ufalanırsın
Demedim mi yüreğim sevmeye...

İşte ne gözyaşı ne yemin ne söz
geri dönen hangi güvercin var ?
Senin hangi çiçeğini sakladı bahar
Demedim mi aklım inanma..!

Birgün naza çeker kendini demedim mi?
Görmesen zindana döner bu şehir
görsen umursamaz, aldırılmaz kafir
Demedim mi gözlerim bakma...!

Demedim mi bu ürperten sıcaklık
Bu taze güzellik kaybolur bir gün
Sonra boşu boşuna aranır dövünürsün
Demedim mi ellerim dokunma...!

Demedim mi birgün susar şarkılar
Sesine ses veren rüzgarlar olur
İstediğin kadar bekle dur..
Demedim mi kulağım duyma...?

Bir gün naza çekeceği belliydi
ayan beyan belliydi anlayamadın
Şimdi başka bir rüyada o adam
demedim mi kollarım sarma???

Bütün çektiklerim senin yüzünden
gölge bile geçirmezdin bir zaman üzerimden
ahhh şimdi paramparça oldun binbir yerinden
Demedim mi gururum kırılma???

Yazarını bilmiyorum...

Söz: Soner Arıca

Müzik & Düzenleme: Zafer Haznedaroğlu

**İlk değilsen bile
Son aşkım olup kal
Senden öncesini
Yaşamadım sayarım
Böyle bir aşka ömür vermeye değer
Dillenir de nazara gelir diye korkarım**

**Deniz gözlüm benim
Senin için hazırım
Eğer ölüm gerekse
Ölmeye giderim
Yemin olsun seninim çocuklar gibi şenim
Deniz gözlerinde hayat bulur gözlerim
Yüreğim acır inan senden uzak kalmasın
O deniz gözler benim başkası hiç bakmasın**

**Son arzum nedir diye
Gelip te bir sorsalar
Haykırış olur sesim
Sen yine sen der
Canım seni ister, seni diler, özler
Beni bırakma ele ateşlerim söner**

1. DERS: BİR KARGA HİÇ BİRŞEY YAPMADAN AĞACIN ÜZERİNDE OTURUYORMUS. KUCUK BİR TAVSAN KARGAYI GORUP SORMUS, BEN DE SİZİN GİBİ HİÇ BİRŞEY YAPMADAN BUTUN GUN BOYUNCA SİZİN GİBİ OTURABİLİR MİYİM?. SURU: TABİ, NEDEN OLMASIN. TAVSAN DA KARGANIN ALTINA YERE OTURARAK DİNLENMEYE BASLAMIS. ANİDEN BİR TILKI GELMİŞ VE TAVSANI YEMİŞ.

HIKAYEDEN DERS: HİÇ BİRŞEY YAPMADAN AKSAMA KADAR OTURMAK İÇİN ÇOK ÇOK YUKSEKLERDE OLMALISIN.

2. DERS: BİR HİNDİ BİR BOĞA İLE LAFLIYORMUS." SU AĞACIN ÜZERİNE ÇIKMAYI ÇOK İSTERDİM", DEMİŞ HİNDİ, "FAKAT YETERİNCE ENERJİM YOK DEMİŞ. BOĞA" NEDEN BENİM ARTIKLARIMDAN FAYDALANMIYORSUN ONLARDA FAYDALI BESİNLER VAR DEMİŞ. HİNDİ BOĞANIN SOZUNU DİNLEMİŞ VE BOĞANIN ARTIĞIYLA BESLENMİŞ VE İLK GUN AĞACIN 1. DALINA SİCRAYA BİLMİŞ. 2. GUN AYNI SEYİ YAPMİŞ VE 2. DALA SİCRAYABİLMİŞ. VE 3. GUN AYNI YOLLA AĞACIN TEPESİNE ÇIKMİŞ. AĞACIN TEPESİNDEYKEN BİR ÇİFTÇİ ONU GORMUS VE VURMUS. HİKAYEDEN DERS: BOĞA PİSLİĞİ (İNLİZCE ARGO DA DEĞİŞİK ANLAMLARDA ÇOK YAYGIN KULLANILIR), SİZİ TEPEYE ÇIKARABİLİR FAKAT, SİZİ ORADA TUTAMAZ.

3. DERS: KUCUK BİR KUS KİSİN GÜNEYE DOĞRU UCUYORMUS. HAVA ÇOK SOĞUKMUS, KUS UCARKEN DONUP, BİR TARLAYA DUSMUS. ORADA YATARKEN BİR İNEK GELİP ÜZERİNE PİSLEMİŞ. PİSLİĞİN SICAKLIĞI İLE KUS KENDİNE GELMİŞ VE MUTLU BİR ŞEKİLDE YATTIĞI YERDEN SARKI SOYLEMEYE BASLAMIS. ORADAN GECEN BİR KEDİ SARKI SESİNİ DUYARAK SESİN NEREDEN GELDİĞİNİ ARASTIRMİŞ. SESİ TAKİP ETMİŞ VE PİSLİĞİN ALTINDAKİ KUSU BULMUS, PİSLİĞİ TEMİZLEYEREK KUSU YEMİŞ.

DERSLER:

- 1-ÜZERİNİZE PİSLİK ARTAN HERKES DUSMANINIZ DEĞİLDİR.
- 2-ÜZERİNİZDEKİ PİSLİĞİ KALDIRAN HERKES DOSTUNUZ DEĞİLDİR.
- 3-BOGAZINIZA KADAR PİSLİĞE BATMISSANIZ CENENİZİ KAPALI TUTUN

Dervif Kaşıkları

Bir gün sormuşlar ermişlerden birine. "Sevginin sadece sözünü edenlerle, onu yaşayanlar arasında ne fark vardır?" "Bakın göstereyim" demiş ermiş. Önce sevgiyi dilden gönüle indirememiş olanları çağırarak onlara bir sofra hazırlamış. Hepsi oturmuşlar yerlerine. Derken tabaklar içinde sıcak çorbalar gelmiş ve arkasından da dervif kaşıkları denilen bir metre boyunda kaşıklar.

Ermif "Bu kaşıkların ucundan tutup öyle yiyeceksiniz" diye bir de şart koymuş. "Peki" demişler ve içmeye teşebbüs etmişler. Fakat o da ne? Kaşıklar uzun geldiğinden bir türlü döküp saçmadan götürüyorlar ağızlarına. En sonunda bakmışlar beceremiyorlar, öylece aç kalkmışlar sofradan.. Bunun üzerine "şimdi..." demiş ermiş. "Sevgiyi gerçekten bilenleri çağırılım yemeğe." Yüzleri aydınlık, gözleri sevgi ile gülümseyen ışıklı insanlar gelmiş oturmuş sofraya bu defa. "Buyrun" deyince her biri uzun boylu kaşığını çorbaya daldırıp, sonra karşısındaki kardeşine uzatarak içmişler çorbalarını. Böylece her biri diğerini doyurmuş ve şükrederek kalkmışlar sofradan. "İşte" demiş ermiş. "Kim ki hayat sofrasında yalnız kendini görür ve doymayı düşünürse o aç kalacaktır. Ve kim kardeşini düşünür de doyurursa o da kardeşi tarafından doyurulacaktır. şüphesiz şunu da unutmayın. Hayat pazarında alan değıl veren kazançlıdır her zaman..."

Siz kucuk bir cocukken cok buyuktur buyukleriniz
Herseyi bilirler,
Herseyin ustesinden gelirler.
En guclu,
En kuvvetli,
En akilli,
En becerikli,
En basarili,
En yenilmezdirler.
Yillar once, kucuk bir cocugun limanda gordugu transatlantic
karsisinde "babamdan bile buyuk" diye dehsete dustugune tanik
olmustum. Butun cocuklar yasalar benzer duygulari..
Hayran olurlar,
Gurur duyarlar,
Ovunurlar,
Ozenirler,
Taklit ederler,
Zaman gecer, cocukluktan cikilir. Buyuklerin aslinda en buyuk
olmadigi fark edilir. Onlarin da:
ZAAFLARI,
ZAYIFLIKLARI,
BILMEDIKLERI,
BECEREMEDIKLERI,
EKSIK YANLARI,
ANLAMADIKLARI,
KORKULARI,
YENILGILERI VARDIR.
YANI KISACA INSANDIRLAR.

Bunlari farketmek, biraz icini acitir buyumus cocuklarin;
Hayal kirikligina ugratir,
Biraz ofkelendirir,
Biraz uzer,
Isyan ettirir,
Kabul etmekte zorlanilir,
OYSA ONLAR HEP AYNIDIRLAR. HIC DEGISMEMISLERDIR.
DEGISEN SIZDEKI AYNADIR. DEV AYNASI YERINI,
HERKESI OLDUGU GIBI GOSTEREN NORMAL AYNAYA BIRAKMISTIR.

Asik olursunuz o mukemmel biridir.
Cok basarili,
Cok yakisikli,
Cok yetenekli,
Cok enteresan,
Cok guclu,
Cok akilli,
Cok durust,
Cok merttir.
Iy? giyinir, guzel konusur.
Sizi en iyi o anlar,
Sizi en cok o sever,
Size en uygun odur.
Dunyada boyle birinin varolduguna inanamazsiniz. Daha once
tanimadiginiza yanarsiniz, Kimseyi yerine koyamazsiniz. Zaman
gecer, ask biter. Bir bakarsiniz onun da;
ZAAFLARI,
ZAYIFLIKLARI,
BILMEDIKLERI,
BECEREMEDIKLERI,
EKSIK YANLARI,

ANLAMADIKLARI,
KORKULARI,
YENILGILERI VARDIR.
YANI KISACA INSANDIR.

Yikilirsiniz,
Nefret edersiniz,
Pismanlik duyarsiniz,
Hem kendinize, hem ona kizarsiniz,
Gecip giden yillarınıza yanarsiniz.
OYSA O HEP AYNIDIR. HIC DEGISEMEMISTIR.
DEGISEN SIZDEKI AYNADIR. DEV AYNASI YERINI,
HERKESI OLDUGU GIBI GOSTEREN NORMAL AYNAYA BIRAKMISTIR.

Bir kahramana ihtiyaciniz vardir. O kahraman sizin:
Kurtulusunuz olabilir,
Modeliniz olabilir,
Sizin icin umut olabilir.
O, partinizin genel baskani olabilir,
O, isyerinizdeki genel mudurunuz olabilir,
O, inandiginiz bir davanin onderi olabilir.
O, herhangi biri olabilir.
Pesine takilirsiniz.
O, karizmatiktir,
O, vizyon sahibidir,
O, misyon sahibidir,
O, marjinaldir,
O, liderdir,
O, korkmaz,
O, yilmaz,
O, kacmaz,
O, basarir,
O, becerir,
O, yucedir.
Gun olur, devran doner. Bir bakarsiniz onun da;
ZAAFLARI,
ZAYIFLIKLARI,
BILMEDIKLERI,
BECEREMEDIKLERI,
EKSIK YANLARI,
ANLAMADIKLARI,
KORKULARI,
YENILGILERI VARDIR.
YANI KISACA INSANDIR.

Sasirirsiniz,
Inanamazsiniz,
Anlayamazsiniz,
Hos karsilayamazsiniz,
Kizarsiniz,
Boslukta kalirsiniz.
OYSA O HEP AYNIDIR. HIC DEGISEMEMISTIR.
DEGISEN SIZDEKI AYNADIR. DEV AYNASI YERINI,
HERKESI OLDUGU GIBI GOSTEREN NORMAL AYNAYA BIRAKMISTIR.

Bu hayal kirikliklari yorar insani, bu gel gitler yipratir. En iyisi,
hic kimsenin masal kahramani olmadigini pesinen kabul etmektir. En iyisi
dev aynasini kirmaktir. Ilk ornekte bunun gerceklesmesi mumkun degildir,

ama digerleri.

Hic olmazsa, bu orneklerin cogalmasina izin vermeyebiliriz.

İnsanlar değişmezler değişen bizler ve sadece zamandır

YAZARI BİLİNMIYOR.

DİLENCİ

Sen, hergün köşe başlarında yırtık urbanla kirli ellerinle avuç açan, sefil insan.

İnan yok farkımız birbirimizden.

Sen belki tüm yaşamınca dilenecek;

Beklediğin beş kuruşu biri vermezse, ötekinden isteyeceksin.

Ama ben, tüm yaşamım boyunca tek bir kez dilendim,

Bir acımasız kalbin sevdası ile alevlendim.

Öylesine boş öylesine açık kaldıki elim,

Yemin ettim bir daha dilenmeyeceğim.

Victor HUGO

Tanrıdan Dilerim ki!

Gününü aydınlatacak ARZU

Arzularını güçlendirecek KUVVET

Kuvvetini yaratacak PARA

Parayı kazanacak FIRSAT

Fırsatları değerlendirecek AKIL

Aklı koruyacak SAĞLIK

Sağlığını sürdürecekt MUTLULUK

Mutluluğu getirecek SEVGİ

Versin.

Din şimdi beyinde aranıyor Beynimizin yapısının, dini inanışlarımızın kökenini ve gücünü açıklayabileceği iddia ediliyor Newsweek 29 Ocak— Bilim adamları şimdi beynin yapısının, kişiyi dua ve ibadetlere yönlendirdiğini ileri sürüyor. Ruhani deneyimlerin nöronlar tarafından yaratıldığı iddiası kafaları kurcalayadursun, ortaya şöyle bir soru atılıyor: “Dini inanışlar beynin mekanizmasından kaynaklanıyorsa, bu mekanizmayı çalıştıran büyük enerji ne olabilir?” Tibetli budist, her zamanki gibi ibadetine başlıyor. Önce mumlar ve yasemin tütsüsü yakıyor, ardından lotus pozisyonunu alarak kendi içine doğru yaptığı yolculuğuna başlıyor. Odayı dolduran esansın eşliğinde benliğini arzulardan, kaygılardan ve duyulardan arındırıyor. Ne var ki bu defa ibadeti her zamankinden biraz farklı. Genç budistin yanında uzun bir ip, sol kolunun üzerinde ise bir kablo var. Vecd haline yaklaşıırken ipi çekiyor. İpin diğer ucunda, yandaki odada bekleyen Dr. Andrew Newberg bu çekişi hissederek hissetmez kablo yoluyla bir radyoaktif iz sürücü zerk ediyor. Daha sonra SPECT adı verilen bir beyin görüntüleme aletini çalıştırarak budistin ulaştığı bütünlük duygusunu bilgisayar yoluyla okumaya çalışıyor. Beynin üst kesiminde yer alan bir bölge, duyuları alıyor ve ‘ben’in bittiği, bütünlüğün başladığı duygusuna götürüyor. Bu bölgenin faaliyeti, bilgisayar çıktısına büyük dalgalanmalar şeklinde yansıyor. Tüm duyumlardan arınmış bir halde, kişinin tamamen içsel dünyasına yöneldiği anda ise bu merkez, kişi ve dünya arasındaki sınırı çizemiyor. Bu noktada beynin elinden hiçbir şeyin gelmeyeceğini söyleyen Newberg, beynin kendisini sonsuz ve varolan herşeyle bir olarak algıladığını ifade ediyor. Bazı bilim adamlarının dini son derece ilginç bulmaları ve üzerinde araştırmalar yapmak istemeleri sonucunda bilim ve din arasındaki gerilim giderek artıyor. Bu araştırmalarda ilk adımı atan nörologlar, epilepsi ile dine ani yöneliş arasında bir bağlantı olduğunu ortaya çıkardı. California Üniversitesi uzmanları tarafından 1997 yılında bir seminerde aktarılan bilgilere göre, bu hastalar, kriz anında Tanrı’yı gördüklerini veya “ani bir aydınlanma” deneyimlediklerini kaydediyor. Şimdi bilim adamları, dini deneyimlerin daha yaygın türevleri üzerinde araştırmalarını sürdürüyor. Pennsylvania Üniversitesi’nden Dr. Newberg ve Dr. Eugene d’Aquili, bu yeni sahaya nöro-teoloji adını veriyor. Nisan ayında yayınlanması beklenen kitaplarında, ruhani deneyimlerin beynin yapısının kaçınılmaz bir sonucu olduğu görüşüne yer veriliyor. İki uzmana göre insan beyni genetik olarak dini inanışlara koşullandırılmış durumda. En basit dua tekrarları bile beyni belirgin biçimde etkiliyor. Fransisken rahibelerinin SPECT taramalarında araştırmacılar, beynin söz konusu oriyantasyon merkezinin dinginleştiğini belirledi. Bu durumun, rahibelerin Tanrı’ya yaklaşma ve bütünleşme hissine yol açtığı bildiriliyor. Kişinin, kendisini daha büyük bir güçle bütünleşmiş hissetmesinin duygusal ya da iradesel bir süreç olmadığını ileri süren Newberg ve d’Aquili, fikirlerini “Why God Won’t Go Away” adlı kitaplarında ayrıntılı şekilde açıklıyor. Nöro-teoloji bundan başka, ritüel davranışların beyni aşama aşama nasıl etkilediğini de inceliyor. 1997 yılında Japon bilim adamları tarafından yapılan bir araştırma, yinelenen ritimlerin beynin hipotalamus bölgesini dinginleştirdiğini veya aktifleştirdiğini gösteriyor. Bu durum, dini ilahilerin nasıl ruhani bir dinginliğe ulaştırdığını açıklarken, Sufi mistiklerin esrik dans motiflerinin nasıl uyarıcı bir etki yarattığını aydınlatıyor. Bilim adamlarına göre bu coşkun ruh halinin nedeni, evrenin enerjisini kanallize ettiği hissini yaratılması. Ritüeller aynı zamanda zihnin odaklanmasını sağlayarak duyu alıcılarını bloke ediyor. İnançsız kişilerin dahi ritüellerden etkilenmesi bu şekilde açıklanıyor.

Doğan Her Yeni Gün Bir Armağandır

O geceye ait görüntüleri bir türlü aklımdan silip atamıyorum. Yemek masasındayım, kadehimi kızıma ve nişanlısına kaldırıyorum.

Bütün ailem ve yakın arkadaşlarım yanımda, bütün yüzler mum ışığında bana gülümsüyor. Eşim Steve uzanıp beni öpüyor.

O keyifli saatler, o büyük korkudan önceki son güzel anlardı. O gece yatağıma uzandıktan sonra, herşey değişti.

Haftalardır ne olduğunu anlayamadığım bir rahatsızlığım vardı, ama sadece sırt ağrısı sanmıştım. Geceyarısı uyandığımda, göğsümün üzerinde sanki birisi oturuyordu. Kalbimdi.

Steve'e zorlukla, "Beni hemen hastaneye götür" diyebildim.

Tekrar, tekrar bana, "İyileşeceksin" dedi. Korkuyor dedim kendi kendime, gözyaşları içinde. Aman Tanrım, ben de korkuyorum hem de çok korkuyorum.

Hastaneye gittiğimizde, uzun yıllar önce yine hastaneye gittiğimiz o günü ve kalp krizi geçirdikten sonra -(ben 10 yaşındaydım o zaman)- babamın yatağının yanında durduğumu anımsadım.

Annem, yıllar önce, kız kardeşimi dünyaya getirirken ölmüştü ve babam benim tüm dünyam olmuştu. Sonra, ben 12 yaşına geldiğimde, babam işyerinde ikinci bir kalp krizi geçirdi. Ona hoşçakal diyemedim ve duyduğum acı hiçbir zaman hafiflemedi. Şimdiyse ben hastanedeydim. Lütfen Tanrım, çocuklarıma veda etmeden ölmeyeyim. Jeffrey sadece 13 yaşında... Jason ise 15. O genç bir erkek olma yolunda ve Tricia ise evlenmeye hazırlanıyor! Onun en çok şimdi bana gereksinimi var.

Tıkanmanın nerede olduğunu anlamak için bana anjiyogram yapılırken Steve eve çocukları almaya gitti. "Dört ana arterin üçü tıkalı" dedi doktor.

"Ama ben sadece 39 yaşındayım!" diye gözyaşı döküyordum.

Doktorum bu hastalığın bana babamdan miras kaldığını söyledi. "Bypass ameliyatı yapmamız gerekiyor" dedi. "Ama kalbin o kadar çok hasar görmüş ki belki de...."

Ölebilirdim. Korkuyla ürperdim. Ama bu ölüm korkusu deildi. Çocukken benim yaşadığım acıyı sevdiklerimin yaşamasından korkuyordum.

Çocuklarıma durumu anlatırken, hem onlar ağlıyorlardı, hem de ben. "Belki yaşamam olanaksız olabilir..."

Ameliyattan önceki günlerde, Steve beni mümkün olduğunca sık ziyaret etmeye çalıştı, her seferinde gülümsemeye çalışarak. Ama gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Steve ile sadece bir yıldır evliydik. "Birbirimizi çok uzun zaman bekledik. Birlikte yapacağımız çok şey var." diye fısıldıyordu. Ona umutla başımı salladım.

Tricia düğünü için tasarladığı çiçeklerden söz etti. Gülümsedim. Jeffrey ve Jason okullarından söz ettiler.

"Eve döndüğünde..." diyorlardı. Hepsi de çok cesur davranmaya çalışıyorlardı.

Ama hepimiz de çok korkuyorduk.

Ameliyat sabahı, gölün üzerinden güneşin doğuşunu seyrettim. Bir yelkenli tam güneşin önünden geçiyordu. O yelkenlinin içinde olduğumu düşledim. Fakat ameliyat saati yaklaştıkça, o duygunun yerini korku aldı. Steve'i ve çocukları öptükten ve gözyaşlarının ıslattığı yanaklarının temasını hissettikten sonra, yaşamak istedim, hem de deli gibi.

Anestezi verilmeden önce, Tanrım dedim, çocuklarıma büyütme izin ver, daha fazla yaşamak istemiyorum...

Anımsadığım bir sonraki şey, ameliyatın bittiği ve Steve'in elini tutup, çocuklarıma bakmam. Ne güzel elinin teması, ne kadar güzel gülümsüyorlar. Onlarla birlikte dünyanın tadını çıkaracak vaktim varmış demek ki diye düşündüm.

Fakat iki gün sonra doktorum arterlerin tekara tıkanabileceğini söyledi. Ve kalbim ikinci bir ameliyatı kaldıramazdı.

"Bu ameliyat en az altı yıl daha yaşatır sizi" dedi, "üzgünüm." Altı yıl mı?

Göz açıp kapayınca kadar geçer altı yıl! Boğazımda sanki birşey düğümlendi

ve soluksuz kaldım.

Sonrasını çok iyi anımsıyorum. Hep altı yıl için dua ettim. O zaman en küçük 18 yaşında olacaktı. Steve ile daha çok birlikte olabilecekti. Evet, Tanrı sözünü tutmuştu. Şimdi, dedim, ben de verdiğim sözü tutacağım ve bu zamanı en iyi şekilde geçireceğim.

Böylelikle yaşamın tadını çıkarttım. Kızımın nikah törenini izledim, oğullarımın kızlarla ilgili sorunlarını dinledim, hafta sonlarını Steve'in kollarında heçirdim ve doğumgünü pastaları yaptım.

Postacıyı selamladıktan, torunlarımın beşiğini sallamaya kadar her anı sihirli bir şekilde yaşadım.

Altıncı yıl yaklaşırken ilk işaret olan ağrılar başladı. Doktorlar, "yapılacak birşey yok" dediler. O çok iyi tanıdığım korku yine yüreğimi sardı. Bir gün Jeffrey başını göğsüme yasladı ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Bir başka gün Tricia, "Anne, sana ihtiyacım var. Çocuklarımın anneannelerine ihtiyaçları var!" diye ağladı.

Her birini sakinleştirip, "Elimden geldiğince uzun zaman yanınızda olacağım" dedim. Neden sanki ailem için altı yılın yeterli olacağını düşünmüştüm? Altı yıl, 10... 20! Yeterli diyebileceğimiz bir zaman var mıdır ki?

İçimden bir ses haykırdı, "Yaşamak için savaş ver! Hadi!" Bunun üzerine beslenme ve olumlu düşünme üzerine kitaplar okumaya başladım. Kendi kendime söz verdim. Yaşayacağım!

Belki bu Tanrı'nın bana armağanıydı. Belki de güçlü olmam. Ama iki yıl geçti ve umduğumdan çok iyiyim.

Her sabah çok mutlu uyanıyorum. Geceleri Steve'e sarılıyorum. O gün olan herşey için, en basit şeyler için bile Tanrı'ya şükrediyorum.

Güneşin bensiz doğacağı günün gelebileceğini biliyorum ve torunlarımın okula ilk başladıkları günü kaçıracağım için usul usul gözyaşı döküyorum. Ama Tanrı'nın bana istemediğimden daha çok şey verdiğini ve yaşadığım her anın ne kadar değerli olduğunu biliyorum.

Bev Shortt'un ağzından, Deborah Bebb

Tavuk Suyuna Çorba--Annelerin Yüreğini Isıtacak Öyküler

Doğru iletişim için 20 kural (2)

Doyle Barnett'in dün ilk 10 kuralını verdiğimiz "20 iletişim tüyosu"nu bugün tamamlıyoruz...

KURAL 11

Karşınızdakine cevap vermek yerine tepki göstermeyi seçmeyin.

Tepki, -reaksiyon- harekettir, birisine ağzınızı açmadan bir duyguyu iletirsiniz. Cevap vermek ise sözel bir eylem... Konuşmaya davet ediyor... Hoşunuza gitmeyen bir şey olduğunda tepki değil cevap verin.

Böylece sorun, anlaşılmaz bir durum, bir bilmece olmaktan çıkar.

Tepki verirsiniz karşılığında tepki alırsınız ve sonuçta hedeften uzaklaşırsınız.

KURAL 12

fDuygularınız sizi yanıltmaz... Çatışmanın nedeni duygu değil sizin o duygu karşısında verdiğiniz tepkidir.

Duygu ile düşünceyi ayırmak gerekiyor... Hem kendi içimizde hem de karşınızdaki için... Sevdği insan eve çok geç gelirse herkes sinirlenebilir, kırılır, üzülr. Ama bu hissi doğal karşılayıp konuşmak gerek... (O içeri girer gizmez üzerine saldırmak yerine!)

Hissetmek insan olmanın bir parçası... Hislerinizi değil tepkilerinizi tartın.

KURAL 13

Anlayışlı olun.

İnsanlar bir fikri defalarca dile getiriyorlarsa "anlayış" arıyorlar demektir... Yani mutlaka sizin de onlarla aynı fikirde olmanız gerekmiyor... Karşı tarafı anlıyor olmanız yetecektir.

Bir çocuk düşünün, "Senden nefret ediyorum" diye ağlıyor. Siz ona kırılacağınıza çocuğun nasıl mutlu olacağını düşünürsünüz değil mi?... İşte anlayışlı olmak bu.

Her zaman hemfikir olmak gerekmez ara sıra anlayış göstermek çok işe yarar.

KURAL 14

Eşiniz "Hayatım" dediğinde oradaki "Hayatım"ın gerçek anlamını yakalamaya çalışın...

Kavga ederken bile söylenen "Ama hayatım anlamıyorsun valla" formülünde karşınızdaki size bir mesaj vermeye çalışıyor ve aslında size "hayatım" derken o "kendi hayatını" dile getiriyor.

O hayatı görebilmeniz önemli.

Her tartışmanın altında bastırılmış bir istek vardır. Onun ne olduğunu bulun!

KURAL 15

Eşinize duygularınızın ne olduğunu, o duyguyu hisseder hissetmez, söyleyin.

Türk filmlerinde çok olur, biri "akım" der diğeri başka şey anlar. İnsan karşısındaki hakkında aslında doğru olmayan bir hisse kapıldı mı... Ayıkla pirincin taşını! Bu his geldiği anda işin aslını ortaya çıkartmak gerek, o nedenle duygu hissedilir hissedilmez verdiğiniz tepki dile getirilmeli.

Bu işin bir istisnası var... Eski kavgalar!

Mesela kendinizi evde yalnız hissettiniz diye, "Sen zaten iki ay önce eve de sabaha karşı gelmiştin" diye başlamamak lazım!

Bir anda bir insan ya ya bir durumun sizi çok kızdırması güç ama birikmiş kızgınlığı patlatabilir.

Bardağı taşıran son damla durumlarını yaşamamak için bardağın dolmasına izin vermemek gerek.

KURAL 16

Yüzde 100 dürüst olun ve bu da günde 24 saat sürsün! Veya yüzde 99.99 dürüst olun, "Bugün suratın hasta gibi duruyor" demenin alemi yok! Ama eşiniz ona karşı hep açık oynadığınızı bilirse ve ilişki dürüstse arada sağlam bir güven ilişkisi oluşuyor.

Bilmek istediğinizi sorun!

Dürüst olun ki güven olsun. Güven olsun ki arkadaşlık doğsun. Arkadaşlık olsun ki uzun bir ilişkinin tadı olsun!

Ara sıra işi şakaya vurun...

KURAL 17

Aranızda yaptığınız konuşmalar mahkeme tutanağı değil! Bazen yerinde bir espri herşeyi yumuşatır...

Kadın: Bu huyun böyle devam ederse ben de çeker giderim!

Adam: Nereye gidiyorsun, ben de geleyim!

Gülümseten cevaplar işi kavgadan çıkarır, meseleye yapıcı yaklaşım sağlar.

Falcılık yapmayın.

KURAL 18

Bir insanı ne kadar yakından tanırırsanız kafasından geçenleri o derece rahat okumaya başlarsınız. Ancak önemli konularda işin bu yönüne fazla güvenmemek gerek... Ya yanlış okumuşsanız?!

Konu önemliyse sorun!

Durum ayan beyan belli olsa dahi, işin aslını sormak aslında yanlış bir fikirle yola devam etmekten iyidir.

Ana yoldan sapmayın!

KURAL 19

Bazen birisine -kırılacak üzülecek diye- söylememiz gereken bir şeyi söylemeyiz. Ama söylememiz

gerekebilir. Burada izlenecek yol, ilk önceliğimizi ortaya koymak! Söylemesi zor bir şeyi anlatmadan evvel

bir açılım yapabiliriz... Seni çok seviyorum, senin için en iyisini istiyorum, bu konu aramızı bozsun istemiyorum...

Zor şeyi söylemeden evvel karşınızdakine olan zaafınızı ortaya koyarsanız iki tarafın da işi kolaylaşır. Sevdiklerinizle zor konuları konuşurken duygularınızı dile getirin... Getirin ki tartışmalar sizi beraber kılan sevgiden ayırmasın.

Lafı dolandırmayın!

KURAL 20

Yani bu 20 kuralın hepsini birden uygulayın.

Ve asla unutmayın...

Sevenler arasında iletişimin üç büyük temel kuralı vardır:

Duygular, duygular, duygular!

doğum günüm olsun...!

bir sen vardın
sevdiğim vazgeçemediğim,
bir sen vardın
umutla beklediğim sevdiğim,
sevgim hasrete
umutlarım çöle döndü
kurumuş çatlamış topraklarda
mutsuzluğumun resmini çizdim
bir kırık kalp ve kaybolmuş beni çizdim
gözyaşlarım toprağa hayat verdi
toprak hayat buldu ama ben,
yokluğunda sensiz kimsesiz yokoldum
benden sakladığın bir tutam sevgi
bir tebessüm beni yaşattırdı
ama sen yok mu sen
canımı aldın götürdün hasretinle
umutlarımı sensizliğine yokettin
biliyorum ki artık sen yoksun
bana uzak ve mutlusun
tek isteğim var ki
benim çektiğim sevdanın
akıttığım gözyaşının her damlasının
hesabını verdiğin gün
benim doğum günüm olsun....!
Müge Nalbantoğlu 26.07.2001 (23,20)

DOST BILDIKLERİM

Sanirdim gunduzdu onlarla gecem
Icimde umitti dost bildiklerim
Ne zaman yikilip yere dustuysem
Birakip da gitti dost bildiklerim
Hepsi varken baharimda, yazimda:
Kisin bir burukluk kaldi agzimda
Seneler senesi oysa gozumde
Cihana esitti dost bildiklerim
Nerde o sozlere kandigim gunler?
Her gulen yuzu dost sandigim gunler
Acidan kahrolup yandigim gunler
Ta canima yetti dost bildiklerim
Meydana cikali asil cehreler
Aydinlanmaz oldu artik geceler
Yalanlar tukendi, indi maskeler
Birer birer bitti dost bildiklerim
Kokrar oldum bana *dostum* diyenden
Yoksa yok olandan, varsa yiyenden
Ne onlardan eser kaldi ne benden
Beni benden etti dost bildiklerim

UMIT YASAR

Hikaye 1. Dünya Savaşı'ndan kalma bir anı....

Savaşın en kanlı günlerinden biri.

Asker,en iyi arkadaşının az ileride kanlar içinde yere düştüğünü

gördü. İnsanın başını bir saniye bile siperin

üzerinde tutamayacağı

ateş yağmuru altındaydılar.

Asker teğmene koştu.

- Teğmenim, fırlayıp arkadaşımı alıp gelebilir miyim?

- "Delirdin mi?der gibi baktı teğmen.

- Gitmeye değer mi? Arkadaşın delik deşik olmuş.

- Büyük olasılıkla ölmüştür bile. Kendi

hayatını da tehlikeye atma"

Asker ısrar etti.

Teğmen:

- Peki.. Git o zaman

İnanılması güç bir mucize. Asker o korkunç ateş

yağmuru altında

arkadaşına ulaştı. Onu sırtına aldı koşa koşa

döndü. Birlikte siperin

içine yuvarlandılar.

Teğmen, kanlar içindeki askeri muayene etti. Sonra onu sipere taşıyan

arkadaşına döndü:

- Sana değmez,hayatını tehlikeye atmana değmez, demiştim.

- Bak haklı çıktım. Bu zaten ölmüş.

- Değdi teğmenim " dedi asker.

- Değdi teğmenim " dedi asker.

- Nasıl değdi?" dedi teğmen.

- Bu adam ölmüş görmüyor musun?

- Gene de değdi komutanım.

- Çünkü yanına ulaştığımda henüz sağdı.

- Onun son sözlerini duymak dünyaya bedeldi benim için.

Ve arkadaşının son sözlerini hıçkırarak tekrarladı

teğmene:

"Jim!..Geleceğini biliyordum!.."

demişti arkadaşı...

"Geleceğini biliyordum!....."

Yasanılan ömrün bahari kisi var
Bazen sıcak bir gülüs bazen gözde yasi var
Gül vermeyi unutup, el vermeyen dostların,
Dar günlere düşünce, hep çatılan kasi var.
Karaada 81

İyi olan insanın kıymeti bilinmiyor
Dostlar kötü olsa da, kalplerden silinmiyor
Karanlık gecelerde bırakıpda gidenler
Gel diye çağırsada yanında gidilmiyor
Karaada 79

Senden başka kimseye yenilmedim inanki
Senin gibi yürekten sevilmedim inanki
Her ahar geldiğinde her çiğdem açtığında
Sen olmazsan yanımda sevinmedim inanki
Karaada 79

Mutluluk denen rüzgar bizi çoktan unutmuş
Deli gönlü yıllardır hep hasretler avutmuş
Saka yaptı hep nisan, gönül verdiğim insan
Sevgi bahçelerimde çiğdemleri kurutmuş
Karaada 79

Duracaksın

Acı, ağulu dikenler gibi ruhuna dolandığında, öfke kızıl bir küheylan gibi koşturduğunda, keder yaşlı bir ağaç gibi üstüne yıkıldığında, duracaksın, durup gümüş bir su gibi akan sabahın tazeliğine bakacaksın, sana iki yüz yıl önceden haberler taşıyan alaycı kargaların sesini dinleyeceksin, çiçeklerini koklayıp derin bir soluk alacaksın.

Ölüm seni kuşattığında, tam da o sırada, hayatı düşüneceksin..

Acıyı, öfkeyi, kederi ulu bir gölgeliğe yatıracaksın bir zaman, 'dinlenin biraz' diyeceksin.

Bir inci avcısı gibi, ta derinlere dalıp tek tek bütün istiridyeleri açarak, bir sevinçarayacaksın.

Hayaller kuracaksın.

Hatıralarını bir daha gözden geçireceksin.

Sevdiklerini düşüneceksin ve seni sevenleri.

Özlediklerini düşüneceksin ve seni özleyenleri.

Teninde iz bırakanları ve senin izini taşıyan tenleri.

Seni şakalarıyla güldürenleri ve senin şakalarına gülenleri.

Sevinçlerini, hayallerini, hatıralarını, sevdalarını, sevimlerini, özlemlerini, şakalarını bir bir yerleştireceksin içine, hayat denilen mucizenin sana verdiği armağanları sıkıca kucaklayacaksın.

Ölüm her yandan üstüne saldırıp seni kuşattığında, tam da o zaman hayatı düşüneceksin.

Güzel bir haber gelecek belki yarın sabah.

Belki bir mektup alacaksın.

Sana gülümsemesini istediğin biri gülümseyecek belki sana.

Serüvenci gemiciler gibi meşgul denizlerde kaybolduğunda, tam da o zaman karanın bir gün görüneceğini düşüneceksin.

Gözcünün kara göründü diye bağırdığını hayal edeceksin.

Kara hiç görünmese bile, hiç olmazsa neyi aradığını ve neyi kaybettiğini bileceksin, çektiğin onca fırtınanın, varmayı umduğun hedefle mana kazandığını anlayacaksın.

Her şeyi kaybet sen de hayallerini kaybetmeyeceksin.

Neyi aradığını hiç unutmayacaksın.

Sevinçlerini ne kadar hatırlarsan, acının derinliğini o kadar kavrayacaksın.

Yaşadığın ve yaşayabileceğin güzel şeyleri ne kadar çok düşünürsen öfken o kadarkeskinleşecek.

Karanlık inerken ışığa daha dikkatli bakacaksın.

Geleceğinle arana dibinde canavarların dolaştığı bir uçurum koyduklarında, nasıl biteceğini bilmediğin atlayışını yapmadan önce, geçmişine, sevinçlerine, hayallerine yaslanıp güç alacaksın.

Sevdiğin türküyü mırıldanmaktan hiç vazgeçmeyeceksin.

Bir çiçek ilıstıreceksin yakana.

Ölüm seni kuşattığında, tam da o zaman, hayatı düşüneceksin.

En azgın, en ihtiraslı sevimlerini...

En çılgın hayallerini...

En çağıltılı kahkahalarını...

Belli olmaz, belki yarın sabah bir haber alacaksın.

Acı, ağulu dikenler gibi ruhuna dolandığında, öfke kızıl bir küheylan gibi koşturduğunda, keder yaşlı bir ağaç gibi üstüne yıkıldığında, duracaksın, durup gümüş bir su gibi akan sabahın tazeliğine bakacaksın, sana iki yüzyıl önceden haberlertaşıyan alaycı kargaların sesini dinleyeceksin, çiçeklerini koklayıp derin bir soluk alacaksın.

Ölüm seni kuşattığında, tam da o sırada, hayatı düşüneceksin.

Acıyı, öfkeyi, kederi ulu bir gölgeliğe yatıracaksın bir zaman, 'dinlenin biraz' diyeceksin.

Onları şefkatle dinlendireceksin.

Çünkü onlara yine ihtiyacın olacak. .

Kendime hiç güvenim kalmadı,
Dün cüzdanımdan gene para çaldım

Hayat yokusunu tirmanırken, karsilastiginiz insanlara iyi davranin
çünkü iniste yine onlarla karsilasacaksiniz!!!

Yarinlar güzel olacak diyorlar
ama bugünlerde dünlerin yarinlari degilmi

Otobüsü temiz tut, biletleri camdan disari at!

Lütfen yerlere tükürmeyiniz
Yüzlerine tükürülecek çok insan var..

Spor dostluk ve kardesliktir
Bunu anlamayana basacaksın sopayı,

Babama degerimi sordum"dünyalar kadar"dedi
Dünya' nin degerini sordum"bes para etmez"dedi...

Bir daha kumar oynamayacagima
Bahse girerim...

Vicdaninizin sesine kulak verin
Güzelse kaset yaparsiniz...

İki yüzlü olmanın zor yanları var...
İki günes gözlüğü tasımak gibi...

Hersey üstüne üstüne geliyorsa
sen ters yola girdin demektir...

Dünya barısına sahip çikin ...
Karsi çıkanlarla ölümüne savasin...

Koç kesmeye gücüm yetmiyor
Kan kırmızı bir karpuz kesecegim...

Elektrigi Edison buldu
Faturayi biz ödüyoruz..

Asla sifonu çekmeyin
Insanliga yaptigi katkiyi herkes görsün...

Bildigim tek sasmaz kural
Bütün kuralların sastigidir!

Hayatın tadına bak.
Bok gibi...

Bitkisel hayati seçti,
Maksat yesillik olsun !..

Dün,

Bin atlı akınlarda çocuklar gibi sendik;

Bin atlı o gün dev gibi bir orduyu yendik !

Y. Kemal Beyatlı

Bugün,

Bir sallandık ki, korkudan hepimiz bin kez geberdik,

Bu yürekle biz bir midilliye bile binemezdik.

Aşağıda bir sürü soruyla karşılaşacaksınız. Bunların hepsinin odak noktası sizsiniz. Büyük bir olasılıkla şimdiye kadar bu soruları (en AZINDAN HEPSİNİ BİRDEN) KENDİNİZE SORMADINIZ. Ya böyle bir gereksinim hissetmediniz, ya da bunu yapmaktan özellikle kaçındınız. Şimdi kendinize karşı dürüst olmaya söz vermeniz gerekiyor. Yaşamınızda bir çok kez, tavır alması zor konulara yaklaştınız. Kaçamak cevaplar verdiğiniz ya da ne cevap vereceğinizi bilemediğiniz oldu. Hatta bazen konuyu değiştirdiğiniz oldu. Aşağıdaki soruları yanıtlamaya giriştiğinizde, kendinizi keşfetmeye başlayacaksınız. Soruların kapsadığı alanlar çok geniş ve bazıları pek nazik, ölüm, para, sevilen insanlar arasında seçim gibi... Elbette kesin tavırlar aldığınız anlar olacak, ama cevapları ararken, kimi zaman kendinizi şaşırttığınızı göreceksiniz. Hiçbir sorunun iyi veya kötü yargılanabilecek bir cevabı yok. Sadece dürüst ya da dürüst olmayan cevaplar olabilir ve bunun yargıcı da kendinizsiniz. Kurguyu verilen durumda gerçekten nasıl davranacağınızı, nasıl karar vereceğinizi o durumu yaşamadan bilmeniz kolay değil tabi. Ama bu kararınızı hiç olmazsa tahmin etmeye çalışmanıza engel değil. Kendinizi kurguları kafanızda yaşamak üzere bırakmalısınız. Cevaplarınız ancak bu şekilde doğrallığını koruyabilir. Oyunun kurallarına uyun. Soruları olduğu gibi kabullenerek değerlendirin. Gerçekdışı kavramların (zaman yolculuğu gibi) tartışmasını yapmak yerine cevap verin. Ayrıntılara takılıp (benim çocuğum yok ki !) değinilen ana konuyu işinize geldiği gibi değiştirerek kolayla kaçmayın. Ama edilgen de kalmayın, eğer soru yeteri kadar ayrıntılı gelmiyorsa ana çizgiyi kaybetmeden verilen durumu zenginleştirin. Evet veya hayır diye cevap vermeyin. Neden evet yada neden hayır olduğunu açıklamaya çalışın. *

Dr. Gregory Stock'un (The Book of Questions) kitabından yararlanılarak düzenlenmiştir. 1. Bu gece öleceğinizi bilseniz bazı insanlara bazı şeyleri söylememiş olmanın pişmanlığını hisseder misiniz ? Peki, neden söylemediniz ? 2. Size, mutluluk dolu mükemmel bir yıl geçireceğinizi, fakat bu yılın sonunda hiçbir şey hatırlamayacağınız söylemeler razı olur musunuz ? Neden ? 3. Günün birinde çocuğunuzun doğduğu hastanede bir yanlışlık yapıldığını ve çocukların karıştığını öğrenseniz, kendi çocuğunuzla sizin büyüüttüğünüz çocuğu değiştirir misiniz ? 4. Sizce bugün bir kadın olmak mı daha iyi, bir erkek olmak mı ? Diğer cinsiyetten olmayı hiç düşündünüz mü ? 5. Bin yıl yaşamayı, çok çirkin olmak şartıyla kabul eder misiniz ? 6. Diyelim bir yolculuk sırasında, sevdiğiniz insan bir başkası ile mükemmel bir gece geçiriyor. Bir daha asla görüşmeyecekler. Sizin de bu olaydan haberiniz yok. Birinin size söylemesini ister miydiniz. Eğer bunu yapan siz olsaydınız söyler miydiniz ? 7. Hayalinizi süsleyen bir yerde bir hafta tam pansiyon, harika bir tatil için uçan bir kelebeği yakalayıp, ayaklarını ve kanatlarını koparır mıydınız ? Peki bu bir hamam böceği olsaydı ? 8. Bir hafta sonra nükleer bir savaş olacağını öğrendiniz, ne yapardınız ? 9. Bir yemeğe davetlisiniz ve önünüze tanımadığınız bir yemek konuyor. Tuhaf haline ve pek iştah açıcı görünmemesine rağmen tadına bakar mısınız ? 10. Bir daha ailenizi asla göremeyeceğinizi bildiğiniz halde çok sevdiğiniz insanla çok uzak bir ülkede yaşamak ister misiniz ? 11. Çok sevdiğiniz nişanınıza bir kaza sonucu felç gelseydi, onunla yine de evlenir miydiniz, yoksa kararınızı değiştirir miydiniz ? 12. Eşinizin sizden hem daha akıllı hem de daha çekici olmasından hoşlanırdı mıydınız ? 13. Yıl sonunda zengin olmak şartıyla bir yıl boyunca korkunç kabuslar görmeye razı olur muydunuz ? 14. Meşhur olmak ister miydiniz ? Evet ise ne şekilde ? 15. Çok çekici ve akıllı olmak için hayatınızdan 5 yıl verir miydiniz ? 16. Yarın sabah başka birinin kimliğinde uyanma olasılığınız olsa, bunu değerlendirir miydiniz Kimi seçerdiniz ? 17. Yakın arkadaşlarınızdan biri ressam ve başarılı olup olmayacağı hakkında ne düşündüğünüzü öğrenmek istiyor. Sizce hiç başarı şansı yok... Bunu ona söyler miydiniz ? 18. Düşünün ki Tanrı sizi çok sarsan bir şekilde bir çok kez rüyanıza girip her şeyi bırakmanızı ve Kızıldeniz' de balıkçı olmanızı söyledi. Tepkiniz ne olurdu ? 19. Sevdiğiniz biri için yalancı şahitlik yapar mıydınız ? Örneğin bir yayaya çarptığında, direksiyonda dalga geçtiği halde, çok dikkatli kullandığını söyler miydiniz ? 20. Bir şeyi hiç yapmamış olmanız sizde o şeyi yapmak için daha çok istek uyandırıyor mu ? 21. Yetişme tarzınızda değişiklik yapma imkanınız olsa, ne değiştirirdiniz ? 22. Öleceğiniz anı önceden bilmek ister miydiniz ? 23. Çok iyi anlaştığınız, güvenilir, harika bir tek dostunuz olmasını mı, yoksa mesafeli ama çok sayıda arkadaşınızın olmasını mı seçerdiniz ? 24. Kör olmakla sağır olmak arasında nasıl bir seçim yapardınız ? 25. Sizin için en korkunç psikolojik işkence tarzı ne olabilir ? 26. Bir hikaye ya da olayı anlatırken süsleme, ya da abartma gibi bir huyunuz var mı ? varsa Neden ? 27. Tek başınıza sinemaya, lokantaya giderken rahatsızlık duyuyor musunuz ? Peki ya tatile gitmekten ? 28. Cenaze töreninizi nasıl hayal ediyorsunuz ? Sizin için ağlanması önemli mi ? 29. Mal ve para varlığınızın yarısını, sizi mükemmel bir formda tutacak ve günde yalnız 1 saat uykuyla yetinmenizi sağlayacak bir ilaç için verir misiniz ? 30. En iyi dostlarınız sizden daha mı genç, yoksa daha mı yaşlı ? 31. Eviniz ve içindeki eşyalarınız yanıyor. Ailenizi, kendinizi ve köpeğinizi kurtardıktan sonra bir kez daha içeri girme şansınız var, ne kurtarırdınız ? 32. Bir akşam yemeğine, dünyada en çok kimi davet etmek isterdiniz ? 33. Cevapların dürüst olacağından emin olmak şartı ile, birine üç soru sorma hakkınız olsaydı, kime hangi soruları sorardınız ?

Alman Focus Dergisi, düşünce gücünü gelistirmenin yollarini açıklayan bir yazi yayinlamis. İste herkesin uygulayabilecegi ipuçlari:

Sabahlari gözleriniz kapali dus alin. Lifinizi, sabununuzu, sampuaninizi el yordamiyla bulun. Böylece dokunma duyunuz gelisir.

Sag elini kullananlar sol, sol elini kullananlar sag elle dis fırçalamayi, saç taramayi denesin. Beynin farkli bölgeleri uyarilmis olur.

İse giderken farkli yollardan gitmeye çalışsin. Böylece beyninizi otomatik pilot sisteminden çıkarırsınız.

Araciniza bindiginizde gözlerinizi kapatın.

Kontagin, sileceklerin, radyonun, el freninin yerlerini düşüncelerinizi yogunlastirarak bulun.

İslerinizi farkli bir sirayla yapin.

Her gün gördüğünüz ancak üzerinde düşünmediginiz esyaların yerlerini degistirin.

Çalışma masanızda aromali objeler olsun. Taze ve hos kokular yeni düşünce çağrışimlarını beraberinde getirir.

Ögle yemegine her zaman ayni saatte çıkmayin. Bir saat önce ya da sonra çıkarak rutinden kurtulun.

Hatta saatinizi farkli kolunuza takin.

Ara sira daha önce hiç yapmadiginiz yemekleri yapin. Sadece tad alma duyunuzu degil, beyninizi de besleyin.

Yemek yerken her zaman ayni sandalyeye oturmayin. Ara sira ailenizin masadaki oturma düzenini degistirin.

Yılları düşünmezdim önceleri
Dönüp Duran mevsimleri
Koşmak,
Bir yeri kaydırağımın sırtında
Simsiyah asfaltta kayan mağrur çocukluğumdu

Yapraklarımın sarısı belki hüzüdü
ayaklarımın altında incinen
Sarının titrek sesine sokulup sarılmazdım önceleri
Çiçeklere üzülmездim
Solacaklarına

Yılları düşünmezdim önceleri
Şubatta bir günün şaçaklarda kılıç gibi sarkan buzunu
Gecelerime yakıştırmazdım
Uykularıma
Nar gibi köpüren sobanın kollarında
daha duymamıştım
Bir yenilgisi olduğunu

Eskideen
İçim üşümezdi ağustosda
Misafirlige giderdi ölenler
Beklerdim...
Herşeyy ama herşeyyy..
inandığım herşey
Bir gülüş kadar sıcaktı....

Güneş kızgın kızgın eşinirken önceleri
Damarlarıma pırıltılar yürümezdi
Çıgıllıklar bileklerimi kesmezdi
Kanımla yazmadım duvarlara....

Eskideeen sadece leylekler göçerdi
Turnalar,
İçim katarların geçişini beklemezdi göklerde
İçim kuşlara karışıp gitmezdi

limanlar
Yaşlanmazdı gidenlerin ardından..
Yollar.. Uçurumlarsdan düşmezdi.

Önceleri unutmak ölmekten daha büyük bir ayrılık değildi
Yılları düşünmezdim önceleri

Eskiden karamış bir kent akşamına
Sokak lambaları gibi serpilmezdim
Yalnız kalmazdım sokak lambaları gibi

Sesime tellerin feryadı göçmemişti daha
Önceleri çocuktum...
Yılları düşünmezdim önceleri
Önceleri çocuktum...
Sevdaları bilmezdim.....

(Aydın Öztürk'ün Yorumundan)

EĞER

Eğer, herkes kendini kaybedip seni suçladığı zaman, sen soğukkanlılığını koruyabilirsen;

Eğer, herkes senden kuşkulandığında sen kendine güvenip tüm şüpheleri hoşgörüyü karşılayabilirsen;

Eğer, sabırla bekleyebilir ve beklemekten yorulmazsan ; ya da iftiraya uğradığında yalana yalanla karşılık vermezsen ve kin tutana kin duymazsan ;

Eğer, düşlere kapılmadan düş kurabilir; düşünebildiğin halde düşüncelerinin kölesi olmazsan ve aynı zamanda ne çok uysal olup ne de çok akıllıca bir tavırla konuşmazsan ;

Eğer, ne kazandım diye sevinir, ne yıkıldım diye yerinir, ikisini de karşılayıp yüzleşebilirsen ;

ömür verdiği şeylerin yıkılışını seyredebilir ve yılmadan onu yine kurmaya çalışırsan ;

Eğer, iş işten geçtikten sonra da yüreğini ve bedenini bütün direncinle seferber edebilip herkesin vazgeçtiği noktada, sen amacına yönelebilirsen ;

Eğer, herkesle birlikte olur da erdemli kalabilirsen, ya da krallarla dolaştığın halde gururlanıp benliğini ve dostlarını unutmazsan;

Eğer ne sevgili dostların ne de düşmanların seni incitmezse ve kimseyi hem küçümsemez , hem de kimseye bağımlı olmamayı başarabilirsen;

Eğer, her gününün her saatini, her dakikanın her saniyesini iç rahatlığıyla yaşayabilirsen, bütün dünya senin olur yavrum. . . Ve artık adam olduğunu düşünebilirsin.

RUDYARD KIPLING (1865-1937)

Eğitim anne karnında başlıyor

Çocuğunuza yabancı dil, ya da sanat eğitimini hamileliğiniz ilk aylarından itibaren verebileceğinizi biliyor muydunuz?

Psikologlar hamileliğin ikinci 3 aylık dönemi olan 3. ve 6. aylar arasında çocuğun zihinsel gelişiminin başladığını ve annenin heyecana bağlı ortamından etkilenen çocuğun, çeşitli uğraşlarından da etkilendiğini belirtiyorlar.

Psikolog Halis Özerk, "Anne karnındaki bebeğin, koşullama yöntemiyle yabancı dile, çeşitli sanatsal etkinliklere, bazı bilimlere yatkınlığı artırılabilir, düzenli uyku alışkanlığı kazandırılabilir. Örneğin, hamileliğin 2. döneminde sürekli yabancı dil konuşan, dinleyen annenin çocuğunun o dile kolayca hakim olabildiği; resme kendisini adayan annenin de çocuğunun resme karşı yetenek kazandığı saptanmış. Ayrıca matematik, fizik gibi bilimlerle ilgilenen annenin de çocuğunun bu bilimlere karşı başarılı olduğu görülmüş" diyor. Özerk doğumdan sonra çocuğun uykusu düzeninin ise hamilelik döneminde gürültülü ortamda bulunan, sesli müzik dinleyen anne adaylarının çocuklarında daha iyi olduğunu, çocuğun gürültüden fazlaca etkilenmediğini söylüyor.

Özerk, hamilelik döneminde anneye verilen bu eğitimin doğumdan sonra da desteklenmesi gerektiğini dile getiriyor: "Anne, doğumdan sonra da çocuğunun kazanmak istediği yeteneği devam ettirmelidir. Örneğin, yabancı dil konuşma ve dinlemelerinin devam etmesi gerekir. Bu arada, hamilelik döneminde klâsik müzik ya da Türk sanat müziği dinleyen bir anne adayı, doğum sonrası, çocuğunun uyumasını istediği saatte aynı müziği dinleyerek uyku saatini ayarlayabiliyor."

Özerk, gelişmiş ülkelerde giderek yaygınlaşan koşullama yönteminin Türkiye'de henüz yeterince uygulanmadığını ve bu yöntemin mutlak surette uzman kontrolünde yapılması gerektiğini de ekliyor.

Menopoz da artık ertelenebilecek

Yeni geliştirilen bir gen tedavisi ile kadınlarda 45-55 yaşları arasında ortaya çıkan menopozun ertelenebilmesi olasılığı belirdi.

AMERİKA'nın Boston kentindeki Massachusetts General Hospital'da görevli Dr. Jonathan Tilly ve arkadaşları, fareler üzerinde yaptıkları deneylerde, yumurtalık fonksiyonlarının yavaşlaması sonucunda östrojen ve projesteron hormonlarının azalmasıyla ortaya çıkarak kadınlarda sinir krizi, aşırı asabi ruh hali ve seks isteğinin azalması gibi durumlara yol açan menopozun genetik müdahale yoluyla daha ileriki bir döneme geciktirilmesinin mümkün olduğunu kanıtladı.

Hücre öldüren gen çıkarıldı

Laboratuvarda denek fareler üzerinde yapılan incelemeler, vücudun genetik düğmesinin çevrilmesiyle yumurtalıkların yaşam süresinin uzatılabileceğini gösterdi. Yapılan müdahaleyle yumurtalık hücrelerinin ölümünü hızlandıran bir gen çıkarılıp alındı. Bu genden yoksun bırakılan farelerde ergenlik döneminden sonra üretilen olgunlaşmamış yumurta (folikül) sayısı 3 kat arttı. Böylelikle menopoz döneminin geciktirilmesi mümkün hale geldi.

Erteleme, sağlığa yararlı

Menopoz insanlarla farelerde aynı şekilde ortaya çıkmamasına rağmen bilim adamları, tedavinin insanlar için de umut verici olduğuna inanıyor. Bu arada doğurganlığın artması anlamına gelmeyen yumurtalık işlevlerinin uzatılmasının kadınların genel sağlığı açısından önemli iyileşmeler yaratacağı vurgulanıyor. Yani zamanla kemik erimesi, migren ve bazı kalp hastalıklarına yol açan menopoz ertelenirse kadın sağlığı bundan olumlu etkilenecek. Şimdiye kadar menopoza çare olarak görülen HRT (Hormon Replacement Therapy) bilindiği gibi her bünyede farklı etki yapıyor bazen de olumsuz sonuçlara neden oluyordu.

Bir kucucuk oglancik birgun okula baslamis Pek mi pek akilliymis. Okulu da pek buyukmus. Ama akilli cocuk sinifina disaridan Kestirme bir yol bulmus. Buna cok sevinmis. Artik okul ona kocaman gorunmuyormus. Bir zaman sonra bir sabah ogretmen demis ki: "Bugun resim yapacagiz." "Ne guzel" demis cocuk. Resim yapmasini cok severmis. Her turlusunu de yaparmis: Aslanlar, kaplanlar, Tavuklar, inekler, Trenler, gemiler. Mum boyalarini cikarmis Ve cizmeye baslamis. Ama ogretmen "Durun" demis. "Henuz baslamayin!" ve herkes hazir olana kadar beklemis. "Simdi" demis ogretmen, "cicek cizmesini ogrenecegiz." "Iyi" demis cocuk. cicek cizmeyi cok severmis. Ve pek guzellerini yapmaya baslamis Pembe, mavi, potakal mum boyalariyla Ama ogretmen "durun" demis. "Size nasil yapilacagini gosterecegim." Yesil sapli kirmizi bir cicek cizmis. "Iste" demis ogretmen. "Simdi baslayabilirsiniz." Kucuk cocuk bir ogretmenin resmine bakmis. Bir de kendininkine. Kendininkini daha bir sevmis. Ama bunu soyleyememis. Kagidini ceviriip ogretmenininki gibi Yesil sapli kirmizi bir cicek cizmis. Bir baska gun Kucuk cocuk disaridan sinifa acilan kapiyi Becerdiginde tam bir basina acmayi Soyle demis ogretmen: "Bugun camurdan bir sey yapacagiz." "Ne iyi" demis cocuk. camurla oynamayi cok severmis. Her sey yapabilmis onunla: Yılanlar, kardan adamlar, Filler, fareler, Arabalar, kamyonlar. Baslamis camuru Yogurup sikistirmaya. Ama ogretmen demis: "Durun! Daha baslamayin!" ve beklemis hazir olmasını herkesin. "Simdi" demis ogretmen. "Bir canak yapacagiz." "Guzel" demis cocuk. canak yapmasını severmis. Ve baslamis yapmaya Boy boy, sekil sekil canaklari. Ama ogretmen "durun" demis: "Size nasil yapilacagini gosterecegim." Ve de gostermis herkese Bir buyuk canagin nasil yapilacagini. "Iste" demis ogretmen "Artik baslayabilirsiniz." Kucuk cocuk bir ogretmenin canagina bakmis. Bir de kendininkine. Kendininkini daha bir sevmis Ama bunu soyleyememis. Topragini yuvarlayip yeniden Yapmis ogretmenininki gibi Derin bir canak. Ve cok gecmeden Kucuk cocuk ogrenmis beklemeyi Izlemeyi, Ve herseyi ogretmen gibi yapmayi. Ve cok gecmeden Baslamis kendiliginden hicbir sey yapmamaya Ama birdenbire Tasinivermisler baska bir eve, Baska bir ulkede, Ve cocuk gitmis baska bir okula. Bu okul daha da buyukmus oburunden. Kestirme yolu da yokmus disaridan. Buyuk basamaklari cikmak Ve uzun koridorlardan gecmek Gerekmis sinifa kadar. Ve daha ilk gun Demis ki ogretmen: "Simdi resim yapacagiz." "Guzel" demis cocuk. Ve beklemis ogretmenin Ne yapacagini soylesini Ancak ogretmen bir sey soylemeden Baslamis dolasmaya. Kucuk cocuga gelince durmus. Sormus: "Resim yapmak istemiyor musun?" "Istiyorum" demis cocuk. "Ne yapacagiz?" "Ne istersen", demis ogretmen "Istedigim renk mi?" diye sormus cocuk. "Istedigin renk" demis ogretmen. "Herkes ayni resmi yaparsa ve ayni renkleri kullanirsa kimin neyi yaptigini ve neyin ne oldugunu nasil anlarim ben?" "Bilmem", demis cocuk. Ve baslamis cizmege. Yesil sapli kirmizi bir cicegi.

Ela Gözlü Kadın'a

Sen hangi ovanın nazlı ceylanı,
Sen hangi dağların karçıçeğisin.
Sen hangi bilinmez yurdun sultanı
Sen hangi hayalin ta gerçeğisin.

Sen hangi yüreğin dinmeyen yası
Sen hangi alemin meleksiması.
Sen derin uykunun tatlı rüyası
Sen hangi bahçenin servinazısın.

Sen ab-ı deryasın derinden derin
Sen keskin ilacı hüznün kederin
Kaç kişiye mezar oldu gözlerin
Sen hangi sultanın son fermanısın.

Sen mahpus damında mavi gökyüzü
Sen deli çağımın gelinlik kızı
Sen hangi gecenin seher yıldızı
Sen hangi gülzarın bahçevanısın.

Sen baharda cemre eylülde hüznün
Sen ılık kaynağı ayın yıldızın
Sen seher yelisin sıcak Temmuzun
Sen hangi dudağa düşen damlasın.
F.Hazar

Eleştirme

Bir insanı yargıladığımız veya, eleştirdiğimiz zaman bu davranış o kişi hakkında hiçi bir şey açıklamaz; sadece bizim eleştirmeye ne kadar muhtaç olduğumuzu açığa çıkarır.

Bir toplantıda bulunup, orada olmayanlara yöneltilen bir dolu eleştiriye dinledikten sonra eve gidip düşünürsünüz; yapılan onca eleştirinin dünyayı daha güzel bir hale getirmek için bir yararı olmuş mudur? Cevabı hiç duraksamadan verirsiniz: Hayır! Hiç bir yararı olmamıştır. Ama hepsi bu kadarla bitmiyor. Eleştirici olmak sadece çözüm getirmekle kalmaz, yaşadığımız dünyaya karşı bizi daha öfkeli ve güvensiz kılmaya da yol açar. Unutmayalım ki hiç birimiz eleştirilmekten hoşlanmayız. Eleştirilmek çoğu zaman biz savunma yapar, ya da içimize kapanırız. Saldırıya uğrayan insanın iki türlü tepki göstermesi mümkündür: ya ezilip büzülerek geri çekilecektir, ya da öfke içinde karşı saldırıya geçecektir. Bu güne dek eleştirdiğiniz kaç kişi ona hatalarını gösterdiğiniz için teşekkür etmiştir.

Eleştirmek de tıpkı sövmek gibi kötü bir alışkanlıktan başka bir şey değildir. Buna çok kolay alışırız, çünkü can sıkıntımızı giderir ve bize konuşacak bir şey sağlar.

Ne var ki, eleştiriden sonra bir an durup neler hissettinize bakacak olursanız, kendinizi biraz utanmış ve havası kaçmış bulduğunuzu fark edersiniz; sanki siz saldırıya uğramışsınızdır. Şu doğrudur, çünkü eleştiri yaptığımız zaman bu bütün dünyaya ve kendimize "Benim eleştirilmeye ihtiyacım var ," diye ilan etmekten farksızdır. Eh, doğrusu bunu da itiraf etmekten pek hoşlandığımız söylenemez.

Çözüm, tam eleştiriye geçecekken kendinizi frenlemektir. Yeter ki, bunu ne denli sık yaptığınızı ve kendinizi ne kadar hissettiğinizi fark edin. Ben bunu bir oyun haline getirmeye seviyorum. Hala arasına eleştirme isteğim kabarır, ama tam o anda frene basar ve kendimi, "Bak, işte yine yapıyorum," diye uyarırım. Umarım, çoğu zaman eleştiri dürtümü hoşgörüye ve saygıya çeviriyordumdur.

Dr. Richard Carlson

Firtina apansız bastırınca koca gemi bir anda denizin dibini boyladı.

Adam ıssız bir adanın ıssız sahilinde gözlerini açtı. Ne gelen vardı ne giden... Ne araç vardine gerek... istersen muz ve hindistan cevizi, istemezsen muz ve hindistan cevizi...Hayati boyunca evi dışında beş yıldızlı otellerden başka yere adimini atmadığından bir süre ne yapacağını bilemedi... Sonra dört ay boyunca muz yiyip hindistan cevizi suyu içti, geçmişte kalan o güzel günleri düşünerek gözlerini denize dikip kendisini kurtaracak gemiyi beklemeye koyuldu. Bir gün sahilde uzanmış yatarken, gözünün ucunda bir hareket hissetti, O da ne? Bir sandal ve kurekte o güne dek gördüğü en muhtuş kadın.. Sonsurat geliyor... inanmadı...

- "Nereden geliyorsun?" diye haykırdı, "Buraya nasıl geldin?"

- "Adanın oteki tarafından..." dedi kadın, "Gemi batınca oraya çıktım."

- "Ne sans, benden başka kimsenin kurtulduğunu sanmıyordum. Kac kisisiniz?"

- "Başka kimse yok... Sadece benim... Sandal da gemiden değil.Gemiden cop yok..." Adamın akli karıştı..

- "O halde sandal? nereden buldun?"

- "Basit" dedi kadın "adada bulduğum malzemeye yaptım... Kurekler sakız ağacı... Zeminipalmiye dallarından ordum, yanlar okalıptus..."

- "Ama, ama bu imkansız.. Aletlerin yok... Nasıl becerdin?"

- "Pek de sorun olmadı. Oteki tarafta sıradışı bir alüvyon kaya oluşumu var. Firında belli dereceye ısıtılınca ısılenebilir yumusaklıkta demir elde ediliyor.Alet yapmak için kolayca kullandım... Bosver bunları. Hadi göster, nerede yaşıyorsun?" Bon birifadeyle orada yaşadığını itiraf etti adam... Aylardır oracıkta sahilde yatıp kalktığını...

- "Oyleyse bana gel... Benim yerime..." diyerek kadın kureklere asıldı.

Birkac dakika sonra küçük bir iskeleye yanastılar... Adam sahile gözatinca az daha sandaldan düşüyordu. Mavi beyaz boyalı kulübeyle iskele arasına tas doseli bir yurume yolu bile yapılmıştı. Eve girerlerken kadın omuzlarını silkti;

- "Pek rahat sayılmaz ama ben yine de ev diyorum işte... Otur lütfen... Bir şey içermisin?"

- "Hayır, hayır teşekkürler..." dedi adam... Sakinliğini henüz üzerinden atamamıştı.

- "Daha fazla hindistancevizi suyu içemeyeceğim artık... Tahammulum kalmadı..."

- "Hindistancevizi suyu değil ki... surahim var... Pina Colado'ya ne dersin?" Adam hayretini gizlemeye çalışarak ikramı kabul etti.

Kanapeye oturarak sohbete daldılar... ikisi de birbirlerinin hayat hikayesini dinledikten sonra kadın "üzerime rahat bir şey giyeceğim" diyerek ayağa kalktı "Düş yapip tras olmak ister misin? üst kattaki banyo dolabında jilet var..." Artık sorgulamaktan vazgeçmişti... Banyoya girdi... Dolapta kemik bir sapın içine sıkıştırılmış oynak mekanizmalı iki deniz kabuğundan yapılmış ustura onu bekliyordu... "Bukadın inanılmaz" diye mirildandı... "Bakalım bundan sonra ne var?" Donusunda kadının o gardenya kokuları içinde, stratejik bölgeleri üzüm yapraklarıyla örtülü olarak karşıladı... Sadece üzüm yaprakları ve yanına oturmasını istedi... Sonra yavaşca sokularak fisildadi...

- "Soyle bana... ikimiz de uzun süredir bu adadayız... çok yalnız olmalısın... Eminim su anday yapmak için kıvrandığın bir şey var...Hani burada tek başına geçirdiğin aylar boyunca çok yapmak istediğin... Anlıyorsun değil mi?"

Gözlerinin içine bakıyordu.. Adam duyduklarına inanmadı...

- "Yani"... dedi, "buradan e-mail'imi kontrol edebilir miyim?"

EMİN MİSİN ?

Yağmurun birgün dinmeyeceğinden, hiç bitmez görünen hayat ırmağının birgün kurumayacağından, sizi alıp diyardan diyara gezdiren rüzgârın duruvmeyeceğinden.

Emin misin ?

Hep atan yüreğinin duruvmeyeceğinden, gören gözünün hep göreceğinden, duyan kulağının hep duyacağından.

Emin misin ?

"Ben olmazsam olmaz" dediğiniz işlerin asla sensiz yapılamayacağından, sen olmazsan dünyanın duruvereceğinden, seslendiğinde titrettiğini sandığın şu dağların hep emrinde olacağından.

Emin misin ?

Sana uzanan ellerin hep yanında olacağından, yüreğini verdiklerinin birgün sırtlarını dönüp gitmeyeceğinden.

Emin misin ?

Boynuzsuz koyunun, boynuzlu koyundan hakkını alacağı günde; balıklardan kuşlara, ağaçlardan güneşe, üzerindeki mesajları okuyup anlamadığın yaratılmışların senden şikâyetçi olmayacağından.

Emin misin ?

Sana hep açık duran ilahî kapıların birgün kapanmayacağından ve şaşırıp kalmayacağından.

Emin misin ?

Karanlığın içinde kaybolup giden çığlıkları duyabildiğinden, yüreğindeki ışıktan başkalarına da verebildiğinden.

Emin misin ?

Güzel bir hayat yaşadığından, yapabileceğin herşeyi yaptığından.

Emin misin?

Bütün bunlar için bir kere daha fırsatın olacağından.

Sahiden Emin misin ?

En GÜÇLÜ Tanık: VİCDAN

Vicdan kendi kendimizi suçlayabilme, sorgulayabilme ve gerektiğinde kendimize savaş açıp, tanıklık edip, ceza verebilme üstünlüğüdür. Akıl ve vicdanımızın bize gösterdiği yol ile egomuzun ve dizginlenememiş duygularımızın istekleri arasında zaman zaman seçimler yapmak, çatışmalara göz yummak durumunda kalırız.

Çoğu zaman da egomuzu ve duygularımızı kayırmak gibi bir alışkanlık içinde olmaktan da geri kalmayız. Oysa bedene ve akıla ne denli muhtaçsak, iç dünyamız ve huzurumuz için vicdana da o denli ihtiyacımız vardır. Aslında tüm bunlar biraz bilgi, biraz sorumluluk ve biraz da deneyimle birleştirilirse kusursuz sonuçların alınması her zaman olanaklıdır.

Gerçekte insanın egosu, güzel duyguların düşmanı değildir. Her şeye karşın küçük bir çaba göstererek, eğiterek onu dost yapabiliriz. Vicdan, insanı hep doğruya ve güzele götüren acımasız bir yönetici ve yönlendiricidir.

Öyle ya da böyle, her gün gelişmekte olan sezgi ve duygularımızın etkisi altında daha anlaşılır ve berrak duruma gelen güncel olayların rengi ve tadı, vicdanımızı biraz daha geliştirir.

Vicdan kendisine karşı dürüst olan insanın tek efendisidir.

Elbette vicdan ve bilinci uyandırmak Öyle kolay bir şey değildir. Bu savaşta gün gelecek herkes cehennemi yaşayacaktır. Ama bu savaş bilinçli bir biçimde devam ettirilebilirse o kapkara cehennemin, pespembe bir cennete çabucak dönüştüğünü görebiliriz.

İnsanın vicdan ve bilincinin, bilgisizlik ve sevgisizlik karşısında göstereceği dikkat, uyanıklık ve duyarlılık kendi içindeki kimliğini bulmasına yardımcı olacaktır.

Vicdan bilinç, hoşgörü ve tüm sevgi duygularının kaynağıdır. Koşullandırılmış düşünce ve bilinç, insanın gelişmesini yavaşlatır. Özgür düşünce, özgür bilinç, özgür vicdan ise,

kişinin gelişmesinde, iyiyi, doğruyu, güzeli, gerçeği bulmasında öncülük yapar.

İnsanoğlu, vicdanın üstünlüğünü, şefkatin vazgeçilmezliğini, sevginin sonsuz gücünü öğrenmedikçe, dünya hep acılar ve düş kırıklıkları dünyası olarak sürecektir.

Kişinin yücelmesi anlayışa, vicdana ve bilgiye dayanır. Bunda en önemli eylem, kendimize egemen olmak, diğer tanımıyla egomuzu denetim altına almasını bilmektir.

İnsan bilinç ve vicdanı ile bilimi birleştirmek durumundadır.

Aynı zamanda; gelenekleri, dinsel görüşleri, teknolojinin gelişmeleri ile bağdaştırmak ve böylece yaratıcı düşünciyi madde ile barıştırmak çabasına girmek zorundadır.

İnsanca yaşamak, vicdanımızın sesini bastırmadan akıllıca, sorumlulukla ve olumlulukla hareket etmekle başlar.

İçgüdüsel olarak, her olayda sorununuz ya da şaşkınlığınız ne olursa olsun vicdanınız, sizin haklı olup olmadığınızı adeta bağırır. Tabii duymak isterseniz ya da sesini boğmaya kalkmazsanız.

Vicdan rahatsızlığı, suçun işlendiği anda başlar ve devamlı insanı huzursuz eder.

Böyle bir durumda suçluluk duyan kişi; ne kendi yargıçlığından ne de kendine biçtiği hükümden kurtulamaz.

Her insan kendi vicdanı içinde en büyük özgürlüğünü yaşar.

Vicdan insanın; içinde tatlı duyumsadığı bir ilahi fısıldayıştır.

Bir kişiyi suçlarken, bir kişiyi yargılarken, terazinin öteki kefesine de mutlaka vicdanınızı koyunuz. Göreceksiniz, varacağınız sonuçlar çok daha adil olacaktır.

Hep kargaşalardan, çıkar çatışmalarından yana, ya yok etmek ya da yalnızca kazanmak için koşullandırılmış bir dünya...

Çoğu zaman anlayışın, vicdanın, tertemiz duyguların, sezgilerin, sevginin, hoşgörünün bir ütopya olarak benimsendiği bir dünya...

Yanlış, eğri, kötü bir uygulamanın, bir sabit fikir peşinde gitmeyi, nefesine ve hatta zulme bayraktarlık etmeyi yaşamın

*sanki bir gereği ve hatta gerçeği olarak görmeye başladığımız
bir dünya...*

*Dünyanın bu katılaşmış ve kalıplaşmış görünümünden sıyrılın.
Kendinizle, öz kimliğinizle buluşun.*

*Asla unutmayın ki; her işimizde, her tavrımızda, her
uygulamamızda içimizdeki; en güçlü tanık, vicdanımızdır.*

Hanri Benazus

Eşime Mektup

Aynı evde yaşayan evli bir çift.
Ve eşime yazdıklarım / Gülşen Terk

Sen tanıştığımız ilk günlerde bana, ben yaparım, ben erkeğim fikrini kafama yerleştirmeye çalıştın. Eşlik görevini iyi yaparsan benim istediğim gibi biri olursan, aramızda hiç problem olmaz! demiştin.

Ben zaten seninle tanışmadan önce ailemde gördüğüm, çevremde gördüğüm evli çiftlerin huzursuzluklarını, yaptıkları ters hareketleri gözlüyordum. Ve ben bunları hiç bir zaman yapmayacağım demiştim. Seni sevmiştim ve mükemmel bir eş olmak için elimden geleni yapmaya çalışacaktım. Erkek olarak tanıdığım, herşeyi gördüğüm bir tek sendin.

Sen evlendiğimiz ilk senelerinde, yapmaman gereken şeyleri yapmaya başlamıştın. Bana (kendince) mantıklı açıklamalar yaparak ortalığı düzeltmeye çalıştın. Bunun stresi bunalımı bende uzun süre devam etti. Böylece güvensizlik duygusuyla tanışmış oldum.

Sen bana ne kadar eksiksin yok desende, ben kendimde eksik aramaya başladım. Bu olayda benim en büyük yanılsam, seni dinlemektir. Anlatmana izin verdim. Bu arada sen de rahatlıyordun tabii ki.

Daha iyi olmaya çalıştım. İyi bir eş olmanın dışında, iyi bir dinleyici, iyi bir arkadaş olmayı düşünerek seni sessiz bir şekilde dinledim. Senden bir daha yapmaman için söz vermeni istiyemezdim. Baskı altına alınıp olurum, daha kötü şeyler olur diye düşündüm. Ve bu olayın ardından günler aylar yıllar geçti. Her zaman içimde, acaba hala birşeyler yapıyor mu? diye bir soru vardı.

Tabii ki seneler sonra yine olanlar oldu. Aynı hataları tekrarlamıştın. Bu sefer duygularım, gururum, daha çok incinmişti. Güvenim iyice sarsılmış daha çok yıkılmıştı. Bu sefer olayların içine başka olaylar içiçe girmiş, ne yapacağımı şaşırmıştım. Olayın birinden kurtuluyorum derken, başka olaylar beni içine alıyordu. Çevremdeki dost diye gördüğüm kişilerden en büyük ihanetleri yalanları gördüm yaşadım.

Artık çevremde kimseye güvenmiyor ve herkesin benim düşmanım olduğunu düşünüyordum. En sevdiğim arkadaşlarımı bile sevmemeye onlardan kopmaya başladım. Bana diyorsun ki, sen bana güvenmiyorsun. Sana nasıl güveneyim. Ne zaman sana güvenmeye başlasam, mutlaka bir olay tadımı kaçırıyordu. Aslında bana mutluluk hiç yaramıyor. Ne zaman kendimi mutlu hissetsem mutlaka kötü birşey oluyor. Artık kendimde güvenim kalmadı.

Bunları neden yazıyorum biliyor musun? Seninle ne zaman konuşmaya çalışsam lafı hemen ağızma tıkiyorsun. Yazdığım bazı şeylere gülüp geçeceksin, önemsemeyeceksin. Tabii ben senin kadar akıllı değilim ve ben daha büyümedim. Kendimi baskı altında hissediyorum. Sana güvenmemi istiyorsun ben bunu tek başıma yapamıyorum. Senden yardım istiyorum. Sana güvenmek istiyorum.

Böyle yaşamanın çok güzel olduğunu sanıyorsun? Sana bir soru: Sen kendine güveniyor musun? Bence sen de kendine güvenmiyorsun. Senin emin olduğun bir tek şey var, o da BENİM SEVGİM.

Bu mektubu eşim hala okumadı. Ama bütün TÜRKİYE okusun. Kızlar lütfen okuyun! Kariyer sahibi insanlar olun! Ekonomik özgürlüğünüz olsun. Beyler lütfen eşinizi aldatmayın. O kadar onur kırıcı bir davranış ki. Gençler evlenmeden önce çok, ama çok düşünün. Evlenmiş olmak için evlenmeyin. Her zaman gerçek yüzünüzü gösterin, kimseye şirin görünmeye çalışmayın.

Sizlere Saygı ve Sevgi dolu günler diliyorum.
Yazan : Gülşen Terk

Eski Bir Tapınak Yazıtı

Gürültü patırtının ortasında sükunetle dolaş; sessizliğin içinde bulunduğunu unutma. Başka türlü davranmak açıkça gerekmedikçe herkesle dost olmaya çalış. Sana bir kötülük yapıldığında verebileceğin en iyi karşılık unutmak olsun. Bağışla ve unut. Ama kimseye yeslim olma. İçten ol; telaşsız, kısa ve açık seçik konuş. Başkalarına da kulak ver. Aptal ve cahil oldukları zaman bile dinle onları; çünkü, dünyada herkesin bir öykük vardır.

Yalnız planlarının değil, başarılarının da tadını çıkarmaya çalış. İşinle, -ne kadar küçük olursa olsun- ilgilen. Hayattaki dayanağın odur. Seveceğin bir iş seçersen yaşamında bir an bile çalışmış ve yorulmuş olmazsın. İşini öyle seveceksin ki, başarıların bedenini ve yüreğini güçlendirirken verdiklerinle de yepyeni hayatlar başlatmış olacaksın.

Olduğun gibi görün ve görüldüğün gibi ol. Sevmediğin zaman sever gibi yapma. Çevrene önerilerde bulun ama hükmetme. İnsanları yargılasan onları sevmeye zamanın kalmaz. Ve unutma ki insanlığın yüzyıllardır öğrendikleri, sonsuz uzunlukta bir kumsaldaki tek bir kum taneciğinden daha fazla değerlidir.

Aşka burun kıvrırma sakın; onu küçümsersen, sen de besinsiz kahr, küçülürsün. O yoğun sevgi, çöl ortasındaki yemyeşil bir bahçe gibidir. O bahçeye layık bir bahçıvan olmak için her bitkinin sürekli bakıma ihtiyacı olduğunu unutma.

Kaybetmeyi ahlaksız bir kazanca tercih et. İlkinin acısı bir an, ötekinin vicdan azabı bir ömür boyu sürer. Bazı idealler o kadar değerlidir ki, o yolda mağlup olman bile zafer zafer sayılır. Bu dünyada bırakacağın en büyük miras onur ve dürüstlüktür.

Yılların rüzgar gibi geçmesine öfkelenme; gençliğe yakışan tutkuları gülümseyerek teslim et geçmişe.

Yapamayacağın etkinliklerin yapabileceklerini engellemesine izin verme.

Rüzgarın yönünü değiştiremediğin zaman, yelkenlerini rüzgara göre ayarla; insanlara göre değil. Çünkü dünya, senin karşılaştığın fırtınalarla değil, gemiyi limana getirip getiremediğinle ilgilenir. Ara sıra isyana yönelecek olsan da hatırla ki, evreni yargılamak imkansızdır. Onun için, kavgalarını sürdürürken bile kendinle barış içinde ol.

Hatırlar mısın doğduğun zamanları; Sen ağlarken herkes sevinçle gülüşüyordu. Öyle bir ömür yaşa ki, öldüğün zaman herkes ağlasın, sen mutlulukla gülümse. Sabırlı ol, sevecen ol, erdemli ol. Önünde sonunda bütün servetin kendinsin, sensin. Kendiliğinle ve öz benliğine görmeye çalış ki, tüm pisliğine ve kalleşliğine rağmen dünya yine de insanoğlunun biricik güzel mekandır.

Evliliği Yıkan 10 Düşman

Uzmanlara göre, büyük umutlarla, hayallerle kurulan evlilik birlikteliği bazı nedenlerle kabusla dönüşebiliyor.

1-Eşine, kişiliğine karşı yıkıcı eleştiride bulunma:

"Sen hep böylesin, zaten bir günde olsun beni dinlemedin, hep bağıırıyorsun, beceriksizsin. Beni üzmemekten zevk alıyorsun" şeklindeki ifadeler eşi suçlayıcı, yargılayıcı, kırıcı eleştirilerdir.

2-Genellemede bulunma:

`Böyle yaparsan, zaten senden başkası da beklenemez ki, bencilsin, hiç değişmiyorsun, bu huyunu annenden, babandan kapmışsın, bir günde iyi yanını göremeyecekmiyim' tarzındaki sözcükler eşi bir kalıba sokan ve damgalayan ifadelerdir.

3-Eşinin aklını okuma:

Evlilikte ilişki bozulmaya başlayınca araya mesafeler girer. Sürekli kavga, üzüntü, bir noktada çiftleri sessizliğe ve kendi dünyasına itebilir. Sözlü iletişim yerini, davranışlardan anlamlar çıkarıp eşini yargılama sürecine bırakır. `Hah yine kızdın, bakışlarından anladım, sen öyle demek istemedin, çok iyi biliyorum' tarzındaki yaklaşımlar eşin jest ve mimiklerinden ve hareketlerinden anlamlar çıkarmaya yöneliktir.

4-İşi yokuşa sürme:

Günün birinde eşlerden birinde olumlu bir değişiklik olmuştur veya gittikleri doktor dinlenilmiş ve kişi olumsuz bir davranışından vazgeçmiştir. Diğer eş "on yıldır sana söyledim ama beni dinlemedin, başkası diyince daha mı kıymetli oluyor" biçimindeki konuşmalar eşi üzen ve geriye döndürebilecek tarzdadır.

5-Sürekli geçmişi gündeme getirme:

Herkesin evliliğinde geçmişte yaşadığı olumsuz bir anısı vardır. Aile kavgaları, kırgınlıklar, ihanetler, küçük düşürülmeler, hayal kırıklıkları gibi. Geçmişte yaşanan kötü anıyı sürekli gündeme getirmek sıkıntı doğurur ve sorunları pekişmesine neden olur.

6-Hep kendisini haklı görme:

Hatalar, yanlışlıklar iki taraftan da kaynaklandığı halde kim daha haklı adeta "mahkeme" kuruluyor.

7-Eşlerden birinin kendisini terapist yerine koyması:

`Senin hasta olduğumu biliyorum, nedenlerini de biliyorum. Senin ne zayıflıkların var hepsini keşfettim, ne yapman gerektiğini söylüyorum, beni dinlesen doktora falanda ihtiyacın olmaz' gibi sözler doğru değildir. Eş ne kadar bilgili, tecrübeli olursa olsun kendini doktor yerine koymamalıdır.

8-Konuşurken sözlerin kesilmesi ve ses tonunu yükseltmesi:

İletişimde en önemli husus konuşan insanı sonuna kadar dinlemek çok gerekliyse aralara girmektir. Dinlemek, anlamak ve kendimizi anlatmamız gerekiyor. Bunun yolu da saygıyla dinlemek, ses tonunu yükseltmemektir.

Ey türk kadını !

Birinci vazifen bulasık, çamasır ve kocana sahip çıkmaktır.
Mevcudiyetinin yegane temeli budur.
Kocan en kıymetli hazinendir.
Seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek kaynanan, kaynatan ve
Görümcelerın
Olabilir.

Birgün evliliğini kurtarmak mecburiyetine düşersen,
Vazifeye atılmak için bulasık ve çamasır düşünmeyeceksin.
Bu durum elektrığın ve suyun kesildiği anda ortaya çıkabilir.
Evliliğine tecavüz etmek isteyen kaynanan kaynatan ve görümcelerın
Hayatta emsalı görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler.

Hatta kılıbık kocan zor bir ihtimalde olsa baska karılara göz dıkmış
Olabilir.
Aileniz fakru zaruret içinde harap ve bitap düşmüş olabilir.
Ey asil türk kadını !
İste bu ahval ve seriat içinde dahı vazifen yuvanı kurtarmaktır.

Anasının kuzusu olan kocanı adam etmek senin elindedir.
İhtiyaç duyduğun merdane dolabın sol üst köşesinde saklıdır.

Hadı kolay gelsin.

FARKETMEDEN

Susamış suların akışı gibi,
Çaresiz gözlerin bakışı gibi,
Kapının ansızın çalışı gibi,
Akrebin ateşde yanışı gibi,

Vazgeçip uzaktan senin yanında,
Kendime cevapsız soru sormuşum,
Kaybolup giderken fırtınalarda,
Gönlümce bir ıssız ada bulmuşum,
Farketmeden,
Farketmeden,
Farketmeden,
Senin olmuşum.

Güneşin gölgede kalışı gibi,
Uykunun düşlere dalışı gibi,
Kalbimin nabzımda atışı gibi,
Bir yolun bir yere varışı gibi,

Vazgeçip uzaktan senin yanında,
Kendime cevapsız soru sormuşum,
Kaybolup giderken fırtınalarda,
Gönlümce bir ıssız ada bulmuşum,
Farketmeden,
Farketmeden,
Farketmeden,
Senin olmuşum.

"Ben ki İstanbul Fatih abd-i aciz Fatih Sultan Mehmed, bizatihi alun terimle kazanmış olduğum akçelerimle satın aldığım İstanbul'un Taslik mevkiinde kain ve malumu'l-hudut olan 136 bap dükkanimi aşağıdaki şartlar muvacehesinde vakfi sahih eylerim.

Soyle ki,

Bu gayri menkulatimdan elde olunacak nemalarla İstanbul'un her sokağına ikişer kişi tayin eyledim.

Bunlar ki, ellerindeki bir kap içerisinde kireç tozu ve kömür kulu olduğu halde günün belirli saatlerinde bu sokakları gezerler. Bu sokaklara tükürenlerin, tükürükleri üzerine bu tozu dökeler ki yevmiye 20'ser akce olsunlar, ayrıca 10 cerrah, 10 tabip ve 3 de yara sarıcı tayin ve nasp eyledim.

Bunlar ki ayın belli günlerinde İstanbul'a çıkalar, bilaistisna her kapıyı vuralar ve o evde hasta olup olmadığını soralar, var ise şifası yada mümkün ise sıfayap olalar. Değilse kendilerden hiçbir karşılık beklemeksizin Darulaceze'ye kaldırılarak orada salah bulduralar.

Maazallah herhangi bir gıda maddesi buhranı da vaki olabilir. Boyle bir hal karşısında bırakmış olduğum 100 silah, ehli erbaba verile. Bunlar ki hayvanat-i vahsiyenin yumurtada veya yavruda olmadığı sıralarda Balkanlar'a çıkıp avlanalar ki zinhar hastalarımızı gıdasız bırakmayalar.

Ayrıca külliyyemde bina ve inşa eylediğim imarethanede şehid ve şehidanın harimleri ve Medine-i İstanbul fukarası yemek yiyeler. Ancak yemek yemeye veya olmaya bizatihi kendileri gelmeyup yemekleri günesin loş bir karanlığında ve kimse görmeden kapalı kaplar içerisinde evlerine götürüle."

Yaşam birinci hediye dir,
Sevgi ikinci,
Anlayış üçüncü...

Bazen,arkadaslarin neden bize mailleri forward
ettiğini düşünürüz tek kelime yazmadan.....

Belki bu açıklar.....
Söyleyebileceğiniz hiç bir şey olmadığında,
Ama yine de haberleşmek istediğinizde,

Söylemek istediğiniz birşey olduğunda,
Ama ne olduğunu bilmediğiniz zaman,
ve nasıl söyleyeceğinizi bilmediğiniz zaman,

Söylemek istediğiniz çok şey olduğunda,
Ama neden söylemek istediğinizi bilmediğiniz zaman,
Tahmin edin ne yaparsınız,
Begendiğiniz bir maili forward edersiniz.

Bir dost olarak aranıyorsanız,
Hâlâ hatırlanıyorsanız,
Hâlâ önemliyseniz,
Hâlâ seviliniyorsanız,
Hâlâ özleniniyorsanız,
Tahmin edin ne alırsınız,
Forward edilmiş bir mail :)

Bu nedenle
Size bir mail forward edildiği zaman,
Sadece bir mail gönderildiğini sanmayın
Ama sizi tüm kalbiyle hatırladığını bilin.

"Düşünceleriniz Pozitif olsun, Çünkü Düşünceleriniz Sözleriniz olur.

Sözleriniz Pozitif olsun, Çünkü Sözleriniz Davranışlarınız Olur.

Davranışlarınız Pozitif olsun, Çünkü Davranışlarınız Alışkanlıklarınız Olur.

Alışkanlıklarınız Pozitif Olsun, Çünkü Alışkanlıklarınız Değerleriniz Olur.

Değerleriniz Pozitif Olsun, Çünkü Değerleriniz Kaderiniz Olur.

Gandi

GAZA GELMEK....

Greater Idaho Falls Bilim Fuarı'nda , bir lise öğrencisi, yöre insanlarına hazırladığı Projeyi imzalamaya davet etti. Delikanlı,"dihydrogen monokside" adlı maddenin kullanımının tümüyle yasaklanmasını, mümkün olmadığı takdirde çok sıkı kontrolünü istiyordu.

Maddenin zararlarını, duvarlara astığı afişle açıklıyordu

- 1-Yoğun terlemelere ve kusmalara sebep olabilir.
- 2- Doğaya büyük zararlar veren asit yağmurlarının ana unsurudur.
- 3- Gaz haline geçmiş hali, çok ciddi yanıklara sebep olabilir.
- 4- Kazara solunması-ciğerlere dolması- ölüme yol açar
- 5-Erozyona yol açar
- 6- Otomobil frenlerinin etkinliğini azaltır
- 7-Ölümcül kanser tümörlerinin hepsinin içinde bulunmuştur.

Bir saat içinde tam 50 bilim fuarı meraklısı insan delikanlının kampanya açtığı standı ziyaret etti 43 kişi , yasaklama isteğini şiddetle desteklediler. 6 kişi kararsız kaldı. Sadece bir kişi yasaklanması istenen "dihydrogenmonokside" in H₂O, yani hayatın can damarı "Su" olduğunu söyledi.

Delikanlının bu projesi "Ne kadar kolay aldatılabiliyoruz" yarışmasının birincisi ilan edildi...!

Delikanlı "Amacım, kolayca saptırılmış, saçma bilimsel cümleciklerle insanların nasıl yanlış koşullandırılabilindiklerini göstermekti" dedi.

Izdırabın sonu yok sanma bu alem de geçer.
Ömr-i fani gibidir, gün de geçer, dem de geçer.
Gam karar eyleyemez, hande-i hurrem de geçer
Devr-i şadi de geçer, gussa-i matem de geçer,
Gece gündüz yok olur, an-ı demadem de geçer.

-Neyzen Tevfik

dem: vakit, zaman, an
karar eylemek: sürekli olmak
hande-i hurrem: sevinçli gülüşler
devr-i şadi: mutlu dönemler
gussa-i matem: matemli kederler
an-ı demadem: her vakitki zamanlar

Gelecegin Suçlusunu Yetistirmenin En Basit Kurallari

Sevgili Annelere ve anne adaylarına sevgilerimle...

Gelecegin Suçlusunu Yetistirmenin En Basit Kurallari

*- Daha küçükken çocuğa istediğı herşeyi vermeye başlayın! Bu şekilde o, herkesin onun geçimini sağlamak zorunda olduğuna inanacaktır.

*- Kötü sözler söylediğı zaman gülün! Böylece o kendisinin akıllı olduğuna inanacaktır.

*- Ona düşünmeyi ve beynini kullanmayı hiç öğretmeyin! 21 yasına gelince kendi kararlarını, kendisi versin diye bekleyin!

*- Yerde bıraktığı herşeyi kaldırın; kitaplarını, ayakkabılarını, kıyafetlerini, onun için herşeyi siz yapın ki; o bütün sorumluluklarını baskalarına yüklemeye alıssın!

*- Onun gözünün önünde sık sık kavga edin ki; bu sayede aile bir gün parçalanırsa çok fazla üzülsün.

*- Ona istediğı kadar harçlık verin ki; hiçbir zaman kendi parasını kazanmanın ne olduğunu öğrenmesin.

*- Yiyecek, giyecek ve konforla ilgili bütün arzularını yerine getirin ki; istediklerine ulaşmak için çalışmak gerektiğini öğrenmesin.

*- Komsulara, öğretmenlere, polislerle karşı daima onun tarafını tutun ki, onların hepsine karşı pesin hükümleri olussun.

*- Bütün bunları ve benzerlerini yaparak yetistirdiğiniz çocuğunuz bir gün suç işlerse, kendisinden özür dileyin! Ama onu felaket dolu bir hayata hazırladığınız için kendinize tesekkür etmeyi ihmal etmeyin!!

Bu belge ABD Houston Polis Müdürlüğü tarafından hazırlanmış ve kentteki tüm evlere ve okullara dağıtılmıştır.

GERÇEK BİR ÖYKÜ..... HAYATIN UCUNDAN TUTMAYIN, BOĞAZINA SARILIN BİRBİRLERİNİ SEVEREK EVLENMİŞLERDİ. ALTI YILLIK BİRLİKTELİKLERİ EVLİLİKLE NOKTALANMISTI. YEDİ YILDIR DA EVLİ İDİLER, İKİ YASINDAKİ KUCUK CEREN'LERİ İLE MUTLU İDİLER... ASLINDA KADIN MUTLULUK ROLÜ OYNUYORDU. YASADIĞI HAYAT ONU BOĞUYORDU, SANKİ İÇİNDE SAATLİ BİR BOMBA VARDI, BİR PATLASA HERKESİ YAKACAKTI. MUTSUZDU AMA NEDENİNİ BİR TURLU BİLEMIYORDU. UNIVERSİTEYİ BITİRDİKTEN SONRA BİR SURE CALISMIS AMA KOCASININ FARKLI YERLERE CIKAN TAYINLERİ YUZUNDEN BİR TURLU SUREKLİ BİR İSİ OLAMAMISTI. MIMARDI, AMA 3 YILDIR EVDE OTURUYORDU, EVDE GECEN HER BOŞ GUNUNU HAYATINDAN KOPARILMIS BOS BİR SAYFA OLARAK GORUYOR VE HIC BİR SEY ONU MUTLU EDEMIYORDU.. KOCASI DERSENİZ BİR DEDİGİNİ İKİ ETMIYORDU, HAYATTAN İSTEYEBİLECEĞİ HERSEY ONUNKEN, MUTLU OLMASI İCİN GEREKLİ HERSEYE SAHIPKEN O MUTSUZDU.. YAGMURLU BOGUCU BİR GUNDE ELİNDEN OKUDUGU KİTABI BIRAKTI, GİDİP BİR KAHVE YAPTI, SONRA GOZU KOCASININ SADECE İS İCİN KULLANDIĞI BİLGİSAYARA ERİSTİ, GECEN GUN GAZETEDE OKUDUGU YAZIYI HATIRLADI "İTERNETTE CHAT!!". YALNIZDI.. YENİ TASINDIKLARI BU SEHIRDE UNIVERSİTEDEN BİR DOST DİSİNDİ KİMSEYİ TANIMIYORLARDI.. BELKİ İNTERNET SAYESİNDE BİR KAC DOST EDİNEBİLİRDİ.. BİLGİSAYARIN BASINA OTURDU. KAHVESİNİ AĞIR AĞIR YUDUMLARKEN İNTERNETTE GEZİNMEYE BAŞLADI.. ARADA HAVADAN SUDAN SOHBETLER DE YAPIYORDU CHAT ODALARINDA, CHAT YAPARKEN ZAMANIN NASIL GEÇTİĞİNİ FARK EDEMIYORDU.. SONRA BİR GUN GELEN BİR MESAJI AÇTI. MESAJDA: "HAYATIN UCUNDAN TUTMAYIN, TAM BOGAZINA YAPISIN " YAZIYORDU.. DONDU KALDI KADIN. HAYATIN UCUNDAN NE KADAR İSTEKSİZ VE KUVVETSİZ VE ELLERİNDEN KAYIP GİTMESİNE NE KADAR KOLAY İZİN VERİLECEK SEKİLDE TUTTUGUNU O GUN FARK ETTİ. HAYATIN UMUGUNE SARILACAK GUCU YOKTU Kİ.. ALTAN'LA O GUN TANIŞTILAR. ALTAN DA ONUN GİBİ EVLİ VE BİR KIZ BABASI İDİ. BİRBİRLERİNE HİC YALAN SOYLEMEYECEKLERİNE SOZ VERDİLER. KADIN ALTAN'LA KONUSURKEN DUNYAYI UNUTUYOR ALTAN'LA UYUYOR, ALTAN'LA UYANIYORDU, HİC TANIMADIĞI BU ADAMI BİR DAKİKA BİLE AKLINDAN CIKARAMIYORDU. BİR ADAM NASIL BU KADAR ZARİF OLABİLİRDİ? BİLGİSAYARINI HER ACISINDA BİR DEMET KIRMIZI GUL BULUYORDU YOLLANMIS VE GULLER ARASINDA BİR KART: "GUNAYDIN !! SENİN İCİN MUTLU BİR GUN OLSUN, GUNES BUGUN SENİN İCİN DOGSUN" ALTAN NE YAŞ GUNUNU UNUTUYORDU, NE YILBASINDA KART ATMAYI, ZATEN HER SABAH DEĞİŞİK BİR KART GORME COSKUSU İLE KOSUYORDU BİLGİSAYARINA KADIN, ARTIK ALTAN SOLUYOR, ALTAN YUDUMLUYORDU. YUZUNU HİC GORMEDİĞİ BU ADAMA DELİCE ASİK OLMUSTU. NE YAPIYORDU KADIN? MEDCEZİR GİBİ NE YAPTIGİNİ SORGULAYAN DUYGULARLA BİR GELİP BİR GİDİYORDU. ALTAN EVLİ İDİ, KADIN DA.. BİRER COCUKLARI VARDI. USTELİK KADIN BÜYÜK BİR ASKLA OLMASA DA, BÜYÜK BİR SADAKATLA KOCASINI SEVİYORDU. İKİ KİSİYİ SEVEBİLİYORMUS İNSAN DEMEK, BİRBİRİNE BENZER AMA BİR O KADAR FARKLI DUYGULARLA DEMEK DİYE GECİRDİ İCİNDEN.. SONRA, TOPARLADI KENDİNİ. ACMAMALIYDI ARTIK BİLGİSAYARINI, BU SEKİLDE NOKTALAMALIYDI BU ASKİ. ALDIGI KARARI ACIKLAMAK İCİN OTURDU BİLGİSAYARIN ONUNE, HOSCAKAL DİYECEKTI.. BU PERİ MASALI BITMELİ, YOKSA BİZ BİTECEĞİZ DİYE BAŞLAYACAKTI SOZE. ALTAN GENE BİR DEMET KIRMIZI GUL YOLLAMISTI UZERINE "YARIN SEVGİLİLER GUNU SENİ YAKAMOZDA BİR DEMET GERCEK GULLE BEKLEYECEĞİM, SAAT 13.30 DA SEVGİLİM" YAZMISTI.. KADIN YİNE DONDU. KAC ZAMAN BOS GOZLERLE EKRAHA BAKTI KİM BİLİR? SONRA YAZMAYA BAŞLADI. GOZLERİNDEN AKAN YASLAR SEL OLMUSTU. SEVGİLİ ALTAN, YARIN NE YAKAMOZDA OLACAGIM, NE DE SENİN GULLERİNİ ALACAGIM. BİZ YILLAR ONCE YAPTIGIMIZ SECİMLERİ YASİYORUZ. SENİ SEVMEDİM DİYEMEM, AMA 13 YILIMI VERDİĞİM BU ASKİ DA BİTİREMEM. ARADIGIMIZ BİR HEYECANDI. BUNU ASK ADI ALTINDA YASADIK. ARTIK UYUDUGUMUZ RUYADAN KALKALIM. HERSEY COK GUZELDI AMA HER GUZEL SEY GİBİ BİTTİ. HOSCAKAL. GİTMEDEN ONCE SOZ VERİYORUM.. UCUNDAN TUTMAYACAGIM HAYATIN TAM BOGAZINA SARILACAGIM.. HOSCAKAL CANIM!!" BUTUN GECE UYUMADI KADIN. KOCASI DA BU GARIPLIĞI FARK EDİYORDU. SEVGİLİLER GUNUNU EVDE GECİRELİM DEMİSTİ KOCASINA, AMA KOCASI İSRARLA DİSARİ CIKMAK İSTİYORDU. DİRENECEK GUCU YOKTU KADININ GİDİP GİYİNDİ. KIZLARINI BİR ARKADASLARINA BIRAKIP YEMEĞE CIKTILAR. YOL BOYUNCA PEK KONUŞMADILAR ZATEN SON 3 AYDIR COK AZ KONUŞUYORLARDI. ALTAN'LA TANIŞALI 3 AY OLMUŞTU DEMEK. DENİZ KENARINDA BİR BALIK RESTORANINA OTURDULAR, YEMEKLERİNİ İSMARLADILAR. SARAPLARINI YUDUMLARLARKEN ADAM: "SEVGİLİLERİN EN GUZELİNE" DİYEREK BİR KUCUK KUTU UZATTI.. KADIN COK SASIRMISTI, KOCASI UZUN ZAMANDIR HEDİYE ALMAYI BIRAK, OZEL GUNLERİ BİLE HATIRLAMİYORDU CUNKU.. KUTUNUN İCİNDEN CIKAN YUZUGU PARMAGINA GECİRİRKEN GOZLERİ DOLDU KADININ.. TAM O SIRADA GARSONUN UZATTIĞI BİR DEMET KIRMIZI GULLE İRKİLDİ. GULLERİN ARASINDAKİ KARTTA "BOGAZINA YAPIŞTIGIMIZ BU HAYATI SONUNA KADAR BİRLİKTE GECİRELİM, SENİ YAKAMOZA GETİREMEDİM AMA 13 YIL SONRA TEKRAR KENDİME ASİK ETTİM, SEVGİLİM" KOCAN TURGAY (/ALTAN) YAZIYORDU.. KADIN ARTIK GOZUNDEN SUZULEN YASLARA ENGEL OLAMIYORDU BU SEFER HUZUNDEN DEĞİL MUTLULUKTAN

AGLIYORDU.. 13 YIL SONRA KOCASINA TEKRAR ASIK OLMUSTU.. SEVGİYİ LUTFEN UZAKLARDA
ARAMAYIN...!!!!!!

GERCEKTEN SEVMEK

O durmadan kaciyor; sen ardindan gitmiyorsan;o gunun
her saatinde saklaniyor,sen yollara dusup deli divane
aramiyorsan;O sana acilarin en buyugunu tattiriyor,
sen bundan en yuce hazzi duymuyorsan;bosuna aldatma
kendini, onu sevmiyorsun demektir.Elindeki icki
kadehinde, dudagindaki sigarada , okudugun
kitapta,mirildandigin sarkida, soyledigin siirde,
gordugun ruyada ve yasaman icin cigarlerine
doldurdugun havada o yoksa; Onun vazgecilmezligini
anlamamissan; onu sevmiyorsun demektir.Renkler onunla
degerlenmiyorsa, ornegin onsuz kirmizi
kirmiziliginin,mavi
maviliginin farkinda degilse, beyaz yalniz o giydigi
zamanguzelligini
haykirmiyorsa, sabahlari onu gorunceye kadar gunes
dogmuyorsa ve onsuz gökyuzu geceleri aya,yildizlara
hasret degilse onu sevmiyorsundemektir.
Sokakta gordugun her yuzde ondan birseyler
aramiyorsan, guzel birmanzara,huzunlu bir musiki onu
hatirlatmiyorsa, uykudan uyandigin zamanyasamakta
oldugundan once onu hatirlamiyorsan,omuzlarina
dokulmus saclari, bir sis perdesinin ardinda her zaman
gulen, isik sacan gozleri aklina gelmiyorsa,durup
durup avuclarinin sicakligini ozlemiyorsan; Onu
sevmiyorsun demektir.Dunyada yasiyan oteki insanlarin
senin icin hala bir degeri varsa ,ona karsi tutumunu
toplumun kohne ve manasiz kurallarina gore

ayarlıyorsan ve
acı acık sanki var olduğunu haykırırcasına sevgini
soylemiyorsan;Onu sevmiyorsun demektir.Yok o senin
için herşeyden değerliyse, gözünü yumduğun anda onu
gorebiliyorsan,o bütün şarkılarda, bütün şiirlerde,
bütün resimlerde ise,ona muhtac olduğunu söylemekten
utanmıyorsan, senin içten ve büyük sevgine karşılık
vermeyeceğinden korkmıyorsan, bütün bencil
uygularından sıyrılabilmissen onun için herşeyi, ama
herşeyi yapacak gücü kendinde buluyorsan, herhali sana
ayrı ayrı güzel geliyorsa, karşısında kendini bir
çocuk gibi hissediyorsan, istediği anda onun için
ölebileceksen, onun için yaşıyorsan
ve yine onun için bildiğin bilmediğin bütün
düşmanlıklara karşı koyabileceksen, o her geçen dakika
sende biraz daha büyüyorsa ve kendi kendine bile çok
sevdiğini bütün samimiyetinle,
inanmışlığınla itiraf edebiliyorsan, bir gün o seni
hic, ama hic sevmediğini söylese bile , senin sevginde
azalma olmayacaksa ve ölünceye kadar onu askların en
olumsuzu ile sevebileceksen; iste o zaman onu
seviyorsun demektir.

O sana sevmeyi, gerçek aşkı öğretti. Sen onu hep
sevecek ve sevilmenin mutluluğunu tattıracaksın.O ,
hic sen olmasan bile, seni bir parça sevmese bile....

Umit Yasar OGUZCAN

Düşünce suç olmasın kalkınca suç olsun

Havada uçan yeşil zeytine ne denir? Havada uçan yeşilzeytin.

Yerde gezinen siyah zeytine ne denir? Havada uçan yeşilzeytinin gölgesi

Bir aile hep patates yiyormuş, bir gün kapi calmış kimgelmiş?
Cevap: Gına.

Bir elma diskoya neden gitmiş? Cevap: Kurtlarını dökmek için.

Köstebekler, ben beklemem

Yikanan ton'a ne denir? Cevap: washington

Biz sade vatandaşsınız, zenciler kakao, Çinliler limonlu

Muazzez Abacı neden çok mutluymuş? Cevap: Bu akşam hüznümlerinde bırakmış.

Hep bilen ördeklere ne denir? Cevap: blendax

Hep dönen ördeğe ne denir? Cevap: firildak

Dünyanın en pis sporu hangisidir? Cevap: BOKs

Emaye tencere....no I'm not

Bir adam elinde birşey ile bir odaya girmiş bu elindeki şey herşeye değiyormuş, bu neymiş?
Cevap: Magnum'sa eğer herşeye değer

Annem unu eledi, finale çıktı

1. Viyana kusatması neden bitmiş? Cevap: Etrafta atacak kuskalmadığı için

Muazzez Abacı sahnede kipirdayamıyormuş neden? Cevap: Hatıralar sarmış dört bir yanını

Kaptan Kemal konuşuyor, kaptan Kemal konuşuyor çıkarın beni bu kaptan

Japon yapıştırıcı var, yapıştıracak Japon yok.

Gizli Sevda

Hani bir sevgilin vardı
Yedi sekiz sene once,
Dun yolda rasladim
Sevindi beni gorunce.
Sokakta ayakustu
Konustuk ordan burdan.
Evlenmis, cocuklari olmus
Bir kiz, bir oylan.
Seni sordu
Hic degismedi dedim.
Bildigin gibi..
Anliyordu
Mesutmus, kocasini seviyormus.
Kendilerininmis evleri..
Bir suclu gibi ezik.
Sana selam soyledi

BEHCET NECATIGIL

GÖRMEK

Görmek,
Bir kör gibi içinden görmek,
Ellere dogan manzaraları.
Ve yine
Kör gibi ellerle yoklayarak
Görmek çiçekleri,görmek baharı...

Görmek altın kusları
Ki uçan siirlerde
Ve parlar bir vezin gibi
Ruhun havasından gecerken
Görmek mesafelerde kalbi
Ve görmek aynalarda
"Yasıyormuyum" derken...

Görmek,çocuklugun
Yatakları kadar
Sıcak hislerle
En uzak hatıraların
En güzel yerini
Görmek, geçip giden
Bütün hayatı görmek...

Ve düşünmek seni,
Düşünmek seni...

Fazıl Hüsnü Dağlarca

GEÇER

Hasret bir rüzgar, kapı kapı aralar geçer;
Gördüğüm her güzel sey,beni yaralar geçer...

KORKU

Bir kalbim var ki benim sevdiğinden burkulur;
Kahredenden ziyade, sevilenden korkulur.

NFK

Gözlerim Gözlerinde

Hep böyle çocuksu mu bakar senin gözlerin?

Hep böyle içinde uzak bir ılık mı yanar?

Bakışlarında beni dinlendiren bir şey var;

Kıyısındaymış gibi en sakın denizlerin...

Bir yelkenliyim şimdi ben senin limanında

Fırtınalardan geldim sende dinleniyorum.

Bu huzur, bu sessizlik hiç bitmesin diyorum;

En eşsiz dakikalar sürsün senin yanında...

Hiç yumma gözlerini, ılık eksilmesin,

Gündüzüm aydınlığım, ipek böceğim benim!

Güz bahçemde açılmış o son çiçeğim benim!

Yorgun kalbim seninle elem nedir bilmesin;

Ayırma gözlerimden çocuksu gözlerini,

O sakın o yalansız, o kuytu gözlerini.

Ümit Yaşar Oğuzcan

Gozlerin

Düslerin parlayıp söndüğü yerde
Bulusmak seninle bir aksam üstü
Umarsiz sarkilar dudagimda bir yarım ezgi
Siginmak gözlerine siginmak bir aksam üstü
Gozlerin bir ciglik bir yaralı haykiris
Gozlerin bu gece cok uzaktan gecen bir gemi
Bir orman bir gece kar altındayken
Cocuksu ucari kosmak seninle
Elini avucumda bulup yitirmek yitirmek
Siginmak ellerine siginmak bir gece vakti
Ellerin bir marti telasli ve ürkek
Ellerin firtinada cirpinan bir beyaz yelken
Bir kenti böylece birakıp gitmek
İcinde bin kaygı binbir soruyla
Bitmemis bir sarki dudagimda bir yarım ezgi
Siginmak sarkilara siginmak bir omur boyu
Gozlerin bir ciglik bir yaralı haykiris
Gözlerin bu gece cok uzaktan gecen bir gemi...

Zülfü Livaneli

Sayin Orhan ERCAN dikkatlerine, Ankara, 12.01.1998

Konu: GÖZLÜK

Pek Muhterem Orhan ERCAN bey kardesim,

8.1.1998 tarihinde lutfedip beni evinizde misafir etmistiniz. Pek büyük bir sanssizlik neticesinde ve biraz da acele etmemden sebeble, gözlüğümü kiymetli evinizin kiymetli banyosunda unutmus bulunmaktayim. Binaenaleyh, zamaninizi almaktan son derece müteessir olmakla beraber, gözlüksüzlüğün ne denli zor bir durum oldugunu takdir edeceginizi ümidetmekten baska yapacak bir seyim yoktur. Pervasiz misalimi mazur görün, bir nev'i yarim insan gibi addediyorum gözlüksüzken kendimi efendim. Kiymetli zamaninizdan bir kismini ayirarak, gözlüğümü Yurtiçi Kargo marifetiyle tarafima gönderebilerseniz (misal, bir dis macunu kutusuna koyup gönderebilirsiniz) size olan minnetimin ziyadesiyle artacagini arz ederim efendim.

NOT: Kargo mesarifleri bizzat tarafimdan ödenecektir.

Saygi ve muhabbetlerimle kucaklarim,
Muharrem ENSARI

Sayin Muharrem ENSARI dikkatlerine, Istanbul, 13.01.1998

Konu: GÖZLÜK

Aziz Dostum Muharrem ENSARI bey,

Gözlüğünüzü bizim fakirhanenin banyosunda unutmus ve dolayisiyle zor bir durumda kalmis olmanizi büyük bir tessürle müsahade ettim. Filhakika bu sabah, zevcem Belkis hanimefendi, gözlüğünüzü banyoda bulduklarini bana söylemislerdir. Kendisinin bana bildirirken yüzünün kizardigi bir baska gerçekten yola çıkarak anladim ki, gözlüğün unutkanlik ve acelecilik sebebiyle banyoda kaldigi asikardir, zira sifon da çekilmemistir. Netice itibariyle, pek tabii ki kiymetli gözlüğünüzü tarafininiza yollayacagim (Omo kutusuyla göndermem daha yerinde olacaktır kanaatindeyim, dis macunu kutusunda gözlüğünüz kirilabilir mazallah). Ancak, bahis açilmisken izninizle benim de küçük bir istirhamim olacak. Daha önce de defaten arz ettigim ve tahmin ediyorum ki sizin de unutmus olabileceginiz gibi, 1985 senesinin kasim ayında evinizde kalmis olan esvablarimin tarafima gönderilmesi, bu iki önemsiz ve fakat can sikici tesadüfün ayni anda tatliya baglanmasina vesile olacaktır.

NOT: Kargo mesarifleri küçük bir detaydir, ehemmiyetsizdir, size birsey olmasin.

Muhabbetle Kucaklarim,
Orhan ERCAN

Sayin Orhan ERCAN dikkatlerine, Ankara, 14.01.1998

KONU: GÖZLÜK

Pek Muhterem Orhan ERCAN beycigim,
Dün göndermiş olduğunuz faks mesajınızı aldım, tesekkür ederim, teveccüh buyurmussunuz efendim. Esvablarınızın size gönderilmemesindeki ihmalkarlığım affedilecek cinsten degildir. Faksınızı okurken birkez daha utandığımı arz etmek isterim. Amma velakin, nur içinde yatsın, cebir müderrisimiz Edib beyin de söylediği gibi elmalarla armutların toplanmaması icab eder. Gözlüğün ehemmiyetiyle, birkaç parça esvabın ehemmiyeti kıyaslanmamalıdır. Zira siz esvablarınız olmadan da örtünebilirken, benim gözlüksüz Yüce Mevlam dostlardan uzak eylesin bir amadan farkım almamıştır. Gözlüğüm olmadan esvablarınızın evin hangi köşesinde olduğunu bulabileceğim dahi süphelidir. Mevzua pek iyi bildiğim akliseliminizle bakacağınızdan eminim efendim.

NOT: Zevceniz hanimefendiye en derin hürmetlerimi iletiniz efendim, sifonu çektim lakin zannederim ki samandrası bozuktur, çalışmadı.

Sevgi ve muhabbetle kucaklarım,
Muharrem ENSARI

Sayın Muharrem ENSARI dikkatlerine, İstanbul, 15.01.1998

KONU: GÖZLÜK

Muharrem beycigim,
Faksınızı aldım, tesekkür ederim. Ne rahmetle hatırladığımız cebir müderrisimiz Edib beyin ne de cebirin mevzuumuzla bir alakası olduğu kanaatindeyim. Yok eğer mevzuumuz cebir ise, biz ne deridik unuttum, simdiki talebelerin Fonksiyon tabir ettiği şeyi, nazari dikkate alacak olursak, $a.x=b.y + c$ misalinde olduğu gibi x'in değeri ilk evvela y daha sonra da a,b ve c gibi değerlerle alakalıdır. Bu misalin ana fikri şudur:Ne ekersen onu biçersin. Yani siz doğru dürüst bir y olsa idiniz, x de x ligini bilir sizin gözlüğünüzü memnuniyetle gönderir idi.

NOT: Belkis'in da selami var.

Muhabbetle ellerinizi sikarım,
Orhan ERCAN

Sayın Orhan ERCAN dikkatlerine, Ankara, 16.01.1998

KONU: GÖZLÜK

Orhan Bey,
Faksınızı aldım. Muhtemelen eskiciden alınmış olan değersiz esvabların, bir ihtiyarın sıhhatiyle oynamak için alet ediliyor olusunu ibretle takib ediyorum. Gözlüğümü çerçevesiyle beraber (stafilodur) acilen tarafıma göndermenizi aksi halde dalaginizla cima etmek mecburiyetinde kalacağımı binnetice arz ederim.

NOT: Belkis Hanim'a bir sey olmasin.

Hisimla ellerinizi sikarim,
Muharrem ENSARI

Sayin Muharrem ENSARI dikkatlerine, Istanbul, 17.01.1998

KONU: GÖZLÜK

Muharrem,
Faksini aldım. Host köpek. Mevzuu daha fazla dallandırıp budaklandırmanın alemi yok. Ne kaa ekmek, o kaa köfte. Gönder esvabları al gözlüğü.

NOT: Bu ise Belkis'i karistirma.

Allah Belani versin,
Orhan ERCAN

Sayin Orhan ERCAN dikkatlerine, Ankara, 18.01.1998

KONU: GÖZLÜK

Orhan Öküzü,
Küstah faksini aldım. Köpek senin babandır nur içinde yatsın, enik! Esvablarını banyo sobasında yaktım. Gözlüğü, bedenindeki en münasip delige sok.

NOT: Belkis'in neler karistirdigini bilebilseydin keske. Afyon Vali Muavini Ekrem beyi bir sor bakalım kendisine.

Helvani yeriz Insaallah,
Muharrem ENSARI

Sayin Muharrem ENSARI dikkatlerine, Istanbul, 19.01.1998

KONU: GÖZLÜK

Salak Muharrem,
Gözlüğü sattım. Epeyi de para etti mübarek. İki kat yeni esvab aldım kendime. Benim bu iste karidan gayri bi ziyanım olmadı, bu yastan sonra da kariyi neyleyim, kovdum orospuyu kurtuldum zaar, olan senin gözlüğe oldu.

NOT: O Ekrem itini görürsen söyle, onunla görülecek hesabım var.

Tez Vakitte geberesin,
Orhan ERCAN

HAYAT GÜL KOKULU BİR SAĞANAK YİNE

gözlerimin önünde ıslak dağların kabaran yalnızlığı
ne varsa uçurumlar eşiğinde
hüzünlerle yalpalayan ne varsa
gözlerimin önünde

ve hayat gül kokulu bir sağanak yine
birşeyler anlatmak istiyor hayat
ve alıp götürmek bir şeyleri kurt sofralarına
gün batıyor
gün batıyor bukağısı paslı bir sevinç oluyor yalnızlığım

unutuyorum sevgilim suretini
durgunluğun “niçin”di unutuyorum

gün batıyor ürkek yıldızlar dolanıyor yalnızlığıma
umurumda değil ne yağmur ne ayaz
ne de kerpiç kokusu havada
unutuyorum/sabaha/kadar/ gün batıyor
sonra bir akasyayı okşuyor gözlerim
geciken sabahlara koşuyor kuşlar
gözlerimin önünde
ve hayat gül kokulu bir sağanak yine

YILMAZ ODABAŞI

Bir gül yetiştirdim, adını aşk koydum kopardılar
Bir gül yetiştirdim, adını sevgi koydum soldu.
Öyle bir gül yetiştirdim ki sonunda
Adını aylık koydum, hala bahçemde açıyor!.

Günümüz Çelişkileri

Binalarımız göğe tırmandı ama öfkemiz keskinleşti.
Otoyollarımız genişledi ama ufuklarımız daraldı.
Daha çok harcıyoruz ama daha aza sahibiz.
Mallarımız arttı, keyfimiz azaldı.
Daha büyük evlerde ama daha küçük ailelerle yaşıyoruz.
Konforumuz arttı ama zamanımız daraldı.
Diplomamız bol ama sağduyumuz az.
Uzmanlıklar arttı ama sorunlar çoğaldı.
İlaçlar çoğaldı, hastalıklar arttı.
Sorumsuzca para harcıyoruz ama az gülüyoruz.
Trafikte çok hızlıyız ama çabuk parlıyoruz.
Akşam geç yatıyor ama sabah yorgun kalkıyoruz.
Az kitap okuyor, çok televizyon seyrediyoruz.
Varlığımızı arttırdık ama değerlerimizi yitirdik.
Çok konuyor ama az gönül veriyor ve bol yalan konuşuyoruz.
Para kazanmayı öğrendik ama yuva kurmayı beceremedik.
Hayata yıllar ekledik, yıllara hayat katamadık.
Aya kadar gidip dönmeyi biliyoruz ama komşumuza uğramak için karşıya geçmiyoruz.
Uzaya ulaştık ama ruhun derinliklerine gitmiyoruz.
Havayı temizledik ama ruhları kirlettik.
Atomu parçaladık, önyargıları yıkamadık.
Çok yaşıyor ama az çalışıyoruz.
Daha çok plan yapıyor ama daha az sonuç alıyoruz.
Acele etmeyi öğrendik ama sabırlı olmayı asla.
Gelirimiz arttı, karakterimiz zayıfladı.
Tanıdıklar çoğaldı ama dostlar eksildi.
Çabalar arttı ama mutluluk azaldı.
Bilgisayar ağları kuruyoruz, bilgi otoyolları yaratıyoruz ama kendi aramızda iletişimde zorlanıyoruz.
"Dünya barışı" der, silahlanırız!
Daha mutlu olmak için, "somurtarak" çalışırız.

Bugünler...

Eve çift maaşın girdiği ama çiftlerin boşandığı,
Güzel evlerin yuva olamadığı günler.
Bugünler...
Kısa seyahatlerin,
Kağıt mendil gibi ilişkilerin,
Yıka çık gönüllerin,
Tek geceliklerin,
Kilo dertlerinin,
Ve her derde çare vitamin günleri.
Bugünler vitrinlerin dolu ama gönüllerin boş olduğu günler!..

GÜNÜMÜZ ÇELİŞKİLERİ

Binalarımız göğe tırmandı ama öfkemiz keskinleşti.
Otoyollarımız genişledi ama ufuklarımız daraldı.
Daha çok harcıyoruz ama daha aza sahibiz.
Mallarımız arttı, keyfimiz azaldı.
Daha büyük evlerde ama daha küçük ailelerle yaşıyoruz.
Konforumuz arttı ama zamanımız daraldı.
Diplomamız bol ama sağduyumuz az.
Uzmanlıklar arttı ama sorunlar çoğaldı.
İlaçlar çoğaldı, hastalıklar arttı.
Sorumsuzca para harcıyoruz ama az gülüyoruz.
Trafikte çok hızlıyız ama çabuk parlıyoruz.
Akşam geç yatıyor ama sabah yorgun kalkıyoruz.
Az kitap okuyor, çok televizyon seyrediyoruz.
Varlığımızı arttırdık ama değerlerimizi yitirdik.
Çok konuyor ama az gönül veriyor ve bol yalan konuşuyoruz.
Para kazanmayı öğrendik ama yuva kurmayı beceremedik.
Hayata yıllar ekledik, yıllara hayat katamadık.
Aya kadar gidip dönmeyi biliyoruz ama komşumuza uğramak için karşıya geçmiyoruz.
Uzaya ulaştık ama ruhun derinliklerine gitmiyoruz.
Havayı temizledik ama ruhları kirlettik.
Atomu parçaladık, önyargıları yıkamadık.
Çok yaşıyor ama az çalışıyoruz.
Daha çok plan yapıyor ama daha az sonuç alıyoruz.
Acele etmeyi öğrendik ama sabırlı olmayı asla.
Gelirimiz arttı, karakterimiz zayıfladı.
Tanındıklar çoğaldı ama dostlar eksildi.
Çabalar arttı ama mutluluk azaldı.
Bilgisayar ağları kuruyoruz, bilgi otoyolları yaratıyoruz ama kendi aramızda iletişimde zorlanıyoruz.
“Dünya barışı” der, silahlanırsınız!
Daha mutlu olmak için, “somurtarak” çalışırız.

Hayatın güzel kuralları veya güzel hayatın kuralları;

- * Kimsenin hayallerine gülme.
- * Kaybettiğinde dersi kazan.
- * Büyük bir dostluğu küçük bir tartışmada kaybetme.
- * Kendi işine bak.
- * Başarımı feda ettiklerinle ölç.
- * Bazen en iyi cevap, cevap vermemektir.
- * Huzurlu ev gibisi yoktur.
- * Her duyduğuna inanma, bütün paranı harcama, öğlene kadar uyuma.
- * Hızlı düşün yavaş konuş.
- * Yeniliklere kucağını aç ama değer yargılarını yitirme.

Güzel yaşamının 10 Anahtarı

Her ülkenin binlerce atasözü var, özdeyişi var. Bunlar birikimlerin hap halinde ifade edilmiş şekli. Ünlülerin, toplumları etkileyen kişilerin özdeyişleri var, çoğu zaman yazarlar anlatmak istedikleri konuya giriş yaparken "ufuk açma" niyetine alıntı yaparlar.

Philip E. Humbert adlı bir psikiyatri profesörü, "*İnsanlara mutlu yaşamın anahtarını 10 kuralda toplayacak olsam, hangi deyişleri seçerdim*" diye kapsamlı bir çalışma sonrası aşağıdaki listeyi oluşturmuş.

1. ***Kendini tanı (Sokrat)***

Kendi içinde yolculuk yap. Günlük tut. Kalbin, gönlün, vicdanın ne diyor? Neyi öne çıkartıyor? Dünyaya bilinçli bakmanın yolu başta bu iç yolculuktan geçiyor.

2. ***Olduğun gibi görün ya da görüldüğün gibi ol. (Mevlana)***

Dürüst ol, adil ol, hakça düşün. İçinden gelen sesin öne çıkardığı değerleri koru. Hayatta bir şeyleri korumak için ayakta kalmazsan her şey seni düşürür.

3. ***En yukarda aşk var. (Aziz Paul)***

Sesi müziğe dönüştüren aşktır. Aşk olmazsa, sevgi ilişkileri yoksa, ihtimam eksikse hayatın kuru bir daldan farkı kalmaz.

4. ***Dünyayı hayal gücü döndürür. (Albert Einstein)***

Yaptığımız her şey hayal kurarak başlar. Hayat - herkes için - hayalleri gerçekleştirmek ve yapabileceğinin en iyisi, olabileceğinin en güzeli peşinde gitmektir. Bobby Kennedy'nin sözü gibi : "Diğerleri dünyaya bakıyor ve "Neden" diye soruyor. Ben bambaşka bir dünya düşünüyor ve "Neden olmasın" diye soruyorum.

5. ***Fazla güzellik göz çıkarmaz. (Mae West)***

Güzel hayat doya doya yaşanır. Mutluluk paylaşılır, hayatı sevme hissi coşkuyla beraber gelir. Ruhun müziğinde "Haydi bastır, göster kendini" temposu vardır. Kibir değil, coşku !

6. ***Fırsatlar yakalandıkça çoğalır. (Sun Tzu)***

Başarı cesaret ister, başlangıçtaki cesaret sonradan inanca dönüşür. İnanç insanlığa daha iyi hizmet arzusuna dönüştüğünde fırsatlar yelpazesi yukarı bir seviyede tekrar açılır.

7. ***Ya yap ya yapma. Denemek yok! (Yoda-Yıldızlar Savaşı)***

Hayat seri hareket, karar ve kararlılık gerektirir. Tereddütte kalanlar geride kalır. Hayatın üstüne gitmezseniz hayat sizin üstünüze gelir.

8. ***Mükemmellik, ekleyecek bir şey kalmadığında değil, alınacak bir şey kalmadığında oluşur. (Antoine de St. Exupery)***

Hayatınızı basitleştirin. Basite indirge, indirge, bir kere daha indirge... O zaman ne kalıyor, ona bak. İstekler listenizi kısa tutun. Kısa tutun ki focus edebilirsiniz. Güneş ışığına büyüteç tutmak gibi, odaklamazsanız hayatı yakamazsınız.

9. ***Kabiliyet yoksa sanatçı olmaz ama çalışılmadıkça kabiliyet hiçbir işe yaramaz. (Emile Zola)***

Ancak akıllı, bilinçli ve odağı şaşmayan çabalar sonrası olası potansiyelin yapabilecekleri gerçekleşir. Elması yontmadıkça elinizde sadece bir taş parçası vardır.

10. ***Hayatı yaşamının iki yolu var. Biri hiçbir şey mucize değilmiş gibi yaşamak ... Diğer her şey mucizeymiş gibi yaşamak... (Albert Einstein)***

Şükretmeyi unutmamak gerek !

Murat Birsal (İzlenimler).

Güzeldiniz

bir zamanlar sizi de sevmiştik hatırlar mısınız
güzelsiniz demiştik gerçekten güzeldiniz
her gece ayla beraber çıkardınız gökyüzüne
gün olur güneşler doğardı aydınlığınızdan
gözlerinizin şavkı vururdu duvarlara
gün olur dağ rüzgarıyla gelirdiniz
insanı büyüleyen bir havanız vardı
güzelsiniz demiştik gerçekten güzeldiniz

tutunca avuçlarımızda eriyecek sanırdık ellerinizi
öyle beyazdılar, inceydiler, anlatılmaz
ya dudaklarınız o yaban eriği kokulu
insanı deli divane eden dudaklarınız
hiç öpmemiştik ama bilirdik tadını öpmüşçesine
zekiydiniz aklımızdan geçenleri bilirdiniz
bir tanrı yüreğiyle severdik sizi
güzelsiniz demiştik gerçekten güzeldiniz

nereye gitsek sizi bulurduk karşımızda
yürüsek gölgemizdiniz uyusak düşümüzdüünüz
kır çiçekleri açardı bastığınız yerde
iyot kokuları gelirdi uzak denizlerden
gözlerinize gemilerin bir gelir biri giderdi
yosun yeşili elbiseler giyerdiniz
bilseniz nasıl da yaraşırdı size
güzelsiniz demiştik gerçekten güzeldiniz

şimdi ne desek faydasız yoksunuz
bir karanlıktır bıraktığınız arkanızda
yüzünüzü görmek mümkün değil artık
kulaklarımızda yalnız aksi kaldı gülüşlerinizin
hani yokluğunuz bu kadar uzun sürmeyecekti
hani giderken yine gelirim demiştiniz
vefasızlık bile yakıştı size
güzelsiniz demiştik gerçekten güzeldiniz

ümit yaşar oğuzcan

Bin Birinci Gece

Gurbetten gelmişim, yorgunum hancı!
Şuraya bir yatak ser yavaş yavaş...
Aman karanlığı görmesin gözüm!
Beyaz perdeleri, ger yavaş yavaş

Sıla burcu burcu... ille ocağım!..
Çoluk çocuk hasretinde kucağım...
Sana her şeyimi anlatacağım,
Otur baş ucuma, sor yavaş yavaş.

Güç bela bir bilet aldım gişeden;
Yolculuk başladı Haydarpaşa'dan!
Hancı n'olur, elindeki şişeden,
Birkaç yudum daha ver yavaş yavaş!

Ben o gece, hem ağladım, hem içtim,
İki gün, diyardan diyara uçtum...
Kayseri yolundan, Niğde'yi geçtim;
Uzaktan göründü, Bor yavaş yavaş...

Garibim; her taraf bana yabancı,
Dertliyim; çekinme, doldur be hancı!
İlk önce kımıldar hafif bir sancı;
Ayrılık sonradan kor yavaş yavaş...

Bende bir resmi var, yarısı yırtık,
On yıldır evimin kapısı örtük!
Garip, bir de sarhoş oldu mu artık;
Butun sırlarını der yavaş yavaş...

İşte hancı! ben, her zaman böyleyim,
Öteyi ne sen sor, ne ben söyleyim...
Kaldır artık, bos kadehi neyleyim,
Şu bizim hesabı, gör yavaş yavaş...

Bekir Sitki Erdoğan

Hangi Ayrılık?

Hangi sevgili var ki, senin kadar duyarsız ve kalpsiz?
Ve hangi sevgili var ki, benim kadar çaresiz?

Hangi ayrılık var ki, böyle kanasın ve böyle acısın?
Ve hangi taş yürek var ki, benim kadar ağlasın?

Hangi gün karar verdin, küt diye çekip gitmeye?
Hangi lafım dokundu sana, böyle inceden inceye?
Hangi otobüs söyle, hangi uçak, hangi tren?
Seni benden götüren, beni bir kuş gibi öttüren.
Hangi kırılma eller dolandır, kırılma beline?
Hangi rüzgar şarkı söyler, o ay tanrıçası teninde?
Hangi çirkin gerçek uğruna, tükettin güzel ütopyamızı?
Hangi boşboğazlara deşifre ettin, en mahrem sırlarımızı?
Hangi cama kafa atsam?
Hangi kapıyı omuzlayıp kırsam?
Hangi meyhanede delleniş, hangi masaları dağıtsam?

Bende bu sersem başımı, karakolun duvarına vursam.
Kendimi caddeye atıp, arabaların altına savursam.
Hangi tercih beni en hızlı şekilde öldürür?
Hangi şekil öldürmez de, ömür boyu süründürür?
Kayıp ilanı mı versem, şehir şehir dolanmak yerine?
Ödül mü koysam, ölü veya diri seni bulup getirene?
Hangi ayrılık var ki, böyle diş ağrısı gibi durmadan zonklasın?
Hangi cam kesiği var ki, böyle musluk gibi içime damlasın?
Hiç sanmam! ...
Hasta kalbim bunu bir süre daha kaldıramaz! .
Feriştah olsa, böyle eli kolu bağlı bekleyip duramaz.
Hangi mübarek dua,
Hangi evliya tesir eder, seni döndürmeye?
Hangi aptal mazeret ikna eder, ateşimi söndürmeye?
Olur mu bel! . olur mu?
Bu da benim gibi adama yapılır mı?
Aşk dediğin mendil mi?
Buruşturup bir kenara atılır mı?
VEFA bu kadar basit mi? Alınır mı? Satılır mı?

Hangi hırsız çaldı, seni yırtık cebimden?
Hangi pense kopardı bizi birbirimizden?
Hangi uğursuz hamal taşıdı valizini?
Hangi çöpçü süpürdü yerden bütün izini?
Hangi yaldızlı otel çarşaf serip barındırdı?
Hangi süslü manzara seni kolayca kandırdı?
Hangi şarlatan imaj böyle çabuk ilgini çekti?
Hangi pembe vaadler o saf kalbini cezbetti?

Dağ gibi adamı eze eze!
Hangi anası tipli parlak çömeze,
Hangi alemlerde kahkahanı ettin meze?
Hangi yamyamlara yedirdin o masum rüyamızı?
Hangi mahluklar çiğnedi el değmemiş sevdamızı?
Hangi bıçak keser şimdi benim biriken hıncımı?
Hangi mermi dağıtır insanlara olan inancımı?
Hangi bekçi, hangi polis artık zapteder beni?
Ve! .. Hangi su bağışlatır?
Hangi musalla temizler seni?

Bu Nasıl Ayrılık? ...

Yusuf Hayaloğlu

Hangi mevsimin kadınısınız?

Dört mevsim var. Ama kendinizi sadece bir mevsimde daha mutlu, huzurlu ve canlı hissediyorsunuz. Çünkü siz, o mevsimin kadınısınız. Şimdi yapacağınız tek şey ait olduğunuz mevsimi bulmak ve stilinizi ona göre belirlemek.

İlkbahar, yaz, sonbahar, kış. İnsanın hayatı boyunca kimbilir kaç kere yaşadığı, uyum sağlamak zorunda olduğu mevsimler. Kimimiz güneşe aşığız. Gökyüzünde ateşten bir top gibi yerini aldığı anda kabımıza sığmayız. Kimimiz dökülen yapraklarıyla, hüznüyle sonbaharı severiz. Nisan yağmurları altında ıslanmaktan zevk alırız, her ilkbahar. Ya da bütün siyahları örten beyazlığa kaptırırız benliğimizi. Sebep ne olursa olsun sonuçta birini tercih ederiz diğerlerine. Amerikalı modacılar mevsimlere uygun stilleri belirlemişler. Sizin yapacağınız tek şey ait olduğunuz mevsimi bulmak. O kadar!

Kış kadınları

Kendinizi kışın mutlu ve dinamik hissediyorsanız tipik bir kış kadınısınız demektir. Düz saçlar, topuzlar, örgüler sizin için en uygun modeller. Fondöten seçiminde bej tonlarını tercih edin. Allık için pembe, fuşya size gidecek en iyi renkler. Allığınızla doğru orantılı bir ruj mutluluğunuza mutluluk katacaktır! Kıyafet seçiminizde ise canlı mavi, kırmızı, gri, fuşya ve mor gibi renklerden kolay kolay vazgeçmeyin.

.....

Yaz kadınları

Sıcak, cana yakın, masum... Tıpkı yaz mevsimi gibi! Bu tip kadınlara dalgalı saçlar çok yakışır. Özellikle de saçının ve teninin rengine uygun yapılan bir röfle güzelliğine güzellik katar. Pembe allığınız varsa, ne mutlu size! Bu renk bir allık yaz kadınına hoş bir hava verecektir. Ruj seçiminde de canlı pembeler, mercanlar tercih edilmeli. Kıyafetlerinizde de pembe ve mavi renkleri rahatlıkla kullanabilirsiniz.

.....

Sonbahar kadınları

Hüznü ve karamsarlığı sevenlerin mevsimi de sonbahar. Bukleler, lüleler saç stiliniz için çok uygun. Makyajınıza; bej, dore tonlar gibi ten rengine yakın saydam renklerde seçeceğiniz bir fondötenle başlayın. Allığınızı kızıl kahve ve somon renklerinden seçebilirsiniz. Kıyafetlerinizde ise koyu yeşiller, kırmızılar, turuncular, petrol ve pas rengi size en çok yakışacak renklerdir.

.....

İlkbahar kadınları

Bu mevsimin kadınları iddialı güzellikleriyle dikkati çekiyor. İtalya'da bir Saç rengine küllü renklerden ve koyu kestaneden kaçınmalısınız. Doğal görünümlü ve hareketli saçlar sizin için en uygunu. Fondötende saç ve ten renginizi gözardı etmeyin. Turuncu, kayısı rengi

kıyaflerinizde ideal seçim.

Harçlığın azı yönetici, çoğu 'playboy' yapıyor

Cep harçlığını az alan çocuklar hem paranın değerini biliyor hem de daha başarılı oluyor

Londra Üniversitesi Eğitim Enstitüsü tarafından yapılan bir araştırma çocuğa verilen cep harçlığı miktarının hem okulda hem de yetişkinlikteki başarısını etkilediğini ortaya koydu. 8 yıl süren, 2500 çocuk ve yetişkin insanın katıldığı araştırmayı yürüten Dr. Chrisian Dustmann, eskilerin "Para ile ne güzellik ne de başarı olur" sözünün doğruluğunu kanıtladı.

AZ PARA TUTUMLU YAPIYOR

Söz konusu araştırmaya göre refah içinde büyüyen ve cep harçlığına boğulan çocuk hem okulda hem de iş hayatında başarılı olamıyor. Dar gelirli ailelerin çocukları ise paranın değerini daha iyi bildiklerinden ileride daha başarılı oluyor.

Ailesinden az cep harçlığı alan çocuk paranın değerini bilen, tutumlu, kanaatkar, yardımsever, çalışkan bir öğrenci olarak yetişiyor. Bu çocuk başarısını yetişkinlikte de devam ettiriyor. Günümüzde başarılı ve sevilen yöneticilerinin bir çoğu çocuklukta az cep harçlığı ile yetişen çocuklar grubunda bulunuyor. Zira çocuklarına az cep harçlığı vererek onları çalışmaya yönlendiren eğitimli ailelerin çocukları da ileride başarılı oluyor. Bol cep harçlığı ise çocuğu savruk, tembel ve isyankar yapıyor. Bu gruptaki çocuklar yetişkinlikte de işçileri tarafından seilmeyen patron veya gezip tozmayı seven playboy oluyor.

Bu araştırmadaki bulguları Londra Üniversitesi'ne bağlı Birckbeck college Sosyal Psikoloji Enstitüsü ve İtalya'daki UNICEF Innocenti Araştırma Merkezi'nin çalışmaları da destekliyor.

Harita

Adam, bir haftanın yorgunlugundan sonra pazar sabahi kalktiginda butun haftanın yorgunlugunu cikarmak icin eline gazetesini aldi ve butun gun miskinlik yapip evde oturacagini dusundu. Tam bunlari dusunurken oglu kosarak geldi ve sinemaya ne zaman gideceklerini

sordu.Baba ogluna soz vermisti bu hafta sonu sinemaya goturecekti ama hic disariya cikmak istemediginden bir bahane uydurmasi gerekiyordu sonra gazetenin promosyon olarak dagittigi dünya haritasi gozune ilisti. Once dünya haritasini kucuk parcalara ayirdi ve ogluna eger bu haritayi duzeltebilirsen seni sinemaya goturecegim dedi sonra dusundu; oh be kurtuldum en iyi coğrafya profesorusunu bile getirsen bu haritayi aksama kadar duzeltemez. Aradan on dakika gectikten sonra oglu babasının yanına kosarak geldi ve baba haritayı duzelttim artık sinemaya gidebiliriz dedi. Adam önce inanmadı ve gormek istedi. gordugunde de halen hayretler icindeydi ve bunu nasıl yaptığını sordu. çocuk; bana verdigin haritanın arkasında bir insan vardı
INSANI DUZELTTIGIM ZAMAN DUNYA KENDILIGINDEN
DUZELMISTI. :))

H A S R E T Ş A R K I L A R I

I.

gene bir kapkara uçurum yüreğim
ve gene bomboş ellerim
gözlerim cıglık çıglık çaresiz
ağladığımı bile duymuyorsun

öyle karanlık ki seni göremiyorum
arayamıyorum bile yalnızlığında
gözlerini görüyorum sadece
elem çiçekleri gibi bakıyorsun

bir zor ki sorma bu kış gününde
böylesine yalnızlık ve sensizlik
bir de korkuyorum ki sorma
ellerimi uzatıyorum tutmuyorsun...

II

bir ağlamaklı olur ellerim avuçlarım bomboş
ağustos gecelerince kanar dudaklarına gözlerim
özlemin denizlere uzanan bahçeler boyunca
ve yüreğimde kara bir çıglık gibi yokluğun

gecenin sonuna geldik boşaldı kadehler
gene söylenmedi söylemek istediklerimiz
yol da biter gece bitince gidersin
tüm yalnızlığım gözlerimde bakar kalırım
bir ağlamaklı olur ellerim

III

kıştayız, üstelik gece bastırıyor...

başlıyor kentin ışıkları tek tek yanmaya,
ismini mırıldanıyorum kararan sulara bakıp...
unutulmuş bir aşkın sarkısı dökülüyor sokaklara,
ve neon ışıkları seni çiziyor kaldırımlara...

üşüyorum, yalnızım ve yağmur yağıyor...
sen olmadan zor oluyor yaşamak,
gündüzler neyse de geceler hiç bitmiyor,
bana bakan tüm gözler senin gözlerin..

ellerim buz gibi, ellerim bomboş,
gece bastırıyor ve üstelik kıştayız...
ayaklarım kaldırımlara tutkun,
ve sokaklar bir karanlık ki sorma...

IV.

ta denizlere uzanan yaz bahçeleri arar gözlerim
elim avucunda yatıp sirtüstü sıcak kumlara

yıldızları saymak dolar içime gecelerce
yosun saçlarını okşamak ister ellerim
sen uzak denizlerin çocuğu,
ben burada yalnız -

dokunmak istesem dokunamam yoksun
çok uzaktasın duymazsın ağladığımı
gözyaşlarımda senin gözlerin pırıl pırıl
ve dudaklarımda ismin bir elem türküsü
-oysa ben bir mutluluk türküsü
söylemek isterdim -

ihtiyar kadınlar ekmek taşırlar cumbalı evlerine
sıcak odaların dışında karanlıktır sokaklar
ben sanki bosalmaya hazır bir bulut
seni ararım kaldırımlar dolaşır ayaklarıma
-ellerini tutabilseydim
korktuğum zamanlar...-

HAYALLERIMI SEVIYORUM

"Yola ciktigim yerde dikenler vardı. Umutsuzluk, karamsarlık, yalnızlık vardı yola ciktigim yerde... Ve ayaklarımda dikenler vardı. Yola cikmami engelleyen dikenler.

Sadece oturup aglıyor, aglıyordum halime. Halime yana yana omrumu bitiriyordum.

Sonunda dikenlere aldirmamaya karar verdim. Ozledim gulleri ve dayanamadim onlarsiz olmaya. Ben gullere kosmaya layıktım, kararlıydim ve artık kosacaktım.

Benden coook uzakta da olsalar, bitmez gibi gorunse de yollar kavusacaktım allı gullu hayallerime... Once oflanıp puflandım her adımda dayanılmaz acılarla ayaklarımı yakan dikenlere. Ama marifet; hayaline kosarken acılara dayanmakti. Ben inanıyordum marifetli olduğuma.

Umurumda degildi ayaklarımdaki yaraların yolları daha da uzatması... Sizilerimi unuttum. Cunku hayallerimde guzellikler vardı beni mutlu eden. Umutlarım vardı beni yumusak koltuğumdaki uyustugum yerden kaldıran... Ulastım gul bahcesine.

Gulden umutlarım oldu, gulden dostlarım oldu, hayallerim oldu daha da, daha da, daha da fazla. O zaman beni bekleyen yeni hayaller gordum yarinlarda. Ve kosacagım su andan itibaren, dostlarımla beraber yarinlara... Umutla. Yasamayı seviyorum. Dostlarımı seviyorum. Seviyorum hayallerimi... (Kaynak Bilinmiyor)

Hayata baslamak...

Richard Wilkins İngiltere'de piyasaya çıkan "Mental Tonic" (Zihin Aıcı) adlı kitabında yaşam felsefesinden süzdüğü ilkeleri sıralıyor.

İste onlardan birkaçı:

- * Gerçek değişim kimi eski şeyleri farklı görmeye başlamaktır.
- * Pencerenizin camı kirliyse dışarı çıkıp manzarayı parlatmanız bosunadır.
- * Eğer siz kendinizi sevmiyorsanız baskası neden sevsin.
- * Ana babanız doğumunuzdan sorumludur, yaşamınızdan değil.
- * Eğer kendinize yön arıyorsanız yolunu kaybetmiş birine sormayın.
- * Dostluk, ayrı oldukları zaman insanları birlikte tutar.
- * Fedakarlık çiçeğin köküdür.
- * Geçmiş bir kitap gibi kullanın, eviniz gibi değil.
- * Birçok insan hayatının büyük bölümünü olduğundan farklı görünebilmek için heba eder.
- * İlerlemenizin önündeki en büyük engel kendinize güvensizliğinizdir.
- * Aci, mutluluğa göre daha çok şarkı bestelemiştir.
- * Her davranışında baskalarının onayını arayan kimseler hayatın birçok güzelliğini iskalar.
- * Satihta hazine bulamazsınız.
- * Kahkaha ruhun dansidir.
- * Mucize, enerjinizi korkularınızı değil rüyalarınıza verdiğiniz zaman başlar.
- * Karsisinizdaki dinliyor musunuz, yoksa konuşmak için sıra mı bekliyorsunuz?
- * İkiyüzlülük sadece sahibi tarafından görülemez.
- * Hayatınızı bir para kazanma denemesi olarak kullanmayın.
- * Cennete gitmenin iki yolu vardır:
 - 1) Gerçekten öldüğünüz zaman
 - 2) Gerçekten yaşadığınız zaman
- * Gerçek zenginlik vaktinizi insanlara vermektir, para karşılığı satmak değil.
- * Müziği notaların arasındaki sessizlik yaratır.
- * Mutluluk makineye benzer. Ne kadar basit olursa o kadar az bozulur.

Kaç arkadaşınız olduğu ya da kaçının sizi arkadaş kabul ettiği değildir.

Aileniz ya da onların serveti değildir. Hangi okula gittiğiniz değildir.

Hayat bir kağıda dökülmüş hayat hikayeniz ve bu hayat hikayesini kimin kabul ettiği de değildir.

Ve insanlar böyle büyürler... unutmayın;

YAŞAMA KENDİMİZDEN NE KATARSAK, YAŞAMDAN DA ONU ALIRIZ...

HAYATA DAİR

Hergün mümkün olduğu kadar erkenden olumlu bir şey söyle.

Mucizelere inan ama onlara bel bağlama.

Durum ne olursa olsun nezaketin sana zarar vermeyeceğini unutma.

Canın Sıkıinken asla buzdulabını açma..

Gezinden döndüğün gün harcamalarının bir listesini yap.

Bu güzel ülkede doğduğun için şükret.

Küçük şeyleri iyi yapmaktan kaynaklanan tatmin duygusunu yaşa.

İslanmak istemedikçe, elinde hortum tutan bir yaklaşma.

Bayram ziyaretlerinde ikram edilen çikolatayı asla reddetme.

Bir otomobil kazasında polisle ve sigorta şirketinden biriyle konuşmadan önce, hiç kimseyle kaza hakkında konuşma.

Hiç kimsenin seni ürkütmesine izin verme.

Mali durumunu bir kartal gibi gözle.

Sonuçta ne elde ettiğimizle değil ne verdiğimizle hüküm giyeceğimizi unutma.

Başkasının arabasında yolcuysen çalınan müzikten asla şikayet etme.

Elindeki kitabı bitir.

İnsanlara daima bahçeleri ve bebekleriyle ilgili iltifat et.

Fiyatta aldatılmanın kalitede aldatılmaktan daha iyi olduğunu unutma.

Her yıl çocuklarının okula başladığı ilk günü fotoğrafla.

Çocuklarının yaptığı her sporun kurallarını öğren.

Bir arkadaşın hakkında daha iyi söz duyduğunda bunu ona ilet.

Doğru olduğunu bildiğin şeyi yapmakta asla tereddüt etme.

Yolculuklarda yanına, ağzı kapanır torba ile not defteri al.

Dikkat çekmek için iş yapma, dikkat çekecek bir iş yap.

Bilgi ve deneyimlerini paylaş.

Konuşmalarında , davranışlarında ve hükümlerinde yardımsever ol.

Beklentilerin yüksek olduğu bir iş yerinde çalış.

Çocuklarının ve torunlarının seni adınla çağırmalarına izin verme.

İyi bir sözün kalıcı olduğunu unutma .

Çocuklarını kardeşleri ya da sınıf arkadaşlarıyla kıyaslama.

Şükranlarını ve övgülerini ifade ederken samimi ol.

Birisinin fotoğrafını çekmeden önce izin al.

Sivil örgütlere katıl.

Büyük bir felaket ihtimali yoksa bırak çocukların bildikleri gibi yapsın. Yaptıkları hatalardan başarılarılarından öğrendiklerinden daha fazlasını öğrenecektir.

Çabuk affet.

Karına sık sık ne kadar güzel görüldüğünü söyle.

Yıldönümü hediyesi olarak fişe takılması gereken birşey asla verme.

Nerede olursan ol geceyarısından sonra pek de iyi şeyler olmadığını unutma.

Disiplin kelimesinin "öğretmek" anlamına geldiğini unutma.

Her başarının bir bedeli olduğunu unutma.

Bir fotoğraf makinesi hediye ederken içine filmini ve pilini koymayı unutma.

Çocuklarının önünde eşine asla kötü bir söz söyleme.

Başarılarının temelini başkalarının sırtına değil başkalarına hizmete inşa et.

Çocukların çoktan uyumuş olsa bile onlara iyi geceler öpücüğü ver

Can sıkıntısını egzersiz yaparak dağıt

Boğaza takılan bir şeyi çıkarma yöntemlerin öğren

Terbiyeli bir çocuğun ebeveynine bu konuda iltifat et

Yolculuk ederken cüzdan, otomobil anahtarları, gözlük ve ayakkabılarını yatağının çok yakınında tut

Eleştirmekle geçirdiğin zamanın iki mislini övmeye ayır

Hayal et. Atılğan ol.

Birisi seni hayal kırıklığına uğrattığında ondan tamamen umut kesme

Şirketinin parasını kendi parayı harcarken gösterdiğin dikkat ve temkinle harca

Yaşamın büyük değişikliklerinin ender olarak önceden uyarı verdiklerini unutma

Çocukların özürlü bir kimseyi asla küçümsememeyi öğret

Yapman gerekeni bütün kalbinle yap

Bu konuda konuşmak istemediklerini bilmediğin sürece insanlara kiloları hakkında asla bir yorum yapma

Gazetenin ekonomi sayfasın düzenli bir şekilde oku

Sevdiğin bir iş bul ve severek çalış

Mali bilançonu düzenli bir biçimde tut

Yolculukta temel ihtiyaçlarının listesini yap ve bavulunda tut

Çocuklarının televizyon izleme süresini ve programlarını sınırla

Saygınlığı popülerliğe tercih et

Kaliteyi lükse tercih et

Zerafeti modaaya tercih et

Tek bir insanın ya da yalnızca bir düşüncenin hayatını değıştirmeye yeteceğini unutma

Dertlerini arkadaşlarına ya da çalışma arkadaşlarına yükleme

Arada sırada, işini yavaşlatmalarına rağmen bırak çocukların sana yardım etsin

Bir arkadaşına sürpriz bir parti düzenle

Tatil için daima izin ayır

Kendini geliştirme konusunda, her bulduğun fırsatı değerlendir

Seni güldüren fıkra, yazı ve çizgi romanlardan oluşacak bir Tebessüm Dosyayı aç

Tekrar okumak isteyebileceğin makaleler için Tekrar Oku dosyası aç

Nasihata ihtiyacın olduğunda büyükannelerini ara

Kızına da oğluna da yemek pişirmesini öğret

Her terslikte saklı olabilecek iyi bir fırsatı ara

Annen "pişman olacaksın" diyorsa, büyük ihtimalle pişman olacağını unutma

Karının arkadaşlarını eleştirme

Çocuklarını okula bırakırken ve okuldan alırken gecikme

Hanımlar ayaktaayken oturma

Bir otomobil alırken ya da eve pahalı bir eşya alışverişı yaparken deneyimleri olsun diye çocuklarını da yanına al

Ülkenin tarihini çok iyi bil

Arada sırada, evde yapılan börek ya da kurabiyeleri büroya götür

Bir çocukla voleybol oyna

Şiir yaz

Basketbol oyna

Ayda bir kez senin işini senden daha iyi bilen birisini öğle yemeğine davet et

Deneyimli insanları asla dikkate almamazlık etme

Kartvizit koleksiyonuna her gün yeni bir isim eklemeye çalış

Kullanmayacağın indirim kuponlarını, başkaları kullanabilsin diye, mağazada, o ürünlerin yanına bırak

Büyüklerine saygılı ol

Yabancı ülkelerde asla ülkeni eleştirme

Sevdiğin insanlar ayrılırken otomobilleri gözden kaybolana kadar gözle

Doğum gününde annene bir teşekkür kartı yolla
Kadınların ve çocukların yanında belden aşağı bir fıkra anlatma
Her telefonun yanında kalem bulundur
Yanlış numara çevirdiğinde telefonu özür dilemeden kapatma
Haftada birkaç saatini işinle ve yaşam tarzınla hiç ilgisi olmayan dergileri okumaya ayır
Başkalarından beklediğin yüksek standardı kendine de uygula
Yoluna çıkan aksiliklerin, seni yüreğinin izlemeni söylediği yoldan alıkoymasına izin verme
Bugünün işini yarına bırakma illetine karşı savaş aç
Hiç kimsenin mektuplarını açma
En sevdiğin kitabını asla ödünç verme
En sevdiğin alıntıyı daktilo et ve her gün görebileceğin bir yere as
Bir oyunu eşli oynuyorsan eşinin oyununu asla eleştirme
İyi bir araştırmacı olmanın tekniklerini öğren
Dedikodulara kulak kabart, katkıda bulunma
Bir fuara katıl
Umut ver
Sözün senedin olsun
Bozuk paranı say
Evliliğin kolaylıklar esası üzerine değil bağlılık sözü üzerine kurulduğunu unutma
Birisinden özür dilemek zorunda kaldığında bunu şahsen yap
Yazarların "ilk yapıtları"nı oku
Projeleri vaktinden önce tamamla
Çocuksuz bir çiftte asla ne zaman çocuk yapacaklarını sorma
İstediğin şey için çalışırken sahip olduklarınla mutlu ol
Çocukların yardıma ihtiyacı olanlara cömert davrandığını görsünler
En küçük zaferleri bile kutla
Ayak tırnaklarını yalnızken kes
Gece yattıktan sonra ertesi sabaha kadar sorunlarınla uğraşmayı bırak
Alışveriş arabalarını gösterilen yere bırak
İzci törenlerini izle
Bir otomobil satıcısına asla ne kadar harcamak istediğini söyleme

Hediye çekleri en kısa zamanda kullan

Şükran dolu bir kalbin her zaman mutlu bir kalp olduğunu unutma

Düğünlere ve cenazelere katılmaya gayret et

Birkaç cesaret verici ve övücü sözcüğün bir kimsenin gününü aydınlatacağını unutma

Her yıl, mezun olduğun okula bağışta bulun

Resepsiyonculara ve sekretere daima özel bir nezaket göster. Kapı nöbetçileri olduklarını unutma

Harcamadan önce parayı kazan

Çocuğunuzun okul dışı etkinliklerini çok yoğun tutma

Ne zaman bir ambulans sireni duyarsan içindeki kişi için dua et

Yaptığın tercihlerin sonuçlarını tercih yaptıktan sonra değil yapmadan önce düşün

Veli-öğretmen görüşmelerine ve aile birliği toplantılarına katıl

Karanlıkta ilaç içme

Çocuklarını değil karını şımart

Biri masana yaklaşırken yaptığın işi bırak ve başına kaldır

İndirim isterken ötekinin de makul bir kar yapmasına izin ver

Pasaportunun süresini geçerli tut

Otel odasına girer girmez acil çıkışların nerede olduğunu öğren

Çocuklarının öğretmenleriyle tanış

Alçak gönüllü kal

Kendini salma

Yirmi dört saat açık tuvaletli bir benzinciye nerede bulabileceğini bil

Telefonda, görmeden alışveriş yapma

Yanlış bir tavırla hayatın bir sürü güzelliklerini kaçırabileceğini unutma

Misafir olarak asla yemekten, içecekten ve yataktan şikayet etme

Topluluk önünde konuşma dersleri al

Bir hediye asla eleştirme

Sevdiğin birini asla kızgın bırakma

Evde, büronda ve otomobilinde yapışkan bant bulunsun

Çocuklarından kendilerine düşen ev işlerini yapmalarını iste

Şüphedeysen gülümse

Yetişkin birinin yaşını ya da kilosunu tahmin ederken alçaktan at

Birisinin maaşını tahmin ederken yüksekten at
Giyinmeyi istediğin gibi giyinen bir tezgahtar seç
Arada sırada telefonlarda jeton bırak
Bahçe işlerinde sana yardımcı olan komşu çocuğuna bol harçlık ver
Bir arkadaşının yardımına ihtiyacı olduğunda o istemeden yardım et
Otomobilin bagajında boş bir benzin bidonu bulundur
Şehir dışından gelmiş otomobillere yolda biraz daha yer ver
Hamburger ikram ederken ekmeği daima ısıt
Kendine karşı kıyıcı olma
Çocuklarına herhangi bir işi yapmanın hissettirdiği gurur, tatmin ve onuru öğret
Hamile olduğunu kesin bilmedikçe bir kadına bebeğin ne zaman doğacağını sorma
Çocuğunun okulda ilk gün yaptığı herhangi bir işi çerçevelet
Her yaz sonunda arkadaşlarıyla bir piknik yap
Otomobilin torpido gözünde acil durumlar için daima para bulundur
Kentinin "Özürler Yarışmaları"na gönüllü olarak yardımda bulun
Yeni biriyle tanışmak için asla çok meşgul olma
Acımasız sözcüklerin derinden yaraladığını unutma
Sevgi dolu sözcüklerin çabucak iyileştirdiğini unutma
Güzel bir sabah değilse neşenle güzelleştir
Çocuğunun doğduğu gün bir ağaç dik
Telsiz telefonda ya da otomobil telefonunda dünyanın duymasını istemediğin bir şey konuşma
Bir TIR'ın arkasında kalacak pozisyondan daima kaçın
Denginle ya da biraz yükseğiyle evlen
Özel bir defter tut. Her gece yatmadan önce o gün gördüğün güzel bir şeyi yaz
Sabah ilk kalkan sensen, sessiz ol
Sevdiğin birine yazdığın mektuba ailenin son fotoğraflarından birini ekle
Büyükannden ve büyükbabandan kendi ebeveynlerinin çocukluklarıyla ilgili hikayeler anlatmalarını iste
Bir gencin manevi ağabeyi ya da ablası ol
Beklenmeyene açık ol... Fırsatlar ender olarak tertipli paketlerde gelir
Yeni bir elemanı eleştirmeden önce kendi ilk iş günlerini hatırla
Çocukların iyi yetişmesi için onlara iki kat zaman ve yarı yarıya para harca

Çocuklarına alie kararlarına katılma fırsatı tanı. Önsüzileri seni şaşirtacaktır

Aile fertelerini birkaç günlüğüne bir geziye uğurlarken onları sevdiğini söyle

Kişisel adres ve telefon defterinin bir yedeğini bulundur

Müşteri değerlendirmesi kartalarını daima doldur

Tabaklarındaki her şeyi yemeleri konusunda çocuklarına fazla yüklenme

Babanla balığa çıkma fırsatını asla kaçırma

Annenle yolculuk etme fırsatını asla kaçırma

Karşıdan karşıya geçerken çocukların elini tut

Hergün sağlığını koruyan bir şey yap

Her bahar bir kaç domates fidanı dik

Sana iyilik yapmak isteyen bir kimseyi asla engelleme

Bir kadına saçını kestirmeden önce daha güzel olacağını asla söyleme

İlk önce toz al, sonra makineyle süpür.

Birisinin otomobilinde yolculuk yaparken otopark ve otoyol ücretlerini ödemeyi öner.

Biri seni yemeğe davet ettiğinde bahşışı ödemeyi öner.

Arada sırada bir ev hayvanları dükkanına gidip çocukların hayvanları sevmelerini izli.

Başarılı bir geleceğin bugünden başladığını unutma.

Çocuğunun dert ve üzüntülerini gözden kaçırma.

Uzaktan ilgili olduğun herhangi bir konuda verilen ücretsiz derslerden yararlan.

Gerçekleşmesi için uzun bir zaman gerekiyor diye bir hayalinden asla vazgeçme. Zaman akıp gider nasıl olsa.

Yazılı yorumlarının ciddiye alınmasını istiyorsan iyi bir kağıt kullan.

Çocuklarla denize koşan ya da havuza ilk atlayan büyük sen ol. Sana bayılırlar bunun için.

Fırsat buldukça köpek yavrularını, kedi yavrularını ve bebekleri kucağına al.

Patronuna senden beklentilerini sor.

Otomobildeki radyoyoyu cankurtaran otomobillerinin sirenlerini duymayacak kadar yüksek sesle dinleme.

Çocuklar aralarında kavga edip özür diletikten sonra birbirlerine iyi şeyler söylemelerini iste.

Senden öncekilere olan borçlarını asla unutma.

Arkanı kolla.

Kilonu kolla

Dilini kolla

Yaratıcı ve yenilikçi herşeyin taklit edileceğini unutma

Yolculuk için gerektiğini düşündüğünden daha fazla iç çamaşırı ve çorap al

İçinde olduğun pozisyona değil, yükselmek istediğin pozisyana uygun giyin

Başucunda kitap bulundur

Başkasının okumasını istemediğin hiçbir şeyi yazma

Uyuyan çocuğun kulağına "Seni seviyorum" diye fısılda

Bir yangın alarmını asla dikkate almamazlık etme

Ne olursa olsun daima onların yanında olacağını çocukların bilsin

Kış aylarında beklenmedik durumlar için otomobilin bagajında bir battaniye bulundur

Aile içi bir anlaşmazlığın sonunda ilk özür dileyen ol

Bir fikrinin ya da hareketin arkasında kim olduğunu öğren, parayı takip et

Bir ev yaptırırsan mutlaka sineklikli bir terası olsun

Yenilikçik ol

ihtiraslı ol

İşine sadık ol

Biriyle konuşma sırasında saatine bakarken yakalanma

Hayatın en değerli dakikalarının, haber vermeden geldiğini unutma

Hiç kimseye iyi şarkı söyleyemediğini söyleme

Hiç kimseye espri anlayışı olmadığını söyleme

Radio programlarına katılarak fikrini söyle

Ebeveynler çocuklarını tanıştırdığında "Anneniz babanız sizi o kadar övüyor ki sizinle çok tanışmak istiyordum" de

Annenle tartışma

Hesap makinesini kullandıktan sonra sil

Arka bahçene birkaç meyve ağacı dik

Çocuklarla çalışıyorsan üzerinde çizgi roman kahramanlarının resimleri olan bir kravat tak

Her yaşın yeni fırsatlar getirdiğini unutma

Çocukların bütün arkadaşlarını tanı

Bir konuşma ya da sunuş yapmadan önce hafif ye ya da hiç yemek yeme

Karınla elele uzun yürüyüşlere çık

Nisan'da bahçelerini gez

Saygı duyduğun bir yaşlıya çok ihtiyacı olan şeyi sor

Her doğum günlerinde çocuklarının boyunu mutfak kapısının kenarına işaretle. Kapiya asla boyama
Arada sırada bırak çocukların yağmurda oynasın
Huzur dolu bir ev ortamı yarat ve sürdür
Dünyanın en düşünceli arkadaşı sen ol
Aile fotoğrafları çekerken günlük yaşantıyı da yansıtacak pozlar çek
Yapmaya değer herhangi bir şeyin düşündüğünden daha uzun zaman alacağını unutma
Karına ne kadar kızarsan kız asla ayrı yatma
Rüzgarlı ilkbahar günleri için otomobilinin bagajında bir uçurtma bulundur
Ailenin her ferdi için yatak odalarında bulunduracakları bir el feneri al
Hiç kimseyle ilerde değişeceği umuduyla evlenme
Bir dünya küresine sahip ol
Şakadan olsa bile kimseye aptal deme
Çalıştığın şirket için neyin önemli olduğunu ve o şeyi herkesten daha iyi yapmayı öğren
İçinde ne olduğunu bilmiyorsan çikolataya bandırılmış hiçbir şey yeme.
Yolculuklarda yanına daima yedek beyaz bir gömlek ve kravat al.
Otomobilin torpido gözünde kentinin ve bölgenin en son yol haritasını bulundur.
İlk aldığın maaşla annene bir buket çiçek, babana da bir kravat hediye et.
Tutumlu ol.
Olumlu ol.
Nazik ol.
Ucuz resim çerçevesi alma.
Ucuz motosiklet kaskı alma.
Kişiyi değil davranışı eleştir.
Başka bir eğlence bulmak için bir eğlenceyi asla bırakma.
Yolculuklarda gideceğin yerin adres ve telefonunu cüzdanında taşı.
En sevdiğin plajdan deniz kabukları topla.
Zedelenmiş bir ilişkiyi yeniden kur.
Uzun otomobil yolculuklarında şöförden başka birisinin de uyanık kalmasına dikkat et.
Ayakkabıların daima boyalı olsun.
Her ay en az bir kere ter ve toz toprak içinde kalacağın bir iş yap.
Değişiklik olsun diye, yatarken çocuğundan sana bir masal okumasını iste.

Sevgililer gününde karından başka çocuklarına da kart yolla.

Kötü talihin de iyi talihinde çok uzun sürmediğini unutma.

Kimsenin seni tehlikeli olacağını düşündüğün bir hızda otomobil kullanmaya kışkırtmasına izin verme.

Yabancı bir ülkeye gitmeden o ülke hakkında okuyabildiğin kadar çok şey oku.

Fişleri sakla.

Çocuklarına, bir şeyi bölerek paylaştıklarında ilk önece öteki çocuğun seçim yapması gerektiğini öğret.

Markette kasa sırasında arkadaki kişinin bir iki parça alışverişi varsa sıranı ona teklif et.

Telefonla soran bir kişiye asla bir arkadaşının ya da akrabanızın adını ya da telefon numarasını verme.

Otomobil satın almaya giderken pahalı saatini evde bırak.

Beynin dışarı akacak derecede açık fikirli olma.

Yaşlı biri odaya girdiğinde ayağa kalk.

Karın yolculuğa çıkarken bavuluna bir aşk mektubu sakla.

Elektrikli testere aldığın ilk gün çok temkinli ol. Mahalledeki her şeyi kesmek isteyeceksin.

Birkaç kilo verip içine sığabileceğini düşünerek asla bir giysi alma.

Zaferi de yenilgiyi de aynı zerafetle kabul et.

Bir kitabın üstüne asla bir içecek koyma.

Otomobilinin yağ göstergesinin yanmasını asla dikkate almamazlık etme

Birisi senden özür diledikten sonra ona nutuk atma

Yeni bir eve taşındığında, daha bir eve benzesin diye bir gül fidanı dik ve "Hoşgeldiniz"li bir paspas koy

Evlilik yıldönümünüzü gün boyunca kutla

Sevdiğin birinden uzaklaşırken öpücük yolla

Yardım isteyenleri eli boş gönderme

Kötü Türkçe konuşan biriyle asla alay etme. Bu başka bir dil biliyor demektir

Alışveriş yaptığın yerlerde kasadaki kişilerin daima hatırını sor

Bayramlarda dostlarına tebrik kartı yolla

Hayatın insanların üzerindeki etkisini asla küçümseme

Bir şeyleri açmak için dişini kullanma

Arada sırada eski mezarlıkları dolaş, mezar taşlarını oku

Sizi gideceğiniz yere götürmek isteyen birisini bekletme

Her günün kıymetini bil

Birisinden senin için bir şey yapmasını istersen bırak kendisi bildiği gibi yapsın

Şevkini başkalarının olumsuzluğundan koru

Uzun bir yolculuk dönüşü ebeveynlerini ara

Çocuklarını düzeltmenin en iyi yolunun evliliği düzeltmek olduğunu unutma

Birbirlerini eleştiren çiftlerle çok birlikte olma

Birisi sana bir şey verdiğinde asla "Niçin zahmet ettiniz, gerek yoktu" deme.

Kendine, bugün yapmakta olduğun şeyin seni yarın varmak istediğin yere yaklaştırıp yaklaştırmadığını sor.

Yerde para bulduğunda al ve gördüğün ilk kimseye ver.

Aynı davranıştan değişik sonuçlar bekleme.

Habersiz gelen misafirlere daima yiyecek ve içecek bir şeyler ikram et.

Torpedo gözünde kolonyalı mendil bulundur.

İkiden daha çok kedisi olan bir kimseyle çıkma.

Birisi seni sevdiğini sevdiği söylediğinde asla "Hayır, Sevmiyorsun" deme.

Çocuklarıyla yarıştığında bırak en sonunda onlar kazansın.

Temel ilkelerin için tek başına da kalsan diren.

Bir cömertlik dürtüsüne asla karşı koyma.

Ailenle tatildeyken harcamalar üzerinde çok durma. Para hesabı yapmanın değil hatıraların zamanıdır.

Sadık ol.

Herkesin kötü günleri olabileceğini unutma.

Kimseyi bilerek utandırma.

Önyargıların sorgula.

Öfkeli olduğun zamanlar otuz dakikalık bir yürüyüşe çık; gerçekten öfkeliysen şömine için bir miktar odun kır.

Yetişkinler hastalanınca onlara çocuklarmış gibi bak.

Unutma, varlıklı olmak, istediğin bütün paraya sahip olmak değil, ihtiyacın olan paraya sahip olmaktır.

Ne yaparlarsa yapsınlar çocuklarıyla iletişimi asla kesme.

Beklenmedik sorunlar için bankada bir miktar para bulundur.

Şaka yoluyla birçok doğrunun söylenebileceği unutma.

Tavrının veriler kadar önemli olduğunu unutma.

El freni çekik yaşama.

Yeni anne-baba olmuş birisiyle konuşurken daima bebeklerinin bir resmini görmek iste.

Gerçek mutluluğun dürüst yaşamaktan kaynaklandığını unutma.

Gereksinimin olursa nasihat iste aman hayatın üzerinde kimsenin uzman olmadığını unutma.

Her gün çocuklarını cesaretlendirici birşeyler söyle.

Başarılı bir evlilik yaratmanın çiftçilik gibi olduğunu unutma: Her sabah yeniden başlamalısın.

Örnek olarak öğret.

Kendini asil bir amaca ada.

Sade yaşa.

Çabuk düşün.

Dikkatli yürü.

Dürüst savaş.

Cömertçe ver .

Derin sev.

HAYATIMDAKİ EN İYİ ÖĞRETMEN

Bu, çok yıllar önce bir ilkokul öğretmenin başından geçen bir hikayedir. Adı Bayan Thompson'du. Ve 5.sınıf öğrencilerinin önünde ayakta durduğu ilk gün onlara bir yalan söyledi. Çoğu öğretmen gibi, onlara baktı ve hepsini aynı derecede sevdiğini söyledi.

Bu mümkün değildi, çünkü orada ilk sırada, sırasına adeta çökmüş gibi oturan küçük bir öğrenci vardı. Adı Teddy Stoddard.

Bir önceki yıl, Bayan Thompson, Teddy'yi gözlemiş, onun diğer çocuklarla oynayamadığını; giysilerinin kirli ve kendinin de hep banyo yapması gereken bir halde olduğunu görmüştü. Ve, Teddy mutsuz da olabilirdi.

Çalıştığı okulda Bayan Thompson, her öğrencinin geçmişteki kayıtlarını incelemekle de görevlendirilmişti. Ve Teddy'nin bilgilerini en sona bırakmıştı.

Onun dosyasını incelediğinde şaşırdı. Çünkü birinci sınıf öğretmeni: "Teddy zeki bir çocuk ve her an gülmeye hazır. Ödevlerini düzenli olarak yapıyor ve çok iyi huylu...ve arkadaşları onunla olmaktan mutlu..." diye yazmıştı.

İkinci sınıf öğretmeni: "Mükemmel bir öğrenci, arkadaşları tarafından sevilen, fakat evde annesinin amansız hastalığı onu üzüyor ve sanırım evdeki yaşamı çok zor.." diyordu.

Üçüncü sınıf öğretmeni: "Annesinin ölümü onun için çok zor oldu. Babası ona yeterince ilgi gösteremiyor ve eğer birşeyler yapılmazsa evdeki olumsuz yaşam onu etkileyecek." diye yazmıştı.

Dördüncü sınıf öğretmenine gelince: "Teddy içine kapanık ve okula hiç ilgi göstermiyor, hiç arkadaşı yok ve bazen sınıfta uyuyor." demişti.

Şimdi Bayan Thompson sorunu çözmüştü ve kendinden utanıyordu. Ve öğrenciler ona güzel kağıtlara sarılmış süslü kurdelerle paketlenmiş Noel hediyeleri getirdiğinde kendini daha da kötü hissetti. Çünkü Teddy'nin armağanı kaba kahverengi bir kese kağıdına beceriksizce sarılmıştı.

Bunu diğer öğrencilerin önünde açmak ona çok acı verdi. Bazıları paketten çıkan bazı taşları düşmüş ve sahte taşlardan yapılmış bileziği ve üçte biri dolu parfüm şişesini görünce gülmeye başladılar, fakat öğretmen, bileziğin ne kadar zarif olduğunu söyleyerek ve parfümden de birkaç damlayı bileğine damlatarak onların bu gülmelerini bastırdı.

O gün okuldan sonra Teddy öğretmenin yanına gelerek "Bayan Thompson, bugün hep annem gibi koktunuz" dedi.

Çocuklar gittikten sonra öğretmen yaklaşık bir saat kadar ağladı. O günden sonra da çocuklara okuma, yazma, matematik öğretmekten vaz geçerek onları eğitmeye başladı.

Teddy'ye özel bir ilgi gösterdi. Onunla çalışırken zekasının tekrar canlandığını hissetti. Ona cesaret verdikçe çocuk geliyordu. Yılın sonuna dek, Teddy sınıfın en çalışkan öğrencilerinden biri olmuştu. Öğretmenin, hepinizi aynı derecede seviyorum yalanına karşın Teddy onun en sevdiği öğrenci olmuştu.

Bir yıl sonra, kapısının altında bir not buldu. Teddy'dendi. Tüm yaşantısındaki en iyi öğretmenin kendisi olduğunu yazıyordu.

Ondan yeni bir not alana kadar 6 yıl geçti. O notta liseyi bitirdiğini ve sınıfındaki üçüncü en iyi öğrenci olduğunu ve Bayan Thompson'un hala en hayatında gördüğü en iyi öğretmen olduğunu yazıyordu.

Dört yıl sonra, bir mektup daha aldı Teddy'den. O arada zamanın onun için zor olduğunu çünkü üniversitede okuduğunu ve çok iyi dereceyle mezun olmak için çok çaba sarfetmesi gerektiğini yazıyordu. Ve Bayan Thompson hala onun hayatında tanıdığı en iyi öğretmendi.

Daha sonra dört yıl daha geçti ve bir mektup daha geldi. Ve çok iyi bir dereceyle üniversiteden mezun olduğunu ama daha ileriye gitmek istediğini yazıyordu. Ve hala Bayan Thompson onun tanıdığı ve en çok sevdiği öğretmendi. Bu kez mektubun altındaki imza biraz daha uzundu.

Theodore F.Stoddard Tıp Doktoru.

Bu hikaye burda bitmedi. Sonra ilkbaharda bir mektup daha aldı Bayan Thompson. Teddy hayatının kızıyla tanıştığını ve evleneceğini yazmıştı. Ve babasının birkaç yıl önce öldüğünü ve Bayan Thompson'un düğünde damadın anne ve babası için ayrılan yere oturup oturamayacağını soruyordu, tabii ki oturabilirdi.

Ve tahmin edin ne oldu? O törene giderken birkaç taşı düşmüş olan o bileziği taktı ve tabii ki Noel'de Teddy'nin ona verdiği ve annesi gibi koktuğunu söylediği parfümü de sürmeyi ihmal etmedi. Bribirlerini sevgiyle kucaklarlarken, Teddy onun kulağına "Bana inandığınız için çok teşekkürler Bayan Thompson, Beni önemli hissetmemi sağladığınız için ve beni böyle değiştirdiğiniz için.." diye fısıldadı.

Bayan Thompson gözünde yaşlarla ona karşılık verdi: "Ben sana teşekkür ederim Teddy" dedi. "Sen yanıyorsun. Ben sana değil, sen bana öğrettin. Seninle karşılaşınca kadar ben öğretmenliği bilmiyordum!."

İnternette

İngilizce'den çeviren Doğugül Kan

Hayvanların çoğu çok zekidir.

Çoğumuz yalnızca tilkiyi kurnaz sanırız. Oysa... Yaşamımın altmış yılını doğa araştırmalarına verdim ama, yine de vahşi hayvanların kimi durumlarda hangi biçimde hareket edeceklerini kestiremem. İnsanların tepkileri gibi onların davranışları da sınıflandırılıp daha önceden tahmin edilemez ve tehlike karşısında normal kurallar bile çiğnenir.

* * *

Gençken, tarlalarımızın kenarındaki sık ormanın içinde, tilki kovalayan av köpeklerinin ardından at sürerdim. Bir gün köpeklerle yetiştiğim bir sırada, ormanın açıklık yerinde bir tilki ile karşılaştım. Hayvan çok yorgun görünüyordu ve bende büyük bir acıma duygusu uyandırdı. Onu öldürmek istemedim, hatta köpeklerin eline düşmemesi için bir çare bulmaya çalıştım.

Yakınlarda, genellikle kütük nakli yapan trenlerin geçtiği bir tren yolu vardı. Demiryolu hattı, bir iki metre genişliğinde bir hendeğe paralel biçimde uzanıyordu. Tilki, hendeğin kenarındaki bir tümseğin üzerine çıktı ve beklemeye başladı.

Uzaktan bir trenin geldiğini duymuştu. Öte yandan, köpekler kendisini yakalamak üzereydiler. Hiç beklemediğim bir anda büyük bir cesaret ve çeviklikle, tam kütük yüklü vagonlar geçerken bunlardan birine atladı. Tren uzaklaşırken, tilkinin gözlerinde alaycı bir bakış sezdim. Bu zeki hayvan, bir iki kilometre kadar gittikten sonra uygun bir yerde trenden atlayacak ve ormana dalarak gözden kaybolacaktı.

* * *

Çiftlik evimizin kapısının iç tarafında kocaman bir sepet asılı dururdu. Uzun süre hiçbir işe yaramadı ve yerinde kaldı. Bir gün bir serçenin sepetin içinde yuva yapmış olduğunu gördük. Ertesi yıl da aynı sepet bir serçe ailesine yuva oldu. Mevsim sonunda evden ayrılıp kente indik. Kapılar, pencereler sıkı sıkı kapalıydı. Ama bir tatil günü çiftliğe gelip de evin kapısını açınca, bir de ne göreyim, sepette yine bir serçe ailesi yok mu ?

Merak ettim. Her yeri aradım, nereden girdiğini bulamadım. Sonunda kuşu izleyerek çıkış yolunu buldum. Koridorun ucundaki pencerenin camında ancak bir kuşun geçebileceği kadar bir delik vardı. Bu cam, bir çocuğun attığı sapan taşıyla kırılmış olabilirdi. Hayvancık kapıları ve pencereleri sımsıkı kapalı bulunca, her yeri aramış ve sonunda bu kırık camı bularak yuvasını aynı güvenli yere yapmıştı.

* * *

Bir gün de sık bir ağaçlığın 200 metre kadar ilerisinde bir geyik için pusudaydım. Yanımda, geyikler hakkında çok şey bilen biri vardı. Hayvanı kovalamakla görevli olanlar arkadan geliyorlardı. Geyiğin, beni ve rehberimi görmesine olanak yoktu. Hayvan birden sık çalıların arasından çıktı. Rüzgar ondan bana doğru esiyordu, dolayısıyla kokumu alamazdı. Fakat oradan çıkıp hareketsiz durduğunu görünce, rehberime, “Ne yapıyor?” diye sordum.

Rehberim, “Kendi kitabını okuyor” dedi, yani türlü olasılıkları tartıp bir karar vermek istiyordu. O güne kadar 103 adet geyik vurmuş olduğum halde, bu, beni şaşırtmıştı. Geyik, yakınlarda bulunan yüksek otlar arasında gözden kayboldu. Koca boynuzları bile gözüküyordu. Ben nasıl olsa izini sürenler gelince ortaya çıkacak diye bekliyordum, fakat çıkmadı. Çünkü boyu 60 santimi aşmayan otların arasında sürüne sürüne ilerlemiş ve bizden 300 metre kadar uzaklaşınca tabanları yağlayıp kaçmıştı. Ben tüm deneyimime karşın, koskoca bir hayvanın, neredeyse insan boyuna ulaşan boynuzlarıyla, hiç sezdirmeden buradan süzülüp kaybolacağını kestirememiştim.

* * *

Yağmurların çok yağıp, ırmağı yatağından taşırdığı bir günde yanıma bir adam alıp belki kurtarılacak çiftlik hayvanları vardır diye olay yerine gitmiştim. Suların söktüğü bir meşe gövdesine güçlükle tutunan bir yaban domuzu gördüm. Yanında dokuz tane de yavrusu vardı. Yavruları küçüktü, ancak iki haftalık kadar görünüyorlardı. Ama yaban domuzu, suların yavaş yavaş yükseldiğini hissetmiş gibi çevresine kaygıyla baktı, sonra gözlerini sekiz yüz metre kadar ilerideki bir tepeye dikti. Kurtuluş oradaydı, ama, oraya kadar nasıl yüzecekti. Ani bir kararla kendini dalgalı suya bıraktı. 10 metre kadar yüzdü, sonra geri dönerek yine meşenin gövdesinde bekleşen yavrularına ulaştı. Böylelikle, ne yapmaları gerektiğini yavrularına göstermiş oluyordu.

Hafif ve sakın homurtularla yavrularını suya doğru yavaş yavaş itti. Biraz oyalandı. Yavrularına sanki yüzme öğreten sevecen bir anne gibiydi. Sonra, dikkatle tepeye doğru yüzmeye başladı. Ağır ağır yüzüyor, yavrularının hepsinin peşinden gelip gelmediğini sık sık kontrol ediyordu. Kendisi

önde olduğu için güçlü sel akıntısını yarıyor ve durgun bir suda yavrularını beraberinde yüzdürüyordu. İki vahşî gücün burada birbirleriyle savaşımını ise hiç unutmam...•

Archibald Rutledge ©

Sunday Herald ©

Bütün Dünya

Hayatta zor işler,kolay işler var,
Bunları ayıran insan olmak zor.

Bilgiçlik taslamak,konuşmak kolay,
Az ve öz konuşup susan olmak zor.

Akıl vermek kolay,iş bozmak kolay,
Bozuğu onaran insan olmak zor.

Niyet etmek kolay,başlamak zor.
Bir işi bitiren insan olmak zor.

Almak kolay,benlik,bencillik kolay,
Alan insan değil,veren olmak zor.

Merak kolay,olay seyretmek kolay,
Bakan insan değil,gören olmak zor.

Kazanç kolay,servet,zenginlik kolay,
Vicdanlı,namuslu patron olmak zor.

Açları kandırmak,azdırmak kolay,
Açları doyuran insan olmak zor.

Yemin etmek kolay,söz vermek kolay,
Verdiği sözünde duran olmak zor.

Seçilmek,yükselmek,baş olmak kolay,
Sahtekar baskıyı kıran olmak zor.

Hile,yalan,riya,kalleşlik kolay,
Doğru olmak,içten insan olmak zor.

Kan akıtmak kolay,acıtmak kolay,
Acıyan yarayı saran olmak zor.

Nefse uymak kolay,hırslanmak kolay,
Nefsini,hırsını yenen olmak zor.

Yuva kurmak,evlenmek,kolay,
Yuvada huzura eren olmak zor.

Yaşam kolay,doğmak,yaşlanmak kolay,
İnsanca yaşlanmak,insan olmak zor.

Henry FORD

A.B.D de işsiz bir genç, otomotiv sanayinin öncüsü ünlü işadamı Henry Ford'dan iş istemek için bürosuna gider.Sekreterden 8 ay sonraya güçlkle randevu alabilir.Randevu günü büroya gelen genç; sekretere iş görüşmesi için randevusu olduğunu söyler.

-Sekreter der ki;Ford şu an dışarı çıkıyor.Siz de onu takip edin lütfen! Bir arabaya biner Ford.Genç de yanındadır.Yol boyu hiç konuşulmaz.Arabadan inip büyük bir mağazaya doğru yürürler.Kapıdakiler, Ford'u büyük bir saygıyla karşılarlar.Birlikte mağazayı gezdikten sonra, aynı şekilde 2, 3, 4, ve 5, büyük mağazayı daha gezerler ve ardından dönüş için tekrar otomobile binilir. Genç daha fazla dayanamaz ve sorar;

-Sayın Ford, benimle iş görüşmesi yapmayacak mısınız?

-Ya demek öyle?... Pekiyi o halde!

Ford arabayı durdurup, kahramanımızın inmesini ister.Genç arabadan indikten sonra Ford oradan hızla uzaklaşır.Orası şehirden uzak تنها bir yerdir.Gencin cebinde ise hiç para yoktur.Sinirli bir şekilde söylenerek yürümeye başlar.Neden sonra kan- ter içinde evine gelir.Bir taraftan da düşünür:" Mutlaka bir ders vermek istedi. Ama ne ?" Günlerce düşünüp gizli mesajın ne olduğunu çözmeye çalışır.Genç bir gün hızla yerinden kalkar: Ford'la ilk ziyaret ettikleri mağazaya koşar.Genci gören mağaza yetkilileri genci ayakta karşılarlar, büyük bir saygı ve iltifat gösterirler.Her sorusuna sanki karşılarında Ford varmış gibi nezakatle cevap verirler.Genç mağaza yetkililerine;

-Ürünlerinizi pazarlamak istiyorum, der.

Mağaza yetkilileri;

-Buyurun istediğiniz kadar alın -satin, parasını sonra ödeyin !...Genç aynı şekilde 2, 3, 4, ve 5. mağaza yetkilileriyle anlaşır.Bundan büyük yardım mı olur bir insan için? Sonra,tutun tutabilirseniz. Kahramanımız 5 yıl içinde A.B.D'nin en iyi iş adamlarından biri olur."Eh ford'u bir ziyaret edeyim de kendisine teşekkürlerimi sunayım artık!" diye düşünür.Gidip Ford'un sekterine söyler söylemez,aldığı cevap enteresandır:

-Buyurun efendim,Ford sizi bekliyor.Ve Ford şunu söyler:

-Aynı yerde arabadan indirdiğim ne ilk kişisiniz,ne de son.İçlerinden bir tek siz anladınız ne demek istediğimi.O günden beri,hayranlıkla takip ediyordum sizi!

Kaynak bilinmiyor

Eniştem; kızkardeşimin tuvaletinin en alt gözünü açtı ve ince kağıda sarılmış bir paket çıkardı. "Bu" dedi, "sıradan bir çamaşır değil." Kağıdı açtı ve çamaşırı bana uzattı. Zarif ve ipekliydi. Kenarları elişi dantelle süslenmişti. Astronomik bir fiyat taşıyan etiketi hala üstündeydi. "Jan bunu New York'a ilk gittiğimizde almıştı. Nereden baksan sekiz, dokuz yıl olmuştur. Hiç giymedi. Özel bir gün için saklıyordu." Çamaşırı benden aldı ve cenaze evine götürmek üzere ayırdığımız diğer giysilerle birlikte yatağın üzerine koydu. Bırakırken eli bir an yumuşak kumaşı okşar gibi oyalandı. Tuvaletin gözünü hızla kapattı ve bana döndü ve dedi ki : " Hiçbir şeyini özel bir gün için saklama. Yaşadığın her gün özeldir." Cenazeyi izleyen günlerde enişteme ve yeğenime beklenmeyen bir ölümün arkasından yapılması gereken tüm üzücü işlerde yardımcı olurken sık sık bu sözleri hatırladım. Kardeşimin ailesinin yaşadığı şehirden California'ya dönerken uçakta yine bu sözleri düşündüm. Kardeşimin göremediği, duymadığı veya yapamadığı bütün şeyleri düşündüm. Hala eniştemin sözlerini düşünüyorum ve hayatım değişti. Artık daha çok okuyor, daha az toz alıyorum. Balkonda oturup bahçemi seyrediyorum, uzayan çimlere aldırmadan. Ailem ve dostlarımla daha çok vakit geçiriyorum, iş toplantılarında daha az. Mümkün olduğu kadar sık "hayatın katlanılması gereken bir dertler zinciri yerine zevk alınacak olaylar silsilesi olarak görülmesi" gerektiğini hatırlatıyorum kendime. Her anın güzelliğini duyumsayarak yaşamak istiyorum. Hiçbir şeyimi özel günler için saklamıyorum. Kıymetli tabak çanağımı her "özel" olayda kullanıyorum. Birkaç kilo vermek, tıkanan lavaboyu açmak, bahçemde ilk açan çiçek gibi özel olaylarda.. En pahalı ceketimi canım isterse süpermarkete giderken giyiyorum. Teorime göre eğer zengin görünürsem, küçük bir torba erzak için o kadar parayı daha rahat ödeyebilirim. Pahalı parfümü özel partiler için saklamıyorum. Mağazalardaki tezgahların ve banka memurlarının burunları da en az parti parti gezen arkadaşlarımlıkiler kadar iyi koku alır. "Birgün" kelimesi dağarcığımdaki yerini kaybetti. Bir şey eğer görmeye, duymaya veya yapmaya değerse, onu şimdi görmek , duymak ve yapmak istiyorum. Hepimizin "Yaşayacağımıza garanti gözüyle baktığımız yarını görmeyeceğini" bilseydi eğer kızkardeşim, neler yapardı kimbilir? Sanırım aile fertlerini veya yakın arkadaşlarını arardı. Belki eski birkaç arkadaşını arayıp aralarında geçen sürtüşmeler için özür dilerdi. Belki bir lokantaya en sevdiği Çin yemeğini ısmarlardı. Bunların hepsi birer tahmin. Kardeşimin neler yapamadan öldüğünü hiçbir zaman bilemeyeceğim. Ya ben ?.. Eğer sayılı saatimin kaldığını bilseydim, yapamadığım şeyler olduğu için kızardım. Yazmayı ertelediğim mektupları yazmadığım için kızardım. "Bir gün ararım" dediğim dostları görmediğim için kızardım. Eşime ve kızıma onları ne kadar çok sevdiğimi yeterince sık söylemediğim için kızardım. Artık hayatlarımıza kahkaha ve renk katacak hiçbir şeyi yarına ertelememeye, duygularımı dizginlememeye çalışıyorum. Ve her sabah gözlerimi açtığımda kendime o günün "Özel bir gün" olduğunu söylüyorum. Her gün, her dakika her nefes gerçekten Allah'tan bize bir armağan.

Her ilişki bir bahçeye benzer. Eğer yeşerip gelişmesi isteniyorsa, düzenli olarak su verilmelidir. Beklenmedik hava değişiklikleri kadar mevsimleri de dikkate alarak özel bakım gösterilmelidir.Yeni tohumlar ekilmeli ve yabancı otlar ayıklanmalıdır.Tıpkı bunun gibi, aşkın büyüsunü canlı tutmak için de, mevsimlerini anlamalı ve aşkın kendine özgü ihtiyaçlarını doyumalıyız.

Aşık olmak, ilkbahar gibidir.Sonsuza dek mutlu olacaktıyız gibi bir duyguya kapılırız.Eşimizi sevmemek aklımızın ucundan bile geçmez.Bu bir saflık dönemidir.Aşk ölümsüz gibi görülür. Her şeyin kusursuz sanıldığı ve tıkr tıkr işlediğı büyülu bir dönemdir bu. Eşimiz tıpatıp bize uygun görünür.Hiç çaba harcamaksızın, uyum içinde dans ederiz ve şansımızın yüzümüze gülmesinin tadını çıkarırız.

Aşkıımızın yaz mevsimi boyunca eşimizin sandığımız kadar kusursuz olmadığını ve ilişkimiz üzerinde çalışmamız gerektiğini anlarız. Eşimiz sadece başka gezegenden gelmiş olmakla kalmaz, hata yapan, bazı bakımlardan aksayan bir insan olarak da karşımıza çıkar. Sürtüşmeler ve düş kırıklıkları belirtmeye başlar; yabancı otların kökünden sökölmesi ve yakıcı güneş altındaki bitkilerin fazladan sulanması gerekir.Artık aşkı vermek de, gereksindiğimiz aşkı almak da, o kadar kolay değildir. Her zaman mutlu ve sevgi dolu olmadığımızı görüp anlarız. Bizim aşk konusunda düşlediğimiz tablo değildir bu.

Birçok çift, bu noktaya geldiğinde düşkırıklığına uğrar. Bir ilişki üzerinde çalışmak istemezler.Hiç de gerçekçi olmayan bir tutumla, hep ilkbahar olmasını beklerler.Eşlerini suçlarlar ve pes ederler. Aşkın her zaman kolay olmadığını, arasıra sıkı bir çalışma ve sıcak bir güneş istediğı gerçeğini görmezler. Aşkın yaz mevsiminde, kendi sevgi ihtiyacımızı olduğı kadar eşimizin ihtiyaçlarını da doyumamız gerekir.Bunlar kendiliğinden gerçekleşmez.

Yaz mevsimi boyunca bahçemize iyi baktıysak, bu sıkıcı çalışmanın sonucu olarak hasadımızı alırız.Güz mevsimi gelmiştir.Bu altın bir çağdır, zengin ve doyurucu. Gerek kendimizin, gereke eşimizin kusurlarını kabullenen ve anlayışla

karşılayan daha olgun bir aşktır yaşadığımız.Bir şükran ve paylaşma zamanıdır bu.Yaz boyu sıkı çalıştığımız için, şimdi dinlenebilir ve yarattığımız aşkın tadını çıkarabiliriz.

Sonra hava yeniden değişir ve kış bastırır.Kışın o soğuk, verimsiz ayları boyunca doğa kendini tümüyle içine çeker, kapanır.Bu bir dinlenme, düşünme ve yenilenme zamanıdır. İlişkilerde de çözümlenmemiş acılarımızla veya gölge benliğimizle yüzleşme zamanıdır. Kapağımızın açılıp acı dolu duygularımızın ortaya döküldüğü zamandır.Aşk ve doyum için eşimizden çok, kendimize bakmaya gereksinme duyduğumuz, kendi kendine gelişim zamanıdır.Yaraların iyileşmesi, acıların dindirilmesi zamanıdır.Erkeklerin mağaralarına çekilip kışladıkları ve kadınların kuyularının dibine indikleri zamandır bu. Aşkın karanlık kış mevsimi boyunca kendimizi sevdikten ve iyileştirdikten sonra, ilkbahar ister istemez geri gelecektir.Yeniden umut, sevgi duyguları ve olanakların bolluğu bizi sevindirir. Kış boyu kendi kendimizi iyileştirdiğimiz ve ruhumuzu araştırdığımız için, artık yüreklerimizi açabilecek ve aşkın ilkbaharını yaşayabilecek duruma gelmişizdir.

Yazarı bilinmiyor

İçinden geçenleri insan herşeye rağmen söylemeli...

Herşeye rağmen insan doğru bildiğini ve içinden gelenleri söylemeli Gerçi tarih sahnesine geri dönücek olursak, içinden geçen herşeyi dürüşçe ve dosdoğru söyliyien insanların ya zindanlara atıldığını,ya sürüldüğünü ya öldürüldüğünü görürüz, ama siz yinede doğru bildiğinizi söylemekten vazgeçmeyin Olaki yine afaroz ediliceksiniz, Olaki yine belki toplum dışına itiliceksiniz, Olaki en yakınlarınız bile,bazen size yüz çeviricek Olsun,siz kendi kendinizden yüz çevirmedikten sonra isterse bütün dünya size sırtını dönsün, çünkü bi insanın kaybediceğe en büyük değer, kendi kendine olan sevgisi ve ihtimamıdır.

Sevdiğim bir yazar kısacık bir öykü anlatır, öğrencisi öğretmeniyle dertleşirken, babasını çok sevdiğini,ama bu sevgisini ona asla söyleyemediğini söyler öğretmeni derki ; hala vaktin varmı sence söylemek için öğrenci ; sizce der öğretmen ; bence hemen şimdi git ve söyle, çünkü bir gün söylemek için ikinizinde vakti olmayabilir ve yine çok sevdiğim bir yazar derki ; Eğer çok sevdiğiniz bir yakınınız ölmüşse, artık bu dünyadan ayrılmışsa, o size ölümüyle acı vermez onunla aranızda yaşanmamış,ve konuşulmadan kalmış şeyler acı verir diyor...

Bir şeyler yarım kalıyorsa,bir şeyler konuşulmazsa içinden gelenleri insan her zaman, dosdoğru söylemezse,hep ertelerse hele birde kaybetme korkusuyla ertelerse, ki,bunlar sanırım sevgilerde ve aşklarda çok yoğun yaşıyoruz.

Bir gün tamamıyla hüsrân olabilir,herşeyin sonu Eğer aşktan dem dem vurucak olursak, bunu karşınızdaki insana söylediğinizde ne kaybedersiniz ki,onun sevgisinimi peki söylemediğinizde ne kaybedersiniz, söylenmeden bırakıldığında, sonunun ne olduğunu bilemezsiniz, O yüzden içinizden geçenleri sevgide olsa , nefrette olsa,mutlaka karşınızdaki insana söyleyin Hatta hiç geç kalmayın,hemen şimdi açın tlf yazın bir mektup mutlaka, çünkü bir gün söylemek istediğinizde, hem kendiniz açısından,hemde söylemek istediğiniz, insanlar için çok geç olabilir.

İçinden geçenleri insan herşeye rağmen mutlaka söylemeli...

Hiç beklentisiz sevdiniz mi?

Yani bugün telefon etmedi demeden, şu an nerede acaba diye kendi kendinizi yemeden, yaş günümü hatırlayacak mı acaba diye bir beklenti içine girmeden... sevdiniz mi hiç? Onun, size ait bir mal olmadığını kabul edip , onu özgür yaşamı ile sevmeyi denediniz mi? Yanında ki erkek arkadaşına aldırmamayı öğrenip, ama aldırılmıyormuş gibi yapmadan, gerçekten aldırmadan,-bitecekse biter , bunu ben değiştiremem, beni sevmeyi bırakmasını değiştiremeyeceğim gibi -diye düşünüp.Onu yersiz kıskançlıklara boğmaktan ve kendinizi yıpratmaktan vazgeçe bildiniz mi hiç? Hiç beklemeden çalan bir kapıda Onu karşınız da görmek ne güzeldir bilirmisiniz? Beklemediğiniz bir anda hediye almak en sevdiğinizden.. Ve beklemeden gelen bir 'seni seviyorum 'mesajının tadına varabildiniz mi hiç? Siz istediğiniz için değil,O istiyor diye yapıldı mı tüm bunlar? Ve beklentisiz sevmemin tadına bakabildiniz mi hiç? Bugün beni hatırlamadı yerine..-hiç beklemiyordum , senin geleceğini -diyebilmek ne güzeldir oysa.. Onu boğmadan, kendinizi boğmadan , sevebilmek ne güzeldir.. Sahiplenme duygusundan uzak, sevmemim ,sevilmemim tadına varabildiniz mi hiç? Yapılmamış davranışlar, söylenmemiş sevgi sözcükleri ile kendi kendimizi aşk çıkmazında kaybedeceğinize, Hiç beklenmeyen bir demet çiçekle mutlu oldunuz mu? Beklentisiz sevin.. Ben beklentisiz seviyorum.. Niye aranmadım diye düşünüp kendini kendinizi yiyeceğinize Hiç beklenmedik bir 'seni özledim 'mesajı ile aşkı yakalayın.. Beklentisiz sevin.. Ben beklentisiz seviyorum.. O sizin sevgiliniz oldu için değil.. Ona tapulu malınız gibi. Cantanız, arabanız gibi davranma hakkınız olduğunu düşünmeden. Onu sevdiğiniz, onun da sizi sevdiği için ,sevin.. Sevgi ye karışan beklenti denen illeti hemen silin aşkın ak sayfalarından.. Göreceksiniz ki O zaman aşk başka bir güzel..

Göreceksiniz ki , O zaman sevgili daha bir romantik.. Göreceksiniz ki O zaman sevmek ve sevilmenin damaklarda bıraktığı tat, Yıllanmış şarap gibi, Beklenti zehrine karışmadan bir başka döndürüyor insanın başını.. Ben beklentisiz seviyorum.. Onun nerede olduğunu merak etmiyorum.. Beni bugün neden aramadı diye geçirmiyorum içimden, aramadığı zamanlar da.. Geleceğe dair hayallerimde yok saten.. Ben sevgiyi yaşıyorum.. Onun yanımda olduğu anlar o kadar değerli ,o kadar kıymetli ki.. Gerçekleşmemiş ve gerçekleşmeyecek beklentilerle mahvetmiyoruz o anları.. Beklentisiz seviyoruz.. Sevdiğimiz için seviyoruz..

Hayalsiz, geleceksiz,beklentisiz.. Anlık seviyoruz.. Deneyin.. Beklentisiz, sevmeyi deneyin bir gün..

Beklentilerle boğduğunuz aşklarınıza acıyacaksınız..

HİÇ HAYALLERİNİZDEN SIFIR ALDINIZ MI ?

Bu öykü, çiftlikten çiftliğe, yarıştan yarışta koşarak atları terbiye etmeye çalışan gezgin bir at terbiyecisinin genç oğluna kadar uzanır. Babasının işi nedeniyle çocuğun orta öğretimi kesintilere uğramıştı. Orta ikideyken, büyüdüğü zaman ne olmak ve yapmak istediği konusunda bir kompozisyon yazmasını istedi hocası..Çocuk bütün gece oturup günün birinde at çiftliğine sahip olmayı hedeflediğini anlatan 7 sayfalık bir kompozisyon yazdı. Hayalini en ince ayrıntılarıyla anlattı.Hatta hayalindeki 200 dönümlük çiftliğin krokisini de çizdi.

Binaların, ahırların ve koşu yollarının yerlerini gösterdi.Krokiye, 200 dönümlük arazinin üzerine oturacak 1000 metrekairelik evin ayrıntılı planını da ekledi.Ertesi gün hocasına sunduğu 7 sayfalık ödev,tam kalbinin sesiydi.. İki gün sonra ödevi geri aldı.Kağıdın üzerinde kırmızı kalemle yazılmış kocaman bir "0" ve "Dersten sonra beni gör" uyarısı vardı."Neden "0" aldım?" diye merakla sordu hocasına, çocuk.."Bu senin yaşında bir çocuk için gerçekçi olmayan bir hayal"dedi, hocası.. "Paran yok. Gezginci bir aileden geliyorsun.

Kaynağımız yok. At çiftliği kurmak büyük para gerektirir.Önce araziyi satın alman lazım. Damızlık hayvanlar da alman gerekiyor. Bunu başarman imkansız" ve ekledi:"Eğer ödevini gerçekçi hedefler belirledikten sonra yeniden yazarsan, o zaman notunu yeniden gözden geçiririm."Çocuk evine döndü ve uzun uzun düşündü. Babasına danıştı.

"Oğlum" dedi babası "Bu konudakararını kendin vermelisin.Bu senin hayatın için oldukça önemli bir seçim!."Çocuk bir hafta kadar düşündükten sonra ödevini hiçbir değişiklik yapmadan geri götürdü hocasına.."Siz verdiğiniz notu değiştirmeyin" dedi.. "Ben de hayallerimi..".....

Hiç

Bir insanı unutmak, bir insandan vazgeçmek, bir insanı hayatından sonsuza kadar çıkartmak zorunda kaldın mı hiç? Hani ölmüş gibi, hani uzatsan da elini tutamayacağını bilmek gibi, her an kapından içeri gülümseyerek gireceğini bekleyip ama aslında hiç gelemeyeceğini de bilmen gibi. Ne zor şey değil mi ölmediğini bilmek ama ölmüş gibi ulaşılmaz olması artık o insanın sana, ne kadar katlanılmaz bir gerçek değil mi sen hala bu kadar sevgili iken? Özlemek, bu kadar özlemek, etini kemiğini yakarcasına özlemek çok kötü değil mi? Bu kadar özleyip onu görememek, ona dokunamamak, onu işitememek artık sonunun "Pi" hali değil mi? Biliyorsun değil mi? ne kadar umutsuz bir arayıştır o, kalabalık caddede geçen binlerce yüze bakmak belki bir kez daha görebilmek için o yüzü, belki biraz önce geçti bu kaldırımdan diye düşünmek, belki şu an arkamda yürüyen insanların içinde bir yerde demek, belki tu an üzerimdedir gözleri diye paranoyalar yaşamak ne zordur değil mi? Ne kadar eritir insanı farketmeden. Sende biliyorsun değil mi bunları. Bir sinema koltuğunda sende iki kişi gibi oturdun mu hiç? hiç iki kişi gibi zevk aldın mı bir konserden yalnız başına. Güzel bir kafe keşfettiğinde, güzel bir film seyrettiğinde, güzel bir şarkı dinlediğinde güzellikleri oranında eksik kaldıklarını hissettin mi paylaşamadığın için onunla. Bir barın kalabalığında hiç yarım vücudunla sallandın mı ortada? Hiç iki kişilik beyninle yarım insan olabildin mi? Baktığında aynana sadece yüzünün bir yarısını gördüğün oldu mu hiç? Sana hayatındaki en büyük yoksunluğu yaşatandan nefret edemediğin zamanlar oldu mu hiç? Gözünün içine baka baka kolunu bacağını kesen bir insanın yüzüne sevgi dolu bir gülümseme ile bakabildiğin zamanlar oldu mu hiç? Hayatta inandığın bütün değerlerini altüst eden birisine aşk şiirleri yazabildin mi? Onu içinde korumanın seni yok etmek olduğu zamanlara feda oldun mu hiç? İçinde ağlayan çocuğa umut şarkıları söyleyemediğin, özlemini, susuzluğunu, açlığını gideremediğin zamanlar oldu mu hiç? Kanayan yarasını gördüğün ama merhem olamadığın zamanlar. Gücünün hani o tanrısal gücünün bir çocuğun ağlamasını susturamayacak kadar olduğunu gördüğün zamanlar oldu mu hiç?

İşte Ahmet Vefik Paşa'nın ideal yöneticiyi tanımlayan 24-M formülü:

- 1- Muteber (Geçerli)
 - 2- Mutenâ (Seçkin)
 - 3- Mutedil (İlîmlî)
 - 4- Mu'tezim (Azîmlî)
 - 5- Mutlif (Bağışlayıcı, affedici)
 - 6- Muvakkit (Zamanı iyi ayarlayabilen)
 - 7- Muvaffak (Başarılı)
 - 8- Muzaffer (Galip)
 - 9- Müdebbir (Tedbirli)
 - 10- Müeyyid (Disiplinli)
 - 11- Mütefekkir (Düşünür)
 - 12- Müferrih (Güler yüzlü)
 - 13- Muhibbi (Muhabbetli, seven)
 - 14- Mükrim (Cömert, ikramcı)
 - 15- Mültefit (İltifat eden)
 - 16- Mümeyyiz (İyi kötüden ayırabilen)
 - 17- Münevver (Aydın)
 - 18- Mübeşşir (Müjdeleyici)
 - 19- Mübeccel (Yüceltilmiş)
 - 20- Muvahhit (Allah'a inanan)
 - 21- Mücerrib (Tecrübeli)
 - 22- Müfarik (Fark edebilen)
 - 23- Müeyya (Hazır olan)
 - 24- Müceddid (Cildini, görünüşünü yenileyen)
- Sökmen'in Ahmet Vefik Paşa'nın listesinin altına eklediği diğer M'ler:
- 25- Müteşebbis olmalı (Girişimci)
 - 26- Mütehassıs olmalı (Uzman olmalı)
 - 27- Mucit olmalı (Yaratıcı olmalı)
 - 28- Muasır olmalı (Çağdaş olmalı)
 - 29- Mütemadiyen tekamül etmeli (Sürekli gelişmeli)
 - 30- Mücerret düşünmeli, müşahhas konuşmalı (Soyut düşünmeli, somut konuşmalı)
 - 31- Müzakereye mütemayil olmalı (Müzakereye eğilimli olmalı)
 - 32- Müsrif olmamalı (İsraf etmemeli)
 - 33- Mukallid olmamalı (Taklitçi olmamalı)
 - 34- Müessir olmalı (Etkili olmalı)
 - 35- Müşteriye mülayim davranmalı (Müşteriye yumuşak davranmalı)
 - 36- Müflis olmamalı (İflas etmiş olmamalı)
 - 37- Münafık olmamalı (İki yüzlü olmamalı)
 - 38- Müdahalede aşırı gitmemeli (Sorumluluğu delege etmeli)
 - 39- Müşkûlpesent (Zor beğenir) olmamalı
 - 40- Münasip ölçüde müsamahalı olmalı (Hoşgörülü olmalı)
 - 41- Müstebit olmamalı (Baskıcı olmamalı)
 - 42- Müşfik olmalı (Şevkatli)
 - 43- Müsta'id olmalı (Yetenekli)
 - 44- Müstakil olmalı (Bağımsız)
 - 45- Müsta'zim olmamalı (Kibirli olmamalı)
 - 46- Müşahid olmalı (Gözlemci)
 - 47- Mütevazi olmalı (Alçakgönüllü)
 - 48- Mutaassıb olmamalı (Tutucu olmamalı)
 - 49- Müvesvis olmamalı (Kuşkucu olmamalı)
 - 50- Müzevvir olmamalı (Ara bozucu)
 - 51- Mes'uliyetli olmalı (Sorumlu)
 - 52- Müsterih olmalı (Huzurlu)
 - 53- Müsavata ehemmiyet vermeli (Eşitliğe önem vermeli)
 - 54- Müneccim olmamalı, (Makul miktarda malumat toplamalı)
 - 55- Mahsun olmamalı (Depresyona girmemeli)
- Can ATAĞLI'nın yazısından alınmıştır...

İkna sanatı (2)

Evet dedirtmenin bilimsel yolları

Beğenme

"Eğilim", "uyum" "etkilenme" ve "cazibe" gibi sözcükler insanları birbirine bağlayan duyguları tanımlar. Ancak sosyal bilimler literatüründe, bütün bu sözcükleri kapsayan, yalın bir "beğenme" sözcüğü geçerlidir. İnsanlar beğendikleri şeylere "evet" demeyi tercih ederler. Dünyaca ünlü "Tupperware Corporation"ın ev partilerinde kazandığı başarı buna en iyi örnektir. Evlerde yapılan tanıtım programları satış için en ideal ortamlardır, çünkü müşteriler, hiç tanımadıkları satıcılar yerine arkadaşlarından ve tanıdıklarından alışveriş yapma olanağına kavuşurlar. Tupperware satışlarının yüzde 75'inin, bireyselliğin gelişmiş olduğu ABD'de değil, sosyal bağların daha güçlü olduğu ülkelerde gerçekleşmesi bu olgudan kaynaklanmaktadır.

Ticari işlemler çoğunlukla arkadaş ortamlarında gerçekleşmez. Bu koşullar altında beğenme olgusundan yararlanmak isteyenler bazı taktiklerden yararlanma yoluna giderler. Fiziksel cazibe bu taktiklerin başında gelir. Bağış kampanyalarının başındaki kişilerin fiziksel güzelliği bağış miktarını doğrudan etkileyen bir faktördür. Aynı şekilde seçimlere katılan cazibeli adayların daha fazla oy toplaması rastlantıya bağlanamaz. Benzerlik de beğeniyi körükleyen bir etmendir. Satıcılar çoğunlukla müşteri ile kendi aralarında bir benzerlik kurmaya uğraşırlar: "Yoksa siz de mi Yozgatlısınız?" sorusu Yozgatlıları tuzağa düşürmek için planlanmıştır. Üniversitelerde bağış kampanyası yürüten bir kişinin "Ben de öğrenciyim" ifadesi, bağış miktarını iki katına çıkartmaya yetebilir.

Övgü de beğeniyi artırır. Doğruyu yansıtmayan bir övgü bile işe yarayabilir. İşbirliği de övgü gibi olumlu duygular doğurur. Araba satışı söz konusu olduğunda galeri sahibine karşı müşterinin yanında yer alıyormuş gibi yapan satış elemanı, müşteriyi önceden planlanmış bir tuzağa kolayca düşürür.

Otorite

1995'de Texas Üniversitesi'nden Monroe Lefkowitz, Robert R.Blake ve Jane S. Mouton 'un yürüttüğü bir araştırmada, trafik ışıklarında bekleyen yayaların yeşil ışık yanmadığı halde takım elbise ve kravatlı bir yayayı bilinçsizce izledikleri görüldü. İnsanların otoriteyi izleme eğiliminden yararlanan pazarlamacılar, "Bu ürünü 5 doktordan 4'ü tavsiye ediyor", "Pizza bizim işimiz" gibi sloganlarla büyük başarı kazanırlar. Böylece tüketici seçenekler arasında kararsız kalma sıkıntısından kurtulmuş olur. Düşünme yetisinin devreye girmediği durumlarda, insanlar otomatik olarak yanlış bir otoriteyi de izleyebilir (trafik ışıklarında olduğu gibi). 1970'li yıllarda aktör Robert Young' ın rol aldığı kafeini alınmış kahve reklamları, kafeinsiz kahve satışlarında büyük patlama yaratmıştı. Young'ın ürünün ne denli sağlıklı olduğuna ilişkin yorumları çok inandırıcıydı, çünkü o sıralarda Young reyting rekorları kıran bir TV dizisinde saygın bir doktoru canlandırıyordu.

Az bulunma-kıtlık

Florida State University'den psikolog Stephen West , üniversite kampüsünde ilginç bir olaya tanık oldu. Üniversite kafeteryasında durup dururken ortaya çıkan talep patlamasının nedenlerini araştırdı. Menüde herhangi bir değişiklik olmadığı halde öğrencilerin kafeteryaya doluşmasının altında, yemekhanenin iki hafta boyunca onarım dolayısıyla kapatılacağı duyurusunun yattığını fark etti.

Bu da insanın değer yargılarının azlık/çokluk kavramından ne denli etkilendiğini ortaya koyuyor. Ürün ve hizmetlerin azaldıkça değerlendirildiğini gösteren bilimsel kanıtlardan yola çıkan pazarlamacılar, ürünlerinin ne kadar özel ve az bulunur olduğunu vurgulamaya bakarlar; promosyonlarını süre ile sınırlarlar; ellerindeki malların tükenmek üzere olduğunu duyururlar.

Az bulunulurluk özelliği yalnızca ürünlere bağlı değildir. Kişiyi özel, spesifik bilgi de satış grafiğini yükselten bir unsurdur. Örneğin olumsuz hava koşullarından dolayı belirli bir ürünün tükenmekte olduğunu az sayıda müşteriye özel olarak bildiren bir satış elemanı, hem ürünün hem de bilginin "az miktarda" olduğuna dikkat çeker. Sonuçta söz konusu ürünün anında tükeneceği kesindir.

Bilgi gücü

Doğal ayıklama sürecinde yukarıda belirtilen 6 insan eğiliminin hayatta kalma şansını artırdığı görülmektedir. Bu ilkeleri dikkate alan insanların başarı sağlama şansı yükselir. Yapılan iyilikleri karşılıksız bırakmamak, tutarlı ve ilkeli davranmak, çoğunluğunu gittiği yolu izlemek, beğendiğimiz kişilerin isteklerini yerine getirmek, otoritenin sözünden çıkmamak ve kıt kaynakları değerlendirmek bugüne dek insan topluluklarına zarar değil, yarar sağlamıştır.

Peki, biz bu ilkeleri silah olarak kullananların elinde oyuncak mı oluyoruz? Kesinlikle hayır. İkna teknikleri hakkında bilgi sahibi olduğ a, bize yönelik stratejileri ve talepleri sağlam bir temel üzerine oturabiliriz. Bu durumda dikkat edeceğimiz tek Şey, bizi ikna etmeye çalışan profesyonellerin pazarladıkları ürün, hizmet veya bilgi konusunda ne denli dürüst olduklarını keŐfetmektir. Bu ayrımı yapabildiğimiz sürece profesyonel iknacıların bizi tuzağa düŐürmelerini engelleyebiliriz.

Kaynak : Scientific American
Şubat 2001

Makalenin yazarı : Profesör Robert B.Cialdini
Arizona State University'de psikoloji bölümü  ğretim görevlisi. ikna sanatıyla ilgili "Influence"
isimli kitabı çok sayıda baskı yaptı ve 9 dile çevrildi.

İkna sanatı (1)

Evet dedirtmenin bilimsel yolları

Konumuz ikna veya başka bir deyişle kandırma. Başkalarının sizi kandırmasına niçin izin veriyorsunuz? Karşı olduğunuz pek çok konuya niçin "evet" demek zorunda kalıyorsunuz? Hiç beğenmediğiniz gereksiz bir ürünü satın almanıza neden olan dürtü nereden kaynaklanıyor? Yararına inanmadığınız bir yardım kampanyasına istemeye istemeye de olsa niçin katkıda bulunuyorsunuz?

Bunları merak ediyorsanız bu yazı tam size göre, çünkü başkalarının isteklerine niçin hayır diyemediğinizi anlayıp, kendi kendinizi suçlamaktan vazgeçeceksiniz. Son bilimsel araştırmalardan elde edilen bilgilerin ışığında, hangi ikna tekniğinin daha etkili olduğunu, hangi psikolojik silahın daha vurucu olduğunu göreceksiniz.

Bu arada kaşla göz arasında yine kandırıldığının farkında mısınız!

Kandırma ve ikna konusu üzerindeki ilk bilimsel çalışmalar bundan yarım yüzyıl önce, II. Dünya Savaşı'nda, liderlerin ideolojik propaganda ve ikna turları sırasında başladı. O zamandan bu yana bir insanın bir diğerrinin davranış ve düşüncelerini nasıl etkiyebileceği konusunda pek çok yöntem geliştirildi. Bütün bu çalışmalardan elde edilen verileri bilimin süzgecinden geçiren bilim adamları, 6 davranış şeklinin bu konuda etkin olduğunu ortaya koydu. Bunlar sırasıyla karşılık verme, tutarlılık, toplumsal onay, beğeni, otorite ve zor bulunmadır. Çalışma hayatımızı, toplumsal ve kişisel ilişkilerimizi yönlendiren bu 6 eğilim, ustalıklı kullanıldığı takdirde baskı kurma, otorite sağlama, istediklerini yaptırma konusunda kişiye büyük avantaj sağlar .

Karşılık verme

Vietnam savaşına katılan Amerikan askerlerine yardım amacıyla kurulan bir örgüt, destek sağlamak amacıyla postaya verdiği mektupların yalnızca yüzde 18'inden yanıt alabildi. Ancak mektupların içine bedava adres etiketi konduğu zaman yanıtlama oranı yüzde 35'e çıktı. Bu örnekte de görüldüğü üzere talep edilmemiş bir hediye, insan davranışlarından temel kurallarından biri olan karşılık verme dürtüsünü harekete geçiriyor.

İnsan topluluklarında karşılık vermek bir nezaket kuralı olarak değerlendirilir. Bu davranışın köklerinin evrimsel ayıklama sürecine uzandığı tahmin ediliyor. Yukarıdaki örnekte olduğu gibi karşılık verme arzusu yardım miktarının artışında önemli rol oynar. Hediye almak -beklenmedik bir anda ve herhangi bir istekte bulunulmadan- potansiyel yardımseverlerde ellerini ceplerine atma eğilimini doğurur. İnsanların bu eğiliminden en fazla yararlananlar yardım örgütleridir. Küçük bir hediye karşılığında yüklü miktarda yardım toplayabilirler.

Yiyecek dükkânları bedava yiyecek dağıtır, spor salonları bir-iki seanstan para almaz. Müşteriler böylece ürün veya hizmet ile tanıştırılırken aynı anda karşılık verme yükümlülüğü altında bırakılır. Bu yükümlülüğü taşıyanlar yalnızca müşteriler değildir. Tıbbi araştırmalara yılda milyonlarca dolar harcayan ilaç şirketleri doktorlara bol bol eşantiyon dağıtılarak reçetelerdeki yerlerini sağlamlaştırırlar.

Tutarlılık-sözünde durma

1998 yılında Chicago'nun ünlü restoranlarından birinin sahibi olan Gordon Sinclair , bütün restoranları etkileyen bir sorunla karşı karşıya kalmıştı. Önceden masa ayırtan pek çok müşteri, haber verme nezaketinde bulunmadan gelmeme alışkanlığını edinmişlerdi. Sinclair, rezervasyondaki görevlinin iki sözcüğü değiştirmesini isteyerek bu sorunu çözdü. Bu şekilde rezervasyonlarına sadık kalmayanların oranı yüzde 30'lardan, yüzde 10'lara düştü.

Bu iki sözcük insanlardaki bir başka motivasyonu harekete geçiriyordu. Rezervasyondaki görevli "Plânınızda bir değişiklik olursa lütfen arayın" cümlesi yerine "Plânınızda bir değişiklik olursa lütfen bizi arar mısınız? cümlesini kullanmaya başladı. Bu noktada görevli nazik bir şekilde susarak karşıdan bir yanıt beklediğini ima ediyordu. İşte bu bekleme süresi işin en can alıcı noktasıydı, çünkü müşteri bu süre içinde bir taahhütte bulunmak zorunluluğunu hissediyordu. Taahhütte bulunma ise insanları bağlayan, yükümlülük altına sokan bir davranış olduğu için

rezervasyonlarına sadık kalıyorlardı.

Başka bir örnekte ise İsrail'deki Bar-Ilan Üniversitesi'nden Joseph Schwarzwald ve çalışma arkadaşları bir bölgede yaşayan özürllüler için başlattıkları yardım kampanyasında topladıkları parayı bu şekilde ikiye katladılar. Para toplamaya çıkmadan iki hafta önce, özürllülerin yardıma gereksinimleri olduğu yolunda bir imza kampanyası başlatmışlardı. İmza atanlar iki hafta sonra para toplamaya gelenlere "hayır" deme cesaretini gösteremediler, çünkü daha önce bir taahhütte bulundukları için verdikleri sözden dönüş yapamadılar.

Toplumsal onay

1960 yılında City Üniversitesi of New York'tan sosyal psikolog Stanley Milgram, Leonard Bickman ve Lawrence Berkowitz 'in gerçekleştirdiği bir araştırma, sosyal etkileşim konusunda yapılmış deneylerin en ünlüsüdür. New York kentinin kaldırımlarında yürüyen bir adam birden durup yukarı bakmaya başlar. Bilim adamlarının amacı yoldan gelip geçenlerin vereceği tepkiyi ölçmektir. Adamın yanından geçenlerin yüzde 4'ü durarak adamın baktığı yere bakarlrlar. Daha sonra deney küçük bir değişiklik ile tekrar edilir. Bu kez daha fazla sayıda yaya adama katılır.

Bu değişiklik sosyal onay kavramı ile ilgilidir. İnsanlar bir topluluk içinde nasıl davranacaklarını kestirmek için diğlerlerinin nasıl davrandığına bakarlrlar. Bir fikri ne kadar çok insan destekliyorsa, topluma yeni katılan bir bireyin de o fikri benimseme olasılığı aynı oranda artar, çünkü o fikrin doğru ve geçerli olduğuna inanma eğilimindedir.

Milgram, Bickman ve Berkowitz'in sokaktaki adam deneyiminde yaptıkları değişiklik yukarı doğru bakan insan sayısını 5'e çıkartmaktır. Bu durumda yukarı bakanlara katılanların sayısı yüzde 18'lere çıkar. İlk grubun 15'i bulması durumunda yukarı bakanların oranı yüzde 40'lara fırlar.

Pazarlamacılar tüketiciyi cezbetmek için en fazla bu eğilimden yararlanırlar. Pazarladıkları malın en fazla satıldığını, en fazla pazar payına sahip olduğunu duyurma yarışına girerler. Televizyon reklamlarında, tanıtımı yapılan malı almak üzere dükkanlara koşan kalabalıklar resmedilir.

Ne var ki toplumsal onay eğilimi bazı durumlarda geri tepebilir. Örneğin uyuşturucu veya alkol gibi maddelerin sağlığa ne kadar zararlı olduğunu anlatmak için yürütölen kampanyaların bu ürünlerin tüketimini körüklediği de bir gerçek. Çünkü bu kampanyalarda bir nokta gözden kaçıyor:"Şu insanlara bir bakın, ne kadar ZARARLI İŞLERLE uğraşıyorlar" şeklindeki bir duyuru "Şu İNSANLARA bir BAKIN, ne kadar zararlı işlerle uğraşıyorlar" mesajını verebilir. Araştırmalar bu gibi programların bumerang etkisi yaptığını gösteriyor.

Kaynak : **Scientific American** ©
Şubat 2001

Makalenin yazarı : **Profesör Robert B.Cialdini** ©
Arizona State University'de psikoloji bölümü öğretim görevlisi. ikna sanatıyla ilgili "Influence" isimli kitabı çok sayıda baskı yaptı ve 9 dile çevrildi.

Yüzme   zayıflatıyorsa balinalar neyi yanlış yapıyorlar?

Süper yapıştırıcı herseyi yapıştırdığı halde niçin içinde bulunduğu tüpün i   cidarlarını yapıştırmamaktadır?

Niçin yanlış çevrilen telefon numarası hiçbir zaman meş  ul   almaz?

Niçin falciya gitmeden evvel randevu almak gereklidir?

Geleceğimizi bilemezmi?

Eğer bugün hava sıcaklığı 0 derece ise ve yarın iki kat daha soğuk olacaksa, yarın hava kaç derece olacaktır?

Niçin "tek heceli" kelimesi diyebilmek için dört hece kullanmaktayız?

Neden insanlar gökyüzünde 400 Milyon yıldız var denildiğinde inandıkları halde, yeni boyalı yazan yüzeyi elleriyle yoklarlar?

Niçin limonlu gazozların içerisinde bir sürü suni tatlandırıcı varken bulaşık deterjanında gerçek limon suyu kullanılmaktadır?

Isık 300.000 km/sn hızla yayıldığına göre karanlık hangi hızla çökmektedir?

Isık hızında giden bir arabada oturduğumuzu varsayarsak, farları yakınca ne olur?

Niçin fare kokulu kedi maması yok?

Teflonu hiçbir şey yapışmadığı halde teflon tavaya nasıl yapışmıştır?

Niçin uçaklarda paras  t yerine can yelegi vardır?

Eğer u  ağın karakutusu kaza anında par  alanmıyorsa neden bütün u  ak bu kutunun   retildiği maddeden yapılmamaktadır?

Bunların tamamını akılcı bir şekilde cevaplayabilen kaç deli vardır?

İLK GÖREN KİMDİ ?

Dünya yaratıldığı gün üzerinde bir güneş parlıyordu.

Fakat onu gören yoktu yeryüzünde.

Çünkü dünyada canlı yoktu.

Milyarlarca yıl sonra, canlılar tek tek hayata gözlerini açmaya başladılar
ve tepelerindeki güneşi

ve o güneşin aydınlattığı bir dünyayı gördüler.

Ama nasıl gördüler ?

Güneş ışığının görülebileceğini onlara bildiren kimdi ?

Gözler yaratılmadan önce "görmeyi" bilen kimdi.

Elektromanyetik radyasyonu alıcı hücrelerle toplayıp elektrik akımıyla görüntüye çevirmek ve

hayal perdesinde sinema filmi gibi oynatmak kimin fikriydi ?

Tabiatın mı ?

Oysa tabiatın kendisi ortalıkta yoktu o zaman

Tesadüfün mü ?

Oysa tesadüf, anadan doğma kördü. Ve kendisine hiçbir zaman bir yer bulamadı
kainatta. Hiçbir

şeye parmak karıştırmadı.

Öyleyse güneşi oraya yerleştirenden başka kim gördü güneşin ışığını ?
Ve kim
gösterdi bütün canlılara ?

:::....DEVİR-i ALEM....::

Bir umuttur yaşamak
Bileceksin inadına..
Yüreğın kan ağlasada,
Güleceksin inadına...
Zindanlara düşsen bile,
Binlerce kez ölsen bile,
Doğacaksın inadına...
Hayat budur umutlar çok,
Ne şüphe duy ne de kork.
Öyle teslim olmak da yok.
Yeneceksin inadına.
Seveceksin inadına...
A.S.İLKAN

İNSAN KAÇ YAŞINDADIR

TAKVİM YAŞI : Dogumla başlayan yaştır.

FİZYOLOJİK YAŞ :Göründüğünüz yaştır.

PSİKOLOJİK YAŞ :Hissettiğiniz yaştır.

BİYOLOJİK YAŞ:Saglık durumunuzla belirlenir

Eger Bütün etrafındakiler panik içine düştüğü
Ve bunun sebebini senden bildikleri zaman
Eger sen basını dik tutabilir ve sagduyunu kaybetmezsen
Eger sana kimse güvenmezken sen kendine güvenir
Ve onların güvenmemesini de haklı görebilirsən
Eger beklemesini bilir ve beklemekten de yorulmazsan
Veya hakkında yalan söylenir de sen yalanla iş görmezsen
Ya da senden nefret edilir de kendini nefrete kaptırmazsan
Bütün bunlarla beraber ne çok iyi ne de çok akıllı görünmezsen
Eger hayal edebilir de hayallerine esir olmazsan
Eger düşünebilir de düşüncelerini amaç edinebilirsen
Eger zafer ve yenilgi ile karşılaşır
Ve bu iki hokkabaza aynı şekilde davranabilirsen
Eger ağzından çıkan bir gerçeğin bazı alçaklar tarafından
Ahmıklara tuzak kurmak için eğilip bükülmesine katlanabilirsen
Ya da ömrünü verdiği şeylerin bir gün basına yıkıldığını görür
Ve eğilip yipranmış aletlerle onları yeniden yapabilirsen
Eger bütün kazancını bir yığın yapabilir
Ve yazı -tura oyununda hepsini tehlikeye atabilirsen
Ve kaybedip yeniden başlayabilir
Ve kaybın hakkında bir kerecik olsun bir şey söylemezsen
Eger kalp, sinir ve kaslarını eskidikten çok sonra bile işine yaramaya zorlayabilirsen
Ve kendinde ‘dayan’ diyen bir iradede başka bir güç kalmadığı zaman dayanabilirsen
Eger kalabalıklarda konuşup onurunu koruyabilirsen
Ya da krallarla gezip karakterini kaybetmezsen
Eger ne düşmanların ne de sevgili dostların seni incitmezse
Eger asiriya kaçmadan tüm insanları sevebilirsen
Eger bir daha dönmeyecek olan dakikayı, altmış saniyede kosarak doldurabilirsen
Yeryüzü ve üstündekiler senindir
Ve dahası sen bir İNSAN olursun oğlum...”
(Rudyard KIPLING)

Morales, bir İspanyol düşünürü ve din adamı.

"Dünyada insanlar genelde üç grupta toplanırlar.

1. Cahiller: Bunlar türlü nedenlerle cehaletten kurtulamayan ve cahilliklerini rahatça kabul edip bilgili olanlara hürmet eden, onları dinleyip inanan ufak bir gruptur.

2. Yarı- Cahiller: Bunlar biraz bilgi kırıntıları ile silahlanıp, bilmediklerini bilemediklerinden dolayı, çok şey bildiklerini sanarak, hemen her konuda konuşup cehaletlerini sergilediklerinin farkına dahi varamayanlardır. Bunlar toplumda çok büyük bir çoğunluğa sahip olup bazı çevrelerce 'Kara Cahiller' olarak da tanımlanırlar.

3. Az Cahiller: Bu grup, belirli konularda çok bilgili olmasına rağmen bilginin sınırı olmadığını kabul ederek bildiklerini güncelleştirmek, bilmedikleri konuları öğrenmek için çırpınan ve bilginin çokluğu ve karmaşası karşısında 'Kendi cehaletinin düzeyini bilen cahil' olduklarına inananlardan oluşur. Bunlar, herkesin cahil doğup, çoğunun cahil öldüğü gerçeğini dehşetle gördüklerinden dolayı, kendilerinin 'Daha az cahil' olabilmeleri için gece- gündüz araştıran ve bildiklerini konuşmak yerine, bilmediklerini okumak ve bilenlerden dinlemek için çabalayan toplum içinde çok ufak bir grubu oluştururlar.

İnterneti Türkler kursaydı!...

İnternet bizden çıksaydı, bilgisayar sistemlerini ilk biz geliştirmiş olsaydık...

Bilgisayar açılış mesajları:

- Ad Soyad girin
- Sifrenizi girin
- İkametgah girin
- Nüfus sureti girin
- Annenizin genç kızlık soyadını girin

İnternette gideceğiniz adresi yazdıktan sonra ekrana gelen mesajlar:

- Emin misiniz?
- Ciddi misiniz?
- Bak son defa soruyorum!
- Günah benden gitti, bağliyorum.

Baglanamama mesajları:

- Bu siteye giriş İnternet Yüksek Konseyi tarafından yasaklanmıştır.
- RTÜK bu siteyi üç haftalığına karartmıştır.
- Aradığınız adres Anayasa'ya aykırı bulunmuştur.
- Site borcundan dolayı kapatılmıştır.

Baglanma mesajları:

- Sitemizi seçtiğiniz için teşekkür ederiz, sitemize girmekle artık sadece bizim sitemize geleceğinize ve başka hiç bir adrese gitmeyeceğinize dair bir anlaşmayı kabul etmiş oluyorsunuz. Bu durumu kabul ediyorsanız "Evet",
etmiyorsanız "Evet" tusuna basın. İhtilaf halinde İstanbul Mahkemeleri geçerli olacaktır.

Hata mesajları:

- Ulaşmaya çalıştığınız bilgisayarın mahallesinde elektrikler kesik olduğundan bağlantı kurulamıyor.
- Eksik tusa bastınız, lütfen tekrar deneyin.
- "q" harfine bastınız, bu durumun bir yanlışlık sonucu olduğuna inanıyoruz, bir kez daha "q" harfine basmanız halinde bilgisayarınız takibe alınacaktır.
- Hatasız bilgisayar olmaz.
- Kime şikayet ederseniz edin.

Asansörü Türkler yaratmış olsaydı...

- * Bir kere asansörü çağırmak için aşağı ve yukarı tercihli iki düğme asla olmazdı, tek bir düğme olurdu. ("Neden" diye soranlar iki düğmeye birden basmaya devam etsinler!)
- * Kamu binalarının hepsinde en az iki asansör olurdu, vatandaş asansörü ve VIP asansörü. (Sanki hemen hepsinde de var gibi!) (demek ki yalnız değiliz!!)
- * Asansör soru sorar, fikir beyan ederdi...
 - Hangi kata?
 - Neden?
 - Kimi göreceksin?
 - Şimdi gitme çok sinirli!
 - Bir yukarı kata çıkartayım oradan bir kat aşağı iniver!
- ***
 - Kaç kilosun?
 - 70
 - Sen bu asansöre binemezsin, in!
 - Neden?
 - Bu asansör 75 kilodan 4 kişi tasir.
 - Ne yapacağım?
 - Kilo alıp öyle geleceksin!!
- ***
 - Arzu ettiğiniz kata geldim.
 - Kapi açılmıyor!
 - Açılmaz tabii...
 - Asansör aç kapiyi, isimiz gücümüz var.

- Yok ya, biz is yapmıyoruz sanki.
- Aç su kapiyi!
- Gör bizi, açalım kapiyi.

- Asansör neden en üst kata basmama ragmen önce garaja gidip sonra yukari çikiyorsun?
- Asansör töresi. Sizin hiç mi geleneginiz yok?!

Merhaba,

Hepimiz internet kullanan insanlarız. ISS parası ödemesek bile telefon parası mutlaka ödüyoruz. bu parayı madem ödüyoruz o halde neden internetten para kazanmayalım. en azından telefon paramızı çıkarabiliriz. internetten para kazanmanın çok çeşitli yolları var ama ben size sadece birini önereceğim. sistemin özü bilgisayarınızın ekranına reklam almak. öncelikle siteye abone oluyorsunuz ardından da 734 KB lık bir programı hemen bilgisayarınıza indiriyorsunuz. programı bilgisayarınıza kurup hemen çalıştırıyorsunuz ve para kazanmaya başlıyorsunuz. hepsi bu kadar. şimdi bu işlemin önemli ayrıntılarını vermek istiyorum: KAZANÇ AŞAĞIDA.

1. öncelikle aşağıdaki linki tıklayıp abonelik sayfasına gidip oradaki formu dolduruyorsunuz.
<http://www.cashsurfers.com/signup.asp?referrer=toygarrhede>

bu formda önemli olanlar: Türkçe karakter keşinlikle kullanmayın.
yandaki ilk harfler yerine yanındaki ikinci harfleri kullanın: ç:c , ğ:g , ı:i , ö:o , ş:s , ü:u

FORM: Username (kullanıcı adı)
First & Last Name (ad - soyad)
E-Mail Address (e-mail adresiniz)
Verify E-Mail Address (e-mail adresinizi tekrar yazın)
Address: (adresinizi doğru olarak yazın)
City: (şehir)
State (Burada Other NON US
Canada seçeneğini seçin. bu seçenek Amerika dışında oturanlar için)
Other State:Bu kısma n/a yazın.(Amerika dışı)
Country: (Ülkenizi seçin)
Zip/Postal Code (posta kodunuzu yazın)
Phone (+90xxxxxxxxxx şeklinde yazın ama)

Gender (cinsiyet)
Income (yıllık geliriniz -)
Occupation (meslek -)
Year of birth (doğum tarihiniz)
Referrer: (burada toygarrhede yazıyor olacak.dokunmanıza gerek yok)
Special Offers (bunun yanındaki kutucuğu işaretleyin)

bunları yaptıktan sonra alttaki-
- Click here to sign up and earn huge cash - yazan çubuğu tıklayarak aboneliğinizi tamamlayın. bundan sonra site download sayfasına giderek programı indirmeye başlayacaktır. program inerken ŞİFRENİZİ e-mailinize yolluyorlar. programı bilgisayarınıza kurun. kurduktan sonra ekranın tam ortasına küçük bir ekran gelecektir. bu ekranda username (kullanıcı adı)

ve password (şifreniz) olacak. sadece bu ikisini yazıp login tuşunu tıklamanız yeterli. şifrenizi öğrenmek için mailinize bakmanız gerekecek. bu bilgileri girip login yaptıktan sonra sayfanızın alt kısmında küçük bir banner(çubuk) çalışmaya başlayacaktır. bu çubukta yeşil bir ışık bulunmaktadır. o ışık yeşil yandıkça para kazanıyorsunuz demektir. ışık kırmızı olunca sayfanızı yenileyin yada yeni bir sayfa açın. ortalama olarak 1,5 - 2 dakikada yeni bir sayfaya girerseniz ışık devamlı yeşil yanar.

KAZANÇ: Bu şirket Amerikada ve vergisini düzenli ödüyor. bu programı kullanarak puan topluyorsunuz. bu programı kullanarak saatte en az 50 Cent (şu an yaklaşık 650.000 TL.) kazanıyorsunuz. saat başına verdikleri para aylara göre değişiyor ama 50 Centin altına inmiyor. hesabınızda 40 Dolar birikince çekinizi adresinize yolluyorlar. Günde 2,5-3 saat kullanarak rahatlıkla 40 doları biriktirebiliyorsunuz. bu çeki hiçbir ücret ödmeden Akbank veya Yapı Kredi bankasında bozdurabiliyorsunuz. ama 18 yaşından büyük olmanız lazım. 18 yaşından küçükseniz bir büyüğünüzün adıyla abone olabilirsiniz (anne -baba- abi)Çek adresinize geleceği için adresinizi mutlaka doğru girin. ayrıca yukarıda açıkladığım bilgileri de mutlaka doğru girin. örnek bir çek görmek için aşağıdaki linki tıklayabilirsiniz:
<http://www.sertac.com/cashsurfcek.htm>

maili okuduğunuz için teşekkürler.
hemen abone olup para kazanmaya başlayın.

sorularınız için: rehberdanisman@yahoo.com

İş adamından Öğütler "Doğru olan işi yapmak, işleri doğru yapmaktan daha önemlidir"

Degerli dostlarim,

özellikle yöneticiler ve yönetici adaylarında ve hatta kendimde zaman zaman tecrübe ettigim bazi davranislari yararli olacaktır düşüncesiyle bu yazimda dile getirmeyi yararli gördüm.

1- Altinizdakilerle konusurken ses tonunuzu yükseltmeyiniz. Bu onlari tedirgin eder, sizinle tartisma zeminini yok eder. Sonuçta yanlis karar alma olasiliginizi artırir.

2- Münakasalari uzatmayiniz. Ikna olamadiginiz veya edemediginiz hallerde, görüşmeyi erteleyiniz.

3- Kizma hakkinizi, karsinizdaki bu hakkini kullanmasini müteakip derhal uygulamayiniz. Kizma hakki soguk yenmesi gerekli bir yemektir. Aksi halde durum kavgaya dönüşür.

4- Taltifi aleni, cezalandirma veya hakli dahi olsa tenkiti ilgili ile teke tek yapiniz.

5- Gülümseyiniz, gülünüz veya muhatabinizi gülümsemeye ve gülmeye tesvik ediniz.

6- Kim olsa selamlamayi ve mümkünse el sikmayi ihmal etmeyiniz. Kimseyi görmezlikten gelmeyiniz.

7- Karsinizdakine hakkini her durumda teslim ediniz.

8- Yanlis bir hareketiniz olursa duruma göre gerekirse aleni özür dilemekten çekinmeyiniz. Bu sizi yüceltir.

9- Asiriya kaçmadan ve istihza izlenimi vermeden karsinizdakine zaman zaman kompliman yapmaktan geri durmayiniz. Sempatiyi artırir.

10- Her gelen mektup ve yaziya bekletmeden aldiginizi belirten bir cevabi mutlaka ve derhal yaziniz. Ciddiyetinizin bir ifadesidir.

11- Lüzumsuz münakasalar dan sakiniz ve bunlardan kaçiniz. Zaman ve prestij kaybetmeyiniz.

12- Muhatabinizla karsilikli olarak birbirinizi ikna edemiyorsanız, ısrar etmeyiniz. Güvendingiz uzman bir danismanla istisare ediniz.

13- Uzmani olmadiginiz konularda kesinlikle ısrarci olmayiniz. Mümkünse bu konularda dinleyici olmayi yegleyiniz.

14- Karsinizdakini durum ne olursa olsun hele alenen asagilamayiniz.

15- Bir konunun size izahi halinde, konuyu anlamis olsanız bile karsinizdakinin sözünü kesmeyiniz. En kötü halde o sirada zihnen baska bir sorununuza çözüm arayın. Muhatabinizin içini bosaltmasına izin veriniz.

16- Kesinlikle astlarınıza talimat vermeyiniz. Gerekçeli kararlarini talep ederken aynen tashihen veya tadilen görüşerek onaylamaya çalışınız veya reddediniz.

17- Muhatabinizi huzura kavusturmaya gayret ediniz. Oturma seklini örnek olarak rahatlatınız.

18- Birini karsılarken ayaga kalkip rahat bir köseye karsilikli oturtmaya bakınız. Masanız basında büyüklük taslar durumdan kaçınız.

19- Muhatabinizi biliyor iseniz karakterine ve egilimlerine uygun şekilde motive etmeye çalışınız.

20- Konusma arasında konuya uyumlu bir fikra anlatmak durumu yumusatır. Kisiye dokunacak veya kaba esprili nükte ve anekdotlardan kaçınız.

21- Psikolojik davranıp, karsinizdakinin görüşmeden, sonuç ne olursa olsun rencide olmadan memnun ayrilmasini saglamaya bakınız.

22- Nihayet dis görünümünüze dikkat ediniz. Görünüm bir oranda şahsiyeti belirler.

Burada söylediklerimizi uygulamanın çok zor olduğu bilincindeyim.

Ancak biraz gayretle mükemmele yaklaşmanın mümkün olacağına inananlardanım.

Arada bir bu sütunlarda buluşabilmek ümidiyle.

Üzeyir Garip

Ruhumu eritip de kalipta dondurmuslar;
Onu Istanbul diye topraga kondurmuslar.
Icimde tuten birsey; hava, renk, eda, iklim;
O benim, zaman, mekan asip gecmis sevgilim.
Cicegi altin yaldiz, suyu telli pulludur;
Ay ve gunes ezelden iki Istanbuldur.
Denizle toprak, yalniz onda ermis visale,
Ve kavusmus ruyalar, onda, onda misale.

Istanbul benim canim;
Vatanim da vatanim...
Istanbul,
Istanbul...

Tarihin gozleri var, surlarda delik delik;
Servî, endamli servi, ahirete perdelik...
Bulutta saha kalkmis Fatih'ten kalma kir at;
Pirlantadan kubbeler, belki bir milyar kirat...
Sahadet parmagidir goge dogru minare;
Her nakista o mana: Olecegiz ne care?..
Hayattan canli olum, gunahtan baskin rahmet;
Beyoglu tepinirken aglar Karacaahmet...

O manayi bul da bul!
Ille Istanbul'da bul!
Istanbul,
Istanbul...

Bogaz gumus bir mangal, kaynatir serinligi;
Camlica'da, yerededir goklerin derinligi.
Oynak sular yalinin alt katina misafir;
Yeni dunyadan mahzun, resimde eski sefir.
Her aksam camlarinda yangin cikan Uskudar,
Perili ahsap konak, koca bir sehir kadar...
Bir ses, bilemem tanbur gibi mi, ud gibi mi?
Cumbali odalarda inletir <>i...

Kadini keskin bicak,
Taze kan gibi sicak.
Istanbul,
Istanbul...

Yedi tepe ustunde zaman bir gergef isler!
Yedi renk, yedi sesten sayisiz belirisler...
Eyup oksuz, Kadikoy suslu, Moda kurumlu,
Adada ruzgar, ucan eteklerden sorumlu.
Her safak Hisarlarda oklar cikar yayindan
Hala cigliklar gelir Topkapi sarayindan.
Ana gibi yar olmaz, Istanbul gibi diyar;
Guleni soyle dursun, aglayani bahtiyar...

Gecesi sunbul kokan
Turkcesi bulbul kokan,
Istanbul,
Istanbul...

Neyi özledigini, Kalbinin arzuladigi seye kavusmanın hayalini kurmaya cesaret edip edemedigini bilmek istiyorum. Kaç yasinda oldugun beni ilgilendirmiyor. Ask için, hayallerin için, yasiyor olma serüveni için Bir aptal gibi görünme riskini göze alip almayacagini bilmek istiyorum.

Ay'inin etrafında hangi gezegenlerin döndüğü beni ilgilendirmiyor. Kederinin merkezine dokunup dokunmadigini, hayatın ihanetlerince açilip açilmadigini, daha fazla aci korkusundan kapanip kapanmadigini bilmek istiyorum.

Saklamaya, azaltmaya ya da düzeltmeye çalışmadan benim ya da kendi acıyla oturup oturamayacagini bilmek istiyorum.

Benim ya da kendi nesenle olup olamayacagini, insan olmanın sinirliligini hatırlamadan, bizi dikkatli ve gerçekçi olmamız için uyarmadan çilgincadan edip coskunun seni parmak uçlarına kadar doldurmasına izin verip vermeyecegini bilmek istiyorum.

Bana anlattığın hikayenin doğru olup olmaması beni ilgilendirmiyor. Kendi kendine dürüst olmak için bir baskasını hayal kırıklığına ugratıp ugratamayacagini; ihanetin suçlamasına dayanıp, kendi ruhuna ihanet edip etmeyecegini bilmek istiyorum.

Güvenebilir ve güvenilebilir olup olamayacagini bilmek istiyorum.

Her gün sevimli olmasa da güzelliği görüp göremeyecegini bilmek istiyorum.

Benim ve kendi hatalarınla yasayıp yasayamayacagini; bir gölün kenarında durup gümüş ay'a "EVET!" diye bağırıp bağırmayacagini bilmek istiyorum.

Nerede yasadığın ya da ne kadar paran oldugun beni ilgilendirmiyor. Keder ve umutsuzlukla geçen bir gecenin ardından, yorgun, bitap da olsan, çocuklar için yapılması gerekenleri yapıp yapmayacagini bilmek istiyorum.

Kim oldugun, buraya nasıl geldigin beni ilgilendirmiyor. Çekinmeden benimle atesin ortasında durup durmayacagini bilmek istiyorum.

Nerede, kiminle, ne okudugun beni ilgilendirmiyor. Diğer hersey bittiginde seni ayakta tutan şeyin ne oldugunu bilmek istiyorum.

Kendinle yalnız kalıp kalamadigini, ve o bos anlarda sana arkadaşlık eden kendini gerçekten sevip sevmedigini bilmek istiyorum.

Orian Mountain Dreamer

İyi oldu gelmediğin
Bu yol korkaklar için değil
Bu sulardan her baba yiğit geçemez
Bu köprüden benim diyen de geçemez
İyi oldu gelmediğin
Sen bilindik suyun sığ sularında
Açılmadan yaşarsın
Sen okyanus mavisine
Uzaklardan bakarsın
İyi oldu gelmediğin
Biz yüreyemeyeceğin kadar uzak
Düşleyemeyeceğin kadar
Renkli ve berrak bir ülkeye
Birlikte gidemezdik
Sen açık denizlerden habersiz bir balık
Yalçın tepelerden uzak bir martısın
İyi oldu gelmediğin
Alınmanı istemem
Darılman üzer beni
Sana yalan söyleyemem
Tabii ki sevdim seni
Sende sığ suları
Sende martıları
Açık denizlerden habersiz balıkları
Geçemeyeceğin köprüleri
Düşleyemeyeceğin mavileri
Sende korkaklığı sevdim
İyi oldu gelmediğin.

BENDEN GÜNLÜK İZİN İSTEMEDEN ÖNCE
AŞAĞIDAKİ YAZIYI OKUYUNUZ.

1 yılda 365 gün vardır. Günde 8 saat uyuduğumuza göre 121 günü 365'den çıkarırsak 244 gün kalır. Her gün 8 saatlik iş dışı zamanımız kalıyor. Bu da 121 gün eder. Bu da 121 gün eder. 244'den çıkarırsak 123 gün kalır.

1 yılda çalışmadığımız 52 pazar günü var. Geride 71 gün kalır. Ayrıca cumartesi öğleden sonra alışmadığımıza göre 52 yarım gün veya 26 tam gün işbaşı yapmıyorsunuz.

Demekki geride 45 gün kalıyor. Günde 1 saatlik öğle tatili 16 gün yapar. O halde 29 gün kaldı. Her 14 gün yıllık izniniz var. Geride 15 gün kalır. Kanuni yıllık bayram tatilleri olan 14 gününde çıkarırsak, geride yalnız " 1 " gün kalır.

Ve o bir günü de izin veririm Allah beni cezalandırır!..

ASAGIDAKI ADRESE GIRDIKTEN SONRA KARSINIZA CIKAN KARANLIK
ALANDA MOUSE'INIZI SAGA SOLA VE KENDI CEVRESINDE GEZDIRIN.
MUKEMMEL BIRSEY...

<http://www.bol.ucla.edu/~permadi/java/spaint/>
<http://www.bol.ucla.edu/~permadi/java/spaint/>>

JERRY

Jerry, çevresindekilerin çok sevdiği insanlardan biriydi. Keyfi her zaman yerindeydi. Her zaman söyleyecek olumlu bir şey bulurdu. Hatta bazen etrafındakileri cildirtirdi bile,
"Bu adam bu halde bile nasıl iyimser olabiliyor?" diye. Birisi nasıl olduğunu sorsa "Bomba gibiyim." Diye yanıt verirdi hep. "Bomba gibiyim..." Jerry doğal bir motivasyoncuymuş. Yanındaki insanlardan biri o gün, kötü bir günde, Jerry yanına koşar, duruma nasıl olumlu bakılacağını anlatırdı. Bu tarzı fena halde düşündürüyordu beni. Bir gün Jerry'ye gittim
"Anlayamıyorum." Dedim.

"Nasıl oluyor da, her zaman, her koşulda bu kadar olumlu bir insan olabiliyorsun? Nasıl başarıyorsun bunu?"
"Her sabah kalktığımda kendi kendime Jerry bugün iki seçimin var. Havanın ya iyi olacak ya da kötü derim. Her zaman havanın iyi olmasını seçerim. Kötü bir şey olduğunda yine iki seçimim var. Kurban olmak ya da ders almak. Ben başıma gelen kötü şeylerden ders almayı seçerim. Birisi bana bir şeyden şikayete geldiğinde, yine iki seçimim var. Şikayetini kabul etmek ya da ona hayatın olumlu yanlarını göstermek. Ben olumlu yanlarını göstermeyi seçerim.

"Yok yahu" diye dalga geçtim. "Bu kadar kolay mı?"

"Evet...Kolay..." dedi Jerry. "Hayat seçimlerden ibarettir. Her durumda bir seçim vardır. Sen her durumda nasıl davranacağını seçersin. Sen insanların senin tavrından nasıl etkileneceklerini seçersin. Sen havanın, tavrının iyi ya da kötü olmasını seçersin. Yani sen hayatını nasıl yaşayacağını seçersin." Jerry'nin sözleri beni oldukça etkiledi. Onu uzun yıllar görmedim. Ama hayatımdaki talihsiz olaylara dönmek yerine olumlu seçimler yaptığımda hep onu hatırladım. Yıllar sonra Jerry'nin başına çok talihsiz bir olay geldi. Soygun için gelen hırsızlar Jerry'yi delik desik etmişler. Ameliyatı 18 saat sürmüş, haftalarca yoğun bakımda kalmış. Taburcu edildiğinde kursunların bazıları hala vücudundaymış. Ben onu olaydan altı ay sonra gördüm.

"Nasıl?" diye sordugumda "Bomba gibi" dedi.

"Bomba gibi"

"Olay sırasında neler hissettin Jerry?" dedim.

"Yerde yatarken iki seçimim var diye düşündüm. Ya yaşamayı seçecektim ya ölümü. Ben yaşamayı seçtim."

"Korkmadın mı? Suurunu kaybetmedin mi?"

"Ambulansla gelen sağlık görevlileri harika insanlardı. Bana hep iyileşeceksin merak etme." Dediler. Ama acil servisin koridorlarında sedyemi hızla sürerken doktorların ve hemşirelerin yüzündeki ifadeyi görünce ilk defa korktum. Bu gözler bana "Bu adam olmuş" diyordu.

"Bir şeyler yapmazsam, biraz sonra ölü bir adam olacaktım."

"Ne yaptın?" diye merakla sordum.

"Kocaman bir hemşire yanıma yaklaştı ve bagirarak her hangi bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. 'Evet' diye yanıt verdim." "Var" Doktorlar ve hemşireler merakla sustular. Derin bir nefes alarak kendimi topladım ve bagırdım. "Benim kursunlara alerjim var!.." Doktor ve hemşireler gülmeye başladılar. Tekrar bagırdım.

"Ben yaşamayı seçtim. Beni bir canlı gibi ameliyat edin. Otopsi yapar gibi değil."

Jerry, sadece doktorların büyük ustalıkları sayesinde değil, kendi olumlu tavrının da büyük katkısı ile yaşadı. Yaşamı bana yeni bir ders oldu. Her gün hayatımızı dolu dolu yaşamayı seçme şansımız ve hakkımız olduğunu ondan öğrendim ve her şeyin kendi seçimlerimize bağlı olduğunu. Bu yazıyı okudunuz. Şimdi iki seçiminiz var:

1. Unutup gitmek,
2. Yazıyı dikkate alıp kesip saklamak, arkadaşlarınıza göndermek.

Francie Baltazar Schartz'ın yazısını okuduktan sonra düşündüm, iki seçimim vardı:

1. Cope atmak,
2. Birileriyle paylaşmak. Ben seçimimi yaptım. Ya siz?...

KALDIRIMLAR

Sokaktayım kimsesiz bir sokak ortasında
Yürüyorum arkama bakmadan yürüyorum
Yolumun karanlığa saplanan noktasında
Sanki beni bekleyen bir hayal görüyorum.

Kara gökler kül rengi bulutlarla kapanık
Evlerin bacasını kolluyor yıldırımlar
In cin uykuda yalnız iki yoldas uyanık
Biri benim biri de serseri kaldırımlar.

İçimde damla damla bir korku birikiyor
Saniyorum her sokak basını kesmiş devler
Üstüme camlarını hep simsiyah dikeyor
Gözüne mil çekilmiş bir ama gibi evler.

Kaldırımlar çilekes yalnızların annesi
Kaldırımlar içimde yaşamış bir insandır
Kaldırımlar duyulur ses kesilince sesi
Kaldırımlar içimde kıvrılan bir lisandır.

Bana düşmez can vermek bu yumuşak kucakta
Ben bu kaldırımların emzirdiği çocuğum
Aman sabah olmasın bu karanlık sokakta
Bu karanlık sokakta bitmesin yolculuğum.

Ben gideyim yol gitsin ben gideyim yol gitsin
İki yanımdan aksın bir sel gibi fenerler
Tak tak sesimi aç köpekler isitsin
Yolumun zafer taki gölgeden tas kemerler.

Ne sabahı göreyim ne sabah görüneyim
Gündüzler size kalsın verin karanlıkları
Islak bir yorgan gibi simsiki bürüneyim
Örtün üstüme örtün serin karanlıkları.

Uzanıverse gövdem taslara boydan boya
Alsa buz gibi taslar alnimdan bu atesi
Dalip sokaklar kadar esrarlı bir uykuya
Ölse kaldırımların kara sevdalı esi. .

Necip Fazil Kısakürek

Kaldırımlar

Sokaktayım, kimsesiz bir sokak ortasında
Yürüyorum, arkama bakmadan yürüyorum
Yolumun karanlığa karışan noktasında
Sanki beni bekleyen bir hayal görüyorum.

Kara gökler kül rengi bulutlarla kapanık;
Evlerin bacasını kolluyor yıldırımlar.
Bu gece yarısında iki yoldaş uyanık:
Biri benim, biri de serseri kaldırımlar

İçimde damla damla bir korku birikiyor;
Sanıyorum her sokak başını kesmiş devler,
Üstüme camlarını hep simsiyah dikeyor
Gözüne mil çekilmiş bir âmâ gibi evler

Kaldırımlar, çilekeş yalnızların annesi
Kaldırımlar, içimde yaşayan bir insandır.
Kaldırımlar, duyulur ses kesilince sesi,
Kaldırımlar, içimde kıvrılan bir lisandır.

Bana düşmez can vermek yumuşak bir kucakta,
Ben bu kaldırımların emzirdiği çocuğum.
Aman sabah olmasın bu karanlık sokakta,
Bu karanlık sokakta bitmesin yolculuğum

Ben gideyim yol gitsin, ben gideyim yol gitsin;
İki yanımdan aksın bir sel gibi fenerler.
Tak, tak, ayak sesimi aç köpekler işitsin;
Yolumun zafer tâkı gölgeden taş kemerler

Ne sabahı göreyim, ne sabah görüneyim
Gündüzler size kalsın verin karanlıkları
Islak bir yorgan gibi sınıksıkı bürüneyim
Örtün üstüme örtün serin karanlıkları

Uzanıverse gövdem taşlara boydan boya
Alsa buz gibi taşlar alnımdan bu ateşi
Dalıp sokaklar kadar esrarlı bir uykuya
Ölse kaldırımların kara sevdalı eşi

Necip Fazıl Kısakürek

KALIR

Hayat su misali suzulup gider
Vahsi derelerin selinde kalir
Ruyasinda gamli bulbul ah eder
Yankisi bir hayal gulunde kalir

Gunes dogar, batar; bir yildiz kayar
Ay huzne burunur karalar giyer
O gün feryadimi kainat duyar
Ruhum sonsuzlugun ilinde kalir

Gozlerim kararir biter hevesim
Yoklugun sesinde kisilir sesim
Sevginle yasayan, cosan nefesim
Siyah saclarinin telinde kalir

Gunlerce gezersin hayalim ile
Nihayet varirsin sen de menzile
Kimsenin aklina gelemse bile
Bu sevda tarihin dilinde kalir

Nurullah Genç

KAPILAR

Kapattık kapılarımızı dostlarımıza,
Mesafeler koyduk araya,
Bir merhaba demek için, girmeleri gerekti sıraya...
Bize çok ihtiyaçları olduğu an meşguldük,
Not bıraksınlardı, sonra arardık, başka zaman....
Sınavdan en iyi notu aldıklarında, gözlerindeki pırıltıyı göremedik,
Bir küçücük armağan veremedik.
Canları yandığında, bize koşamadılar nefes nefese,
Nekadar hasrettiler bir dost sese!
Görüşürüz; ya salı, ya çarşamba günü,
Diye diye kaçırdık nişanı, düğünü,
Paylaşamadık o en coşkulu anlarını, seveceğimiz yanlarını.
Hayat denen suyun akışında, birlikte çağlayamadık,
Ölümlerini bile geç duyduk da vaktinde ağlayamadık....
Bu hikaye hem acı hem uzun,
Selam vermeden geçiyoruz artık yanından komşumuzun.
Bahanelerle etrafımızı sardık
Oysa biz, birbirimiz için vardık.
Adına huzur dedik, iş dedik,
Can cana olmaktan vazgeçtik,...
Yalnızlığı seçtik.
Herkes bir yalana kandı.
Ne olursa olsun sebep, aslında Kapılar hep,
Kendi üstümüze kapandı!

Dr.Ümit Kilislioğlu'nun KAPILAR adlı şiir kitabından

Karamsar olmak zor değil,
zor olan çılgın bir fırtınadan
sonra gökkuşadı gibi gülümseyebilmektir...
Kucaklamaya kollarının yetmeyeceği bir ağaç,
bir tohumla baslar.
En uzun yolculuklar ise, bir adımla baslar.
Gerçek sevgiler ise bir tebessümle baslar...
Annem her fırsatta çocuklarına güneşe doğru
zıplamalarını öğütlerdi.
güneşe ulaşamazdık ama hiç olmazsa
ayaklarımız yerden kesilirdi.

Z.N. Hurston

Sağlık ve sevgiyle kalın.

Karar vermenin bilgeligi..

Öykümüz ünlü Çin düşünürü Lao Tzu'nun zamanında geçer.. Lao Tzu bu öyküyü çok sever, sık sık anlatırmış hatta..

Efendim köyde bir yaşlı adam varmış.. Çok fakir.. Ama kral bile onu kıskanırmış.. Öyle dillere destan bir beyaz atı varmış ki.. Kral at için ihtiyara nerdeyse hazinesinin tamamını teklif etmiş ama adam satmaya yanaşmamış..

"Bu at, bir at değil benim için.. Bir dost.. İnsan dostunu satar mı" dermiş hep..

Bir sabah kalkmışlar ki, at yok..

Köylü ihtiyarın başına toplanmış..

"Seni ihtiyar bunak.. Bu atı sana bırakmayacakları, çalacakları belliydi. Krala satsaydın, ömrünün sonuna kadar beyler gibi yaşardın. Şimdi ne paran var, ne de atın" demişler..

İhtiyar "Karar vermek için acele etmeyin" demiş.. Sadece 'At kayıp' deyin. Çünkü gerçek bu.. Ondan ötesi sizin yorumunuz ve verdiğiniz karar. Atımın kaybolması, bir talihsizlik mi, yoksa bir şans mı, bunu henüz bilmiyoruz. Çünkü bu olay henüz bir başlangıç. Arkasının nasıl geleceğini kimse bilemez.."

Köylüler ihtiyar bunağa kahkahalarla gülmüşler.

Ama aradan 15 gün geçmeden, at bir gece ansızın dönmüş.. Meğer çalınmamış, dağlara gitmiş kendi kendine.. Dönerken de, vadideki 12 vahşi atı peşine takıp getirmiş.

Köylüler, ihtiyar adamın etrafına toplanıp özür dilemişler..

"Babalık" demişler.. "Sen haklı çıktın.. Atının kaybolması bir talihsizlik değil adeta bir devlet kuşu oldu senin için.. Şimdi bir at sürün var.."

"Karar vermek için gene acele ediyorsunuz" demiş ihtiyar.. Sadece atın geri döndüğünü söyleyin. Bilinen gerçek sadece bu. Ondan ötesinin ne getireceğini henüz bilmiyoruz. Bu daha başlangıç.. Birinci cümlemin birinci kelimesini okur okumaz kitap hakkında nasıl fikir yürütebilirsiniz?.."

Köylüler bu defa ihtiyarla dalga geçmemişler açıktan ama, içlerinden "Bu herif sahiden gerzek" diye geçirmişler..

Bir hafta geçmeden, vahşi atları terbiye etmeye çalışan ihtiyarın tek oğlu attan düşmüş ve ayağını kırmış. Evin geçimini temin eden oğul şimdi uzun zaman yatakta kalacakmış.

Köylüler gene gelmişler ihtiyara..

"Bir kez daha haklı çıktın" demişler. "Bu atlar yüzünden tek oğlun bacağını uzun süre kullanamayacak.

Oysa sana bakacak başkası da yok.. Şimdi eskisinden daha fakir, daha zavallı olacaksın" demişler..

İhtiyar "Siz erken karar verme hastalığına tutulmuşsunuz" diye cevap vermiş. "O kadar acele etmeyin.

Oğlum bacağını kırdı. Gerçek bu.. Ötesi sizin verdiğiniz karar.. Ama acaba ne kadar doğru.. Hayat böyle küçük parçalar halinde gelir ve ondan sonra neler olacağı size asla bildirilmez.."

Birkaç hafta sonra, düşmanlar kat kat büyük bir ordu ile saldırmış. Kral son bir ümitle eli silah tutan bütün gençleri askere çağırılmış. Köye gelen görevliler, ihtiyarın kırık bacaklı oğlu dışında bütün gençleri askere almışlar. Köyü matem sarmış. Çünkü savaşın kazanılmasına imkan yokmuş, giden gençlerin ya öleceğini ya esir düşüp köle diye satılacağını herkes biliyormuş.

Köylüler, gene ihtiyara gelmişler..

"Gene haklı olduğun kanıtlandı" demişler. "Oğlunun bacağı kırık, ama hiç değilse yanında. Oysa bizimkiler belki asla köye dönemeyecekler. Oğlunun bacağının kırılması, talihsizlik değil, şansmış meğer.."

"Siz erken karar vermeye devam edin" demiş, ihtiyar.. Oysa ne olacağını kimseler bilemez. Bilinen bir tek gerçek var. Benim oğlum yanımda, sizinkiler askerde.. Ama bunların hangisinin talih, hangisinin şanssızlık olduğunu sadece Allah biliyor."

Lao Tzu, öyküsünü şu nasihatla tamamlarmış, etrafına anlattığında:

"Acele karar vermeyin. O zaman sizin de herkesten farkınız kalmaz. Hayatın küçük bir parçasına bakıp tamamı hakkında karar vermekten kaçının. Karar aklın durması halidir. Karar verdiniz mi, akıl düşünmeyi, dolayısı ile gelişmeyi durdurur. Buna rağmen akıl insanı daima karara zorlar. Çünkü gelişme halinde olmak tehlikelidir ve insanı huzursuz yapar. Oysa gezi asla sona ermez. Bir yol biterken yenisi başlar. Bir kapı kapanırken, başkası açılır. Bir hedefe ulaşırsınız ve daha yüksek bir hedefin hemen oracıkta olduğunu görürsünüz."

KARANLIK AYDINLIKTAN, YALAN DOĞRUDAN KAÇAR.
GÜNEŞ YALNIZ DA OLSA ETRAFA IŞIK SAÇAR,
ÜZÜLME, DOĞRULARIN KADERİDİR YALNIZLIK
KARGALAR SÜRÜ İLE KARTALLAR YALNIZ UÇAR....

ZOR SORU

Delikanli kizi cok seviyordu.Evleneceklerdi.Ama sorunlari birden artmistti..Iste ve evde..Asabilesmis sevgilisini uzer olmustu. Hatta aglatmistti bir keresinde.. Bir gun...Mutlu bir gun..Birbirlerine sarilmisken, delikanli sordu: "Bana neden katlaniyorsun?..Ama hemen cevap verme..Iyi dusun!..Ben ayni soruyu senin icin kendime sordum ve cevabi buldum. Bakalim sen ne cevap bulacaksin?" Kiz dusundu ve yanit verdi: "Seni sevdigim icin" Delikanlinin surati asilir gibi oldu. Kiz beklenen yaniti vermedigini hissetti. Bakalim dogru cevap neydi?.. O da sordu: "Peki sen bana neden katlaniyorsun?.. "Delikanli simsiki sarildi kiza... "Ben sana katlanmiyorum ki!!!.."

ana..sevecen,
baba..gülecen..
eylem..müstehcen!
dogum..bunlardan sonra..

saglik..gerek.
huzur..erek.
sevgi..dilek!
para..bunlardan sonra!

bilgi..olmazsa olmaz.
kültür..eski beste..ince saz!
egitim..önce naz,sonra niyaz..
mevki..bunlardan sonra!

flört..davet!
tutku..esaret..
ask..evet..evet..evet!
evlilik..bunlardan sonra!.

haylazlik..üzmeden..
çapkinlik..azmadan..
sarhosluk..sizmadan..
kumar..bunlardan sonra!.

es..elma'yi yedirir!
is..çarklari döndürür..
çocuk..nesli sürdürür..
aile..bunlardan sonra!.

zeka..beyinde bir dans..
yetenek..dogusta avans!
akil..kazanilir sans!
basari..bunlardan sonra!.

sabir..kilit tasi..
ölçü..aklin yoldasi..
hosgörü..bakmaz sasi!
olgunluk..bunlardan sonra..

nezaket..inceldikçe..
tevazu..öğrendikçe..
adalet..güçlendikçe..
insanlik..bunlardan sonra!.

meslek..öğrenilmeli..
karar..irdelenmeli..
azim..sürdürülmeli..
ümit..bunlardan sonra!.

inatçı..yasanilmaz..
cahil..konusulmaz..
yobaz..tartisilmaz..
kötü..bunlardan sonra!.

hirs..gözleri karartir..
nefret..ömrü kisaltir..
kiskancilik..akli azaltir..
ölüm..bunlardan sonra!..
Kaynak bilinmiyor

Bir kac yil once, Seattle Ozel Olimpiyatlarinda, tumu fiziksel ve zihinsel ozurlu olan dokuz yarismaci, 100 metre kosusu icin baslama cizgisinde toplandilar. Baslama isareti verilince, hepsi birlikte basladilar, bir hamlede baslamadilar belki ama yarisi bitirmek ve kazanmak icin istekliydiler.

Yarisa baslar baslamaz iclerinden genc bir delikanli tokezleyip yere dustu ve aglamaya basladi. Diger sekiz kisi oglanin aglamasini duydular. Yavasladilar ve geriye baktilar. Sonra hepsi yonlerini degistirdiler ve geriye donduler ve oglanin yanina geldiler. Iclerinden Down Sendrom' lu bir kiz egilip oglani optu ve "Bu onun daha iyi olmasini saglar" dedi. Sonra dokuzu birden kolkola girdiler ve bitis cizgisine dogru hep birlikte yuruduler.

Stadyumdaki herkes ayaga kalkip dakikalarca onlari alkisladi. Orada bulunan insanlar hala bu oykeyu anlatiyorlar. Neden? Cunku su tek seyi derinden bilmekteyiz :

Bu hayatta onemli olan sey, kendimiz icin kazanmaktan cok daha ötede olan bir seydir. Bu hayatta önemli olan, yavaslamak ve rotanizi degistirmek anlamina gelse bile digerlerinin de kazanmasi icin yardim etmektir.

Kazlar:

Göç eden yaban kazlarını havada süzülürken hiç izlediniz mi? Eger izlediyseniz "V" şeklinde bir formasyonla uçtuklarını görmüşsünüzdür...

Bilim adamları kazların neden bu şekilde uçtuklarını araştırmışlar. Ve sonuçta kazların hiç de "kaz kafalı" olmadıkları ortaya çıkmış. Hatta kazların yaşamında bizlerin de ders alacağı noktalar var...

* "V" şeklinde uçulduğunda, uçan her kus, kanat çarptığında arkasındaki kus için, onu kaldıran bir hava akımı yaratıyormuş. Böylece "V" şeklinde bir formasyonda uçan kaz grubu, birbirlerinin kanat çirpişleri sonucu ortaya çıkan hava akımını kullanarak uçuş menzillerini % 70 oranında uzatıyorlarmış. Yani tek basına gidebilecekleri maksimum yolu grup halinde neredeyse ikiye katlıyorlarmış.

Bize çıkan ders: Belli bir hedefi olan ve buna ulaşmak için biraraya gelen insanlar, hedeflerine daha kolay ve çabuk erisirler.

* Bir kaz, "V" grubundan çıktığı anda uçmakta güçlük çekiyor. Çünkü diğer kusların yarattığı hava akımının dışında kalmış oluyor. Bunun sonucunda, genellikle gruba geri dönüyor ve yoluna bu şekilde devam ediyor.

Bize çıkan ders: Eger kafamız bir kaz kadar çalışıyorsa; bizimle aynı yöne gidenlerle bilgi alışverişini ve işbirliğini sürekli kılabiliriz.

* "V" grubunun başında giden kaz hiçbir hava akımından yararlanamıyor. Bu yüzden diğerlerine oranla daha çabuk yoruluyor. Bu durumda en arkaya geçiyor ve bu defa hemen arkasındaki kaz lider konumuna geçiyor. Bu değişim sürekli yapılıyor; böylece her kaz grubun her noktasında yer almış oluyor.

Bize çıkan ders: Yaptığınız her işi, yeri ve zamanı geldiğinde baskasına bırakmak gerekiyor. Bu sizin için de iyi, diğerleri için de...

* Uçuş hızı yavaşladığında gerideki kuslar, daha hızlı gitmek üzere

öndekileri bagirarak uyariyorlar.

Bize çıkan ders: ilerlemek ve yol almak için bazen
baskalarının
uyarilarına
gereksinim duyarız. Bundan alınmamalıyız; tam
aksine, böyle uyarıları
sevinç
ve takdirle karsılamalıyız.

* Gruptaki bir kus hastalanırsa ya da bir avcı
tarafından vurulup
uçamayacak
duruma gelirse; düşen kusa yardım etmek üzere
gruptan iki kaz ayrılıyor ve
korumak üzere hasta / yaralı kazın yanına gidiyor.
Tekrar uçabilene (ya da
eger ölürse, ölümüne kadar) onunla beraber
kalıyorlar; yaralı kusu asla
terketmiyorlar. Daha sonra kendilerine baska bir
Hiçbir kaz grubu, kendilerine bu şekilde katılmak
isteyen kazları
reddetmiyor...

Bize çıkan ders: Adam olmak sadece insanlara özgü değil....

Dün sabaha karşı kendimle konuştum
Ben hep kendime çıkan bir yokuştum
Yokuşun başında bir düşman vardı
Onu vurmaya gittim kendimle vuruştum

Özdemir Asaf

Seni sevdim diye deli dediler
Aldırmadım seni sevdiğim için
Bırakırda bir gün gider dediler
Kırdım dostlarımı hep senin için.

İkimizde şimdi ayrı yollarda
Kalbimiz bir olsun, beraber dursun
Evleniriz belki öbür dünyada
Ölelim sevgilim dostlar sağolsun....

KIYMET BİLMEK

*"Bir padisah acemi bir köle ile gemiye binmişti. Köle hiç deniz görmemiş, geminin mihnetini tatmamıştı. Aqlamaya, inlemeye başladı. Tir tir titriyordu. Avutmak için çok uğraştılar, ama bir türlü sakinleşmedi.

*Padisahin keyfi kaçtı. Herkes aciz bir vaziyetteyken gemide bulunan yasli bir adam padisahin huzuruna çıktı, 'Müsaade buyurursanız ben onu sustururum' dedi. Padisah da 'Lütfetmiş olursunuz' dedi.

*Yasli adam emretti, köleyi denize attılar. Köle birkaç kere suya battı çıktı. Sonra saçından yakaladılar, gemiden tarafa çektiler. Köle gemiye yaklasınca iki eliyle dümene asıldı, oradan gemiye çıktı, bir kösedeyken oturmaya başladı.

*Yasli adamin yaptığı iş padisahi hayrete düşürdü, 'Bu işte hikmet nedir' diye sordu.

*Yasli adam cevap verdi: 'Köle evvelce suya batmayı tatmamıştı. Gemideki selâmetin kıymetini bilmiyordu. İşte huzur ve saadet de böyledir, bir felâkete duçar olmayan kimse, huzurun kıymetini bilemez."

KIYMETLER

Kimse bu Dünyadan canlı olarak ayrılmaz. Bu nedenle önümüzdeki günler için çok lüzumlu olduğuna İnandığımız kıymetler kavramını kafamıza yerleştirelim. Evvela kendimizi koruyalım, Sağlık herkesin en büyük servetidir. Onsuz mutluluk hemen hemen imkansızdır. Güler yüzlü ve yardımcı olalım. Mukabelesini insanların nezaket ve şefkatinde buluruz. Hiddetli ve aşındırıcı kimselerden uzak duralım. Onlar ekseriya kincidirler. Müfrit ve mutaasip kimselerden uzak duralım. Onlar ekseriya şakadan anlamazlar. Konuşmaktan ziyade dinlemeye yönelelim. Kimse konuşmakla birşey öğrenmez. Nasihat vermekte ihtiyatlı olalım Akıllıların buna ihtiyacı yoktur, Aptallar da zaten dinlemez. Gençlerle müşfik yaşlılarla merhametli çalışanlarla sempatik, zayıf ve hataya düşmüşlerle müsamahalı olalım, Hayatımız boyunca biz de bunlardan biri olabiliriz. Parayı başarı ile bir tutmayalım. İnsan olarak feci başarısızlığa uğramış bir çok başarılı para yapanlar olmuştur. Başarıda en önemli şey insanın ona nasıl ulaştığı ve onu nasıl yaşadığıdır. Bugün sevmediğimiz birini yarın sevmeye yönelelim. Sevgi hayatın en zenginleştirici katkısıdır, Kendimiz içinde.

Daha tanisamadiginiz ama hasta oldugunuz, yada yeni gördüğünüz bir kiza nasıl yanasabileceginizi anlatıyorum!
İlk görüşte aska inanir misin ? Yoksa dışarı çıkıp tekrar mı gireyim?
" Affedersiniz! Biz küçükken farklı okullarda okumamis miydik?"
Sirtına dokunup: "Aman allahım gerçekten omuz kemikleri!! Ben bunları kanat sanmistim!"
Cukulatadan bebeklerimiz bir düğün pastasının üstünde sence de güzel görünür mü ?"
Saati sorun."9'u 5 mi geciyor? Bugün pazartesi 3.10. 2000 9.05..Sizinle tanistigimin günü ve zamanı aklımda tutmam gerekli de!"
Oturdunuz, konustunuz ve kalktı gidiyor.. Birsey unutmadin mi?" "Neyi?" "Beni.!"
" Bu şehirde yabancıyım . Bana evinin yolunu tarif edebilir misin?" "
Baban uzaylı mıydı? Senin gibi birsey yeryüzünde yok çünkü!"
Telefon numaramı unutmusum, seninkini ödünç alabilir miyim?
"Merhaba! Bay Watch'un son bölümünde harika oynadin, bir imza alabilir miyim?"
Erkek "Sesi sen de duydun mu?" " Ne sesi? Ben birsey duymadım!" " Kalbim kırıldı "
"Baban hirsiz miydi?" "Hayir ! Ne Alaka?!?" Gözlerinin yerine konulan elmasları kim, nereden aldı o zaman?"
"Bana yolu tarif edebilir misiniz?" Kız: Ne yolu? Nereye?" Kalbine"
"Beni bir cimcikler misin" Kız:" Neden?" Bu güzellik gerçek olamaz! Rüya görüyorum sanırım"
"Annenle baban zamanında karşılaşmasaydı, yeryüzündeki en mutsuz insan ben olurum!"
Siz Aktuel'in kapagındaki kız değil misiniz?"
Umarım suni solunumdan anlıyordur..Solugum kesildi seni görünce!"
Tanistigimize sevindim. Ben (Adiniz) sen: - Muhtesem" Ortama göre .."
Bu barın (restoranın) en güzel kızı olmak nasıl bir duygu?"
"Benim dördüncü kız arkadaşına çok benziyorsun." Kac tane kız arkadaşın oldu senin?" "ÜÇ"

Aşağıdaki metin, Kızılderili reisi Seattle'ın 1854 yılında kendisinden toprak satın almak isteyen ABD cumhurbaşkanına yazdığı mektuptan bir parçadır.

Beyaz saraydaki Büyük Beyaz Reis !

Gökyüzünü, toprağın sıcaklığını nasıl satın alabilirsiniz ya da satabilirsiniz? Bunu anlamak, bizler için çok güç. Bu toprakların her parçası halkım için kutsaldır. Çam ağaçlarının pırıldayan iğneleri, vızıldayan böcekler, ak kumsallı kıyıları, karanlık ormanlar ve sabahları çayırıları örten buğu, halkının anılarının ve geçirdiği yüzlerce yıllık deneylerinin bir parçasıdır. Ormanların, ağaçların damarlarında dolaşan su, atalarımın anılarını taşır. Biz buna inanırız. Beyazlar için durum böyle değildir. Bir beyaz ölüp, yıldızlar evrenine göçtüğü zaman, doğduğu toprakları unuttur. Bizim ölümlerimizse, doğduğu toprakları unutmaz. Çünkü Kızılderili, gerçek anasının toprak olduğunu bilir.

Washington'daki Büyük Beyaz Reis bizden toprak almak istediğini yazıyor. Bu bizim için çok büyük bir özveri olur. Büyük Beyaz

Reis, bize, rahat yaşayacağımız bir yerin ayrılacağını, bize babalık edeceğini, biz Kızılderililerinse, O'nun çocukları olacağımızı söylüyor. Bu önerinizi düşüneceğiz ama ; yine de önerinizi kabul etmemizin kolay olmayacağını itiraf etmek zorundayım.

Çünkü, topraklar bizler için kutsaldır. Derelerin ve ırmakların suyu, bizim için, yalnızca akıp giden su değildir ; atalarımızın

kanıdır aynı zamanda. Bu toprakları size satarsak ; bu suların ve toprakların kutsal olduğunu çocuklarımıza öğretmeniz gerekecek.

Biz, dereleri ve ırmakları, kardeşimiz gibi severiz. Siz de aynı sevgiyi gösterebilecekmişiniz kardeşlerimize ?

Biliyorum ; beyazlar bizim gibi düşünmezler. Beyazlar için bir parça toprağın, ötekinden ayrımı yoktur. Beyaz adam, topraktan almak

istediğini almaya bakar ve sonra yoluna devam eder. Çünkü toprak, beyaz adamın dostu değil, düşmanıdır. Beyaz adam topraktan,

istediğini alınca, başka serüvenlere atılır. Beyaz adam, anası olan toprağa, ve kardeşi olan gökyüzüne, alınıp satılacak işlenecek,

yağmalanacak birşey gözüyle bakar. onun bu ihtirasıdır ki; toprakları çölleştirecek ve herşeyi yiyip bitirecektir.

Beyaz adamın kurduğu kentleri de anlayamayız biz Kızılderililer. Bu kentlerde huzur ve barış yoktur. Beyaz adamın kurduğu

kentlerde bir çiçeğin taç yapraklarının açarken çıkardığı sesler, bir kelebeğin uçarken çıkardığı kanat sesleri duyulmaz. Belki

vahşi olduğum için anlayamıyorum ; ben ve halkım için önemli olan şeyler oldukça başka. İnsan ; bir su birikintisinin çevresinde

toplanmış kurbağaların, ağaçlardaki kuşların ve doğanın seslerini duymadıkça, yaşamın ne anlamı, ne değeri olur ?

Biz Kızılderiliyiz ve anlamıyoruz. Biz Kızılderililer, bir su birikintisinin yüzünü yalayan rüzgarın sesini ve kokusunu severiz.

Çam ormanlarının kokusunu taşıyan ve yağmurlarla yıkanıp gelmiş meltemleri severiz. Hava önemlidir bizler için. Ağaçlar,

hayvanlar ve insanlar aynı havayı solur. Beyaz adam için, bunun da önemi yoktur.

Ancak size bu toprakları satacak olursak ; havanın temizliğine önem vermeyi de öğrenmeniz gerekecek.

Çocuklarınıza havanın

kutsal bir şey olduğunu, havanın temizliğine önem vermek gerektiğini öğretmelisiniz. Hem nasıl kutsal olmasının hava ?

Atalarımız doğdukları gün ilk soluklarını ; ölümlerinde de son soluklarını bu havayla solumuşlardır.

Toprak satmamız için yaptığınız öneriyi inceleyeceğim. Eğer önerinizi kabul edecek olursak ; bizim de bir koşulumuz olacak. Beyaz

adam bu topraklar üstünde yaşayan tüm canlılara saygı gösterecektir. Ben bir vahşiyim ve başka düşünemiyorum....

Yaylalarda cesetleri kokan binlerce buffalo gördüm. Beyaz adam trenle geçerken vurup vurup öldürüyordu.

Dumanlar püskürten

demir atın bir buffalodan daha değerli olduğuna aklım ermiyor. Biz Kızılderililer, yalnızca yaşayabilmek için öldürürüz hayvanları...

Tüm hayvanları öldürecek olursanız, nasıl yaşayabilirsiniz ? Canlıların yok edildiği bir dünyada, insan ruhu, yalnızlık duygusundan

ölür gibi geliyor bize. Unutmayın ; bugün canlıların başına gelen, yarın insanın başına gelecektir. Çünkü, bunlar arasında bir bağ

vardır.

Ŗu gerçeği iyi biliyorum: Toprak insana değil, insan toprağa aittir. Ve bu dünyadaki her Ŗey ; bir ailenin bireylerini birbirine bağlayan kan gibi ortaktır ve birbirine bağlıdır. Bu nedenle de ; dünyanın başına gelen her felaket, insanoğlunun da başına gelmiş demektir.

Bildiğimiz bir gerçek daha var : Sizin Tanrınız, bizimkinden başka bir Tanrı değil. Aynı Tanrı'nın yaratıklarıyız.

Beyaz adam, bir

gün belki bu gerçeği anlayacak ve kardeş olduğumuzun ayırımına varacaktır. Siz, Tanrımızın başka olduğunu düşünmekte

 zg rs n z.

Ama Tanrı, hepimizi yaratan tanrı için, Kızılderili ile Beyazın arasında fark yoktur. Ve Kızılderililer gibi Tanrı da, toprağa değer

verir.

Toprağa saygısızlık, Tanrı'nın kendine saygısızlıktır.

Beyaz adamı bu topraklara getiren ve ona, Kızılderiliyi boyunduruk altına alma gücü veren Tanrı'nın kaderini anlamıyorum. Tıpkı

buffaloların öldürülüşünü, ormanların yakılışını, toprağın kirletilişini anlamadığım gibi...

Bir gün bakacaksınız ; gökteki kartallar, dağları örten ormanlar yok olmuş ; yaban atları evcilleştirilmiş ve her yer, insanoğlunun

kokusuyla dolmuş. İşte o gün, insanoğlu için, yaşamın sonu ve varlığını sürdürebilme savaşının başlangıcı gelip çatmış olacak.....

KIZIMA

Dünyada aşk denilen varlık da yalan,
İnanma, aldanma, kapılma kızım,
Hıçkırır ağlarlar, inanma yalan,
Erkekler yılandır, sokarlar kızım.

Ölürüm ben seni unutmam derler,
Sen ona aldanma kapılma kızım.
Gelirler önünde secde ederler,
Arkandan lanetler ederler kızım.

Şimdi bir çiçeksin göğse takılır,
Solunca kaldırır atarlar kızım.
Aşktan sonra hayalin yıkılır
Baharda saçların akarır kızım.

F.N.Çamlıbel

'Kizlarima Mektuplar-Yasamdan Satirbaslari'

'Sevgili Kizlarim,
Kelebek gibi olmak derken, doganin butun guzelliklerini ve zarafetini kendinde toplamis, ama karsisindakine hicbir yuk getirmeyen bir insani ya da bir iliskiye kast ediyorum.
Kelebek gibi bir insan sadece verir, karsilik beklemez.
Kelebek gibi bir insan sadece sever, karsilik beklemez.
Kelebek gibi bir insan, severken acitmaz, verirken borcluluk duygusu yaratmaz.
Verirken ve severken guzel ve zarif, karsilik beklemedigi ve hicbir sey istemedigi icin de agirliksizdir.
Guclu insan, cercevesinde kelebek gibi insanların ya da kelebek gibi iliskilerin olabilecegini bilerek ve bekleyerek ama ayni zamanda tum olumsuzluklari buyuk bir gercekcilikle gozlemleyip gogusleyerek,yasamini kendi ilkeleri cercevesinde yurutebilen insandir.
Kelebek gibi bir insani tanimanin ve onu yasamanin, ya da kelebek gibi bir iliskiye sahip olmanin sirri, ancak guclu olabilmekten geciyor.
Cunku kelebekler yalniz hem durust ve namuslu, hem de bu toplumda durust ve namuslu kalabilecek kadar akilli ve guclu olan insanlara konar.
Onu urkutmeden o guzellige sahip olabilir misiniz ?
Kelebek insanlar ve iliskiler, genellikle kendi iradeleriyle gelir ve yine kendi iradeleriyle ucup gider.
Unutmayin, kelebegi kelebek yapan, guzelligi ve hafifligi yaninda,vazgecilmez ozgurlugudur.
Onu hapsetmeye calistiginizda mutlaka yitirirsiniz...'
(yazari bilinmiyor)

Korkuyor!..

İnsanların çoğu kaybetmekten korktuğu için, sevmekten korkuyor.

Sevmekten korkuyor, kendisini sevmeye layık görmediği için.

Düşünmekten korkuyor, sorumluluk getireceği için.

Konuşmaktan korkuyor, eleştirilmekten korktuğu için.

Duygularını ifade etmekten korkuyor, reddedilmekten korktuğu için.

Yaşlanmaktan korkuyor, gençliğinin kıymetini bilmediği için.

Unutulmaktan korkuyor, dünyaya iyi bir şey vermediği için

Ve ölmekten korkuyor aslında yaşamayı bilmediği için

W. Shakespeare

Korkuyorum .
Yagmuru seviyorum diyorsun,
yagmur yaginca semsiyeni açıyorsun...
Günesi seviyorum diyorsun,
günes açınca gölgeye kaçıyorsun...
Rüzgari seviyorum diyorsun,
rüzgar çikinca pencereni kapatıyorsun...
Iste,bunun için korkuyorum;
Beni de sevdiğini söylüyorsun... .
William Shakespeare

KOZA VE KELEBEK

Bir gün, bir kozada küçük bir delik açıldı ve bir adam bedenini bu küçük delikten çıkarmaya çalışan kelebegi saatlerce seyretti. Sonra, kelebek sanki daha fazla ilerlemek istemiyormuş gibi durdu. Sanki, ilerleyebileceği kadar ilerlemisti ve artık daha fazla ilerleyemiyordu.

Ve adam, kelebeğe yardım etmeye karar verdi. Eline bir makas aldı ve kozayı keserek deliği büyüttü.

Kelebek kolayca disarı çıktı. Fakat bedeni kocaman ve kanatları kuru ve burusuktu.

Adam, kelebegi izlemeye devam etti, çünkü zamanla kanatlarının büyüyüp bedenini taşıyabilecek kadar genişleyebileceğini umut ediyordu.

Fakat bu olmadı!

Gerçekte, kelebek ömrünün geri kalanını o kocaman bedeni ve kuru, burusuk kanatları ile etrafta sürünerek geçirdi. Uçmayı hiç basaramadı.

Adamın bu aceleci iyiliği içinde anlayamadığı, bu kısıtlayıcı kozanın ve kelebegin o küçük delikten disarı çıkmak için verdiği mücadelenin, kelebek için gerekli olduğuydu, çünkü bu, Tanrı'nın, yaşam sıvısının kelebegin bedeninden kanatlarına doğru akmasını sağlamak için bulduğu yoldu, böylece kelebek kozadan kurtulduğu anda uçmaya hazır olabilecekti.

Bazen mücadeleler, hayatımızda tam olarak gerek duyduğumuz şeylerdir. Eger Tanrı, hayatımıza hiçbir engelle karşılaşmadan devam etmemize izin verseydi sakat kalırdık. Şimdi ve daha sonra olabileceğimiz kadar güçlü olmazdık.

Asla uçamazdık.

Güç istedim...

Ve Tanrı, beni güçlü yapmak için karsıma Zorluklar çıkardı.

Bilgelik istedim...

Ve Tanrı bana çözmek için Sorunlar verdi.

Zenginlik istedim...

Ve Tanrı çalışmak için bana Beyin ve güçlü kaslar verdi.

Cesaret istedim...

Ve Tanrı üstesinden gelmem için bana Tehlike verdi.

Sevgi istedim...

Ve Tanrı yardım etmem için Sorunlu insanlar verdi.

İyilik istedim...

Ve Tanrı bana fırsatlar verdi.

İstedigim hiçbir şeyi elde etmedim İhtiyacım olan herseyi elde ettim.

koza ve kelebek

Bir gün, bir kozada küçük bir delik açıldı ve bir adam bedenini bu küçük delikten çıkarmaya çalışan kelebegi saatlerce seyretti. Sonra, kelebek sanki daha fazla ilerlemek istemiyormuş gibi durdu. Sanki, ilerleyebileceği kadar ilerlemisti ve artık daha fazla ilerleyemiyordu.

Ve adam, kelebeğe yardım etmeye karar verdi. Eline bir makas aldı ve kozayı keserek deliği büyüttü.

Kelebek kolayca disarı çıktı. Fakat bedeni kocaman ve kanatları kuru ve burusuktu.

Adam, kelebegi izlemeye devam etti, çünkü zamanla kanatlarının büyüyüp bedenini taşıyabilecek kadar genişleyebileceğini umut ediyordu.

Fakat bu olmadı!

Gerçekte, kelebek ömrünün geri kalanini o kocaman bedeni ve kuru, burusuk kanatları ile etrafta sürünerek geçirdi. Uçmayı hiç basaramadı.

Adamin bu aceleci iyiliği içinde anlayamadığı, bu kısıtlayıcı kozanın ve kelebegin o küçük delikten dışarı çıkmak için verdiği mücadelenin, kelebek için gerekli olduğuydu, çünkü bu, Tanrı'nın, yaşam sivisinin kelebegin bedeninden kanatlarına doğru akmasını sağlamak için bulduğu yoldu, böylece kelebek kozadan kurtulduğu anda uçmaya hazır olabilecekti.

Bazen mücadeleler, hayatımızda tam olarak gerek duyduğumuz şeylerdir. Eger Tanrı, hayatımıza hiçbir engelle karşılaşmadan devam etmemize izin verseydi sakat kalırdık. Şimdi ve daha sonra olabileceğimiz kadar güçlü olmazdık.

Asla uçamazdık.

Güç istedim...

Ve Tanrı, beni güçlü yapmak için karşıma Zorluklar çıkardı.

Bilgelik istedim...

Ve Tanrı bana çözmek için Sorunlar verdi.

Zenginlik istedim...

Ve Tanrı çalışmak için bana Beyin ve güçlü kaslar verdi.

Cesaret istedim...

Ve Tanrı üstesinden gelmem için bana Tehlike verdi.

Sevgi istedim...

Ve Tanrı yardım etmem için Sorunlu insanlar verdi.

İyilik istedim...

Ve Tanrı bana fırsatlar verdi.

İstedigim hiçbir şeyi elde etmedim İhtiyacım olan herseyi elde ettim.

KÖTÜ BİR HABER VERMENİN EN AKILLICA YOLU NEDİR

Istanbul'da üniversitede okuyan genç kız Ankara'daki babasına telefon etmiş: -"Baba, meraba. Ben Lale...." - "Ooooo. Güzel kızım benim. N'abersin bakalım?..." -"Hiç sorma babacığım. Hiç keyfim yok valla..." -"Hayirdir? Bi sorun mu var?... Kız aklamaya baslar; babası ise üzüntü ve meraktan kafayı yemektedir: -"N'ooldu kızım? Anlatsana..." -"Murat evi terketti. Bosanmak istiyormus..." -"Ne evi lan? Ne bosanması? Sen ne zaman evlendin de bosaniyorsun?..." -"Hani senin hiç hoslanmadığın esrarkes çocuk vardı ya. Ben onunla evlendim." -"İyi halt ettin, zilli. Neyse, artık yapacak bi şey yok. Versin mahkemeye, hemen bosanın..." -"Bosanalım ama benden 10 milyar istiyor. Eger vermezsem, iyi zamanlarımızda çektiği çıplak fotoğraflarımı İnternette herkese yollayacakmış...." - "Püüh. Rezil... Çıplak fotoğraf çektirdin, öyle mi?" -"Ama babacığım. O benim kocamdı. Ne biliyim böyle bir pustluk yapacağını." -"Peki. Olan olmuş artık. Yarın havale ederim parayı...Öğleden sonra Bankaya gidip çekersin; sonra da alıp yakarsın o kahrolası fotoğrafları..." -"Sagol baba. Eeee. Sey...Bi de kürtaj için 2 milyara ihtiyacım var..." Adam artık iyice fenalasır. Boguk bir sesle konuşur: -"Kürtaj mı? Bi de hamile mi kaldın o çocuktan sen?..." - "Aslında ondan değil... Zenci bi çocuk vardı...Zaten o yüzden ayrılıyorz ya...." Adam bayılmak üzeredir. Nabzi yükselir, tansiyonu düşer, artık inleyerek konuşmaktadır: -" Biz seni oraya okumaya yollamistik. Sen ne haltlar çevirmişsin. Allahım. Nedir bu basımıza gelenler...Okulu bititir bitirmez Ankara'ya dönüyorsun, yoksa kırım bacıklarını..." -"İstersen hemen dönebilirim babacığım. Ben geçen yıl okuldan atıldım çünkü..." Adam masanın üzerindeki soguk su dolu sürahiyi basından aşağıya devirir ve ancak bu şekilde konuşmasını sürdürebilir: -"Okuldan mi atıldın? Hani birlikte avukatlık yapacaktık, zilli?...Eh ulan? Sen hele bi gel buraya. Ben sana yapacağımı bilirim. Evden disariya adım attırmiycam sana. İlk isteyenle de evlendiricem...." -"O is zor be baba. Biliyorsun, moda oldu, artık evlenmeden önce esler birbirlerinden saglik raporu istiyorlar... Pek iyi bi rapor sunacağımı zannetmiyorum ben..." -"Allahım, çildiracağım... Bir de cinsel hastalıklar haaa.....Kesin o zencidendir..." -"Çok pis arkadaşları vardı. Bilmem artık hangisinden kapmışımdır..." Güm diye bir ses duyulur. Adam kısa bir süre için kendinden geçmiştir; ancak hemen kendisini toparlayıp tekrar telefonu alır. -"Hemen bu aksam dayını yolluyorum oraya. Seni alıp gelecek. Adresini ver bakıyım..." -" Mahmutpasa Karakolu'ndayım... Gelirken kefalet için de biraz para getirsin yanında..." -"Karakol mu?...Bi de karakola mi düştün laayyyynn? Ne yaptın?...." -"Dün kafam çok bozuktı, çok içmişim. Araba kiralayıp dolasmaya çıktım. O kafayla Arnavutköy'de kokoreççi dükkanına girdim. Ama neyse ki kimse ölmedi. Dükkan sahibiyle kiralık araba firmasına biraz para vermek gerekir sanırım..." Adam artık iyice fenalasmıştır. Hatta fenalasmak ne kelime; adeta kahrolmustur. Telefonda kısa bir sessizlik olur. Kız tekrar konuşmaya baslar: -"Babacığım. Sakin üzülme. Bütün bunlar bir sakaydı. Ben sadece sınıfta kaldığımı söylemek için aramistim..." Bunun üzerine adam sevinçle ve mutlulukla haykirir: -"Canin sagolsun be güzelim, bosveeerrr. Okul da neymis? Hiç mühim değil, tatli canin sagolsun senin...."

Evrenin ulu mimarina ermek için, ölüp, ölüp dirilmek ne zevkli;
her hırpalanışı bir tembih sayarak silkinip kendine gelmek ne hoş ve
bin bir bâdire içinde ümidini koruyarak, geleceği kucaklamak
ne büyük bir kahramanlık!

KUANTUM FİZİĞİNİN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Kuantum dünyasına girmek isteyen kişi, makro-âleme ilişkin bütün mantık, sezgi ve bilgilerini bir kenara bırakmak zorunda. Çünkü bu iki âlem tamamen farklı ve burada taneciklerin, Güneş etrafında dönen bir gezegenden farklı olarak, izlediği belli bir yol ve işgal ettikleri belli bir konum yok. Tanecikler aynı anda birçok yerde bulunabilirler.

Klasik fizik geçmişte Batıdaki "evren" görüşüne cevap verebiliyordu. Zira ne makro kozmos, ne mikro kozmos kavramları oluşmuştu. Atom, proton, kuvar, galaksi veya evrensel çekim gibi konular söz konusu değildi. Modern fizikteki gelişmeler ise, birbirinden çok farklı iki dünyanın birlikte var olduğunu ve varlıklarını birlikte devam ettirdiklerini ortaya koydu. Bir yandan bizi çevreleyen bildiğimiz dünya: taşlar, ağaçlar, yıldızlar, kısacası makroskopik ölçekteki evren (bu evren klasik fizik tarafından tanımlanmıştı zaten). Diğer yanda, kuantum fiziğinin kanunları ile târif etmeye çalıştığımız atomların ve atom altı taneciklerin mikroskopik dünyası. Her ne kadar mikroskopik dünya da atom ve taneciklerden oluşuyor ise de, kuantum dünyasına girmek isteyen kişi, makro-âleme ilişkin bütün mantık, bilgi ve sezgilerini bir kenara bırakmak zorunda. Çünkü bu iki âlem tamamen farklı ve burada taneciklerin, Güneş etrafında dönen bir gezegenden farklı olarak, izlediği belli bir yol ve işgal ettikleri belli bir konum yok. Tanecikler aynı anda birçok yerde bulunabilirler. Yani ölçeğin farklılaşmasıyla maddenin davranışı oran değil, mahiyet açısından değişim gösteriyor.

Büyük ölçekli madde ile küçük ölçekli madde arasındaki bu ikiye bölünmeyi anlamak kolay değildir. Klasik ve kuantik alanlar arasındaki sınırı çizen esrarengiz bölgede anlaşılmayan bazı şeyler vardır. Bu karanlık no man's land bölgede ne olmaktadır ki, tabiat kanunları ve dünyanın algılanması böyle birden değişime uğramaktadır?

Dışarıdaki insanların gözünde kuantum fiziği esrarını koruyor. Fakat bilim adamlarına göre hiçbir teori bu kadar faydalı olmasa gerek: nesnelerin rengini, atomların stabilitesini, yıldızların enerjisini ve tüm kimyasal reaksiyonları açıklama imkanı veren kuantum fiziğidir. Hiçbir teori bu denli sınınamamıştır. Hiçbiri bu denli geniş bir alanı kapsamamaktadır (en küçük boyutlardan büyük ölçekteki bazı kuantik olaylara kadar, süper iletkenlik gibi). Katı hal fiziği, nükleer fizik, tanecik fiziği, elektronik, kimya ve diğerlerinin kuantik özellik gösterdiği artık biliniyor. Ve özellikle, hiçbir teori bu denli teknik uygulama doğurmamıştır. Aslında günlük hayatta çeşitli kuantik nesnelerden yararlanıyoruz: lazerler, transistörler, bilgisayarlar gibi.

Sezgilerin kâr etmediği kavramlar

Fakat bütün başarılarına rağmen kuantum fiziği yeni tartışmaları da beraberinde getirmektedir. İki sebepten dolayı: birincisi, kuantum fiziği kuantum dünyası ile klasik dünya (gözle görülen bizim dünyamız) arasındaki eksik halkayı tamamlamak istemektedir. İkinci olarak, kuantum fiziği soyut ve sezgilere aykırı kavramları söz konusu eder. Bu kavramlar kuantum fiziğinin yorumlanmasını özellikle hassas bir konu haline getirir. Bilim adamları her gün bu kavramlarla karşı karşıya geliyorsa da, artık onlar da bir "kuantik sezgiye" sahip olmuşlardır. Bu teoriyi konunun dışındakiler için böylesine çetin yapan husus ise, halihazırdaki kavramlarla ifade edilemeyen, güçlü matematiksel bir formalizme dayanmasıdır. Bazılarına, onu vulgarize etmenin imkansız olduğunu söyleten budur. Fakat vulgarize etmek gerektiğinde, sağduyu ve bilimsel mantığı şok eden nesneler ve durumlar için içine girmektedir ve bunlar bizim günlük tecrübelerimizle çalışmaktadır. Kuantum fiziği ne dalga ne tanecik tanır. Sadece, bazı dalga özelliklerine ve bazı tanecik özelliklerine sahip tek bir nesneler kategorisi tanır (dalga-tanecik ikilemi). Burada bir sebep daha ortaya çıkmaktadır: bu kuantik nesnelerin görüntü şeklinde tahayyül edilmesi imkansızdır. Bunlar belli belirsizdir, sınırları ve özellikleri durmadan değişmektedir.

İzledikleri belli bir yol yoktur. Çözömlenemez şekilde birbirine karışabilirler ve aynı anda birçok yerde ve birçok halde bulunabilirler. Süper pozisyon (birçok hâlin aynı anda birlikteliği) sadece kuantumun bir özelliğidir

Kuantumdaki birçok garipliğin kökeninde süper pozisyon prensibi bulunmaktadır. Bunun anlamı şudur: bir atomun, bir taneciğin veya diğer bütün kuantik sistemlerin karakteristik özellikleri onun "hâli" olarak adlandırılan şeyi oluştururlar. Bir sistem için birçok mümkün hâl söz konusu olduğunda, bu hâllerin toplamı da (yani aynı anda hepsinin birlikte varolma durumu) aynı şekilde mümkün bir hâldir: bu taktirde sistem hâllerin üst üste çakışması (aynı abda beraberliği) durumunda demektir. Bu temel prensip sayesinde ki, bir tanecik aynı anda birçok pozisyonu (konum) işgal edebilir veya bir atom bir enerjiler süper pozisyonunda bulunabilir. Zorluk, diğer dünyaya, bizim makroskopik dünyamıza geçildiğinde başlamaktadır. Çünkü hallerin süper pozisyonu (üst üste konumlanması) bizim klasik evrenimizde düşünölmeyen kuantik bir istisnadır. Kimse bir nesneyi (meselâ bir kalemi) aynı anda iki yerde, veya bir arabayı aynı anda iki viteste giderken görmemiştir, göremez de. O halde, bir enerji halleri süper pozisyonunda bulunan bir atomun enerjisini ölçmeye çalıştığımızda ne olmaktadır? Bu süper pozisyon asla belirlenemeyecek, sadece onu teşkil eden enerjilerden biri ölçölecektir. Tıpkı bir sihirli değnek darbesi gibi, ölçme girişimi, hâllerin süper pozisyonunun, bir hal hariç, kaybolmasına yol açacaktır. Peki bu hangisidir? Kuantum fiziği bu soruyu cevaplamak istemiyor. Buna karşılık, süper pozisyonu oluşturan bütün haller içinde ölçölecek kesin hal tahmin edilemediğinden, kuantum teorisi her hâli ölçme ihtimali vermektedir. İşte kuantum fiziği bu anlamda "ihtimalci" ve "non-determinist" olarak nitelendirilmektedir. Klasik fizikte ise, bir sistemin geleceği prensipte her zaman belirlenebilir kabul edilmektedir. Burada, süper pozisyon prensibini daha iyi anlayabilmek için şöyle bir örnek verebiliriz:

Kanatları a, b ve c şeklinde adlandırılmış olan üç kanatlı sabit bir vantilatörün çalışmaya başladığını düşünelim. Kantların dönme hızı yavaş yavaş artacaktır. Başlangıçta herhangi bir noktadan (bu, gözlem yaptığımız ve vantilatöre göre sabit bir referans nokrası olabilir) her bir kanadın geçme hızını ve anını ölçebiliriz. Bu sırada kanatların her biri müstakil ve ayrı birer parça olarak görölmektedir. Fakat hızın maksimum olduğu anda artık tek tek kanatlardan değil, daire şeklini almış bir görüntüden söz edilebilir (parçacık/dalga ikilemi) ve bu durumda belli bir anda söz konusu noktadan hangi kanadın geçtiğini bilemeyiz. Her üç kanadın geçme ihtimali aynıdır, deriz. Hatta yüksek dönme hızından dolayı, belli bir 't' anında bu nokta üzerinde her üç kanadın da (neredeyse aynı anda) bulunabileceğini düşünebiliriz. Ayrıca, teorik olarak elimizle kanatlardan birini tutmak istediğimizde (bu, kuantum fiziğinde ölçme işlemine karşılık gelmektedir) dairevî şekil hemen ortadan kalkar ve elimize tek bir kanat gelir (bu, sadece ölçüm veya gözlem yaptığımızda bilinebilir olma özelliğidir ve yukarıda sözünü ettiğimiz sihirli değnek durumudur). Fakat hangi kanadın geleceğini önceden sala bilemeyiz. Peki herhangi bir anda dönme olayına müdahale ettiğimizde elimize gelen herhangi bir kanadın, mesela "a" kanadının çok kısa bir zaman sonra, bir sonraki denemede gelmemesi, yani başka bir kanadı tutmak için ne yapmamız gerekir? İşte klasik fizikten farklı olarak bu sorunun cevabı "hiçbir şey"dir. Çünkü kanatlar çok süratli dönmektedir ve elimizin hızı ile kanadınki karşılaştırılamayacak kadar farklı olduğundan elimizle istediğimiz an istediğimiz kanadı tutma yeteneğinden yoksunuzdur (klasik ölçme cihazlarıyla kuantik âlemi ölçmenin imkânsızlığı). Şimdi buradan hareketle atom altı dünyasındaki kütle ve hız ölçölerini düşünelim. Tanecik boyutlarının, ağırlıklarının ve bunların yaptığı periyodik bir hareket için gereken zaman dilimlerinin çok, çok küçük, buna karşılık bu taneciklerinin hızlarının çok yüksek olduğu (örneğin, klasik bilgilere göre, bir elektronun atom çekirdeği saniyede bir milyon tur atması gibi) atom altı dünyasını anlamak istediğimizde vantilatör örneği, buradaki olayların biraz daha akla yakın hale gelmesini sağlayabilir.

İşte kuantum fiziğinde mesele, ölçüm için iki ayrı âlemi (ölçme cihazı ile atom altı partikülleri) bir araya getirmekten kaynaklanmaktadır. Bu iki ayrı âlem arasındaki devasa boyut ve hız farkından dolayı, aslında ölçüm sonucunu aldığımız an, ölçüm yaptığımız andan daha sonraki ve her şeyin hemen değiştiği bir andır. Cihazın gösterdiği ölçüm sonucu, gösterdiği ve bizim okuduğumuz ana ait değildir. Çünkü ölçmeye çalıştığımız partikülün hızı ve konumu her an değişmektedir. Çünkü 1028 gram düzeyindeki kütlelerin söz konusu olduğu atom altı dünyasında 1023 saniye mertebesindeki zaman aralıklarında (doğrudan) gerçek ölçüm yapmak mümkün değildir. 1927'de Alman fizikçi Werner Karl Heisenberg tarafından "dalga paketinin redüksiyon prensibi" olarak tarif edilen, sistemin bu şekilde bir haller süper pozisyonundan tek bir hale sığması için bu ölçme esnasında ne olmaktadır? Kuantik ile klasik, gözlenen nesne ile ölçme cihazı arasındaki sınır hangi düzeydedir? Nihayetinde söz konusu nesne atomlarından ve taneciklerinden yapılır. Aslında bu hamur çok su götürmektedir. Bazıları dalga paketinin tek bir hale indirgenmesini (redüksiyon) gözleme, gözlemciye, hatta Amerikalı fizikçi Eugene Wigner'in yaptığı gibi, şuura atfetmektedir. Sayıları az olmayan diğer bilim adamları ise esas rolün tesadüfe verilmesinden pek tatmin olmuş değiller. Kendi ifadesiyle, "Tanrının zar attığı" düşüncesini reddeden Einstein bile kuantum fiziğinin henüz olgunlaşmadığını, daha derin ve determinist bir temel teori bulmak gerektiğini düşünüyordu.

"Tanecik" deney süreci dışında da mevcut mu?

Ölçümün getirdiği sıkıntı karşısında Amerikalı fizikçi Hugh Everett radikal bir cevap önerdi: bir haller süper pozisyonunun tek bir hâle indirgenmesi söz konusu değildir; fakat her biri farklı bir evrende (veya farklı boyuttaki âlemde) olmak üzere bütün mümkün hâllerin gerçekleşmesi söz konusudur. Aslında bu "bir çok âlem" teorisinin de doğrulanması mümkün değildir. Çünkü sayısız paralel evrenin kendi aralarında iletişim yoktur. Teorinin kurucu babalarından olan Danimarkalı fizikçi Niels Bohr daha temkinli, pragma tik ve aynı zamanda derinlemesine bir konu benimsemişti. Ona göre, dalga paketinin indirgenmesi, ölçülecek kuantik sistem ile, mecburen klasik kabul edilen ölçüm cihazı arasında mutlak bir sınır varsayıyordu. Yani sağlıklı bir ölçüm mümkün olmalıydı. Burada ölçüm ayrıcalıklı bir rol oynamaktadır, çünkü taneciğin özelliklerini sadece ölçüm belirlenmektedir. Ölçüm dışında bu özellikler tarif edilmiş değildir. Bu noktadan hareketle söylenebilir ki, bizatihi tanecikten bahsedilmemelidir, çünkü taneciğin deney dışında da "var" olduğu kesin değildir.

Düşünün ki, herhangi bir cihazla taneciklerin dünyasında ölçüm yapacaksınız. Sonuçta bu cihaz da atom ve taneciklerden yapılmış olduğundan, ölçüm zorlaşacak, hata ihtimali artacaktır. Çünkü ölçmek istediğimiz partiküller ve hareketleri cihazın her noktasında zaten mevcuttur. Yani cihaz, ölçüye tartıya gelmeyen kendi değişim oranından daha küçük ölçekteki partikül ve hareketleri ölçmek istemektedir ki, belki kendi değişimi ölçmek istediğini örtmekte, gölgelemektedir. Bir kamyonu kantarda, bir karpuzu manav terazisinde tartmak kolaydır. Kuyumcu terazisi birkaç gram (hatta miligram) ölçeğinde altınları tartacağından daha hassas olması gerekir. Kütle spektrometresi ise bir çeşit atom terazisidir. Fakat atomu oluşturan nükleon (proton, nötron) ve elektronların tartılması, hareketlerinin, konum ve hızlarının ölçülmesi giderek imkansızlaşmaktadır.

Kuantum kavramları üzerinde 30'lu yıllara kadar süregelen zengin ve hareketli tartışmalar zamanla bırakıldı. Denklemler iyi yürüyordu, geriye kılı kırk yarmak kalıyordu. Özellikle de kuantik-klasik geçişiyile ilgili problemler konusunda. Fakat onlarca yıl boyunca bir arpa boyu kadar bile mesafe kat edilmedi. Buna rağmen 1935'le birlikte, Kuantum Mekanikliği'nin kurucularından Erwin Schrödinger bu gizemli "dalga paketinin indirgenmesi" fikrinin saçmalığını vurguladı. Mantiğini sonuna kadar zorlayarak meşhur "düşünce deneyi"ne baş vurdu (bu noktada Karl Popper'in de katkıları oldu). Bu deneye göre, sıkıca kapatılmış bir kutuya hapsedilmiş bir kedi tahayyül ediyordu. Kutuda ayrıca radyoaktif bir atom ve zehir yayan bir cihaz bulunuyordu. Radyoaktif atom bozunduğunda, öldürücü düzenek harekete geçiyor, zehir kutuya yayılıyor ve kedi ölüyor.

Ortamlarının kurbanı kuantik sistemler

Fakat radyoaktif bozunma (desintegration) kuantik bir olaydır: yani bozunma ölçülmedikçe atom "bozunmuş ve bozunmamış" bir haller süper pozisyonundadır. Şu halde kutuda zehir-atom ikilisiyle kedi-cihaz sistemi, "bozunmuş atom-ölü kedi" ve "bozunmamış atom-canlı kedi" şeklindeki iki halin süper pozisyonunda bulunmaktadır. Ve biz kutuyu açıp bakmadığımız müddetçe her iki hâli bir bakıma aynı anda mevcut düşünürüz. Kısacası, ölçüm gerçekleştirilmedikçe, kedi hem ölü hem diridir (bir futbol maçının sonucunu öğrenmediğimiz sürece zihnimizde sürekli üç ihtimalin dolaşması gibi). Aslında bu deney pek mâkul bulunmadı, çünkü bir kediye bir tanecikten temelde ayıran husus anlaşılmadıkça gösterilmesi de zordur. Bu her zamanki "kuantik-klasik sınırı" problemidir. Bu durumda hem teori hem de deney cephesinde gelişme kaydedilmesi için 80'li yılları beklemek gerekecekti. 1982'de Los Alamos (ABD) Millî Laboratuvarı'ndan araştırmacı Wojciech Zurek daha önce ileri sürülmüş fakat geliştirilmemiş, basit fakat dâhiyane bir fikri yeniden ele aldı: buna göre bir ölçümde dalga paketinin indirgenmesine yol açan şey, sistemin çevresiyle (cihaz) olan etkileşimdir. Daha genel olarak kuantik nesneler çevrelerinden asla tam olarak izole değildirler. Bundan, sistemle karşılıklı etkileşime giren her şey anlaşılır: cihaz, hava molekülleri, ışık fotonları. Öyle ki, gerçekte kuantik kanunlar nesneye ve onu çevreleyen ortamdaki oluşana bütüne uygulanmalıdır. Zurek çevreyle olan bir çok etkileşimin sistemin kuantik girişimlerinde çok hızlı bir bozulmaya yol açtığını gösterdi. Makroskobik bir nesnede meselâ bir kedi atomlardan her birinin çevresinde, kendisiyle etkileşim yapan diğer bir çok atom bulunmaktadır. Bütün bu etkileşimler, neredeyse aniden kaybolan bu yüzden de bütüne tesir edemeyen ve kendinin varlığını bizim gördüğümüz şekliyle devam ettirmesini sağlayan bir kuantik girişimler paraziti meydana getirir. İşte kuantum fiziğinin bizim ölçeceğimize uygulanamama sebebi: sistemler asla izole değildir (kedi ise kuantik ölçeğe göre çok büyük bir nesne olarak makroskobik ölçekte kendisini çevreleyen ortam içinde izole bir şekilde görülür, ve çevrenin onun üzerindeki etkileri bu ölçekte yapılan ölçüm sırasında ihmal edilecek kadar önemsiz kalır. Meselâ kedinin ağırlığını ölçerken tüylerin üzerindeki su buharı moleküllerini göremediğimiz gibi, bunların kedinin ağırlığına olan etkilerinin de ihmal edilecek kadar küçük kabul edilir). Fakat atom altı dünyasında ölçüm yaparken atomların birbirini etkiledikleri ve tek tek hiçbir atomun asla bir kedi gibi izole olamadığı gerçeğiyle karşılaşırız. Bu fenomen fizikte "dekoherans" olarak adlandırılır, çünkü bu, kuantik hâllerin koheransının (aralarındaki ahengin) bozulmasıdır. Bir bakıma ölçek küçüldükçe, atom-altı etkileşimler artacağından, sistemlerin yapı ve fonksiyon sürekliliğinin sağlanması zorlaşmaktadır; bu da açıkça ortaya koymaktadır ki, trilyon kere katrilyon adet atomdan müteşekkil, hem de canlı özelliği gösteren kedi gibi bir varlığın, düzenli işleyen bir sistem olarak devamlılığı ancak her şeye Kadir, Hay, Kayyum, Alim ve Rahim bir kuvvet Sahibi'nin yaratma ve yaşatmasıyla mümkündür (hem de makroskobik ölçek için kalınlaşmış ülfet ve ünsiyetimizin direnemeyeceği ölçüde).

Dekoheransın hızı sistemin bütünlüğüyle doğru orantılı olarak artar: 1027 tanecikten meydana gelen bir kedi 10-27 saniyede dekohere eder; yani kedinin kendi formunun bozulma (ve tekrar aynı formu kazanma) zamanı çok çok küçüktür. Bu durum hem neden asla aynı anda hem diri hem ölü kedi göremediğimizi açıklar, hem de dekoheransın gözlenme zorluğunu. Bizim zamanı, maddeyi ve hâdiselerin en küçük kesirleriyle ölçme ve takip etme yeteneğimiz yaratılış gayemize uygun olarak belli bir sınıra kadardır. İşte bundan dolayı, meselâ bizim bir hüme şeklinde gördüğümüz ışık yayılımı, aslında birbirini ışık hızıyla takip eden foton paketçiklerinden yani aralarında madde ve zaman kesikliği bulunan kuantlardan başka bir şey değildir. "Her nefis (her an) ölümü tadıcıdır (veya tadıp durmaktadır)" anlamı da verilen âyet-i kerimenin işârî mânâlarından birisi acaba, ölçemeyeceğimiz kadar küçük zaman dilimlerinde ölüp diriliyor olduğumuz mudur? Aslında ülfetten dolayı gibi bize basit gelse de, makroskobik ölçekte bir sistemin varlığını sürdürmesi, çok küçük zaman dilimlerinde gerçekleşen dengeleme halleriyle 1027 atomun her an (ölçülebilecek en küçük an) kediye

"kedi" formunda sürdürecektir şekilde bir arada olması çok zordur. Çünkü bir atom için değil, 1027 atom için her an birçok hal söz konusudur. Ehl-i keşfin, melekut âleminin hakikatini anlatmak istercesine, "dağılmaya teşne eşya, rahmet eli çekilse nasıl bir arada durabilir?" anlamındaki sözleri belki de bu hakikati ifade etmektedir.

Geçmişte Batı'nın düşünce dünyasında belli bir ağırlığı olan "Tanrı her şeyi yarattı sonra kendi haline bıraktı, O detaylara karışmaz ve tabiata müdahale etmez" şeklindeki çarpık anlayış, yine Batı üniversitelerinde gerçekleştirilen çalışmalarla yerini, tam ve küllî tevhid hakikatinin görülmesine, yüksek bir tevhid inancının gelişmesine müsait bir zemine bırakıyor. Son söz: bilimler geliştikçe tevhid hakikati kendini daha parlak bir şekilde gösteriyor ve gösterecek.

Kuantik bilgi

Yakın zamanda yapılan diğer teorik araştırmalar klasik ve kuantik evrenleri uzlaştırma çabalarını destekliyor. California Teknoloji Enstitüsü'nden Murray Gell-Mann (1969 Nobel Fizik ödüllü) ve Santa Barbara Üniversitesi'nden James Hartle dekoheransın zamanda geri dönüşümsüz olduğunu gösterdiler.

Meselâ bir tas kahve içinde erimiş bir şeker parçasının yeniden oluştuğu asla görülmez. Böylece zamanın yönü bulunur (geçmişten geleceğe), halbuki o zamana değin kuantum fiziğinde olaylar geri dönüşümlü kabul ediliyordu. Paris IX Üniversitesi'nden Profesör Roland Omnès ise, kuantik şekilde tecelli eden kanunların garipliklerine rağmen (mümkün hâllerin çokluğu vs.) bizim ölçeğimizde tek, determinist ve mükemmelen normal görünen fenomenleri spontan bir şekilde nasıl meydana getirdiğini göstermeye, özellikle canlı sistemlerin en küçük atom-altı birimden itibaren nasıl organize olduğuna, kâinattaki madde ve hadiselerin mikro-âlemden itibaren bizim algılama ölçeğimize hitap edecek şekilde nasıl yaratıldıklarına cevap getirmeye çalışıyor. Bu yüzden moleküler biyoloji bugün daha da küçük alanlara nüfuz ediyor ve neredeyse atomik biyolojiye dönüşme eğilimi taşıyor.

Sonuçta, dekoherans teorisi fizikte yeni bir dönüm noktası kabul ediliyor. Fakat çözüm çok yakın değil. Meselâ fizikçiler, bir çakıl taşının neden sert olduğunu, suyun neden normal şartlarda 100 OC'de kaynadığını anlamak için katrilyonlarca tanecik üzerinde hesap yapmak gerektiğini söylüyorlar. Atom-altı dünyasını tarif etmek için makroskopik dünyada kullandığımız bilimsel mantık ve sağduyuyu aynıyla uyarlamamanın doğru olmadığını, maddenin kütlesi, boyutu, dolayısıyla hızının ve hareket tarzının değişmesiyle, makroskopik fizik kanunlarının da köklü değişikliğe uğradığını, daha doğrusu makro-âlemi anlamak için bunların kullanılamayacağını görüyoruz. Demek ki, makro-âleme inildikçe buradaki san'at, mimarî ve işleyiş de hassas hale gelmekte, incelmekte, ilâhî kudret bu âlemde bir başka şekilde tecelli etmektedir. Bugünün bilim adamları laboratuvarlarda öğrenmektedirler ki, kâinatta tek bir atom, tek bir atom içinde tek bir atom-altı parçacık bile hesapsız ve başıboş değildir. Maddenin kühündeki kudret cilvesinin ihtişamını gördüğümüzde, Allah'ın her an her şeyi kendi takdiriyle var kılıp idare ettiğine, kâinatta O'nun ilim, kudret ve hakimiyetinin tecelli alanı dışında küçük bir yerin ve ân'ın bile kalmadığına olan inancımız teyid olunuyor. Geçmişte ve bugün Batı'nın düşünce dünyasında belli bir ağırlığı olan "Tanrı her şeyi yarattı sonra kendi haline bıraktı, O detaylara karışmaz ve tabiata müdahale etmez" şeklindeki çarpık anlayış, yine Batı üniversitelerinde gerçekleştirilen çalışmalarla yerini, tam ve küllî tevhid hakikatinin görülmesine, yüksek tevhid inancının gelişmesine müsait bir zemine bırakıyor. Son söz: bilimler geliştikçe tevhid hakikati kendini daha parlak bir şekilde gösteriyor ve gösterecek.

ISIK VE SEVGİYLE

KAYNAKLAR

- H. Guillemot, "Comment la Matière Devient Réelle", Science & Vie, Février, no 977, Paris 1999
- D. Lindley, "Quantum World", New Scientist's Guide, Reed Business Information. London 1998
- P. Yam, "Bringing Schrödinger's Cat to Life", Scientific American, June, v. 276, no 6, New York 1997.

Evrenin ulu mimarina ermek için, ölüp, ölüp dirilmek ne zevkli;
her hırpalanışı bir tembih sayarak silkinip kendine gelmek ne hoş ve
bin bir bâdire içinde ümidini koruyarak, geleceği kucaklamak
ne büyük bir kahramanlık!

KUANTUM FİZİĞİNİN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

Kuantum dünyasına girmek isteyen kişi, makro-âleme ilişkin bütün mantık, sezgi ve bilgilerini bir kenara bırakmak zorunda. Çünkü bu iki âlem tamamen farklı ve burada taneciklerin, Güneş etrafında dönen bir gezegenden farklı olarak, izlediği belli bir yol ve işgal ettikleri belli bir konum yok. Tanecikler aynı anda birçok yerde bulunabilirler.

Klasik fizik geçmişte Batıdaki "evren" görüşüne cevap verebiliyordu.

Zira

ne makro kozmos, ne mikro kozmos kavramları oluşmuştu. Atom, proton, kuvark, galaksi veya evrensel çekim gibi konular söz konusu değildi. Modern fizikteki gelişmeler ise, birbirinden çok farklı iki dünyanın birlikte var olduğunu ve varlıklarını birlikte devam ettirdiklerini ortaya koydu. Bir

yandan bizi çevreleyen bildiğimiz dünya: taşlar, ağaçlar, yıldızlar, kısacası makroskobik ölçekteki evren (bu evren klasik fizik tarafından tanımlanmıştı zaten). Diğer yanda, kuantum fiziğinin kanunları ile târif

etmeye çalıştığımız atomların ve atom altı taneciklerin mikroskobik dünyası.

Her ne kadar makroskobik dünya da atom ve taneciklerden oluşuyor ise de,

kuantum dünyasına girmek isteyen kişi, makro-âleme ilişkin bütün mantık,

bilgi ve sezgilerini bir kenara bırakmak zorunda. Çünkü bu iki âlem tamamen

farklı ve burada taneciklerin, Güneş etrafında dönen bir gezegenden farklı

olarak, izlediği belli bir yol ve işgal ettikleri belli bir konum yok. Tanecikler aynı anda birçok yerde bulunabilirler. Yani ölçeğin

farklılaşmasıyla maddenin davranışı oran değil, mahiyet açısından değişim

gösteriyor.

Büyük ölçekli madde ile küçük ölçekli madde arasındaki bu ikiye bölünmeyi

anlamak kolay değildir. Klasik ve kuantik alanlar arasındaki sınırı çizen

esrareniz bölgede anlaşılmayan bazı şeyler vardır. Bu karanlık no man's

land bölgede ne olmaktadır ki, tabiat kanunları ve dünyanın algılanması böyle birden değişime uğramaktadır?

Dışarıdaki insanların gözünde kuantum fiziği esrarını koruyor.

Fakat

bilim

adamlarına göre hiçbir teori bu kadar faydalı olmasa gerek: nesnelerin rengini, atomların stabilitesini, yıldızların enerjisini ve tüm

kimyasal

reaksiyonları açıklama imkanı veren kuantum fiziğidir. Hiçbir teori bu

denli
sınanamamıştır. Hiçbiri bu denli geniş bir alanı kapsamamaktadır (en
küçük
boyutlardan büyük ölçekteki bazı kuantik olaylara kadar, süper
iletkenlik
gibi). Katı hal fiziği, nükleer fizik, tanecik fiziği, elektronik,
kimya ve
diğerlerinin kuantik özellik gösterdiği artık biliniyor. Ve özellikle,
hiçbir teori bu denli teknik uygulama doğurmamıştır. Aslında günlük
hayatta
çeşitli kuantik nesnelerden yararlanıyoruz: lazerler, transistörler,
bilgisayarlar gibi.

Sezgilerin kâr etmediği kavramlar

Fakat bütün başarılarına rağmen kuantum fiziği yeni tartışmaları da
beraberinde getirmektedir. İki sebepten dolayı: birincisi, kuantum
fiziği
kuantum dünyası ile klasik dünya (gözle görülen bizim dünyamız)
arasındaki
eksik halkayı tamamlamak istemektedir. İkinci olarak, kuantum fiziği
soyut
ve sezgilere aykırı kavramları söz konusu eder. Bu kavramlar kuantum
fiziğinin yorumlanmasını özellikle hassas bir konu haline getirir.
Bilim
adamları her gün bu kavramlarla karşı karşıya geliyorlarsa da, artık
onlar
da bir "kuantik sezgiye" sahip olmuşlardır. Bu teoriyi konunun
dışındakiler
için böylesine çetin yapan husus ise, halihazırdaki kavramlarla ifade
edilemeyen, güçlü matematiksel bir formalizme dayanmasıdır. Bazılarına,
onu
vulgarize etmenin imkansız olduğunu söyleten budur. Fakat vulgarize
etmek
gerektiğinde, sağduyu ve bilimsel mantığı şok eden nesneler ve durumlar
işin
içine girmektedir ve bunlar bizim günlük tecrübelerimizle
çelişmektedir.

Kuantum fiziği ne dalga ne tanecik tanır. Sadece, bazı dalga
özelliklerine
ve bazı tanecik özelliklerine sahip tek bir nesneler kategorisi tanır
(dalga-tanecik ikilemi). Burada bir sebep daha ortaya çıkmaktadır: bu
kuantik nesnelerin görüntü şeklinde tahayyül edilmesi imkansızdır.
Bunlar
belli belirsizdir, sınırları ve özellikleri durmadan değişmektedir.
İzledikleri belli bir yol yoktur. Çözümlememez şekilde birbirine
karışabilirler ve aynı anda birçok yerde ve birçok halde
bulunabilirler.

Süper pozisyon (birçok hâlin aynı anda birlikteliği) sadece
kuantumun
bir
özellidir

Kuantumdaki birçok garipliğin kökeninde süper pozisyon prensibi
bulunmaktadır. Bunun anlamı şudur: bir atomun, bir taneciğin veya diğer
bütün kuantik sistemlerin karakteristik özellikleri onun "hâli" olarak
adlandırılan şeyi oluştururlar. Bir sistem için birçok mümkün hâl söz
konusu
olduğunda, bu hâllerin toplamı da (yani aynı anda hepsinin birlikte

varolma durumu) aynı şekilde mümkün bir hâldir: bu taktirde sistem hâllerin üst üste çakışması (aynı abda beraberliği) durumunda demektir. Bu temel prensip sayesinde ki, bir tanecik aynı anda birçok pozisyonu (konum) işgal edebilir veya bir atom bir enerjiler süper pozisyonunda bulunabilir.

Zorluk, diğer dünyaya, bizim makroskopik dünyamıza geçildiğinde başlamaktadır. Çünkü hallerin süper pozisyonu (üst üste konumlanması) bizim klasik evrenimizde düşünölemeyen kuantik bir istisnadır. Kimse bir nesneyi (meselâ bir kalemi) aynı anda iki yerde, veya bir arabayı aynı anda iki viteste giderken görmemiştir, göremez de. O halde, bir enerji halleri süper pozisyonunda bulunan bir atomun enerjisini ölçmeye çalıştığımızda ne olmaktadır? Bu süper pozisyon asla belirlenemeyecek, sadece onu teşkil eden enerjilerden biri ölçölecektir. Tıpkı bir sihirli değnek darbesi gibi, ölçme girişimi, hâllerin süper pozisyonunun, bir hal hariç, kaybolmasına yol açacaktır. Peki bu hangisidir? Kuantum fiziği bu soruyu cevaplamak istemiyor. Buna karşılık, süper pozisyonu oluşturan bütün haller içinde ölçölecek kesin hal tahmin edilemediğinden, kuantum teorisi her hâli ölçme ihtimali vermektedir. İşte kuantum fiziği bu anlamda "ihtimalci" ve "non-determinist" olarak nitelendirilmektedir. Klasik fizikte ise, bir sistemin geleceği prensipte her zaman belirlenebilir kabul edilmektedir. Burada, süper pozisyon prensibini daha iyi anlayabilmek için şöyle bir örnek verebiliriz:

Kanatları a,b ve c şeklinde adlandırılmış olan üç kanatlı sabit bir vantilatörün çalışmaya başladığını düşünelim. Kantların dönme hızı yavaş yavaş artacaktır. Başlangıçta herhangi bir noktadan (bu, gözlem yaptığımız ve vantilatöre göre sabit bir referans nokrası olabilir) her bir kanadın geçme hızını ve anını ölçebiliriz. Bu sırada kanatların her biri müstakil ve ayrı birer parça olarak görölmektedir. Fakat hızın maksimum olduğu anda artık tek tek kanatlardan değil, daire şeklini almış bir görüntüden söz edilebilir (parçacık/dalga ikilemi) ve bu durumda belli bir anda söz konusu noktadan hangi kanadın geçtiğini bilemeyiz. Her üç kanadın geçme ihtimali aynıdır, deriz. Hatta yüksek dönme hızından dolayı, belli bir 't' anında bu nokta üzerinde her üç kanadın da (neredeyse aynı anda) bulunabileceğini düşünebiliriz. Ayrıca, teorik olarak elimizle kanatlardan birini tutmak istediğimizde (bu, kuantum fiziğinde ölçme işlemine karşılık gelmektedir) dairevî şekil hemen ortadan kalkar ve elimize tek bir kanat gelir (bu, sadece ölçüm veya gözlem yaptığımızda bilinebilir olma özelliğidir ve yukarıda sözünü ettiğimiz sihirli değnek durumudur). Fakat hangi kanadın geleceğini önceden sala bilemeyiz. Peki herhangi bir anda dönme olayına müdahale ettiğimizde elimize gelen herhangi bir kanadın, mesela "a" kanadının çok kısa bir zaman sonra, bir sonraki denemede gelmemesi,

yani
başka bir kanadı tutmak için ne yapmamız gerekir? İşte klasik fizikten farklı olarak bu sorunun cevabı "hiçbir şey"dir. Çünkü kanatlar çok süratli dönmektedir ve elimizin hızı ile kanadınki karşılaştırılamayacak kadar farklı olduğundan elimizle istediğimiz an istediğimiz kanadı tutma yeteneğinden yoksunuzdur (klasik ölçme cihazlarıyla kuantik âlemi ölçmenin imkânsızlığı). Şimdi buradan hareketle atom altı dünyasındaki kütle ve hız ölçülerini düşünelim. Tanecik boyutlarının, ağırlıklarının ve bunların yaptığı ışı periyodik bir hareket için gereken zaman dilimlerinin çok, çok küçük, buna karşılık bu taneciklerinin hızlarının çok yüksek olduğu (örneğin, klasik bilgilere göre, bir elektronun atom çekirdeği saniyede bir milyon tur atması gibi) atom altı dünyasını anlamak istediğimizde vantilatör örneği, buradaki olayların biraz daha akla yakın hale gelmesini sağlayabilir.

İşte kuantum fiziğinde mesele, ölçüm için iki ayrı âlemi (ölçme cihazı ile atom altı partikülleri) bir araya getirmekten kaynaklanmaktadır. Bu iki ayrı âlem arasındaki devasa boyut ve hız farkından dolayı, aslında ölçüm sonucunu aldığımız an, ölçüm yaptığımız andan daha sonraki ve her şeyin hemen değiştiği bir andır. Cihazın gösterdiği ölçüm sonucu, gösterdiği ve bizim okuduğumuz ana ait değildir. Çünkü ölçmeye çalıştığımız partikülün hızı ve konumu her an değişmektedir. Çünkü 1028 gram düzeyindeki kütlelerin söz konusu olduğu atom altı dünyasında 1023 saniye mertebesindeki zaman aralıklarında (doğrudan) gerçek ölçüm yapmak mümkün değildir.

1927'de Alman fizikçi Werner Karl Heisenberg tarafından "dalga paketinin redüksiyon prensibi" olarak tarif edilen, sistemin bu şekilde bir haller süper pozisyonundan tek bir hale sıçraması için bu ölçme esnasında ne olmaktadır? Kuantik ile klasik, gözlenen nesne ile ölçme cihazı arasındaki sınır hangi düzeydedir? Nihayetinde söz konusu nesne atomlarından ve taneciklerinden yapılıdır. Aslında bu hamur çok su götürmektedir. Bazıları dalga paketinin tek bir hale indirgenmesini (redüksiyon) gözleme, gözlemciye, hatta Amerikalı fizikçi Eugene Wigner'in yaptığı gibi, şuura atfetmektedir. Sayıları az olmayan diğer bilim adamları ise esas rolün tesadüfe verilmesinden pek tatmin olmuş değiller. Kendi ifadesiyle, "Tanrının zar attığı" düşüncesini reddeden Einstein bile kuantum fiziğinin henüz olgunlaşmadığını, daha derin ve determinist bir temel teori bulmak gerektiğini düşünüyordu.

"Tanecik" deney süreci dışında da mevcut mu?

Ölçümün getirdiği sıkıntı karşısında Amerikalı fizikçi Hugh Everett radikal bir cevap önerdi: bir haller süper pozisyonunun tek bir hâle indirgenmesi söz konusu değildir; fakat her biri farklı bir evrende (veya farklı boyuttaki âlemde) olmak üzere bütün mümkün hâllerin gerçekleşmesi söz konusudur. Aslında bu "bir çok âlem" teorisinin de doğrulanması mümkün değildir. Çünkü sayısız paralel evrenin kendi aralarında iletişim yoktur.

Teorinin kurucu babalarından olan Danimarkalı fizikçi Niels Bohr daha temkinli, pragma tik ve aynı zamanda derinlemesine bir konu benimsemişti. Ona göre, dalga paketinin indirgenmesi, ölçülecek kuantik sistem ile, mecburen klasik kabul edilen ölçüm cihazı arasında mutlak bir sınır varsayıyordu. Yani sağlıklı bir ölçüm mümkün olmalıydı. Burada ölçüm ayrıcalıklı bir rol oynamaktadır, çünkü taneciğin özelliklerini sadece ölçüm belirlemektedir. Ölçüm dışında bu özellikler tarif edilmiş değildir. Bu noktadan hareketle söylenebilir ki, bizatihi tanecikten bahsedilmemelidir, çünkü taneciğin deney dışında da "var" olduğu kesin değildir.

Düşünün ki, herhangi bir cihazla taneciklerin dünyasında ölçüm yapacaksınız. Sonuçta bu cihaz da atom ve taneciklerden yapılmış olduğundan, ölçüm zorlaşacak, hata ihtimali artacaktır. Çünkü ölçmek istediğimiz partiküller ve hareketleri cihazın her noktasında zaten mevcuttur. Yani cihaz, ölçüye tartıya gelmeyen kendi değişim oranından daha küçük ölçekteki partikül ve hareketleri ölçmek istemektedir ki, belki kendi değişimi ölçmek istediğini örtmekte, gölgelemektedir. Bir kamyonu kantarda, bir karpuzu manav terazisinde tartmak kolaydır. Kuyumcu terazisi birkaç gram (hatta miligram) ölçeğinde altınları tartacağından daha hassas olması gerekir. Kütle spektrometresi ise bir çeşit atom terazisidir. Fakat atomu oluşturan nükleon (proton, nötron) ve elektronların tartılması, hareketlerinin, konum ve hızlarının ölçülmesi giderek imkansızlaşmaktadır.

Kuantum kavramları üzerinde 30'lu yıllara kadar süregelen zengin ve hareketli tartışmalar zamanla bırakıldı. Denklemler iyi yürüyordu, geriye kılı kırk yarmak kalıyordu. Özellikle de kuantik-klasik geçişiyle ilgili problemler konusunda. Fakat onlarca yıl boyunca bir arpa boyu kadar bile mesafe kat edilmedi. Buna rağmen 1935'le birlikte, Kuantum Mekaniği'nin kurucularından Erwin Schrödinger bu gizemli "dalga paketinin indirgenmesi" fikrinin saçmalığını vurguladı. Mantığını sonuna kadar zorlayarak meşhur "düşünce deneyi"ne baş vurdu (bu noktada Karl Popper'in de katkıları oldu). Bu deneye göre, sıkıca kapatılmış bir kutuya hapsedilmiş bir kedi tahayyül ediyordu. Kutuda ayrıca radyoaktif bir atom ve zehir yayan bir cihaz bulunuyordu. Radyoaktif atom bozunduğunda, öldürücü düzenek harekete geçiyor, zehir kutuya yayılıyor ve kedi ölüyordu.

Ortamlarının kurbanı kuantik sistemler

Fakat radyoaktif bozunma (desintegration) kuantik bir olaydır: yani bozunma ölçülmedikçe atom "bozunmuş ve bozunmamış" bir haller süper pozisyonundadır. Şu halde kutuda zehir-atom ikilisiyle kedi-cihaz sistemi, "bozunmuş atom-ölü kedi" ve "bozunmamış atom-canlı kedi" şeklindeki iki halin süper pozisyonunda bulunmaktadır. Ve biz kutuyu açıp bakmadığımız müddetçe her iki hâli bir bakıma aynı anda mevcut düşünürüz. Kısacası, ölçüm gerçekleştirilmedikçe, kedi hem ölü hem diridir (bir futbol maçının sonucunu öğrenmediğimiz sürece zihnimizde sürekli üç ihtimalin dolaşması gibi). Aslında bu deney pek mâkul bulunmadı, çünkü bir kediye bir tanecikten temelde ayıran husus anlaşılmadıkça gösterilmesi de zordur. Bu her zamanki "kuantik-klasik sınırı" problemidir. Bu durumda hem teori hem de deney cephesinde gelişme kaydedilmesi için 80'li yılları beklemek gerekecekti.

1982'de Los Alamos (ABD) Millî Laboratuvarı'ndan araştırmacı Wojciech Zurek daha önce ileri sürülmüş fakat geliştirilmemiş, basit fakat dâhiyane bir fikri yeniden ele aldı: buna göre bir ölçümde dalga paketinin indirgenmesine yol açan şey, sistemin çevresiyle (cihaz) olan etkileşimdir. Daha genel olarak kuantik nesneler çevrelerinden asla tam olarak izole değildirler. Bundan, sistemle karşılıklı etkileşime giren her şey anlaşılır: cihaz, hava molekülleleri, ışık fotonları. Öyle ki, gerçekte kuantik kanunlar nesneye ve onu çevreleyen ortamdan oluşan bütüne uygulanmalıdır. Zurek çevreyle olan bir çok etkileşimin sistemin kuantik girişimlerinde çok hızlı bir bozulmaya yol açtığını gösterdi. Makroskobik bir nesnede meselâ bir kedi atomlardan her birinin çevresinde, kendisiyle etkileşim yapan diğer bir çok atom bulunmaktadır. Bütün bu etkileşimler, neredeyse aniden kaybolan bu yüzden de bütüne tesir edemeyen ve kendinin varlığını bizim gördüğümüz şekliyle devam ettirmesini sağlayan bir kuantik girişimler paraziti meydana getirir. İşte kuantum fiziğinin bizim ölçeğimize uygulanamama sebebi: sistemler asla izole değildir (kedi ise kuantik ölçeğe göre çok büyük bir nesne olarak makroskobik ölçekte kendisini çevreleyen ortam içinde izole bir şekilde görülür, ve çevrenin onun üzerindeki etkileri bu ölçekte yapılan ölçüm sırasında ihmal edilecek kadar önemsiz kalır. Meselâ kedinin ağırlığını ölçerken tüylerin üzerindeki su buharı moleküllerini göremediğimiz gibi, bunların kedinin ağırlığına olan etkilerinin de ihmal edilecek kadar küçük kabul edilir). Fakat atom altı dünyasında ölçüm yaparken atomların birbirini

etkiledikleri ve tek tek hiçbir atomun asla bir kedi gibi izole olamadığı gerçeğiyle karşılaşırız. Bu fenomen fizikte "dekoherans" olarak adlandırılır, çünkü bu, kuantik hâllerin koheransının (aralarındaki ahengin) bozulmasıdır. Bir bakıma ölçek küçüldükçe, atom-altı etkileşimler artacağından, sistemlerin yapı ve fonksiyon sürekliliğinin sağlanması zorlaşmaktadır; bu da açıkça ortaya koymaktadır ki, trilyon kere katrilyon adet atomdan müteşekkil, hem de canlı özelliği gösteren kedi gibi bir varlığın, düzenli işleyen bir sistem olarak devamlılığı ancak her şeye Kadir , Hay, Kayyum, Alim ve Rahim bir kuvvet Sahibi'nin yaratma ve yaşatmasıyla mümkündür (hem de makroskobik ölçek için kalınlaşmış ülfet ve ünsiyetimizin direnemeyeceği ölçüde).

Dekoheransın hızı sistemin bütünlüğüyle doğru orantılı olarak artar:
1027
tanecikten meydana gelen bir kedi 10-27 saniyede dekohere eder; yani kedinin kendi formunun bozulma (ve tekrar aynı formu kazanma) zamanı çok çok küçüktür. Bu durum hem neden asla aynı anda hem diri hem ölü kedi göremediğimizi açıklar, hem de dekoheransın gözlenme zorluğunu. Bizim zamanı, maddeyi ve hâdiselerin en küçük kesirleriyle ölçme ve takip etme yeteneğimiz yaratılış gayemize uygun olarak belli bir sınıra kadardır. İşte bundan dolayı, meselâ bizim bir hüzmeye şeklinde gördüğümüz ışık yayılımı, aslında birbirini ışık hızıyla takip eden foton paketçiklerinden yani aralarında madde ve zaman kesikliği bulunan kuantlardan başka bir şey değildir. "Her nefis (her an) ölümü tadıcıdır (veya tadıp durmaktadır)" anlamı da verilen âyet-i kerimenin işârî mânâlarından birisi acaba, ölçemeyeceğimiz kadar küçük zaman dilimlerinde ölüp diriliyor olduğumuz mudur? Aslında ülfetten dolayı gibi bize basit gelse de, makroskobik ölçekte bir sistemin varlığını sürdürmesi, çok küçük zaman dilimlerinde gerçekleşen dengeleme halleriyle 1027 atomun her an (ölçülebilecek en küçük an) kediye "kedi" formunda sürdürecektir şekilde bir arada olması çok zordur. Çünkü bir atom için değil, 1027 atom için her an birçok hal söz konusudur. Ehl-i keşfin, melekut âleminin hakikatini anlatmak istercesine, "dağılmaya teşne eşya, rahmet eli çekilse nasıl bir arada durabilir?" anlamındaki sözleri belki de bu hakikati ifade etmektedir.

Geçmişte Batı'nın düşünce dünyasında belli bir ağırlığı olan "Tanrı her şeyi yarattı sonra kendi haline bıraktı, O detaylara karışmaz ve tabiata müdahale etmez" şeklindeki çarpık anlayış, yine Batı üniversitelerinde gerçekleştirilen çalışmalarla yerini, tam ve küllî tevhid hakikatinin görülmesine, yüksek bir tevhid inancının gelişmesine müsait bir zemine bırakıyor. Son söz: bilimler geliştikçe tevhid hakikati kendini daha parlak

bir şekilde gösteriyor ve gösterecek.

Kuantik bilgi

Yakın zamanda yapılan diğer teorik araştırmalar klasik ve kuantik evrenleri uzlaştırma çabalarını destekliyor. California Teknoloji Enstitüsü'nden Murray Gell-Mann (1969 Nobel Fizik Ödüllü) ve Santa Barbara Üniversitesi'nden James Hartle dekoheransın zamanda geri dönüşümsüz olduğunu gösterdiler.

Meselâ bir tas kahve içinde erimiş bir şeker parçasının yeniden oluştuğu asla görülmez. Böylece zamanın yönü bulunur (geçmişten geleceğe), halbuki o zamana değin kuantum fiziğinde olaylar geri dönüşümlü kabul ediliyordu.

Paris IX Üniversitesi'nden Profesör Roland Omnès ise, kuantik şekilde tecelli eden kanunların garipliklerine rağmen (mümkün hâllerin çokluğu vs.) bizim ölçeğimizde tek, determinist ve mükemmelen normal görünen fenomenleri spontan bir şekilde nasıl meydana getirdiğini göstermeye, özellikle canlı sistemlerin en küçük atom-altı birimden itibaren nasıl organize olduğuna, kâinattaki madde ve hadiselerin mikro-âlemden itibaren bizim algılama ölçeğimize hitap edecek şekilde nasıl yaratıldıklarına cevap getirmeye çalışıyor. Bu yüzden moleküler biyoloji bugün daha da küçük alanlara nüfuz ediyor ve neredeyse atomik biyolojiye dönüşme eğilimi taşıyor.

Sonuçta, dekoherans teorisi fizikte yeni bir dönüm noktası kabul ediliyor. Fakat çözüm çok yakın değil. Meselâ fizikçiler, bir çakıl taşının neden sert olduğunu, suyun neden normal şartlarda 100 OC'de kaynadığını anlamak için katrilyonlarca tanecik üzerinde hesap yapmak gerektiğini söylüyorlar.

Atom-altı dünyasını tarif etmek için makroskopik dünyada kullandığımız bilimsel mantık ve sağduyuyu aynıyla uyarlamanın doğru olmadığını, maddenin kütlesi, boyutu, dolayısıyla hızının ve hareket tarzının değişmesiyle, makroskopik fizik kanunlarının da köklü değişikliğe uğradığını, daha doğrusu makro-âlemi anlamak için bunların kullanılamayacağını görüyoruz. Demek ki, makro-âleme inildikçe buradaki san'at, mimarî ve işleyiş de hassas hale gelmekte, incelmekte, ilâhî kudret bu âlemde bir başka şekilde tecelli etmektedir. Bugünün bilim adamları laboratuvarlarda öğrenmektedirler ki, kâinatta tek bir atom, tek bir atom içinde tek bir atom-altı parçacık bile hesapsız ve başıboş değildir. Maddenin künhündeki kudret cilvesinin ihtişamını gördüğümüzde, Allah'ın her an her şeyi kendi takdiriyle var kılıp idare ettiğine, kâinatta O'nun ilim, kudret ve hakimiyetinin tecelli alanı dışında küçük bir yerin ve ân'ın bile kalmadığına olan inancımız teyid

olunuyor. Geçmişte ve bugün Batı'nın düşünce dünyasında belli bir ağırlığı olan "Tanrı her şeyi yarattı sonra kendi haline bıraktı, O detaylara karışmaz ve tabiata müdahale etmez" şeklindeki çarpık anlayış, yine Batı niversitelerinde gerçekleştirilen çalışmalarla yerini, tam ve kll tevhid hakikatinin görülmesine, yüksek tevhid inancının gelişmesine müsait bir zemine bırakıyor. Son söz: bilimler geliştikçe tevhid hakikati kendini daha parlak bir şekilde gösteriyor ve gösterecek.

KAYNAKLAR

- H. Guillemot, "Comment la Matire Devient Relle", Science & Vie, Fvrier, no 977, Paris 1999
- D. Lindley, "Quantum World", New Scientist's Guide, Reed Business Information. London 1998
- P. Yam, "Bringing Schrödinger's Cat to Life", Scientific American, June, v. 276, no 6, New York 1997.

Kusursuz Olmayabileceginizi Kabullenin

Ben bugune dek kesin kusursuzlugu arayan hic kimsenin yasaminda ic huzuru bulabildigini gormedim.Her seyin mukemmel olmasini aramakla, ic huzuru istemek birbirine ters duser.

Bir seyi mevcut durumundan daha iyi hale getirmeyi hedef almissak, neredeyse, kesinlikle kaybedecegimiz bir mucadeleye girmis oluruz.Elde olanla yetinip sukredecegimiz yerde, o konudaki yanlisliga ve bunu nasil duzeltebilecegimize odaklanip kaliriz.Tum dikkatimizi bu yanlisliga yogunlastirdigimiz zaman da, durumumuzdan mutsuz ve sikayetci oluruz.

Ister dolabimizin daginikligi, otomobilimizdeki bir cizik, eksik sonuclandirdigimiz bir is, birkac kilo vermemiz gerektigi gibi konular olsun, ister baska birinin tavirlari, gorunusu veya, yasam bicimi gibi bize ters gelen seyler olsun, dikkatimizi sadece kusurlara yoneltmemiz, bizi asil hedefimiz olan sevecen ve ilimli olmaktan uzaklastiracaktir.Bu strateji elinizden gelenin en iyisini yapmayin, anlamina gelmez ; sadece yasamdaki yanislara kendinizi fazla kaptirip, tum dikkatinizi bunlara vermeyi birakmanizi ongorur.Bir isi daha iyi yapmanin mutlaka bir yolu vardir, fakat bu, mevcut durumun tadini cikarmayip, iyi yonlerini gozardi etmek anlamina gelmez.Mesele bunun farkina varmaktir.

Burada cozum, mevcut durumu daha iyi hale getirmekte isticanligina kapilacagimiz anda, kendimizi tutmaktir.Boyle olunca kendinize yasamin o anda da pek fena surmedigini hatirlativerin.Kendi yargilarinizin yoklugunda, her sey pekala guzel gidecektir.Yasantinizin her alaninda kusursuzluk arayisinizi biraktikca, yasamin kendi icindeki kusursuzlugu kesfedeceksiniz.

Yazar bilinmiyor

LAPTOP 'LU DILENCİ Niyazi dilenciydi; ama ne dilenci. Kucukken kacirilmis, igneli ficilara atilmisti. Berbat gecmisti cocuklugu. Bazen bir sokak kosesinde, kendisini kaciran bohçaci kadin Fadime'nin koca memelerine gomulmus, uyuyormus gibi yaptiriliyor; bazen tikanmis bir kavsakta arabalarin onune atlatiliyor, bazen de bir cami onunde, agzinda kopukler, bayilmis taklidi yaptiriliyordu. Iskolik bir kadindi Fadime; cok titiz bir dilenciydi. Kacirilacak cocuklari bizzat belirler, umit vermeyenlerle hic ugrasmazdi. Niyazi'yi ilk dondurmacya yalvarirken kesfetmis, onun ileride buyuk bir dilenci olacagini anlamisti. Onu bizzat dove dove kacirmis, igneli ficiya elleriyle koymus, ilk isine gonderilirken de kolunu hayir dualari arasinda bizzat kirmisti. Fadime'nin bir de at arabacisi kocasi vardi; Mulayim. Kaderin serseri bir tokati onu Fadime'yle birlestirmis, hayatini zindan etmistti. Her aksam kacirilan cocuklarla siraya giriyor, dayagini yiyor, bir koseye kivrilip acilar icerisinde uyuyordu. Bu dayak isi otomatiklesmistti. Ne dayagi yiye, ne de atan nedenini bilmiyordu artik. Mulayim, uykusu kactigi gecelerde caktirmadan, bozuk paralari tasnif eden Fadime'yi gozluyor; bir yandan da horluyormus gibi sesler cikartiyordu. Herkesin uyudugundan emin olan Fadime, kilitli sandigindan cikarttiği ciddi is hanimi elbiselerini giyiyor; aynada kendisini seyrediyordu. Siyah cerceveli dikdortgen gozluklerinin zerinden, uyuyan bebeleri, Mulayim'i kolluyor; elinde kalem aynaya sessiz konferanslar veriyordu. Bohçasından laptopunu cikartiyor; bir sonraki gunun dualarini calisiyor, harita uzerinde dilenecegi noktaları tesbit edip, ciktilar aliyordu. Bir gece Fadime gozaltina alindi. Otoyol boyunca yorgun argin eve donerken, kendisini polis minibusunda buldu. Otoyolda kamyoncularla fuhus yapanlardan sanilmisti. Cok kirildi gururu. Agladi. Iste o gece Fadime'siz evde isik hic sonmedi. Mulayim eve atini aldi. Niyazi ise laptopun basina oturdu. Cok zekiydi Niyazi; kacirildigi ailesinde, babasinin askerlik arkadası bir dehaydi ! Once tuslar, Ingilizce deyimler falan derken geceyarısına dogru Ingilizce'yi cozdu. Saatler 24:00 u gosterdiginde bir web sitesi kurmustu bile. Sonra kendini, zamani, bilginin sinirlarini asti. Bill Gates'in Homepage'inde artik; "ben bir urkutulmus vakvakim" yazisi cikiyordu. "Microsoft" "Macrohard" olmus; Nasa'nin ancak uc kisinin girebildigi sayfalarinda Tarkan'in en salak pozlari yer aliyordu. Ulkenin dis borcunu siliverdi, hatta Avrupa Toplulugu bankalarinin icini bosaltti. O sirada Kartal'daki bir cezaevinden kutlama mesajı bile aldi. Ne bilgilere ulastigini, hangi noktada oldugunu bilmiyordu. Bu muazzam "Hacker"liginin farkında bile olmadan, buyuk bir korkuyla laptopu kapatti; Fadime'nin yatagında, atina timar yapan Mulayim'in yanına kivrilip uyudu. Fadime ertesi gun saliverildi. Araya bir bakan girmis; buyuk hata duzeltilmisti. Ama kirilan gururu gibi, su testisi de su yolunda kirildi. Eve eli bos gitmemek icin kendisini Mercedes'in altina atarken havaya fazla girdi, abartti ve sekiz oldu. Oldu. Onu yerde Picasso tablosu gibi goren dilenci dostlari; yeni kacirdiklari cocuklara, ornek alacaklari Fadime'nin civilii tekerlek izli bedeni gosterdiler. Fadime o haliyle sag kalabilseydi artik para basar; en iyi plastik cerrahları; o goruntusunu koruyabilmek, iyilesememek icin siraya dizerdi ama kalamadi. Ardında bohçasi, icinde laptopu, kirilmis gururu, ezilmis bedeni, ulkeye armagan ettigi kirik kollu pek cok dilenciyle; bu dunyadan; diline en cok doladigi dunyaya goctu gitti. ** ** * Artik bir ucurtma, kirik kolu-kanadı iyilesmis bir kus gibi yuvadan ucma zamani gelmistti. Niyazi, once Mulayim'le, sonra da Monaco maci gecesi kacirilmis tiner sorumlusu Prekazi Cevat'la vedalasti. Fadime'nin laptopunu da alarak sabah seher vakti dustu yollara. Kendisine elektrik ve telefon hatlarına yakin bir sokak kosesi secti. Gerekli baglantıları yaptı; acildi dunyaya. İlk kurdugu site <<http://www.allahrizasiicin.com>> oldu. Her ulkenin kredi kartları guvenli servislerden kabul ediliyor, parayı gonderene sececegi dilden dua ediliyordu. Grafikler muhtesemdi; siteye girenlerin ekranları iceriden kirli bir bezle siliniyor; avuc acmis eller ekran koruyucu gibi gezinip duruyordu. Ara sıra ekrandan; "amanin yavreeem" sesleri duyuluyordu. Alis veris sitesi once; kagit mendil, gul, yara bandi, kalem falan satarken; zamanla herseyi - ama herseyi satmaya basladi. Cin, Katyusha fuzelerini ucuncu dunya ulkelerine satarken Niyazi diyor, baska birsey demiyordu. Dunya ticaretinin kalbi sokagin kosesinde, elektrik direginin dibinde, pembe tasların uzerinde atiyordu. Klavye tuslarının aralarina, sokak iti Karabas'in pireleri dokulurken; Wall Street'de, brokerlara hayat opucugu veriliyor, kalp masajları yapiliyordu. Bir gun UB (United Beggars) organizasyonunu kurdu. Kitleler pesine takilmisti. Bill Gates'in ozel e-mail adresi bile bgates@dilenci.org <<mailto:bgates@dilenci.org>> olmustu. En sonunda bu is baska bir boyuta tasindi; butun internet Niyazi'ye baglandi. Niyazi artik kraldi; ciplak kral. NOL (Niyazi On Line) bu arada Fadime'den aldigi is disiplini ile kasketine atilan bozuk paraları da kabul ediyor, hayir dualari etmeyi ihmal etmiyordu. Kucucuk tekerlekli eski bir bebek arabasına kamufle ettigi, evrenin en gelismis servis saglayicısına bir gun zabita el koydu. Bir kamyonetin arkasına, kokorec arabalarının yanına ativerdiler. Niyazi'yi de dovduler. Kacarken, kapagi acik kanalizasyon deligini goremedi; cigliklar, beddualar arasinda bok yoluna gitti Niyazi. Ve ruya bitti. Ulke yine borç batakligina daldi. Para pul oldu; issizlik, enflasyon aldi basini gitti. Ama kimse bilmedi, bilemedi; neden bir donem bu ulkede herseyin yolunda gittini, neden herkesin bir donemcik de olsa mutlu olabildigini. Kimdi bu perde arkasında, Bulten Sokak kosesinde, diregin dibine her sabah onunu supurup oturan, dunyayı fare gibi oynatan deha? Kimsecikler taniyamadi. ** ** * Bugunlerde internet baglantaniz yine eskisi gibi sik sik arizalaniyor, kopuyorsa, isten cikartilmis, yine borç girdabındaysanız, alacaklılarınız kapıları kiriyorsa yine yurt disında para dilenme operasyonları baslamissa; bir Fatiha da Niyazi icin; bu ulkenin mechul askeri, laptoplu dilencinin ruhu icin siz okuyun. Allah ne muradiniz varsa versin. Dr.Yalcin Ergir ©

MADENCİ

Madenci sıcak bir yaz günü güneşin altında çalışırken birden sıcakın onu daha verimli çalışmasından alıkoyduğunu farketmiş ve o an madenci "güneş benim çalışmamı engelliyor. O zaman benden daha güçlü" diye düşünmüş ve güce de çok önem verdiği için o an GÜNEŞ olmayı dilemiş Allah'tan. Allah madencinin isteğini kabul etmiş ve madenci güneş olmuş bütün dünyayı ışınlı aydınlatmış, heryeri kavurmuş gücünü herkese göstermiş. Fakat birgün güneşin önüne bulut gelmiş tabi bizim madenci çok sinirlenmiş bu işe çünkü bulut güneşin ışınlarını kesiyormuş ve madenci "bulut güneşten daha güçlü ben bulut olmak istiyorum" demiş ve o an bulut olmuş madenci yağmurlar yağdırmış, seller bastırmış, şimşekler yaratmış güçlü olduğu için halinden memnunmuş. Ama fazla uzun sürmemiş mutluluğu. Çünkü bu sefer de rüzgar bulutu sürüklemiş ve bizim madenci yine düşünmüş ki "rüzgar bulutu sürükleyebiliyorsa o zaman en güçlüsü rüzgar" "ben rüzgar olmak istiyorum" demiş ve rüzgar oluvermiş o an. Madenci rüzgar şeklinde fırtınalar estirmiş, denizleri coşturmuş, kasırgalar yaratmış. Ama bu seferde eserken karşısına koca bi taş kütle çıkmış bir bakmış "bu nasıl bir şey ki benim rüzgarımı kesiyor?" diye düşünmüş ve o taş kütle aslında bir dağmış. Ve Allah'tan son bir dilekte bulunmuş. Bir dağ olmayı istemiş. Madencinin isteği kabul olmuş ve sonsuza kadar dağ olarak yaşamaya karar vermiş. Çünkü dünyadaki en güçlü şey dağ olduğunu düşünmeye başlamış. Madenci hayatından memnun bir şekilde yaşarken birden bir rahatsızlık hissetmiş. Bir şey içini kemiriyormuş. Derken dağ onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulmuş; onu rahatsız eden, içini kemiren bir madenciymiş.

**** SİZ NE OLURSA OLSUN KENDİNİZ OLUN GÜCE DEĞİL, AKLA ÖNEM VERİN VE UNUTMAYIN HER İNSANIN İYİ OLDUĞU BİR TARAFA VARDIR... BU GÜÇ OLMASA BİLE....**

Acısını yaşamak isteyen bir adam,
kendisine yardım etmesi için Budist tapınağındaki bir ustaya gider.

Adam, ustaya sorar:

"Usta, eğer dört günde dört saat meditasyon yaparsam, yüksek bilince ulaşmam ne kadar sürer?"

Usta adama bakar ve yanıt verir:

"Eğer günde dört saat meditasyon yaparsan, belki on yılda yüksek bilince ulaşabilirsin."

Bundan daha iyi yapabileceğini düşünen adam yine sorar:

"Oh, usta peki günde sekiz saat meditasyon yaparsam, yüksek bilince ulaşmam ne kadar zaman alır?"

Usta adama bakar ve yanıt verir:

"Eğer günde sekiz saat meditasyon yaparsan, belki yirmi yılda yüksek bilince ulaşabilirsin."

Adam şaşırır ve sorar:

"Ama daha çok meditasyon yaptığımda, neden daha uzun zaman alır?"

Usta tebessüm eder "Sen bu dünyaya hazzı ve yaşamı feda etmek için gelmedin.

Yaşamak, mutlu olmak ve sevmek için buradasın.

Eğer iki saatlik bir meditasyonda yapabileceğinin en iyisini yapabildiğin halde, sekiz saat meditasyon yapmaya kalkarsan yorgun düşersin, amacından saparsın ve yaşamdan haz alamazsın.

Yapabildiğinin en iyisini yap.

O zaman meditasyonun süresinin değil, yaşamının, sevmenin ve mutlu olmanın önemli olduğunu anlarsın."

-Alıntı: Dört Anlaşma, Sayfa 80-81 Don Miquel Ruiz

Mezuniyet konuşması

Amerikan üniversitelerinin çok sevdiğim bir adeti var. Her yıl, her üniversite kendi alanında çok sıvırlmış ama mutlaka akademik hayattan gelmesi de gerekmeyen bir önemli ismi mezuniyet konuşması yapmak, yeni mezunlara çeşitli öğütler vermek üzere davet ediyor.

Asagıda bu yıl, ünlü Yale Üniversitesi'nde yapılan mezuniyet töreninde konuşmak üzere davet edilen Oracle bilgisayar şirketinin kurucusu ve genel müdürü Larry Ellison'un şasirtici, hatta sok edici konuşması var.

"Yale Üniversitesi mezunları, daha önce böyle bir giriş görmediğiniz için özür dilerim ama benim için bir şey yapmanızı istiyorum. Lütfen, etrafınıza iyi bir bakın. Solunuzdaki sınıf arkadaşınıza bir bakın. Sonra sağınızdaki sınıf arkadaşınıza bir bakın.

Ve şimdi sunu aklınıza koyun:

Bundan beş yıl sonra, on yıl sonra, hatta otuz yıl sonra, solunuzdaki kişi hiçbir şeyi basaramamış olacak. Sağınızdaki kişi de aslında hiçbir şey basaramamış olacak.

Ve siz, ortadaki? Ne bekliyorsunuz? Siz de basaramayacaksınız.

Basaramayacaksınız.

Aslında bugün söyle bir etrafıma baktığımda parlak gelecek için yüzlerce umut ışığı göremiyorum. Yüzlerce değişik endüstride liderliği ele alacak kişiler de göremiyorum. Görebildiğim tek şey, geleceği başarısızlıktan başka

bir şey olmayacak yüzlerce insan. O kadar.

Sinirlendiniz. Bu anlaşılabilir bir şey.

Ben, Lawrence 'Larry' Ellison üniversite terk, kim oluyorum ve bu yetkiyi nereden alıyorum ki, ülkenin en prestijli yükseköğrenim kurumunun bu yılki mezunlarına böyle şeyler söyleyebiliyorum?

Bu yetkiyi nereden aldığımı söyleyeyim:

Çünkü ben, Lawrence 'Larry' Ellison, üniversite terk ve dünyanın en zengin ikinci adamıyım. Siz değilsiniz.

Çünkü Bill Gates, o da üniversite terk ve dünyanın -şimdilik- en zengin adamı.

Siz değilsiniz.

Çünkü Paul Allen, o da üniversite terk ve dünyanın en zengin üçüncü adamı. Siz değilsiniz.

Baska örnekler de var. Mesela Michael Dell, o listede 9 numara ve yukarı doğru hızla tırmanıyor, o da üniversite terk. Ve siz o listede hâlâ yoksunuz.

Himmm... Şimdi çok kızdınız. Bu da anlaşılabilir.

O halde biraz da egolarınızı oksamama izin verin.

Pek çoğunuz burada dört ya da beş yıl eğitim gördünüz. Önünüzdeki yıllar için epey iyi bir eğitim aldınız, bilmeniz gereken pek çok şeyi öğrendiniz.

İyi çalışma alışkanlıkları edindiniz. Burada size o önünüzdeki yıllar boyunca yardımcı olacak bir sürü insan tanıdınız, onlarla bağlantı kurdunuz.

Ve hayat boyunca yanınızdan ayrılmayacak bir kelimeyle güçlü bir ilişkiniz oldu burada: Terapi.

Bunların hepsi güzel şeyler.

Ama gerçekte, o kurdugunuz arkadaşlık bağlantılarına fena halde ihtiyacınız olacak. O çalışma alışkanlığına ve 'terapi'ye de ihtiyaç duyacaksınız hayat boyu.

İhtiyacınız olacak, çünkü üniversiteyi terk etmediniz. Dolayısıyla asla dünyanın en zengin insanları arasına katılamayacaksınız. Elbette, belki de listeye 10 ya da 11. sıradan, Microsoft yöneticisi Steve Ballmer gibi, girebilirsiniz. Ama herhalde onun kimin için çalıştığını söylememe gerek yok, değil mi? Sadece kayda geçsin diye söylüyorum, o da zaten master sınıfından terk. Biraz geç kalmış anlayacaksınız.

Son olarak, herhalde bazılarınız ya da umarım bu konuşmadan sonra çoğunuz kendi kendinize soruyorsunuz: 'Yapabileceğim bir şey var mı? Bir umudum var mı?'

Maalesef hayır. Çok geç kaldınız. İçinize çok şey dolduruldu, siz onlara bakıp çok şey bildiğinizi sanıyorsunuz. Artık 19 yaşında değilsiniz.

Eveet, simdi gerçekten çok kizdiniz. Bu anlasilabilir bir sey. Belki de su an, size bir umut isigi vermenin, bir çikis yolu göstermenin tam zamanidir. Hayir, 2000 mezunlari size degil. Siz kaybettiniz. Sizi, yilda 200 bin dolarlik komik maas çeklerinizle bas basa birakiyorum. Üstelik o maas çekinin üstünde sizden birkaç yil önce okulu terk etmis birinin imzasi olacagini söyleyerek.

Öğütlerim size degil daha alt sinifta okuyanlara.

Size söylüyorum: Hemen ayrilin. Daha güçlü söyleyemem: Ayrilin. Hemen toplayin esyalarinizi ve fikirlerinizi ve bir daha geri dönmeyin. Terk edin.

Her seye yeniden baslayin.

Size söyleyebilecegim tek sey, o basinizdaki kepler ve kiyafetin sizi aynen su güvenlik görevlilerinin beni kürsüden asagi çektiği gibi asagi çektiği..."

BU OALY GERÇEK YAŞANMAMIŞTIR!

Bu dünyayı kuran mimar,
ne hoş, sağlam temel atmış.
İnsanlığa ibret için
kısım kısım kul yaratmış.
Kimi yaya, kimi atlı, kimi uçar kanatlı.
Dünya şirin, baldan tatlı,
Eyvah, balı, tuza katmış.

-Aşık Veysel

Kirdin mi incittin mi birilerini
Kimleri kazandim, yitirdiklerim kimler.
Kendimi yeniledim mi yazdiklarimda?
Yeniden düşünmeliyim
Dostluklarimi, iliskilerimi
Gözlerim çocukluk fotoğraflarında mi kaldı
Yitirdim mi yoksa masumiyetimi?
Borçlarimi ödedim mi?
Dogru seçtim mi sorularin fiillerini?
Tırnaklarım kesilmiş, dislerim fırçalanmış, saçlarım taranmış, giysilerim
ütülü, odam düzenli mi?
Geri verdim mi aldiklarimi:
Asklari, dostluklari, sevgileri, güvenleri, baglari,
Kitaplara, sayfalara, satirlara borcumu ödedim mi?
Yokladim mi duygularimi
Hala sevebiliyor muyum insanlari?
Ovmali gümüşleri, bakirlarimi; cila geçmeli ahsaplarima ovmali umutlari
Sakli tutmali gelecek inancini, yarinklari eksik etmemeli agzimizdan
Ey uzak akrabalarim, üvey asklarim
Mevsim sonu dostlarim, isporta mali ayriliklar
Arkadas ölümleri, dost hançerleri, talan ettigimiz zulalar
Gece telefonlari, issiz konusmalar
Magrur incelikler, vurgun yemis iliskiler
Uçurum duygusuyla yasadigimiz hayat ey
O kadar çok anlattim ki
Kendime kaldim anlatmaktan...
Bunaldim kendisiyle bogusmasini
Baskalarında çözmeye çalisan insanlardan
Usandim sözcük oynamalarından, tilsimli sifatlardan,
Ofset duyarliliklardan
Kaç zamandır duru, yalin, çaliskan, iyi insanlar özlüyorum
"içtenligin" yada "dünya görüşünün" kirletmedigi
Kendime bir yeni yıl karti yazarak bunlari diliyorum
Aranip duruyorum adresini yitirdigim insanlari vitrin camlarina yansiyan
yüzlerde
Bilmiyorum kalmis midir adresini yüzlerinde tasiyan insanlar
Hala bir umut var midir
Çıkamaz bir sokaga benzeyen bu avare avunmasi vitrinlerde
Ne çıkamaz sokaktayim nede mutsuz
Sadece rüzgarlardan daha güçlü olmak istiyorum o kadar
Açık denizlerde nice yolculuklara yelken açarken
Kis güneşinin mutlu ettigi bir kedi gibi mutlu, emin, tasasiz
Sere serpe ve keyifli olmak tek istegim ve dilegim
senin ve benim, yani bizim için...
MURATHAN MUNGAN

Kızınız için bir model olduğunuzu düşündünüz mü?

Hiç bir an durup kendinizi kızınıza bir örnek olarak düşündünüz mü? Küçük kızlar annelerinden kadın olmak konusunda birçok şey öğrenirler. Kızınızın kendi hakkındaki düşünceleri, gelecek konusundaki fikirleri ve karşı cinsle olan ilişkileri konusunda ne söylediğinizin değil nasıl davrandığınızın güçlü bir etkisi olacaktır. Bu da eşinizle olan ilişkinizle bağlantılıdır. Aynı zamanda işiniz, anneliğiniz ve hatta ev işleri konusundaki seçimleriniz de kızınızı etkileyecektir. Kızların nasıl davranacağı, hangi oyuncaklarla oynayacağı ve gelecekle ilgili amaçlarının ne olacağı konusunda farklı ailelerin farklı fikirleri vardır. Ancak toplumumuzda kadınların hayatları köklü değişikliklere uğramıştır. Örneğin kızlarımızın çoğunluğu kendilerine bakabilecek ve aile gelirine katkıda bulunabilecek güçtedir. Öyleyse bu önemli alanda biraz ciddi düşünmek gerekiyor.

Bir kız kendine model aldığı kişiyi seçecek olduğunda öğretmenini, alanlarında çok etkili ya da fiziksel açıdan gözlerine hoş hitap eden bireyleri düşünebilir.

Ancak bu üç özelliği de mükemmel biçimde taşıyan kişiyi seçmenin daha akıllıca olacağını görecektir:

Annesini. Ve dünya üzerinde de hiç kimse veya hiçbir güç bu odak noktasından gözlerini başka bir örneğe yönelmek üzere ayıramaz.

Araştırmalara göre aktif hayatlarını sürdüren anneler kızları üzerinde en büyük etkiyi yaratanlar.

Kadınların %80 gibi yüksek bir oranı çocuklarının okul öncesi döneminde ev kadınıyken bu oran lise yıllarında üçte bire düşüyor. Birçok anne okul hayatına ya da kariyerine geri dönüyor.

Kız evlatlar annelerinin başarılarıyla sınırlanmazlar.

Çoğu kadın annesinden daha ileriye gidebilmiştir. Üçte biri master yapmış kız evlatlardan oluşurken üçte biri doktora yapmış, geriye kalanlar da en azından yüksek okul mezunu olmuşlardır.

Tüm bunlar bir anne için ne anlama geliyor? Okusanız da, hobilerinizle uğraşsanız da, kariyer sahibi olsanız da ne kadar aktif olursanız kızınız için o kadar iyi bir örnek olursunuz.

Birçok kadın ailelerinde acılı boşanmalar gördüklerinden erkeklere karşı güvensizlik duygusu geliştirmiştir. Kızınızı, babasıyla ya da başka erkeklerle yaşadığınız ilişkiler konusunda sırdaşınız olarak seçmeyin; aksi halde onun gelecekteki ilişkilerinde güvensiz olmasına neden olabilirsiniz.

Bugün gizli gizli sizin ayakkabılarınızı giyip kapının önüne oynamaya çıkan minik kızınız yarın yine sizi örnek alarak kendine bir kariyer ve aşk hayatı oluşturacaktır.

Uzun bir süre güzel hayat başlamak üzere diye düşündüm. Gerçek güzel hayat! Ama hep bir engel daha vardı önde. Öncelikle yapılması gereken bir şey, bitmemiş bir iş, tamamlanması gereken bir hizmet, ödenecek bir borç... Hemen sonra güzel hayat başlayacak. Sonunda uyandım ki, hayat zaten bu engeller. Bu perspektif mutluluk için bir yol olmadığını, bilakis mutluluğun kendisinin asıl yol olduğunu görmeme yardımcı oldu. Öyleyse yaşanan her anın keyfini çıkarmalı, ve bu anlar, paylaşılacak özel biri ile geçirildiğinde daha da çok keyfi hissedilmeli. Zamanın kimseyi beklemediğini unutmamak lazım. Öyleyse; okulun bitmesini, okula gitmeyi, on kilo vermeyi, 6 kilo almayı, çocuk sahibi olmayı, çocukların büyüüp evden ayrılmalarını, işe başlamayı, emekli olmayı, evlenmeyi, boşanmayı, Cuma akşamını, Cumartesi sabahını, yeni araba-ev almayı, yeni araba ve evin borcunun bitmesini, baharı, yazı, sonbaharı, kışı, ayın birini, onbeşini, şarkınızın radyoda çıkmasını, ölmeyi, yeniden doğmayı beklemeyin daha fazla mutlu olmak için. Mutluluk bir hedef değil yoldur.

Paraya ihtiyacınız yokmuş gibi çalışın, Hiç incitilmemiş gibi sevin,
Kimse seyretmiyormuş gibi dans edin...

MUTLULUK

Ünlü bir sofı öyküsüdür bu. Bir imparator sabah gezintisi sırasında bir dilenciye rastlar. "Dile benden ne dilersen" der. Dilenci güler ve :

"Sanki dilegimi gerçekleştirebilecekmiş gibi soruyorsunuz." Diye yanıtlar.Kral alinir ve söylesi koyulasir.

-Pek tabii her dedigini yerine getirebilirim. Sen söyle hele;ne istiyorsun?

-Söz vermeden önce iki kez düşünün kralim.

Dilenci siradan bir dilenci degildir. İmparatorun ilk yasantisinda öğretmeni olmustur.

Ve ona su sözü vermistir. "Bundan sonraki yasantinda tekrar karsina çikip seni uyaracağim." İmparator olayı unutmustur. Zaten geçmisi hangimiz noktasina virgölüne kadar animsayabiliriz ki?

Birlikte yaslanan kisilerin bile anilari farklıdır. Bu nedenle imparator bastirir.

-Ne istersen verebilirim. Ben güçlü bir imparatorum. Yerine getiremeyeceğim hiçbir dilegin olamaz. Bunun üzerine dilenci, çanagini uzatıp, "su çanagi herhangi bir seyle doldurabilir misiniz?" diye sorar. İmparator kahkaha atar ve vezirine çanagi altinla doldurmasını emreder.

Çanak dolup tasmakta ve aninda bosalmaktadır. Paralar buhar olup uçmaktadır sanki. İmparatorun onuru kirilir. Bir dilenci çanagini dolduramadigi kulaktan kulaga yayilir. Giderek pirlantalar, elmaslar,yakutlar akitilir çanaga. Ne var ki çanagin dibi yoktur sanki. Yer yutar ama bos kalir. İmparator yenik düsmüştür. Dilenciye yakarır: "Tamam, sen kazandın. Dilegini yerine getiremedim ama ne olur bana çana?in neden yapilmis olduğunu itiraf et."

-Çok basit, diye yanıtlar dilenci. İnsan dimagından yapılmıştır. Yani insanın arzu ve isteklerinden. Doymak bilmez olusu bundandır. Bu gerçeği bir kez kavransan yasantın degisir. İstek nedir ki! İstek ulasilana kadar, belli bir süre heyecen veren bir duygudur. Örneğin; bir araba istersin...bir yat...bir ev...bir kadın... Yada kadinsan erkek!

Tek tek her birini elde ettiğinde, tümü anlamını yitirir. Neden?

Çünkü beynin, aklın onları dışlar. Araba garajdadır ve artık istek uyandırmamaktadır. Heyecen, onu elde ettiğinde sönüp gitmiştir.

Kadın yatağında, para cebindeyse, onlara erismek için katlandığın yoğun istek yok olurur. Gene boşluğa düşer, yeni bir istek yaratmak zorunda kalırsın.

İstek doyumsuzluk uyandırır ve giderek dilenci olursun. Bir istekten bir diğerine çirpinip durursun. Amacına ulaşır ulaşmaz bir yenisini yaratırsın. İstegin bu yönünü kavradığında hayatının dönüm noktasındasın demektir. Sürekli yolculuk hali iyi sonuç vermez. Geri dön...Evine dön... Seni mutlu edecek öğeleri dışında değil, kendi içinde ara!

Mukemmel Bir Test

Bu tüyler ürpertici ve komik bir sonla biten ufak bir oyun.Hepsini birden okumayin, tüm adimlari sirayla yapin. Bu çok önemli.Yalnizca 3 dakikanizi alacak.önce bos bir kagit par  asi ve bir kalem alin.

NOT: Isim vermeniz istendiginde, mutlaka tanidiginiz insanların isimlerini kullanin.

Ve i  g  d  lerinize kulak verip,ilk aklınıza gelenleri yazin.Asagiya dogru satir satir ilerleyin. Hepsini bir anda okumayin.Aksi halde oyunun tadini   ikaramazsiniz.

1.)   nce, 1'den 11'e kadar sayilari yukaridan Asagiya bir sutun halinde yazin.

2.) Sonra 1'in ve 2'nin yanlarına istediginiz herhangi iki sayiyi not edin.

3.) 3 ile 7'nin yanına karsi cinsten

birer kisinin adini yazin. Sirayla devam etmeyi unutmayin.

4) 4, 5 ve 6'nin yanına (arkadaslarinizdan ya da ailenizden istediginiz kisilerin adlarini yazin.Sakin hile yapmayin, sonra   z  l  rs  n  z.

5) 8, 9, 10 ve 11'in yanına istediginiz sarkilarin isimlerini yazin.

6.) Simdi bir dilek

tutun. Ve iste oyunun sonu.

1.) 2'nin yanına yazdiginiz sayida kisiye bu oyunu anlatmak zorundasiniz. 2.) 3'un

yanına yazdiginiz kisiyi seviyorsunuz.

3.) 7'nin yanına yazdiginiz kisiden hoslaniyorsunuz ama onunla olmaz. 4.) En   ok

  nem verdiginiz kisi 4'un yanına yazdiginiz.kisi.

5.) 5'in yanına yazdiginiz kisi sizi   ok iyi taniyor.

6.) 6'nin yanına yazdiginiz kisi sizin ugurunuz.

7.) 8'in yanına

yazdiginiz sarki 3'un yanına yazdiginiz kisiyle bagdasiyor.

8.) 9'un yanına

yazdiginiz sarki 7'nin yanındaki kisinin.

9.) 10'un yanına yazdiginiz sarki sizi ve d  s  ncelerinizi anlatiyor.

10.) 11'in

yanına yazdiginiz sarki yasamla ilgili hislerinizi ifade ediyor.

NASIL AMA?

Ne kadar talihlisiniz, hiç düşündünüz mü?

Buzdolabınızda yiyecek birşeyler, sırtınızda bir elbiseniz, başınızın üstünde bir çatı ve uyuyacak bir yatağınız varsa, bu dünyada yaşayan insanların yüzde 75'inden daha zenginsiniz demektir.

-Bankada ve cüzdanınızda paranız, bir yerlerde saklı, yedek birkaç mücevheriniz varsa, dünyanın en varlıklı yüzde 8'i arasında olduğunuzu bilin.

-Bu sabah kalktığınızda kendinizi sağlıklı hissettinizse, hafta sonunu göremeyecek milyonlardan daha talihli olduğunuz açıktır.

-Eğer bir savaşın korkunçluğu içinde yaşamamış, hapishanenin yalnızlığını tatmamış, işkence acılarına katlanmamış, açlık içinde kıvrılmamışsanız, bu dünyada yaşayan 500 milyon insandan daha önde olduğunuzu unutmayın.

-Anne ve babanız hala birbirleri ile evli ve hayattalarsa, bu şansa sahip çok ender evlatlardan olduğunuzu da bilin.

-Yüzünüzde bir gülümseme ile başınızı dik tutabiliyorsanız, tanrının kutsadığı insanlardan biri olduğunuza inanın. Çünkü hemen herkes bunu yapabilir, ama çoğu yapmaz.

-Ve eğer bu yazıyı okuyabiliyorsanız, okuyacak bu dünyada hiçbir şeyi olmayan 2 milyar insandan çok ama çok talihli olduğunuzu aklınızdan çıkarmayın..

Tanrı sizi kucaklasın, sarsın, güçlendirsın ve saklasın!..

Hıncal ULUÇ'un yazısından alınmıştır....

Gonca gülü dermemiş,
Gözü güzel görmemiş,
Görmüş sırra ermemiş,
Sevdâyı nerden bilsin !
Varını sunamayan,
Ayazda yunamayan,
Mecnunu oynamayan,
Leylayı nerden bilsin !
Başın alıp gitmemiş,
Halsiz kalıp bitmemiş,
Bir gün dalıp yitmemiş,
Hülyayı nerden bilsin !
Eder gerçeği talan,
Sonra der düş de yalan,
Niyetsiz yatıp dalan,
Rüyayı nerden bilsin !
Tesbih bozmuş dizmemiş,
Köyden öte gezmemiş,
Gölde bile yüzmemiş,
Deryayı nerden bilsin !
Ateşlerde yanmamış,
Zorlukla sinanmamış,
Cennete inanmamış,
Dünyayı nerden bilsin !
Tek varlığı para pul,

*Ara ki insanlık bul,
Kulun kulu olan kul,
Mevlâyı nerden bilsin !*

NERDEN BİLSİN

Gonca gülü dermemiş,
Gözü güzel görmemiş,
Görmüş sırra ermemiş,
Sevdâyı nerden bilsin !

Varını sunamayan,
Ayazda yunamayan,
Mecnunu oynamayan,
Leylayı nerden bilsin !

Başın alıp gitmemiş,
Halsiz kalıp bitmemiş,
Bir gün dalıp yitmemiş,
Hülyayı nerden bilsin !

Eder gerçeği talan,
Sonra der düş de yalan,
Niyetsiz yatıp dalan,
Rüyayı nerden bilsin !

Tesbih bozmuş dizmemiş,
Köyden öte gezmemiş,
Gölde bile yüzmemiş,
Deryayı nerden bilsin !

Ateşlerde yanmamış,
Zorlukla sınanmamış,
Cennete inanmamış,
Dünyayı nerden bilsin !

Tek varlığı para pul,
Ara ki insanlık bul,
Kulun kulu olan kul,
Mevlâyı nerden bilsin !

Mümtaz BEĞEN (Dediğin Olsun- Kıvılcım yayınları)

Noel Hediyesi

Noel Hediyesi

Iste nihayet 21'inci yüzyıla bu gece, bu defa gerçekten giriyoruz.. Ama bizde gene o hep eski hikaye.. 22'inci 25'inci, kimbilir kaçinci yüzyılda da geçerli olacak, insanlar yasadıkça değerini yitirmeyecek bir öykü bu.. Çünkü insani insan yapan şeyi, sevgiyi anlatıyor..

Sevgiyi bu kadar güzel, bu kadar içten anlatan bu öyküyü, aslında sadece yılbaşlarında değil, yılın her günü tekrar tekrar okumakta yarar var, demistim ya size..

Yeni Yüzyılın hepimize yeni umutlar getirmesi dileğiyle..

Tam bir dolar seksen yedi senti vardı. O kadar, ne bir sent eksik, ne bir sent fazla!.. Bunun da altmış senti penniden ibaret ufaklıktı. Bu pennileri teker teker bakkal, kasap, manavla çekise çekise pazarlık ederek ve her defasında satıcıların cimrilik isnatları karsısında utancından kipkirmizi kesilerek biriktirmisti. Della paraları üç defa saydı. Bir dolar seksen yedi sent, o kadar! Halbuki ertesi gün Noel'di.

Kendini odadaki partial divanın üzerine atıp hiçkır hiçkır agramaktan baska çare yoktu. Della da böyle yaptı.

Della'nın evi, haftada sekiz dolara tutulmuş mobilyalı bir apartman! Tasvire değer bir hali yok. Tam bir fakirhane!

Asagıda antrede, içine tek bir zarf sigdirmaya imkan olmayan bir mektup kutusu ile ölümlü bir elin asla çaldıramayacağı bir zil vardı. Kapıda da "Mr. James Dillingham Young" ismini taşıyan bir kart asılı idi.

Mr. James Dillingham eve geldiği vakit size evvelce Della diye takdim ettiğimiz karisi kendisine "Jim" diye hitap eder, boynuna sarılarak onu bağrına basardı.

Gözyaşları dindikten sonra Della eline bir ponpon alarak yüzünü pudraladı. Pencerede durarak apartmanın o kasvetli arka avlusundaki bulut rengi bir parmaklık üzerinde yürüyen bulut rengi kediye aptal aptal seyretti. Ertesi günü Noel'di. Jim'e bir hediye alabilecek yalnız bir dolar seksen yedi senti vardı. Bu pennileri aylardan beri birer birer biriktirmisti. Halbuki şimdi hiçbir işe yaramadıklarını görüyordu. Haftada yirmi dolara pek bir şey yapmaya imkan yoktu. Masraf umdugundan fazlaya çıkıyordu. Zaten her zaman öyle olur!.. Şimdi Jim'e hediye alacak yalnız bir dolar seksen yedi senti vardı. Sevgili Jim'ine güzel bir şey almak hususunda hülyalar kurarak bir çok mesut anlar yaşamisti. Güzel, nadir, parlak bir şey, Jim'e ait olmak şerefi ile az çok mütenasip bir hediye.

Pencereden uzaklaşarak kendini aynanın önüne attı. Gözleri piril piril yanıyordu, ama yirmi saniye içinde rengi uçuvermisti. Saçlarını çözerek omuzlarının üzerine döktü.

James Dillingham Young Ailesi'nin iftihar ettikleri iki şeyleri vardı. Birisi Jim'in babasından intikal eden ve aslında büyük babasına ait olan altın saat, diğeri ise Della'nın saçları idi. Apartmanın hava deliğinin karsı tarafında Saba Melikesi otursaydı Della, kraliçenin mücevherlerini kıymetten düşürmek kastiyle, o güzel saçlarını pencereden dışarı sarkıtırdı. Hazreti Süleyman apartmanın kapıcısı olsa ve bütün servetini, elmaslarını, bodrumda bulundursaydı, Jim ihtiyarı kiskandırıp hasetle sakalını kasıttırmak için önünden her geçişinde cebindeki saati çekip bakar gibi yaparak gösterirdi.

Della'nin saçlari altin renkli bir çağlayan gibi parlayarak ve dalgalanarak dizlerine kadar döküldü ve bir elbise gibi vücudunu örttü. Bununla beraber Della, saçlarının uzun müddet böyle kalmasına müsaade etmedi. Sinirli ellerle hemen topladı. Bir aralık bir an için durdu. Tereddüt eder gibi oldu. Yerdeki kırmızı tüyleri dökük haliya bir iki damla gözyasi akti.

Della, gözlerinin yasi kurumadan kahverengi ceketini kapip ayni renkteki sapkasini basina geçirdigi gibi, eteklerini savurarak kapidan fırladı. Merdivenleri inip sokaga çıktı.

"Mm. Sofronie. Her nevi saç levazımı" ibaresini tasiyan bir tabelanın önünde durdu. Bir hamlede kendini yukarıda buldu. Iriyari, süt beyaz, soguk bir kadın olan Madam Sofronie'ye nefes nefese:

- Saçlarımı alır mısınız? diye sordu.

Madam:

- Saç alırım ama sapkani çıkar da bir bakalım, cevabını verdi. Della altın renkli, çağlayana benzeyen saçlarını döküverdi.

Madam, saçları piskin bir alici eli ile bir yokladıktan sonra.

- Yirmi dolar, dedi.

Della:

- Peki. Derhal, cevabını verdi.

Ondan sonraki iki saati pembe bir bulut üstünde uçar gibi sevinçle nasıl geçirdiğini bilmiyordu. Edebiyat bertaraf, Jim için istediği hediye bulmak arzusu ile dükkanların altını üstüne getiriyordu.

Nihayet bulabildi. Hasseten Jim için yapılmış bir şey? Dükkan dükkan gezmiş, hiçbirinde buna benzer bir şey görmemişti. Platin bir saat zinciri. Kıymeti, fazla gösterişli süslerde değil, deseninin sadeliğinde ve kibarlığında idi.

Bütün iyi şeyler böyle olmalıdır. Zincir Jim'in o emsalsiz saatine layık derecede güzeldi. Della ilk nazarda kararını verdi. Zincir tıpkı Jim gibi idi. Gösterişsiz, fakat kıymetli. Kocasını da, zinciri de aynı şekilde tarif etmek mümkündü, yirmibir dolar verdi. Bu zinciri taktıktan sonra Jim artık, saatine nerede olsa bakabilir, daha doğrusu bakmaya heveslenebilirdi. Halbuki, şimdi o emsalsiz saate, bir kayısa asılı olduğundan hep gizleyerek bakıyordu.

Eve avdet ettikten sonra Della'nın sarhosluğu biraz geçti. Akli basına gelerek ihtiyatlı hareket etmeyi düşündü. Saç masalarını çıkartarak hava gazını yaktı. Ve askla cömertliğin birleşmesinden doğan tahribatı tamire koyuldu. Sayın dostlar, burun kıvirip geçmeyin. Bu her zaman muazzam bir istir. Müthiş bir is!.

Kırk dakika zarfında saçları mektep kaçağı bir çocuk kafası gibi kıvrım kıvrım olmuştı. Della aynadaki aksini tenkitçi bir nazarla uzun uzadıya dikkatle seyretti.

Kendi kendine:

- Jim bu halimi görüp de ilk bakışta öldürmezse iyi. Tiyatro kızlarına benzetecek ama ne yapayım. Bir dolar seksen yedi sentle ne alınabilirdi ki, dedi.

Yedi buçukta kahve pisirilmisti. Tava da sobanın arkasına yerleştirilerek ısıtılmış olan pırzoları kızartmak üzere hazırlanmisti.

Jim, hiç geç kalmazdı. Della zinciri avucuna alarak kapının yanındaki masanın başına oturdu. Kocasının, merdivenlerin ilk basamağındaki ayak seslerini duyunca bembeyaz oldu. Gündelik, en basit şeyleri için dua etmeyi adet etmişti.

- Büyük Allahım! Yalvarırım sana, ne olur, saçlarımı begendir, diye mirıldandı.

Jim kapıyı açtı ve içeri girip arkasından kapadı. Zayıf ve pek ciddi bir hali vardı. Zavallı henüz yirmi iki yaşında, aile yükü taşıyordu. Yeni bir perdesüye ihtiyacı vardı, ellerinde eldiven yoktu.

Odaya koku almış bir av köpeği gibi etrafına kayıtsız bir halde bakınarak girdi. Gözleri Della'ya dikilmisti. Della bu dik nazarların manasını anlamayarak korktu. Bu nazarlar ne hayret, ne hiddet, ne dehset, ne begenmemelik, yani genç kadının hazırlandığı hislerden hiçbirini ifade etmiyordu. Jim, yüzünde o garip ifade ile nazarlarını karısına dikmiş sadece bakıyordu.

Della masanın yanından kıvrılarak yaklaştı.

- Jim, sekerim ne olursun öyle bakma, diye yalvardı. Saçımı kesip sattım. Noeli sana hediye almadan geçiremezdim, öldürdüm. Ne olacak yine büyür. Affediyorsun değil mi? Ne yapayım başka çarem yoktu. Saçlarım çabuk büyür. Unutalım bunu, haydi Jim, sekerim. Noel'in mübarek olsun de de barışalım. Ne güzel ne hoş bir hediye aldığımı tasavvur edemezsin, dedi.

Jim zihnini yoracak kadar düşünüp tasındığı halde bir türlü anlayamamış gibi yavaş yavaş:

- Saçını mi kestir, dedi.

Della:

- Kesip sattım. Bu halimi begenmedin mi? Eskisi kadar sevmedin mi? Saçsız da yine aynı insan değil miyim, diye yalvardı.

Jim etrafına sakin sakin baktı. Nihayet aptallanmış gibi:

- Saçımı kestir mi dedin, diye cevap verdi.

Della:

- Evet, kesip sattım diyorum, diye izah etti. Yavrucuğum bu akşam Noel! Beni mazur gör, affet. Senin ugruna gitti, deyip ciddi bir tatlılıkla:

- Saçlarımın tellerini saymak belki mümkündür ama sana olan sevgimi ölçmek imkansızdır. Sekerim, pırzoları atese koyalım mı? diye sordu.

Jim, daldığı rüyadan uyanır gibi oldu. Della'cığını kollarına aldı, perdesünün cebinden bir paket çıkararak masanın üstüne attı.

- Dellacığım, aldaniyorsun. Saçını nasıl kesersen kes, hiç fark etmez. Sana olan sevgimde hiç değişiklik yapmaz. Paketi açarsan birdenbire neden afalladığımı anlarsın, dedi.

Della beyaz parmakları ile kagidi yırtarak ipleri kopararak paketi açtı. Açmasıyla feryadı basması bir oldu.

Gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

Paketten Della'nın Broadway'de bir vitrinde görüp uzun müddettir arzuladığı taraklar çıkmıştı. Kaplumbaga kabuğundan yapılmış elmas kenarlı o güzel taraklar iste önündeydi. Renkleri de saçlarına ne kadar uyuyordu. Pahalı olduklarını bildiğinden hiç ümide kapılmadan begenmiş ve arzulamıştı. Hiç beklemediği olmuştur. Ama ne çare ki pek tamah ettiği bu canım tarakları süsleyecek lüleler gitmişti.

**Della nihayet kendini toplayarak kocasının getirdiği hediyeleri bagrina bastı.
Gülümseyerek kocasına baktı.**

- Sekerim, saçım pek çabuk uzar, deyip tüyleri tutusan bir kedi gibi yerinden fırlayarak:**
- Ay unutuluyordum, diye bağırırdı.**

Jim alınan güzel hediyeği görmemisti. Della avucunu açarak sevinçle kocasına uzattı. Bu kıymetli, fakat donuk maden genç kadının ruhundaki atesin aksi ile parlar gibi oldu.

- Sekerim, güzel değil mi? Bütün şehri altüst ettikten sonra bulabildim. Saatini ver bakalım nasıl yakışacak, dedi.**

Jim, Della'nın dediğini yapacak yerde kendini sedire attı. Ellerini basının arkasına koyarak gülmeye başladı.

- Della sevgilim, Noel hediyelerimizi bir kenara koyup bir müddet saklayalım. Bugünkü halimize uygun değil. Biraz fazla. Tarakları almak için saati sattım. Pırzoları koy bakalım atese, dedi.**

HINCAL ULUÇ'UN YAZISINDAN ALINMIŞTIR...

Tam göğsünüzün ortasında bir yeriniz acıyacak...
Evinizin sizi içine sigdiramayacak kadar dar olduğunu fark edeceksiniz...
Sokaga fırlayacaksınız...
Sokaklar da dar gelecek...
Tıpkı vücudunuzun yüreğinize dar geldiği gibi...
Ne denizin mavisi açacak içinizi, ne piril piril gökyüzü...
Kendinizi taşıyamayacak kadar çok büyüyecek, bir yandan da kaybolacak kadar küçüleceksiniz...
Birileri size bir şeyler anlatacak durmadan...
"Önemli olan sağlık." "Yasamak güzel." "Bosver, her şey unutulur." Siz hiçbirini duymayacaksınız...
Gözyaşlarınızdan etrafı göremez hale geleceksiniz.
O'ndan ölmesini isteyecek kadar nefret edecek, az sonra kollarında ölmek isteyecek kadar çok seveceksiniz...
Hep ondan bahsetmek isteyeceksiniz...
"Ölüme çare bulundu" ya da "Yarin kıyamet kopacakmış" deseler basinizi kaldırıp "Ne dedin?" diye sormayacaksınız...
Yalnız kalmak isteyeceksiniz...
Hem de kalabalıkların arasında kaybolmak...
İkisi de yetmeyecek.
Geçmişini düşüneceksiniz... Neredeyse dakika dakika... Ama kötülerini atlayarak...
Onunla geçtiğiniz yerlerden geçmek isteyeceksiniz... Gittiğiniz yerlere gitmek...
Bu size hiç iyi gelmeyecek... Ama bile bile yapacaksınız.
Biri size içinizdeki acıyı söküp atabileceğini söylese, kaçacaksınız...
Aslında kurtulmak istediğiniz halde, o acıyı yaşamak için direneceksiniz.
Hayatınızın geri kalanını onu düşünerek geçirmek isteyeceksiniz...
Aksini iddia edenlerden nefret edeceksiniz...
Herkesi ona benzetip...
Kimseyi onun yerine koyamayacaksınız...
Hiçbir şey oyalamayacak sizi...
İlaçlara sığınacaksınız... Birkaç saat kafanızı bulandıran ama asla onu unutturmayan... Sadece bir müddet buzlu camın arkasından seyrettiren...
Bütün sarkılar sizin için yazılmış gibi gelecek... Boğazınız düğümlenecek, dinleyemeyeceksiniz...
Uyumak zor, uyanmak kolay olacak...
Sabahı iple çekeceksiniz... Bazen de "Hiç güneş dogmasa" diyeceksiniz.
Ne geceler rahatlatacak sizi ne gündüzler...
Ölmeyi isteyip, ölemeyeceksiniz...
Belki çivi çiviye söker diye can havliyle önünüze çıkana sarılmak isteyeceksiniz... Nafile...
Düşüncesi bile tahammül edilmez gelecek...
Rüyalar göreceksiniz, gerçek olmasını istediğiniz... Her siçrayarak uyandığınızda onun adını söylediğinizi fark edeceksiniz...
Telefonun çalmasını bekleyeceksiniz... Aramayacağını bile bile... Her çaldığında yüreğiniz ağzınıza gelecek... Ağlamaklı konuşacaksınız arayanlarla...
Yüreğiniz burkulacak...
Canınız yanacak...
Bir daha sevmemeye yemin edeceksiniz.
Hayata dair hiçbir şey yapmak gelmeyecek içinizden...

Onun sesini bir kez daha duymak için yanıp tutusacaksınız... Defalarca aradığı günlerin
kiymetini bilmediğiniz için kendinizden nefret edeceksiniz...
Yasadığınız sehri terk etmek isteyeceksiniz... Onunla hiçbir anınızın olmadığı bir yere gidip
yerleşmek...
Ama bir umut... Onunla bir gün bir yerde karşılaşma umudu... Bu umut sizi gitmekten
alıkoyacak...
Gel gitler içinde yaşayacaksınız...
Buna yaşamak denirse...
Razi misiniz bütün bunlara?
Hazır misiniz sonunda ölüp ölüp dirilmeye?
O halde sevebilirsiniz...

Oglumun Öğretmenine,

Öğrenmesi gerekli, biliyorum; tüm insanların dürüst ve adil olmadığını. Fakat bunu da öğret ona; her alçığa karşılık bir kahraman, her bencil politikacıya karşılık kendini adanmış bir lider vardır. Her düşmana karşılık bir dost olduğunu da öğret ona.

Zaman alacak biliyorum. Fakat eğer öğretebilirsen ona, kazanılan bir doların bulunan besinden daha değerli olduğunu öğret. Kaybetmeyi öğrenmesini öğret ona ve hem de kazanmaktan nese duymayı. Kiskançlıktan uzaklara yönelt onu. Eger yapabilirsen, sessiz kahkahaların gizemini öğret ona. Bırak erken öğrensin zorbalığın görünüşte galip olduklarını.

Eger yapabilirsen, ona kitapların mucizelerini öğret. Fakat ona sessiz zamanlar da tanı. Gökyüzündeki kusların, günesin yüzü önündeki arıların ve yemyeşil yamaçtaki çiçeklerin ebedi gizemini düşünebileceği.

Okulda hata yapmanın hile yapmaktan çok daha onurlu olduğunu öğret ona. Kendi fikirlerine inanmasını öğret, herkes ona yanlış olduğunu söylediğinde dahi. Nazik insanlara karşı nazik, sert olanlara karşı da sert olmasını öğret ona.

Herkes birbirine takılmış bir yönde giderken, kitleleri izlemeyecek gücü vermeye çalış oğluma. Tüm insanları dinlemesini öğret ona. Fakat tüm dinlediklerini gerçeğin eleginden geçirmesini ve sadece iyi olanları almasını da öğret.

Eger yapabilirsen, üzüldüğünde bile nasıl gülümseyeceğini öğret ona. Gözyaşlarında hiçbir utanç olmadığını öğret.

Herkesin sadece kendi iyiliği için çalıştığına inananlara dudak bükmesini öğret ona ve asiri ilgiye dikkat etmesini.

Ona kuvvetini ve beynini en yüksek fiyatı verene satmasını, fakat hiçbir zaman kalbi ve ruhuna fiyat etiketi koymamasını öğret. Uluyan bir insan kalabalığına kulaklarını tıkamasını öğret ona. Ve eğer kendisinin haklı olduğuna inanıyorsa dimdik dikilip savaşmasını öğret.

Ona nazik davran, fakat onu kucaklama. Çünkü ancak ateş çeligi saflaştırır. Bırak sabırsız olacak kadar cesarete sahip olsun. Bırak cesur olacak kadar sabrı olsun. Ona her zaman kendisine karşı derin bir inanç tasimasını öğret. Böylece insanlığa karşı da derin bir inanç taşıyacaktır.

Bu büyük bir taleptir, ne kadarını yapabilirsen bir bak bakalım.

O, ne kadar iyi, küçük bir insan. Oglum.

(Abraham Lincoln © Oğlunun Öğretmenine yazdığı mektuptan alınmıştır.)

Acı anılar; gecmisi düzeltmezler,
Üzüntü; düşünçenize Isık getirmez,
Can sikintisi; size yardım etme imkani sağlamaz,
Keder ve istirap; ic dünyanizi pasiflestirmez,
Karmasa; size dogru yolu göstermez,
Elestiri; yalnızligin sonucudur,
Öfke; yenilginin arkadasidir,
Hösgörüsüzlük; sempatiden uzaklastirir,
Gücenme ve alinganlik; sizin zehirinizdir.

ÇOCUĞUN GELİŞİMİNDE OYUNUN ÖNEMİ VE ANNE-BABA TUTUMU

Hazırlayan: Banu ÖZKAN Eğitimci

Bir anne-babanın çocuğuna vereceği en önemli ilk şey sevgidir. Anne-babalar çocuklarını daha dünyaya getirmeden önce biraz olsun kendilerini eğitmeli (dergi, kitap, ana-baba okulları,TV, internet vs.), yayınları takip ederek çocuk yetiştirme sanatını öğrenmeleri gerekmektedir. Yeni dünyaya gelecek olan çocuğun her türlü sorumluluğuna hazır olmalıdırlar. Her anne-baba çocuğunu sever, doğumdan itibaren tüm imkânlarını kullanarak ona birşeyler öğretmeye, en iyiyi vermeye çalışırlar.

Oyun; çocuğu yetişkin hayata hazırlayan en etkin yoldur. Çocuğun en önemli eğitim araçları oyuncaklarıdır. Oyun ile insan ilişkileri, yardımlaşma, konuşma, bilgi edinme, deneyim kazanma, psiko-motor gelişimi, duygusal ve sosyal gelişimi etkilediği gibi, zihin ve dil gelişimini de etkiler. Yetişkinler gözüyle oyun, çocuğun eğlenmesi, oyalanması, başlarından savmak için bir uğraş olarak görürler, oysa oyun, çocuk için ciddi bir iştir. Çocuk oynadıkça becerileri artar, yetenekleri gelişir. Çevresini, bilinmeyenleri tanır, kendisi için anlaşılır duruma getirir.

Çocuk oyun oynarken özgürdür, kuralları kendi koyar-bozar, yetişkinlerin kısıtlamaları yoktur. 3-6 yaş arası çocuğun en önemli dönemidir. Durmadan soru sorar "bu neden, niçin, nasıl?" sorularına yanıt isterler. Öğrenme açlığı mevcuttur, herşeyi bilmek isterler. Enerjikler, yorulmak nedir, bilmezler. Onları anlayın, sabırla yanıtlayın, yanıtlarınız kısa, net ve anlaşılır olsun. Çocuklar oyuncaklarla oynamayı severler, ancak oyuncakların iyi davranışlarını karşılığında ödül, anne-baba sevgisinin kanıtı olarak kullanılması yanlış olup, kesinlikle kaçınılması gereken bir tutumdur. Oyuncaklar çocuk gelişiminde büyük bir yer tutarlar, ancak bize sarılmaz, sevmez ve öpemezler. Ne kadar meşgul olursanız olun, çocuğa ayıracak olduğunuz birkaç zaman diliminde onunla sohbet etmeniz, ona sarılmanız, yerlerde yuvarlanmanız, onun oyuncakları ile oyun oynamanız onu mutlu edecektir. Okulda, ertesi günü keyifle arkadaşlarına, öğretmenine veya diğer başka kişilere anlatacak olduğu bir an yaşatacaksınız. Çocuğunuza "lütfen" demeyi öğretin. Siz onun oyuncağının yerini değiştirirken veya alırken izin isteyin. Çocuklar kurdukları oyunlarda hep büyükleri taklit ederler. Yaptığınız her olumlu davranış, ona iyi ya da kötü yönde etki edecektir.

Başkaları ile onu kıyaslayıp üzme, "o" kendine özgü bir bireydir. Yaptığı her doğru davranış için onu sözleriniz ve sevginizle ödüllendirin. 3-5 yaşında ana okuluna gidecek olan çocuklar sabırsız ve heyecanlıdır. Onlara karşılaşacakları olayları olabildiğince somut bir şekilde anlatın. Orada eğlenebileceğini, yeni arkadaşlar edineceğini açıklayın; çocuğunuza pembe tablo çizmeyin. Belki ağlayacağını, ağlayan çocuklar olabileceğini, karşılaşabileceği olumlu-olumsuz şeyleri anlatın. Okul bitiminde onu alacağınızı söylemeyi unutmayın, açık olun paniğe kapılmasın. Çoğumuz, çok iyi niyetlerle herkesten önce okuma-yazmayı öğretmek isteriz; ve ona öğretme yoluna gideriz. Hiç bir anne-baba öğrenme konusunda zorlayıcı olmamalı, bu tür davranışlar öğrenme sürecini geliştirmekten uzak olup, anne-baba çocuk ilişkisini zedeleyecek niteliktedir. Anne-babalar bu tür davranışlarda bulunarak kendi gururlanma ihtiyaçlarını giderme amacındadırlar. (Çocuğumuzda bulunan bazı özel durumlar hariç olup yine de eğitimcilerin yönlendirmesi daha doğru olur). Herzaman gündeme gelen sorulan sorulardan bir diğeri de çocuğum okulda olan yaşantıları hakkında konuşmak istemiyor?

Okul, onların özel hayatının bir parçasıdır. Onu anlayışla karşılayın, zorlayıcı olmayın ama yine de takipçi olup, sohbet anında bazı sorular sorarak onunla ilgilendiğinizi belli edin. Sabırlı ve açık olun...zaman içerisinde sizinle paylaşacaktır. Sonuç olarak,"3-6 yaş arası çocukluğun en önemli dönemidir" demiştik. Bu nedenle haklarına saygılı olun, onu anlamaya çalışın; konuşurken arkanızı dönmeyin, göz temasında bulunun, onun seviyesinde çömelin ya da oturun, aynı seviyeye gelmeye özen gösterin. İsteddiği herhangi bir şey size ters geliyorsa, bunu istiyorum - sebebi bu, veya istemiyorum-sebebi şu.... diye açıklama yaparak tercihi ona sunun. Hiç birimizin elinde sihirli deynegi yok, ne eğitimcilerin ne anne-babanın...Her ne sorun ile karşılaşırsak karşılaşalım, sabır ve sevgi ile iyi insan ilişkilerinin temel harcını atmış olacaksınız

**Dönölmez akşamın ufkundayız, vakit çok geç.
Bu son fasıldır ey ömrüm, nasıl geçersen geç.
Cihana bir daha gelmek hayal edilse bile
Avunmak istemeyiz böyle bir teselliyle.
Geniş kanatları boşlukta simsiyah açılan
Ve arkasında güneş doğmayan büyük kapıdan
Geçince başlayacak bitmeyen sükunlu gece.
Guruba karşı bu son bahçelerde keyfince
Ya, aşk içind harab ol, ya şevk içinde gönöl
Ya, lale açmalıdır göğsümüzde, yahut gül.** Beyatlı

Öncelikle tüm arkadaşlarıma merhaba. Ölümü en güzel anlatan ve Türk Sanat Müziğimizin bir klasiği olan "Dönölmez Akşamın Ufkundayız" şarkısının şiiri ile açmak istiyorum Evrensel Işık penceresini. Bu ay ölümü ve bize düşündürdüklerini anlatmaya çalışacağım, insanlık için kabul edilmesi en zor gerçek olan ölümü...

Kaybettiğimiz her yakınımız veya tanıdığımız bize acıyı tattırır. Paylaştığımız zaman dilimi ne kadar çok olursa bir canlıdan, hatta cansız maddeden ayrılmak bize o kadar zor gelir. Bazen paylaştığımız zaman dilimi azdır fakat o kadar yoğun duygu yüklü yaşanmıştır ki, yıllara değer. Bazılarımızın hayatın bir anında yaşadıklarını, tüm hayatları boyunca yaşayamayacak birçok insan vardır. Ben, yaşanan her anın değerli olduğunu bilen ve ona göre yaşayan birisiyim. Çevremdeki insanlara da bunu anlatmak istiyorum. Sonuçta hepimiz ölümlüyüz ve bu gerçek ile yaşamak zorundaysak yaşamın değerini bir an bile olsun unutmamalıyız. Çünkü hayatı bize anlamlı kılan, birgün sonlanacağı gerçeğidir.

Oysa yaşam şartları bize bu gerçeği o kadar güzel unutturmaktadır ki, ne yaptığını bile bilmeyen, yaşama amacının ne olduğunu unutan kuklalar gibi olmaktadır. İnsanı diğer varlıklardan ayıran özellikleri unutan ve değerlerini kaybeden bir toplum yaşantısı içinde yaptıklarımızın doğru olduğu bilinci ile yaşıyoruz(!)

Yaşam sizce nedir?

Bu fiziksel bedenimiz, bir ucu mutfakta, diğer ucu tuvalette olan bir öğütme makinası mıdır? Bedeniniz yok olduğunda geriye ne kalacak? İşte her ölüm bana bu soruları bir kez daha sorma ve unuttuklarımı hatırlama nedeni oluyor. Aranızda hiç cenazeye veya mezarlığa gitmeyen varsa, bir gün yakınını kaybetmeden bu ortamları görmesini tavsiye ederim. Sadece yaşam değil, ölüm de bize unutulmayacak dersler veriyor. Oysa biz her zaman ondan korkarız. Siz sonucunu bildiğiniz bir maçı televizyondan tekrarını izlerken korku veya heyecan duyarmısınız? Duymazsınız, o halde bu maçın da sonucunu bildiğimize göre bence ölüm hakkında çıkarabileceğimiz ilk ders "Ondan Korkmamak" olmalıdır. Bu duygu insan egosuna ve kendini koruma içgüdüsüne aykırı bir durumdur. Hatta bu güdü içimize öyle yerleşmiştir ki sonun yaklaştığını bildiğimiz halde bizi bırakmaz ve sonuna kadar ayakta kalır. Bu sondan kaçış değil, içgüdüsel yapılan bir harekettir. Fakat çok ilginçtir ki bu içgüdü sayesinde pekçok kez de ölümden kurtulmayı başarabiliriz. Burada anlatmaya çalıştığım bu güdünün yok edilmesi değil, bir son gerçeği ile yaşamının aslında ürkütücü algılanmaması gerekliliğidir.

Dünyasal varlığımız bir dualite gerçeği ile sınırlı değildir. Fiziksel olarak belki evet ama varlık olarak hayır. Bu beden içinde dolaştırdığımız ruhumuz, eğitilmek ve öğrenmek için belki daha birçok kez bedenlenecektir. Yahya Kemal üstadın o güzel şiirinde de "Cihana bir daha gelmek hayal edilse bile, avunmak istemeyiz böyle bir teselliyle" demektedir. Bu düşünce bazı insanlar için bir kaçış yolu, bazıları için bir kabus, bazıları içinse asla olmayacak bir düşüncedir. Bazıları içinse bir dersi tekrarlamak değil, diğerlerine yardımcı olmak için gönüllü yapılan bir seçimdir. Bir daha gelişimde "şu olacağım" veya "bunu yapacağım" düşünceleri ise bence bir avuntudan öte bir şey değildir. Her uzay/zaman diliminde bu şansın yaşayan varlıklara tanındığına inanıyorum.

Bence alınacak ders için bir yaşam değil, bir AN yeterlidir. Bakın ünlü yazar Jorge Luis Borges şiirinde bunu ne güzel anlatmış.

**Eğer yeniden başlayabilseydim yaşama.
İkincisinde daha çok hata yapardım.
Kusursuz olmaya çalışmaz, sırtüstü yatardım.
Neşeli olurum, ilkinde olmadığım kadar.
Çok az şeyi ciddiyetle yapardım.**

**Temizlik sorun bile olmazdı, asla. Daha çok riske girerdim.
Seyahat ederdim, daha fazla.
Daha çok güneş doğuşu izler, daha çok dağa tırmanır,
daha çok nehirde yüzerdim.
Görmediğim birçok yere giderdim.
Dondurma yerdim doyasıya ve daha az bezelye.**

**Gerçek sorunlarım olurdu. Hayali olanların yerine.
Yaşamın her anını gerçek ve verimli kılan insanlardandım ben.
Yeniden başlayabilseydim eğer, yalnız mutlu anlarım olurdu.
Farkındamısınız bilmem. Yaşam budur zaten: Anlar sadece anlar
Sizde anı yaşayın.**

**Eğer yeniden başlayabilseydim.
İlkbaharda pabuçlarımı fırlatır atardım.
Ve sonbahar bitene kadar yürürdüm çıplak ayaklarla.
Bilinmeyen yollar keşveder, güneşin tadına varır.
Çocuklarla oynardım. Bir şansım daha olsaydı eğer.
Ama işte seksenbeşindeyim ve biliyorum...
Ölüyorum.**

Biliyoruz ve ölüyoruz, peki ne bekliyorduk hayattan ve neler aldık? Bu soruyu sorma cesaretini insan sanırım aslında ölüm karşısında ne kadar aciz olduğunu gördüğü an sormaya başlıyor. İşte bu nedendir ki onunla çok yakınlaşan insanların hayata bakış açıları değişmektedir, hatta kişilikleri. Hayata daha sıkı sarılıp daha az kırıcı, daha çok paylaşımcı ve daha barışçı olmaktadırlar. Sonu hatırlamak, ölüm anını düşünmek burada bırakacaklarımızın neler olması gerektiği sorusunun yanıtını bize verecektir. Dikkat edilecek olursa neleri bırakacaklarımız dışında birşeyden de bahsedemiyoruz, çünkü götüreceğimiz hiçbir fiziksel madde olmayacaktır. Bırakacağımız eserler maddi veya manevi uzunca bir süre yaşama şansına sahiptir. Hatta o kadar değerli bir eser bırakabilirsiniz ki on yıllar değil, bin yıllar boyunca değerini kaybetmeden kalabilir. Bunun yanında duyacağınız manevi tatmin ve alınan derslerin de ruhsal gelişime katkıda bulunacağını ve tekrardoğuş yasası uyarınca tekamül yolunda atılan adımlar olduğunu söyleyebiliriz.

Sevgi yazarı Leo Buscaglia'nın bir kitabında anlattığı öylü beni çok etkilemişti. Yazar ders verdiği sınıfa girer ve bir kompozisyon ister öğrencilerinden. Konu ise şudur: Bir ay ömrünüz kaldığını size söyleseler ne yapardınız? Gelen kompozisyonları sınıfta okur yazar. Herkesin bu konsantre zaman diliminde kendine göre yapmayı istediği hayaller vardır, fakat hiçbirisi gerçekleşmeyecek türden değildir. Bu nedenle yazarımız sınıfa dönerek "Bunları yapmak için size birisinin ölüm zamanını mı hatırlatması gerekiyor, niçin hemen şimdi bu dileklerinizi gerçekleştiriyorsunuz?" diye sorar. Çünkü hayatta hiç kimsenin yarına canlı olarak girme garantisi yoktur ve gerçekten "Ölüm bize şah damarımızdan daha yakındır". O zaman şöyle diyebilir miyiz? Bir maça çıkıyoruz, sonucu belli, fakat ne zaman biteceği belli değil. Sizce zevkli mi? Bence evet. Her ne kadar bitiş süresini bilmediğimiz fakat sonucunu bildiğimiz bir maçın doğrudan içinde yer alsak da kimse bu maçı nasıl oynayacağımızla ve kurallarla ilgilenmiyor. İşte özgür irade burada. Seçimler bize bırakılıyor. Maç kimsenin ilgisini çekmeyecek kadar tatsız veya tüm dünyanın ilgisini çekebilecek ve hayranlık uyandırabilecek kadar zevkli olabilir. Seçimlerimiz bu zaman dilimini değerli kılacaktır.

Fakat bazıları bu yaklaşım tarzını hatalı yorumlamakta, yaşamın sonuçta bir ölüm sunduğu, bu nedenle hiçbir beklenti olmaması gerektiğini düşünüp yaşam tarzını buna göre yönlendirmektedir. Bir şey alamayacağını düşündüğü yaşam için vermek de gereksizdir bu yaklaşımda. Bazıları ise bunu daha farklı yorumlar, maç süresince fiziksel dünyanın sunduğu zevklerden maksimum yararlanarak hayatı bir eğlence merkezi olarak görür. Bu iki yaklaşım ne derece doğrudur ve ne derece tatmin edicidir? Sizce bedensel istekleri bastırmak veya onları hayatın temel amacı yapmak ne kadar doğrudur? Yaşamda vermeden almak veya alamayacağını düşünerek vermemek... O zaman şu soruyu soruyoruz, ne için yaşıyoruz?

Bir dostum bana geçenlerde hayat felsefesini güzel bir anekdot ile anlattı. "Bana hayatı hiç ciddiye almıyorsun, sürekli işin eğlenceli yönünü görüyorsun, olaylar üzerine takılmıyorsun, kendini sıkımsıyorsun diyorlar. Beni hayatı ciddiye almamakla suçlayan bu insanlara ben de 'Tam tersine ben hayatı sizden daha çok ciddiye alıyorum ve önemsiyorum' diyorum. Çünkü insanoğlunun ortalama yaşam süresi 70 yıl. Bu süre dünya tarihiyle karşılaştırıldığında aslında hiçte o kadar uzun bir süre değil. Bu süre içinde yaptıklarımıza bir bakın. Savaşıyor, kendimizi boş yere üzüyor, kısıtlıyor, söyleyeceklerimizi söyleyemiyor, hayallerimizi bile gerçekleştiremiyoruz. Buna değer mi? Bu kısa ömürde birbirimizi kırmadan, hayatın tadını çıkararak yaşamak bence hayatı ciddiye almaktır." Bu dostuma katılmamak mümkün değil. Bizler burada kendi özgür irademizle hareket edebilen varlıklarız. Hayatı güzelleştirmek, güzel görmek ve insanları kırmadan yaşamak bizim elimizde. Bizler yaşamımızdaki her anı güzel kılmak için özgür irademizi kullanabilecek varlıklarız. Bunu yapma gücü elimizdeyse ve hayatımızın bir gün sona ereceğini de biliyorsak yaşamımızı buna göre düzenleyebiliriz.

Şimdi,

Ölüm anını düşünün, aklınız size hakikati öğretmemişse, inancınız sizi koruyamaz. Ölüm anını düşünün, istekleriniz görevlerinizin gereğine uymuyorsa, sizin için ümit kalmaz. Ölüm anını düşünün, geride sizi unutturmayacak bir iyilik bırakmadıysanız, ömrünüz boşa geçmiş demektir.

Şimdi de yaşamınızı düşünün,

İŞTE ŞİMDİ ANI YAŞAYIN...

MUTLU VE GÜZEL ANI...

SINIRLI AMA, SINIRSIZ;

BİLDİĞİNİZ AMA, CESARET EDEMEDİĞİNİZ;

TEK OLDUĞUNUZ AMA, SÜREKLİ ÇOĞALDIĞINIZ;

SONSUZ VE UÇSUZ BUCAKSIZ ANI DUYUMSAYIN.

İŞTE ŞİMDİ BUNA HEMEN BAŞLAYIN...

Bu yazı, yaşamın her anını güzel yaşayan, ölümden korkmayan herkese ithaf edilmiştir.

Ölüm yakIn çevremizden geçmediği sürece o kadar uzak görünüyor ki bize.Ölüm sanki hep baskalarInIn kapIsInI çalar, bize hiç ugramazmIS, sonsuza dek yasayacakmISIZ gibi sürekli birseyleri erteleyerek yasIyoruz. Yapmak istediklerimiz, vazgeçmek istediklerimiz, söylemek istediklerimiz, dokunmak istediklerimiz, sevmek istediklerimiz erteleniyor. "Seni seviyorum"lar, "Özür dilerim"ler erteleniyor. Sonra bizden o çook uzak olduguna inanmak istedigimiz ölüm yakIn çevremizden birisinin kapIsInI çaldığı zaman yIkILIyor, sarsILIyoruz bir süre için.

"inanılmaz! Oysa daha iki gün önce birlikte konuşuyor, gülüyorduk" diyoruz.

Yasama ve sevdiklerimize bakIsImIZ degisiyor birden. Çevremizdeki herkesi yitirme korkusu duyuyoruz. Hatta her ölüm haberinde sİranIn birgün bize gelebileceği endisesini de yasIyoruz gizliden gizliye. "Yasam ve ölüm arasında

ince bir çizgi var ve hiç birimizin bes dakika sonrasI için yasama garantisi yok, her an birbirimizi yitirebiliriz" diyerek daha bir sarILIyoruz sevdiklerimize. Ama en sevdiğimizi yitirmedikçe çabuk geçiyor çevremizdeki ölümlerin sİZIsI...

Bir süre sonra yine gereksiz tartİsmalarla kırmaya basLIyoruz birbirimizi. Yine ilişkilere gösterilen özen kayboluyor yavas yavas. O hep burada,yanImIzda lacak rahatlıgIyla onu ne kadar sevdiğimizi dile getirme gereği ile duymuyoruz. O biliyor nasİlsa ne kadar sevdiğimizi... Oysa bir gün, bir telefonla onu artık sonsuza dek yitirdiğinizi öğrenebilirsiniz. O an kabullenmek istemezsiniz gerçeği. Kötü bir saka olduguna inanmak istersiniz. Oysa onun sizi bu denli üzecek sakalar yapmayacak kadar çok sevdiğini bilirsiniz. "Kötü bir dÜs bu, biraz sonra uyanacagIm ve bu kabus sona erecek" dersiniz. TİrnaklarInIzI batİrİrsInIz elinize. Ve gerçeğin dayanılmaz acIsInI hissedersiniz teninizde. O sabah hiç önemsiz bir nedenle, son görüşünüz oldugunu bilmeden ne kadar kırdIgInIzI ve

onun haklı oldugunu bilmenize karsIn inadİna özür dilemediğinizi anİmsarsInIz birden. "Bir dakika daha. YalnIzca bir dakika daha onunla olabilseydim ve kendisini ne kadar sevdiğimi söyleyebilseydim" dersiniz. Artık sonsuza dek kaybetmissinizdir onu. Ne özür dileme, ne de sevdiğinizi söyleme sansInIz vardır.Yasam boyu yüreginizde tasİmak zorunda kalİrsInIz bu ağır yükü. En mutlu anlarda bile yüreginizin bir kösesi sİZlar. Böylesi bir acIyI yasayan dosta ne söylenebilir ki...

"AcInI paylasIyorum"un, "çok üzgünüm"ün havada asILI kaldığı durumlarda ne diyebilir ki insan? Hiçbir sey dindiremez bu sİZIyI.Böylesi bir acIyI yasamayan dostlara ise söylenecek birsey var:

Sevdiklerimiz bizi bir yürek sİZIsIyla bİrakIp gitmesin diye, hep güzel anİlar bİrakalIm ardImIzda...*

Nuray Bartoschek- Bütün Dünya

ÇOK ÖNEMLİ BİR ARAŞTIRMA

Uzun yıllar süren araştırmalar sonunda bilim adamlarının bir teorisi atıldı ortaya... Bu teoriye göre uzun süre sex yapmayan ve duvarları tırmalamakta olan insanların zamanla gözleri işlevselliğini kaybetmektedir...

Eğer siz de bu yazıyı okurken zorlanıyor ve bulanık görüyorsanız, hemen yalnızlıktan kurtulup bir partner bulun kendinize ve doyasıya eğlenin 😊

O kadar da önemli değildir bırakıp gitmeler,
arkalarında doldurulması
mümkün olmayan boşluklar bırakılmasaydı eğer.
Dayanılması o kadar da zor değildir, büyük ayrılıklar bile,
en güzel yerde başlatılsaydı eğer.

Utandırılacak bir şey değildir ağlamak,
yürekte süzölüp geliyorsa gözyaşı eğer
Yüz kızartıcı bir suç değildir hırsızlık,
çalınan birinin kalbiyse eğer.

Korkulacak bir yanı yoktur aşkların,
insan bütün derilerden soyunabilseydi eğer.
O kadar da yürek burkmazdı alışılmış bir ses,
hiçbir zaman duyulmasaydı eğer.
Daha çabuk unutturdu belki su sızdırmayan sarılmalar,
kara sevdâyla sarıp sarmalanmasalardı eğer.
Belirsizliğe yelken açardı iri ela gözler zamanla,
öylesine delice bakmasalardı eğer.

Çabuk unutulurdu ıslak bir öpücüğün yakıcı tadı belki de
kalp, göğüs kafesine o kadar yüklenmeseydi eğer.
Yerini başka şeyler alabilirdi uzun gece sohbetlerinin,
son sigara yudum yudum paylaşılmasaydı eğer.
Düşlere bile kar yağmazdı hiçbir zaman,
meydan savaşlarında korkular, aşkı ağır yaralamasaydı eğer.
Su gibi akıp geçerdı hiç geçmeyecekmiş gibi duran zaman,
beklemeye değecek olan gelecekse sonunda eğer
Anılarda kalırdı belki de zamanla ince bel,
namussuz çay bile ince belli bardaktan verilmeseydi eğer.

ÖĞRENDİK Kİ

Öğrendik ki..... Bir tek insanın sana "iyiki varsın"demesi, var olduğumuz için mutlu olmamızı sağlar...

Öğrendik ki..... Asık olduğunda ne yaparsan ondan gizleyemiyoruz.

Öğrendik ki..... Kibar olmak haklı olmaktan çok daha önemli

Öğrendik ki.... Bir çocuğun bize uzattığı hediyeyi geri çevirmemeliyiz...

Öğrendik ki.... Bir insana yardım etmemizin hiç yolu yoksa ona en azından dualarımızı göndermeliyiz.

Öğrendik ki...Hayat şartları bizi ne kadar ciddi görünmeye zorlasa da herkes cilginliklerini paylaşacak birini arıyor...

Öğrendik ki... Bazen bir insanın tek ihtiyacı olan tutunacak bir el ve kendisini anlayacak bir yürektir.

Öğrendik ki... Tanrı'ya biz istemeden bize verdiği her şey için şükretmeliyiz

Öğrendik ki... Parayla "klas insan" olunmuyor.

Öğrendik ki... Gün içinde basımıza gelen küçücük şeyler gün sonunda koca bir mutluluk hissettiriyor.

Öğrendik ki... Kabuklarımızı kırdığınızda içeriden sevmek ve önemsenmek isteyen biri çıkıyor.

Öğrendik ki... Tanrı gördüğümüz her şeyi bir günde yapmadığına göre biz hiç yapamayız.

Öğrendik ki... İnkâr edip içimizde sakladığımız şeyler gerçekliğinden bir şey kaybetmiyor.

Öğrendik ki... Birlikle dalastığımızda tek basardığımız onun bize daha çok zarar vermesini sağlamak.

Öğrendik ki... Her yarayı saran zaman değil sevgidir.

Öğrendik ki... Olgunlaşmanın en kısa yolu bizden daha zeki insanlardan çevre edinmektir.

Öğrendik ki... Karşılaştığımız herkes gulumsememizi hakeder.

Öğrendik ki... Hickimse mükemmel değildir.. birine asık olduğumuz ana kadar...

Öğrendik ki... Hayat zorludur ama biz daha zorluyoruz.

Öğrendik ki... Fırsatlar asla yok olmaz.. bizim kaçırıklarımızı yakalayan biri daima olacaktır.

Öğrendik ki... En büyük pısmalık, birine son bir kez "seni seviyorum"diyememiş olmaktır.

Öğrendik ki... Yumuşak kelimeler kullanmak,onları yutmamız gerektiğinde isimizi kolaylaştıracaktır.

Öğrendik ki... Bir gulumseme, daha güzel bir görüntüye kavuşmanın bedava yöntemidir.

Öğrendik ki... Nasıl hissedeceğimizi kontrol edemesek de o hislerle nasıl başa çıkacağımızı kontrol edebiliriz.

Öğrendik ki... Hepimiz zirvede olmak isteriz ama asıl keyif oraya tırmanırken yaşadıklarımızdadır.

Öğrendik ki... En iyi tavsiye iki durumda verilir:

1- İstendiğinde,

2-Ortada hayatı bir konu olduğunda.

Öğrendik ki... Zamanımız ne kadar azsa yapacak işler o kadar çoktur ve....

Öğrendik ki..... Zaman alismayı öğretir, ama unutmayı asla.....!

Öğrendim ki;
> Kimseyi sizi sevmeye zorlayamazsınız
> Kendinizi sevilecek insan yapabilirsiniz.
> Gerisini karsi tarafa birakirsiniz
>
> Öğrendim ki....
> Güveni gelistirmek yillar aliyor, yikmak bir dakika
>
> Öğrendim ki....
> Hayatinda nelere sahip oldugun degil, kiminle oldugun önemli
>
> Öğrendim ki....
> Sevimlilik yaparak 15 dakika kazanmak mümkün.
> Ama sonrasi için birseyler bilmek gerek
>
> Öğrendim ki....
> Kendini en iyilerle kiyaslamak degil , kendi en iyinle kiyaslamak
> sonuçverir.
>
> Öğrendim ki....
> Insanlarin basina ne geldigi degil, o durumda ne yaptiklari önemli
>
> Öğrendim ki....
> Ne kadar küçük dilimlersen dilimle, her isin iki yüzü vardır.
>
> Öğrendim ki....
> Olmak istedigim insan olabilmem çok vakit aliyor
>
> Öğrendim ki....
> Bütün sevdiklerinle iyi ayrilman gerek, hangisi son görüşme olacak
> bilemiyorsun.
>
> Öğrendim ki....
> "Bittim" dedigin andan itibaren pilinin bitmesine daha çok var.
>
> Öğrendim ki....
> Sen tepkilerini kontrol edemezsen, tepkilerin hayatini kontrol eder.
>
> Öğrendim ki...
> Kahraman dedigimiz insanlar, birsey yapılmasi gerektiğinde.
> Yapilmasi gerekeni sartlar ne olursa olsun yapanlardır.
>
> Öğrendim ki....
> Affetmeyi öğrenmek deneyerek oluyor.
>
> Öğrendim ki....
> Bazi insanlar sizi çok seviyor, ama bunu nasıl gösterecegini bilemiyor
>
> Öğrendim ki....
> Ne kadar ilgi ve ihtimam gösterseniz de bazilari hiç karsilik vermiyor.
>
> Öğrendim ki....
> Para ucuz, basari pahali
>
> Öğrendim ki...
> En iyi arkadaşıla sıkıcı an olmaz
>
> Öğrendim ki....
> Düştüğün anda seni tekmeleyeceğini düşündüğün bazilari kaldirmek için
> elini uzatır.
>
> Öğrendim ki....

- > İki insan aynı şeye bakıp tamamen farklı şeyler görebilirler
- >
- > Öğrendim ki....
- > Asık olmanın ve aşkı yaşamının çok çeşidi var
- >
- > Öğrendim ki....
- > Her şartta kendisiyle dürüst kalanlar daha uzun yol yürür.
- >
- > Öğrendim ki....
- > Hiç tanımadığın insanlar, İki saat içinde senin hayatını değiştirir.
- >
- > Öğrendim ki....
- > Anlatmak ve yazmak ruhu rahatlatır
- >
- > Öğrendim ki....
- > Ask kelimesi ne kadar çok kullanılırsa, anlam yuku o kadar azalır.
- >
- > Öğrendim ki....
- > Karşındakini kırmamak ve inançlarını savunmak arasında çizginin nereden
- > geçtiğini bulmak zor.
- >
- > Öğrendim ki....
- > Gerçek arkadaşlar arasına mesafe girmez. Gerçek askların da!
- >
- > Öğrendim ki....
- > Tecrübenin kaç yaş günü partisi yaşadığınızla ilgisi yok. Ne tür
- > deneyimler yaşadığınızla var.
- >
- > Öğrendim ki....
- > Aile hep insanın yanında olmuyor.
- >
- > Öğrendim ki....
- > Akrabanız olmayan insanlardan ilgi, sevgi ve güven öğrenebiliyorsunuz
- >
- > Öğrendim ki....
- > Ne kadar yakın olursa olsunlar en iyi arkadaşlar da ara sıra uzebilir.
- > Onları affetmek gerekir.
- >
- > Öğrendim ki....
- > Bazen baskalarını affetmek yetmiyor. Bazen insanın kendisini affedebilmesi
- > gerekiyor.
- >
- > Öğrendim ki....
- > Yüreginiz ne kadar kan ağlarsa ağlasın, dünya sizin için donmasını
- > durdurmuyor.
- >
- > Öğrendim ki....
- > Şartlar ve olaylar, kim olduğunuzu etkilemiş olabilir. Ama ne olduğumuzdan
- > kendimiz sorumluyuz.
- >
- > Öğrendim ki....
- > İki kişi münakaşa ediyorsa, bu birbirlerini sevmedikleri anlamına gelmez.
- >
- > Öğrendim ki....
- > Her problem kendi içinde bir fırsat saklar. Ve problem, fırsatın yanında
- > çuqe kalır.
- >
- > Öğrendim ki....
- > Sevgiyi cabuk kaybediyorsun, pişmanlığın uzun yıllar sürüyor.
- >

ÖĞRENDİM

Her büyük başarının, bir zamanlar imkansız diye düşünüldüğünü öğrendim.

Hayattaki en büyük çözümün neyin önemli olduğuna karar verip gerisini bir kenara bırakmak olduğunu öğrendim.

Büyük riskler almadan kahraman olunmayacağını öğrendim.

Değerli olan hiçbir şeyim,hayatta mücadelesiz kazanılmadığını öğrendim.

Gerçekleşmemiş hayallerin sızısının, acıların en kötüsü olduğunu öğrendim.

Ne kadar kısa olursa olsun, her yüzyüze karşılaşmanın ardında bir şeyler bıraktığımızı öğrendim.

Bir gencin en büyük korkusunun kalbinin kırılması olduğunu öğrendim.

İlk gençlik yıllarının keder, şaşkınlık , ıstırap ve aşktan ibaret olduğunu öğrendim.

İyi kalpli olmanın, mükemmel olmaktan daha önemli olduğunu öğrendim.

Bir kurbağanın ne kadar uzağa zıplayacağını görünüşe bakarak anlayamayacağımı öğrendim.

Tepki göstermenin düşünmekten çok daha kolayımıza geldiğini öğrendim.

Yaşamın kimi zaman insana ikinci bir şans tanıdığını öğrendim.

Sevdiklerimizden daima sevgi dolu sözcüklerle ayrılmamız gerektiğini öğrendim.Onları son görüşümüz olabilir.

Küçük kararları aklımla, büyük kararları kalbimle almam gerektiğini öğrendim.

Zor dönemlerde yıkılmış yada güçlü çıkmanın benim elimde olduğunu öğrendim.

Hiçbir iyiliğin önemsiz olmadığını öğrendim...

Sevmek ve sevilmenin dünyadaki en büyük neşe kaynağı olduğunu öğrendim.

Bir iyiliği hatırlamak kadar, bir kötülüğü unutmanın da önemli olduğunu öğrendim.

Dolu bir hayatın, ne kadar uzun yaşadığınla değil ne kadar iyi yaşadığınla belirlendiğini öğrendim.

İyimserlerin kötümserlerden daha uzun yaşadığını öğrendim.Bende bir iyimserim.

En iyi arkadaşlarımdan genellikle başımı derde sokanlar, sonrada kurtaranlar olduğunu öğrendim.

Aşkın kalbimi kıracağını ama buna değer olduğunu öğrendim.

Mutluluğun parfüm gibi olduğunu öğrendim.Kendinize bulaştırmadan başkasına veremiyorsunuz.

Önemsiz konularda bile dürüst olmanın önemsiz birşey olmadığını öğrendim.

Başarıya çıkan bir asansör olmadığını öğrendim.Merdivenleri tırmanmak zorundayız.

Bir insan hakkında acele karar vermenin, insanı kimi zaman çok hoş rastlantılardan ve ömür boyu sürebilecek harika bir ilişkiden mahrum edebileceğini öğrendim.

İnsanın inandığı şeyler üzerine savaşması gerektiğini öğrendim.

Dostlar olmadan tatmin edici bir hayat olamayacağını öğrendim.

Mutlu olmak için başkalarına güvenirsem ömür boyu hayal kırıklığına uğrayacağımı öğrendim.

Kazanılacak birşey yoksa savaşılması gerektiğini öğrendim.

Hergün birisine dokunmak gerektiğini öğrendim.İnsan oğlu elele tutuşmaya sıcak bir kucaklaşmaya yada sırta dost bir şablağa, yani insanca bir temasa muhtaç.

Sevginin çok iyi bir yatırım olduğunu öğrendim.Kime verilirse verilsin, büyük kar payları bırakıyor.

Güzel bir duygunun paylaşıldıkça dahada güzelleştiğini öğrendim.

Şansı fazla zorlamamak gerektiğini öğrendim.Emin oynamlı ve merdivenin altından geçmek yerine merdivenin yerini değiştirmeli.

Önemli olan başkalarının benim için ne düşündükleri değil,benim kendi hakımda ne düşündüğümü öğrendim.

Daha büyüğün her zaman daha iyi olmadığını,hızlı gitmenin her zaman ilerleme olmadığını öğrendim.

Çoğu insanın değişikliğe karşı koyduğunu,oysa ilerlemeyi sağlayan tek şeyin değişiklik olduğunu öğrendim.

Tatlı bir sözün,yapılmış bir iyilik olduğunu öğrendim.Etkilerinin nerelere varacağı asla bilinmez.

Kendimizi bildiklerimizin ötesine zorlarsak büyüyebileveğimizi öğrendim.

Öğrenmem gereken daha çok şey olduğunu öğrendim.

Daha öğrenecek çok şey var.

Öğrenmeye başladım.

Evet! Daha öğrenecek çok şey var.Hayatın basit zorluklarına yenilmemek gibi..

Öğrendimİnsanlara kendimi zorla sevdiremeyeceğimi öğrendim.Yapabileceğin tek şey sevelebilecek biri olmak.Gerisi onlara kalmış...İnsanları ne kadar düşünürsen düşün,Onların seni o kadar düşünmediklerini öğrendim.Güven elde edebilmek için yılların gerektiğini,Ama yok etmek için saniyelerin bile yettiğini öğrendim.Önemli olanın hayatındaki eşyaların değil,Hayattaki kişilerin olduğunu öğrendim.İnsanın ancak 15 dakika çekici olabildiğini,Ondan sonra alışıldığı öğrendim.Kendimi karşılaştırmak için başkalarının en iyi yaptıklarını değil,Kendimin en iyi yaptıklarını kıstas almam gerektiğini öğrendim.İnsanlar için olayların değil, onların daha önemli olduklarını öğrendim.Her ne kadar ince kesersen kes,Kestiğin her zaman iki yüzü olacağını öğrendim.Sevdiğin kişilere sevgi dolu sözler söylemen gerektiğini,Belki bu son defa son görüşün olabileceğini öğrendim.Her ne kadar onu çok düşünürsen de,Yine de gidebileceğini öğrendim.Kahramanların, yapılması gerekenleri ne pahasına olursa olsun,Yapanlar olduğunu öğrendim.İnsanların seni hep hesapsız sevdiğini,Ama bunu nasıl göstereceklerini bilemediklerini öğrendim.Sinirlendiğimde gerçekten buna değse bile asla acımasız olmamam gerektiğiniöğrendim.Gerçek dostluğun ve gerçek aşkın aramızda uzak mesafeler olsa bilebüyüdüğünü öğrendim.Birisinin seni istediğin gibi sevmemesi,Onun seni tüm benliğiyle sevmediği anlamına gelmediğini öğrendim.Bir arkadaşın ne kadar iyi olursa olsun seni üzeceğiniVe senin yine de onu affetmen gerektiğini öğrendim.Bazen başkaları tarafından affedilmenin yetmediğini öğrendim.Kendini de affetmeyi öğrenmelisin.Kalbin ne kadar kırılmış olursa olsun,Dünyanın senin acılarından dolayı durmayacağını öğrendim.Geçmişimiz ve durumumuzun olduğumuz kişiliği etkilemediğini,Ama olmamız gerekene karşı sorumlu olduğumuzu öğrendim.İki kişinin tartışmasının,birbirlerini sevmedikleri anlamına gelmediğini öğrendim.Ve tartışmadıkları zaman da sevdikleri anlamına gelmediğini.Bazen kişiliğini eylemlerin önüne koymam gerektiğini öğrendim.İki kişinin tamamen aynı olan bir şeye baktıklarında bileFarklı şeyler görebildiklerini öğrendimHayatlarında her zaman dürüst bir şekilde daha ileriye gitmek isteyenkişilerin,Sonuçları önemsemediklerini öğrendim.Seni doğru dürüst tanımayan kişilerin,Hayatını bir kaç saat içinde değiştirebileceklerini öğrendim.Verebileceğin bir şey kalmadığında bile bir arkadaşın ağladığında,Ona yardım edebilecek gücü bulabileceğini öğrendim.Yazmanın, konuşmak kadar duygusal gayret gerektirdiğini öğrendim.En fazla önemsemediğim kişilerin, benden hep uzaklaştırıldıklarınıöğrendim.İnsanları üzmeden ve duyarlı olarak kendi fikirlerini söylemeninÇok zor olduğunu öğrendim.Sevmeyi, Ve seilmeyi öğrendim...Öğrendim...Ömer B.Washington

Öyle bir hayat yasadım ki
Cennetide gördüm cehennemi de
Öyle bir ask yasadım ki
Tutkuyu da gördüm pes etmeyi de
Bazıları seyrederken hayatı en önden
Kendime bir sahne buldum oynadım
Öyle bir rol vermişler ki
Okudum okudum anlamadım
Kendi kendime konuştum bazen evimde
Hem kızdım hem güldüm halime
Sonra dedim ki "söz ver kendine"
Denizleri seviyorsan, dalgaları da seveceksin
Sevilmek istiyorsan, önce sevmeyi bileceksin
Uçmayı seviyorsan , düşmeyi de bileceksin
Korkarak yaşıyorsan, yalnızca hayatı seyrederdin
Öyle bir hayat yasadım ki, son yolculukları erken tanıdım
Öyle çok değerliydim ki zaman
Hep acele etmem bundan anladım
(yazarını bilmiyorum)

Genç bir çiftci hayatında ilk defa New York'a gitmişti. Gökdelenlerin yüksekliği ve insanların çokluğundan şaşkına dönmüştü. Kalabalık bir bulvarda yürürken, kulağına aşına bir cırcır böceği sesi geldiğini zannetti. Durdu ve dikkatle dinledi. Evet, bu bir cırcır böceğiydi. Ses büyük bir mağazanın önündeki çalılarının arasından geliyor gibiydi. Bunun üzerine bu büyük çalı kümesine yönelip bakınmaya başladı. Bir mağaza görevlisi dışarı çıkıp "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. "Hayır, teşekkür ederim" dedi genç adam. "Sadece şurada bir cırcır böceğinin sesini duyduğumu sandım." "Hayır" dedi görevli, "Cırcır böceği New York'ta bulunmaz." Genç çiftci cırcır böceğini buluncaya kadar cırlak sesi takip etti, onu buldu ve eline aldı... "Tamam işte, burada" dedi. Genç adam bu çalının önünden her saat binlerce insan geçmesine karşın cırcır böceğini duyanın bir tek kendisi olmasına çok şaşırmıştı. Bunun üzerine küçük bir deneme yapmaya karar verdi. Elini cebine atıp bir çeyrek çıkardı ve havaya attı. Paranın kaldırırma vurduğu anda, düşen bozukluğu aramak için yürümekte olan 24 yaya durdu!

Psikologlar genç adamın şahit olduğu olay için bir sözcük kullanırlar. Buna "algıda seçicilik" derler, ve belli şeyleri görmek, belli sesleri duymak için kendimizi eğitiriz anlamına gelir.

(Charles Lever ©)

Gökyüzüne bakıp kuşları algılayın, kırlara gidip çiçekleri algılayın, çocuklara bakıp saflıklarını, güzelliklerini algılayın, ağaçlara bakıp dallarını, yapraklarını algılayın. Hayvanlara bakıp dogallıklarını algılayın, insanlara bakıp güzelliklerini (mutlaka güzel tarafları vardır) algılayın. Algıladığınız yalnız para sesi olmasın.

Paranı ver, gönlünü ver, canını ver,
ama sırrını verme!
Günlerini say, kazancını say, büyüklerini say,
ama yerinde sayma!
İşini beğen, aşını beğen, eşini beğen,
ama kendini beğenme!
Emek ver, kulak ver, bilgi ver,
ama sakın boş verme!
Fidan büyüt, çocuk eğit, yoksul besle,
ama kin besleme!
Davet et, hayret et, ülfet et, affet,
ama ihanet etme!
Kitap oku, meslek oku, dünyayı oku,
ama lanet okuma!
Elini aç, gözünü aç, kapını aç,
ama ağzını açma!
Sınıfını geç, hayatını geç, rakibini geç,
ama gülüp geçme!
Gönül al, dost al, yoldaş al,
ama beddua alma!
Yaklaş, tanış, konuş, uzaklaş,
ama uşaklaşma!
Doğrul, sayrıl, evril, devril,
ama eğrilme!
Hislen, tasalan, seslen, uslan,
ama paslanma!
İtil, ütül, atıl, katıl,
ama satılma!

PARASIZ YATILI

-Sen çıkınca işin bitip gene yürüyerek iner, Mısır Çarşısı'ndaki beğendiğimiz börekçi var ya, kanarya kuşları olan, orada öğle yemeğimizi yeriz. N'olacak kırk yılda bir ziyafet. Onun için Çağaloğlu'na yürüyerek gidip gelmekten yorulmayız, değil mi benim kıım? İstersek tatlı bile yeriz. Köprüden de eğlene güle döneriz.

Anne kız sabah kalabalığının arasında, yabancı,, çabuk yürüyorlardı.

Annesi durmadan konuşuyordu.

Böyle konuşkanlığının olduğu geçmişteki tgek günü, hastaneye hastabakıcı olarak aldıkları gündü.

Çocuk, o zamanlar üçüncü sınıftaydı.

Önlüğü ağır bir kara olmuştu.

Kış basmıştı.

Bu, köşedeki kömürcüden kömür alma günlerinin başlamasıydı. Mangal yakmayı öğrenmişti.

Kapıda ilk çırayı ateşleyip kömürleri dikine onların üzerine yerleştiriyordu. Boruyu boyunca çtırtılar başlıyor, küçük kıvılcımlar çevreye saçılıyordu. Kömürler kızarıp ateş olmaya dönünce her şeyi unutup –arka sırada oturmayı- Kızılay Kolu'ndan yemek yemeyi –ulusal bayramlarda şiir okumayı- ilk yalazların maviliği yitene dek bekliyordu sokak kapısında. Odalarına mangalı aldığı anda ürküttüğü şeyler yok oluyor, eski ceviz masalarında –annesinin en onurlandığı eşyalarıydı- çalışmaya oturuyordu. Mangalın o harlı halini çok seviyordu. Annesi korları küllemenin gerektiğini, çünkü bununla ancak ertesi güne ısınacak ateşleri kalabileceğini söylerdi. Külleri güzel, parlak korların üstüne kapayıp birini –en kızılını, en mavi mavi olanının açıkta bırakırdı- derslerinden ara verip mangala baktığında sıcacık duran tek kor, odanın sığınma olanağını artırır.

İşte o, “hastabakıcı olursun” dedikleri gün annesi kapıyı acıp girdiğinde bir şey değişmişti. Çünkü annesi bilmediği, görmediği haller içindeydi. Konuşmasıyla, dışarının arı havasıyla doldurmuştu odayı.

-Alıyorlar beni, bir iki güne kadar başlıyorum. Başhemsireye çıktım, iriyarı bir kadın. Soruları sordu. “Daha önce çalıştın mı? Kocan ne zaman öldü? Bu iş dur durak bi,mez, fakat marifetli olmak lazım değil, çalışkan olmak gerek, yatak düzeltmeyi, tükürk hokkalarını dökmeyi, ördekleri temiz tutmayı becermek yeter. Belki zmaanla hastaların ateşini alacak kadar başarılı olursun. Haftada iki gün izinli çıkarsın, pazar gecesi dönersin. Çocuğun var mı? Birakacak kimsen yok ha? “Kendini yönetir, uslu” diyorsun. Ama küçükmüş. Hiç sınıfta kalmadı mı? Aferin ona. Genç ve güzel kadınsın. Burada oluru olmazı bulunur. Ciddi ol. Bir şey denirse senden bilirim. Malum, kancık köpek kuyruk sallamadıkça hikayesi. Boya filan da istemez. Kendinden mi yanağının, dudağının rengi? İşte bilmem artık. Doktorlardan, şundan bundan yakınmak yok. Bir işte kalıcı olmak isteyen başta gelenlerine uyar. Uykun hafif mi?” Düşün bir iş bulduk artık. İlk parayla bir çeki kömür alacağım. Sana da lastik çizme. Belki izinli geldğim günler sinemaya biel gideriz. Hiç belli olmaz. İşimizi iyi yaptıktan sonra kim ne diyebilir? Çıkıp ev sahibine haber vermeliyiz. Artık akşamları yoğurt alırken sokak kapısını hızlı çarpmasın. Dedim ya biz çalıştıktan sonra... Uykum da hafif. Bölük pörçük uyumaya alıştım yıllardır...

Annesi işe başlayınca onun ismi “bizim hastanedeki işimiz” oldu.

İlk evden ayrılacağı gece tahin helvası aldılar bakkaldan. Peynirle tükenmez yaptılar, masalarına mavi çiçekli muşambalarını serdiler. Bu muşamba eve babasının yaşadığı günlerdeki düzenden kalmış, ferahlığın, korkusuzluğun anısıydı. Niçin babasını hep yaşayacak sanmışlardı? O da ölecek gibi görünmüyordu. Öyle dürüst, öyle kesin bir adamdı ki; ölmün sinsiliği ona hiç gölge düşürmemişti. Evine her gece ekmek alıp gelen bir erkeğin yokluğu, sessizlik olup yerleşmişti odalarına.

“Yaşlı da değildi” demişti annesi. “Hiç sekiz yaşında bir çocuk babasız kalır mı?”

Muşambalarını annesi gereksiz yere bir iki kez silmişti. Tükenmez tabağındaki peynirlerin cızırtısı dinmemişti. Tahin helvasının şekeri gevşemiş, pürüzleniyordu.

-Ev sahibiyle konuştum. Hiç korkma, geceleri oda kapısını kapa sıkıca, uyu. O sabah namaza kalktığı anda seni, kapıyı vurup uyandıracak. “Çocuktur.” Dedim. “Çocuk uykusu doyumsuz olur, kalkamaz kendi kendine.” Her sabah helvayla ekmek yersin. Çay zaten sevmiyorsun. Elim yanıyor, diyorsun. Okuldan gelince mangalımızı yakar, sıcacık oturursun. Gece kapağı ört ateşe. Ha benim kızım, sakın unutma. Benim aklımı evde bırakma. Sen akıllı kızsın. Geceleri hiç korkma. Dedim ya ev yalnız değil. Sen korkak değilsindir. Bak sana neler alacağım. Ağır hastalara özel yemek çıkarmış, onlardan kalan tavuklar filan olmuştur haşlanmış. Sarıveririm pakete, gizli değil ha, zaten dökülüyor. Ziyafet çekeriz kendimize.

Ben o yemekleri istemem anne. Yalnız hani, “Ördekleri temiz tutmak lazım.”

Demişti ya o kadın, ördeklerini anlatırsın bana.

Annesi susmuştu .

Tam dudaklarında duran bir şeyleri söylemekten vazgeçiverip. Gece yatağa girdiklerinde -beraber yatıyorlardı epeydir- yarınki derslerden birinin beden eğitimi olduğunu bile unutmuştu. Oysa beden eğitimi olduğunu bile unutmuştu. Oysa beden eğitimi dersine o katılmazdı. Onun gibi katılmayanlarla, koridorda; hep açık kalmış alt kat musluklarının sesini dinleyerek, gölgeli ışsız camlardan kışı, kentin yapılarını seyrederlerdi.

-Şort, lastik pabuç, soket çorap beyaz olacak. Beyaz fanila bluz gerek. İki tane olursa daha iyi. Terleyince değişmek için. Yürüyüşte 23 Nisan, 29 Ekim herkes çiçek gibi olmalı, düzenli, bakımlı. Ben, yapamadık anlamam. İstedikten sonra, istemek yeter. Yardım kolundaki çocuklarımız için de düşündüklerimiz var tabii. Ama bunu daha elzem olan giyim eşyalarına ayırmak kararındayız. Önlükle katılacaklar. Önlükler gıcır gıcır ütülü. Kızlarda tafta kurdele. Temiz, tertemiz olmalı herkes. Her Türk çocuğunun görevidir temiz olmak. Ne diyorum size? Dişler her gün ovulmalı. Kulaklarda sarı topak kirler görürsekm ağrıdı, akıntı yaptı anlamam, yersiniz cetveli.

Alt katta musluklar hiç kapanmazdı nedense.

Ders arasında öğrenciler muslukların başına doluyordu.

Hepsi su içerlerdi. Susayan da susamayan da. İtişmek, suyun avuçtan süzülüp kol yenlerinden içeri girmesi, bahçede eğlenmenin gereği olan bağırsıkların başlangıcıydı. Ders zili çalınca kadar duyulmayan su sesleri, sınıflara girilince öne geçerdi.

Annesinin sırtına sarılmıştı.

“Her dediğini yaparım anne, sen üzülme. Zaten öğleleri okulda yemek yiyorum. Aklın bende kalmasın.”

Annesi hiç kıpırdamamıştı.

Uyumadığı belliydi. BEdeni rahat, gevşemiş değildi.

Annesinin ısıtan kokusunu duymak için iyice sokulmuştu sırtına. Geceyi dinlemişti uzun süre.

Uyumak istemiyordu. İlk kez gecenin uzunluğunu öğrenmeye başlamıştı.

Sabah kalktığında kapı vuruluyordu.

Annesi yoktu.

Okul önlüğü, kalın çorapları, yün hırkası düzenli iskemledeydi.

Dışardan vurulan kapının sesiyle uyandığını anlayınca kalkmış,

“Halidanım Teyze!” diye seslenmişti.

Ev sahibi kadın helaya –aynı helayı kullanırdı- kovayla su döküyordu.

Giynip masanın başına oturmuştu.

Kış aydınlığı patiska perdelerden geçip köşeli, üşütücü yayılmıştı.

Okul çantasını alıp odadan çıkarken –hiçbir şey yememişti o sabah- gerisin geri dönüp iskemleye oturmuştu. Sonra da sessiz ağlamaya başlamıştı.

-Sen pekiyiyle bitirdin okulu. İlkokulu yoksul bir çocuğun pekiyiyle bitirmesi kolay iş değil. Parası yatılı okullarına alıyorlarmış sizleri. Öyle dediler bana. Muhtarlıkta fakirlik ilmuhaberi çıkarırken tanıdığım bir kadın, “Ben de oğlumu zabıt okuluna sokacağım, ama kefil istediklerini, bir malı rehlin göstermek lazım olduğunu söylediler, çaresizlendim hanımcığım.” Dedi. “Mal kim, biz kim? Malımız olsa yüz suyu döker miyiz el kapılarında?” Bizim için olmaz öyle şey. O kadın doğru bilmiyor. Hal kağıdını aldığım gibi çıktım. Kimseler danışmadım hiç. Zabıt okulları pahalıdır. Yok silahtı, yok zabıt elbisesiydi di mi ya? Hem canım sormadım. Gerekmez de. Sen gir bugün imtihana, her sorduklarında çatır çatır bileceksin. Gerçi binlerce öğrenci katılıyormuş, aralarında yüz, yüz elli kişi alıyorlarmış. Gene de sen kazanacaksın, gör bak...

Benim akıllı uslu kızsın.. İsterlerse öyle mal mülk gibi bir şey, ben derim ki, ne demek? Benim kızım kalmaz sınıfta. Devlet masrafına ziyan vermez. Bunların okulun müdürüne, böyle bir bir anlatırım. Hemen anlar. Hem canım o da bizim gibi bir insan. “Benim kıım yıllardır yalnız uyanır sabahları.” Derim. “Hiç şımardığı olmamıştır kimseye. Bir gün bile çıtırtısı duyulmamıştır.” Derim. “Sanki o çocuk olmamıştır.” Derim.

Yokuştan yukarı çıkarlarken sırt hamallarının yüklendiğı kağıt topların üstüne doğru yağmur çiselemeye başladı.

Yumuşak bir haziran yağmuruydu.

Kızla annesi gerekmeden, karşıya geçmek için polisin arabaları durdurmasını bekliyorlardı.

Yamurun yağışı hızlanmıştı.

İkisi de bu önemli gün için süslenmişlerdi. Anne boynuna ipek eşarp takmıştı, çocuk saçını ıslatıp taşlı tokasıyla toplamıştı.

-Korkuyor musun? Hiç konuştuğun yok sabahtan beri. Hadi hadi Salıpazarı’ndan bu taşlı tokenin eşini alacağım sana. Sonra bizi tayin edecekler. Sen okulu bittrip öğretmen olunca, ben de çalışmam hastanede. Beraber çıkar gideriz. Koltuklar alırız. Onlara çiçekli basma örtüler dikerim ben. Bir de kabul günümüz olur. Konukları ağırlamak için, eğer unutmadımsa, anasonlu galeta yaparım. Masraf kapısı olmaz. Belki, bir de küçük halı alırız. Hasta pisliği dökmekten, koridorlarda koşuşturmaktan kurtulurum. Hele o lizol kokusu yok mu, içini üşütüyor insanın. Bir de hep ölümü düşünmek. Şöyle bir dağın eteğinde olur gideceğimiz yer, benim kıım. Herkes İstanbul’da kalalım

dermiş. Hepsini sordum bilenlere, öğrendim iyicene. Hükümet tabii seni alır. Biz İstanbul'u ne yapacağız? Bize bir ev, kışın kömürlüğümüzde odun kömür gerek. Bir de mutfağımız olur değil mi? Eğer kefil falan derlerse, demezler ya, o kadının uydurması, oğluna güvenmemesi. Sormadım ordan burdan o işi. Sade sen öğretmen olunca n'olacak onları öğrendim. Bize nereye tayin çıkarsa oraya gideriz, di mi?

-Bu okulu kazanacakların hepsi de benim gibi yoksul çocukları mı anne? Onu da öğrendin mi?

-Öyle ya, yoksul çocukları ki, parasız yatılı için imtihan oluyorlar.

-Öyleyse ben burayı kazanırım. Üzülme. Sınavı pekiyiyle bitiririm. Artık burada, arkadaşlarım olur. Haftada iki gün sen hastaneden, ben okuldan çıkıp eve döneriz. Sana da konuk günlerinde bakkal bisküvisi alırm.

Sınavların yapıldığı okul karşı yöne düşüyordu.

Yeniden geçtiler caddeyi, ürke ürke.

Ara sokaktan yürüdüler. Yüksek bir duvarın yanındaki kapıda durdular.

Okulun öğrenci giriş kapısıydı bu.

İçerden uğultular geliyordu.

Yağmur, taş duvarların arasından çıkan aykırı yeşillikleri parlatmıştı.

-Bizden de erken gelenler olmuş. Geç meç kalmış olmayalım.?

Hademe giyimli bir kadın, onlara doğru yürüdü taşlı yoldan. Bezgin, alışık bakışlarıyla anne, kızın üstünden dışarı bir şeye bakıyordu.

Anne, saygılı sordu:

-Geciktik mi acaba? Çocukların çoğu gelmiş.

Hademe kadın ilgisiz,

-Parasız yatılı imtihanlarının çocukları hep erken gelir. Hiç gecikmezler.

Çocuk annesinden ayrıldı.

Kıyısı duvarlı taş yolda yürümeye başladı.

Hdeme kadın, görmedikleri bir iskemleyi görmedikleri bir çatının oraya çekip oturmuş, yün örmeye başlamıştı.

Çocuk, dönemeçte arkasına baktı. Dış kapıda annesi yağmurun altında gülümseyerek duruyordu.

FÜRUZAN

" Onayirmi yıl hizmet ettim. Etrafında dört döndüm. O beni ihmal ederken , bana kötü davranırken, bana kötü davranırken, beni arkadaşlarımın ve ailemin önünde küçük düşürürken ben ona pas pas oldum. Onun kötülüğünü istemem, fakat ona içerliyorum ve artık onunla yaşamak istemiyorum ." Bu kişi 20 yıl boyunca hizmet davranışları sergilemişti. Fakat bunlar sevgi ifadesi değildi . Korkudan suçluluktan içerlemeden dolayı yapılmışlardı. Bir paspas cansız bir nesnedir. Ona ayağınızı silebilir, basabilir tekmeleyebilir veya ne isterseniz yapabilirsiniz. Kendisine ait bir arzusu yoktur . Sizin hizmetçiniz olabilir, fakat sevgiliniz olamaz. Eşlerimize nesnel olarak davranırsak sevgi olasılığını imkansız hale getiririz. Suçluluk duygusuyla başkalarını idare etmek sevgiye yabancısıdır . Hiç kimse asla bir paspas olmamalıdır. Kendisini kullanmak veya başkası tarafından yönlendirilmek bir sevgi davranışı değildir. Aslında bir ihanet eylemidir. Karşınızdaki insanın insanlık dışı alışkanlıklar geliştirmesine izin vermiş oluyorsunuz. Sevgi derki, "seni bana bu şekilde davranmana izin vermiyecek kadar çok seviyorum. Bu senin ve benim için iyi değil " Ricalar sevgiye yön verir, ama talepler sevginin akışını durdurur. Nitelikli faaliyetlerin yan ürünlerinden birisi,ileri ki yıllarda yararlanacağımız bir hatıra bankası sunmalarıdır. Çoğumuz... sorunları analiz etmek ve çözümler yaratmak üzere eğitildik.. Biz, evliliğimizin tamamlanması gereken bir proje veya çözülecek sorun değil de, bir ilişki olduğunu unuturuz. Evlilikten önce birbirimiz için yaptıklarımız, evlilikten sonra yapacaklarımızın göstergesi değildir. Duygusal depomuz çok az dolu olduğunda.....eşimize karşı hiç bir sevgi hissimiz yoktur. Yalnızca boşluk ve acı yaşarız. Eğer sizde olmayan duygulara sahip olduğunuzu iddia ederseniz, bu ikiyüzlülüktür...Fakat eğer, diğer kişinin yararı ve zevki için bir sevgi davranışında bulunursanız, bu yalnızca bir seçimdir. Keyifli bir hafta sonu dileğiyle .. sevgiyle kalın

PULSUZ DILEKCE

Sevgili Annecigim, Babacigim; Butun duygu ve dusuncelerimi dile getirebilseydim, size sunlari soylemek isterdim: Surekli buyume ve degisme icindeyim. Sizin cocugunuz olsam da sizden ayri bir kisilik gostertiriyorum. Beni tanimaya ve anlamaya calisin.

Deneme ile ogrenirim. Bana ayak uydurmakta gucluk cekebilirsiniz. Oyunda, arkadaslikta ve ugraslarimda ozgurluk taniyin. Beni her yerde, her zaman koruyup kollamayin. Davranislarimin sonuclarini kendim gorurse daha iyi ogrenirim. Birakin kendi isimi kendim goreyim. Buyudugumu baska nasil anlarim? [*] Buyumeyi cok istiyorsam da ara sira yasimdan kucuk davranmaktan kendimi alamiyorum. Bunu onemsemeyin. Ama siz beni simartmayin. Hep cocuk kalmak isterim sonra.

Her istedigimi elde edemeyecegimi biliyorum. Ancak siz verdikce almadan edemiyorum. Bana yerli yersiz soz de vermeyin. Sozunuzu tutmayinca sizlere guvenimazaliyor.

Bana kesin ve kararli davranmaktan cekinmeyin. Yoldan saptigimi gorunce beni sinirlayin. Koydugunuz kurallar ve yasaklarin hepsini begendigimi soyleyemem. Ancak, hic kisitlanmayinca ne yapacagimi sasiriyorum.

Tutarsiz davrandiginizi gorunce hem bocaliyor, hem de bundan yararlanmadan edemiyorum.

Ogutlerinizden cok, davranislarinizdan etkilendigimi unutmayin. Beni egitirken ara sira yanlislar yapabilirsiniz. Bunlari cabuk unutturum. Ancak birbirinize saygi ve sevginizin azaldigini gormek, beni yaralar ve surekli tedirgin eder.

Cok konusup cok bagirmayin. Yuksek sesle soylenecekleri pek duymam. Yumusak ve kesin sozler bende daha iyi iz birakir. "Ben senin yasinda iken..." diye baslayan nutuklari hep kulak ardina atirim.

Kucuk yanilgilarimi, buyuk sucmus gibi basima kakmayin. Bana yanilma payi birakin. Beni, korkutup sindirerek, sucluluk duygusu asilayarak uslandirmaya calismayin. Yaramazliklarim icin beni kotu cocukmusum gibi yargilamayin.

Yanlis davranisim uzerinde durup duzeltin. Ceza vermeden once beni dinleyin. Sucumu asmadigi surececezama katlanabilirim.

Beni dinleyin. Ogrenmeye en yatkın oldugum anlar, soru sordugum anlardır. Aciklamalariniz kısa ve ozlu olsun.

Beni yeteneklerimin ustunde islere zorlamayin. Ama basarabilecegim isleri yapmami bekleyin. Bana guvendiginizi belli edin. Beni destekleyin; hic degilse cabami ovun. Beni baskalariylakarsilastirmayin; umutsuzluga kapilirim.

Benden yasimin ustunde olgunluk beklemeyin. Butun kurallari birden ogretmeye kalkmayin; bana sure taniyin. Yuzde yuz durust davranmadigimi gorunce urkmeyin. beni koseye sikistirmayin; yalana siginmak zorunda kalirim. Sizi cok bunaltsam bile sogukkanlilikinizi yitirmeyin. Kizginliginizi hakli gorebilirim, ama beni asagilamayin. Hele baskalarinin yaninda onurumu kirmayin. Unutmayin ki ben de sizi yabancilarin onunde guc durumlara dusurebilirim.

Bana haksizlik ettiginizi anlayinca aciklamaktan cekinmeyin. Ozur dileyisiniz size olan sevgimi azaltmaz; tersine, beni size yaklastirir. Aslinda ben sizleri oldugunuzdan daha iyi ve daha degerli goruyorum. Bana kendinizi yanilmaz ve erisilmez gostermeye cabalamayin. Yanildiginizi gorunce uzuntumbuyuk olur.

Biliyorum, ara sira sizi uzuyor, belki de dus kirkligina ugratiyorum. Bana verdikleriniz yaninda benden istediklerinizin cok olmadigini da biliyorum.

Yukarida siraladigim istekler size cok geldiyse bir cogundan vazgecebilirim; yeter ki beni ben olarak seveceginize olan inancim sarsilmasin.

Benden "Ornek Cocuk" olmami istemezseniz, ben de sizden kusursuz ana-baba olmanizi beklemem. Sevecen ve anlayisli olmaniz bana yeter.

Sizin cocugunuz olarak dogmak elimde degildi. Ama secme hakkim olsaydi, sizden baska kimsenin cocugu olmak istemezdim.

Sevgiler Cocugunuz

Sahip olmak İstediginiz Seyleri Degil, Elde Etmis olduklarınızı Dusunun

Stres danışmanı olarak calıştığım on yılı askın zamandan beri gorduğum en yıkıcı zihinsel egilim, insanların sahip oldukları seylere degil, sahip olmak istediklerine odaklanmasıdır. Nelere sahip oldugumuzun hic onemi yok gibidir; istedigimiz seylerin listesini uzatır dururuz; ve tabii hic tatmin olmayız. "Su istegim de yerine getirilince mutlu olacağım," diyen zihniyet, o istek yerine getirildikten sonra yine aynı seyi tekrarlayacaktır.

Bir dostumuz yeni satın aldığı evinde gorkemli bir parti vermisti. Bir sure sonra onu tekrar gordugumuzde, bize daha buyuk bir ev alacağını soyluyordu. Cogumuz aynı seyi yapmaz mıyız? İlede bir sey istiyoruzdur. Eger bunu karsılayamıyorsak, aklımızda sadece sahip olmadığımız seylere yer alır ve tatminsizliğin sıkıntısını cekerek. İstedigimiz seyi elde ettiğimiz zaman da, yeni kosullarımızda bile yine aynı zihniyet devreye girer. Boylece istedigimize kavusmamıza ragmen mutsuzlugumuz surer. Daima yeni arzular icinde yanıp tutusurken mutlu olmak mumkun degildir. Neyse ki mutlu olmanın bir yolu vardır. Bu da dusuncelerimizdeki ağırlığı sahip olmak istediklerimizden ceviri, elimizde olanlara yoneltmektir.

Esinizin farklı olmasını isteyip durmaktansa, onun cok iyi niteliklerini dusunmeye calışın. Maasınızda sikayet etmektense, bir isiniz oldugu için sukredin. Hawaii'ye tatile gidemiyorsanız diye hayıflanmaktansa, evinizin bulunduğu yerde nasıl eglenebileceğinizi dusunun. Bu cesit olanakların sınırı yoktur. "Keske hayatım farklı olsaydı, yakınmasından uzaga dusecekken durumu hemen fark edip, freni basın ve bir daha baslayın. Derin bir soluk aldıktan sonra sukretmeniz gereken onca seyi hatırlayın. Dikkatinizi ne istediginize degil, elinizde ne olduguna verirsiniz, zaten istediginiz seyin cogunu elde edersiniz.

Esinizin iyi niteliklerine odaklanırsanız, o da size karsi daha sevecen olacaktır. Maasınız hakkında yakınmaktansa, halinize sukrederseniz, daha basarılı ve uretken olursunuz. ve sonucta bir zamla odullendirilirsiniz. Eger hawaii'ye gidebileceğiniz gunu beklemeyip, evinizin yakınlarında nasıl iyi vakit gecirebileceğinizi dusunurseniz, daha cok eglenirsiniz. Sayet bir gun Hawaii'ye giderseniz, her yerde eglenebilme alışkanlığını kazanmıs olacaksınız. Gidemesseniz de, zaten yasamınız keyifli gectigi için bunu dert etmessiniz.

Bir an once dusunce devrimi yaparsanız, yasamınızın eskisinden cok daha keyifli olacaktır. Belki de omrunuzde ilk kez doymus olmanın zevkine varırsınız.

Dr.Richard Carlson

Sanki Dün Gibi

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, çok güzel bir ülkede mahalleler varmış. Bu mahallelerin çocukları birbirlerini çok severlermiş. Dışarıdan gelen parolalı bir ıslığa uçarak aşağı iner, beraber olacakları anları iple çekerlermiş. Kavga etseler de kin tutmaz, her gün yeniden dünyalar kurarlarmış.

Herkeste paylaşma duygusu, sevgi ve arkadaşlarını kollama duygusu yavaş yavaş gelişmiş. O zamanlar çocuklar okula servis ile değil, köşebaşında buluşarak giderlermiş. Onların yolunu gözlememiş evdeki bilgisayar, şehrin en iyi dersanesi, hazırlık kursları. Bilmezlermiş; hamburgeri, MTV'yi, Interneti, cep telefonunu, tetrisi, nintendoyu...

Bilirlermiş duvarların üzerinde sohbet etmeyi, hatıra defterleri doldurup sevgileri keşfetmeyi. Bilirlermiş horoz şekercisini, elleri kirli macuncunun tornavida ile koyduğu rengarenk macunları.

Eve gitmeyi unutmayı, hava kararınca dayak yemeyi, sonra bir ıslıkla tekrar aşağıya kukalı saklambaca kaçmayı. Bilirlermiş o hakkında türlü şeyler söylenen evdeki garip adamdan korkmayı, küsmeyi, aynı kıza asılmayı, torbalarla misket toplamayı, gıcır köstek ayırmayı, değiş tokuş kaybedince kapışı, Teksas'ı, Tommiks'i, Konyakçı'nın dişlerini...

İç içe konan naylon topları, taştan kale direklerini. Üç korner bir penaltıyı. Üzerine apartman yapılan top sahalarını, sonra o apartmana taşınan yeni dostları ve onları kapma yarışını... Otobüsteki biletçinin lastik silgi sarılı kalemini, yoğurtçuyu, kalaycığı, hallacı... Evlerin arkasındaki odun kömür depolarını. Yakar topun yakışını. Mantarlı gazoz kapaklarını, yıldız kazımayı. Yandaki mahalle ile alınan kavgayı, her kavganın çıkardığı kahramanı-ödleği. Kan kardeşliğini, ip atlama, lastiğe basma, topaç virtüözlüğünü, çelik çomağı, kırılan camları, toplanan paraları... Açık hava sinemalarını, frigo buzu...

Sonra zamanla bu güzel ülkede durumlar değişmeye başlamış. Yaşlar ilerledikçe bu birliktelik, koruma kollama duyguları bu mahallenin çocuklarının başlarına çok işler açmış. Daha sonra işsizlik, hayat pahalılığı, enflasyon, köşeyi dönme, adamını bulma, malı götürme falan derken, herkes yüzünde soluk bir bakış, içinde hayatın yenilgisi, çaresizlikleri, tatminsizlikleri ile başbaşa kalmış.

Çocukları mı? Çocukları şimdi koca koca apartmanların arasında, nefes alınmaz bir havada, evlerinde, sanal bir dünyada, emniyet içinde ve yalnız yaşıyorlar. Anneleri babaları onları çok seviyor.

Beta kapmasınlar diye kalabalık ortamlara hiç sokmuyor. Hafta sonları hep beraber Karum ya da Galleria'dalar. Okul servisleri çocukları neredeyse yataklarından alıyor. Çocuklar trafik kaygısıyla, köşedeki markete dahi gönderilmiyor. Babalar şirketlerin bilançolarını, çocuklar da dersane reytinglerini izliyorlar. Hepsi birer test uzmanı, sayısal-sözel yuvarlanıp gidiyorlar.

Seksek oynamayı değil ama taban puanları çok iyi biliyorlar. Hayata açılan pencereleri Windows 95, 98... Onlar ekrana, ekran onlara bakıyor ve koca bir hayat dışarıda akıp gidiyor...

Ve şehrin dışında ağaçlar; tırmanacak, salıncak kuracak, kalp kazıyacak mahalle çocuklarını bekliyor. Paylaşmayan, yalnız, bencil, kafesler içinde, gürbüz, güvendedeki çocukları... Hiç sopa yememiş, ağaçtan düşmemiş, topu yandaki bahçeye kaçmamış, dizlerinde yara kabukları olmamış çocukları...

Yarı dalgalı olmamalı deniz, ya kudurmalı ya durulmalı.

Yarı batmamalı hançer, ya sapına kadar batmalı, ya kınında durmalı.

Yarı sevmemeli gönül, ya uğrunda ölmeli ya hiç sevmemeli

SARI KIZ

EDREMIT Körfezine bakan Kaz dağının hörgücünde bir yatır vardır.

Her yıl, ağustos ortasından eylül'ün ortasına kadar katar katar kervanlar, bu yatırın ziyaretçilerini Kazdağının tepesine ulaştırır. Çadırlar kurulur. Pazarlar, sergiler açılır. Alışveriş, eğlence, cümbüş hep o günlere saklanır.

Kazdağı sanki bir kol çengi olmuştur. hop oturur hop kalkar.

Kazdağında yatan evliya, Sarı Kız diye anılır. Nereden gelmiştir, kimin soyundan, kimin kimin huyundan?

Hakkında öyle çok şey söylenmez.

Ancak, oralarda kime sorsanız, size sonbaharın parlak gecelerinde Kazdağının hörgücündeki yatırın üzerine nur indiğini bunu kendisinin, babasının da, emmisinin, halasının gözleriyle gödüğünü yemin billah söyler.

Halbuki, yemin etmesine gerek yok... Eski Yunan şair Homeros'tan beri buralardan geçen kaç yazıcı, sarı Kız'ın üzerine geceleri hur indiğini yazmış.

Bir zamanlar Edremitte bir dünya güzeli bir kız varmış. Sarı saçları,iki ışık demeti gibi omuzundan dökülür,ela gözleri, tatlı sular gibi tatlı tatlı bakarmış.

Kız, bu dünyada yaşıyormuş ama, bu dünyanın adamı değilmiş. Akli fikri Hak Yaradan'ın muhabbetinde, gözü gcnlü O'nun aşkında karalıymış. Sarı kız şu cihan içre ne varsa onu Hak bilir, Hak tecellisi görür,ona göre davranırmış. Cömertmiş, doğruymuş, sadık ve vefalıymış.

Sarı Kız'ı hangi genç görse hemen ağzı, dili bağlanır, ona aşık olurmuş. Derhal araya araçılar konur; Aman, düğün dernek edelim. Sarı kız'ı bana versinler-diye niyazlar, yalvarmalar başlarmış. Ama, Sarı Kız hiç kimseyle evlenmek istemiyor, her isteyen reddediyormuş. Kimseye de derdini anlatamaz, -Benim Hak'tan başka bir şeyle alışverişim yok diyemezmiş.

Gün günden herkesin sabrı tükenmeye, canı sıkılmaya başlamış.Önce küçük dedikodular, sonra büyük büyük iftiralar Edremit'e yayılmış. Sarı kız sustukça söylentiler büyümüş, diken diken,çatal çatal olmuş. Zavallı merak ediyor, kendi kendine , acaba şu insanoğlu, kendi gibi olmayanlara karşı daha ne kadar zalim, ne kadar anlayışsız olabilir diye soruyormuş.

Birgün mamleketin ileri gelenleri Sarı Kız'ın babasını yoldan çevrimişler: -Ya namusunu temizle, ya çek burdan git. Kızın kötü yoldadır, biz böyle şey istemeyiz! diye dayatmışlar. Zavallı adam, dünya güzeli kızından bir fenalık görmemiş ama, o da onu anlayamıyor!O dalıp dalıp gitmeler, günlerce aç susuz dolaşmalar.Buynum kıldan ince, deyip her şeye boyun vermeler... Ama, iş evlenmeye geldimi hayır diye dayatmalar... Bütün bunlar niçin? Sonra, mademki iş bu hale geldi!. Gerçekten bu lekeyi temizlemek gerek.

Ertesi gün adamcağız, kümeden kazları çıkarmış, Sarı Kız'ı yanına almış. Varmışlar Kazdağı'na... Kızına, biraz kaz güdelim demiş ama niyeti, bir punduna getirip yalnızca aşağı inmekmiş. Sarı Kız, orada kaderiyle başbaşa kalacak. Kazdağ'ında, bir gece geceleyip de sabaha sağ çıkan yok ki kızı çıksun. Orada ölür gider, babası da âlemin dilinden kurtulur. Sarı Kız, babasının niyetini yüreğinden okumuşmuş Ardından bakmış da "-Haydi güle güle, var selametle". demiş, kazlarını süre süre tepelere doğru yürümüş.

Babasının iki gözü iki çeşme, sel sel ağlarmış., Kazdağı'nın ayazı yüzüne vurdukça "-Vay kızım, Sarı kızım" diye dövünürmüş!...

Ne ki, korktuğu gibi, Sarı Kız ölmemiş. Onu bir zaman sonra oduncular, Kazdağı ormanlarında dolaşırken görüvermişler. Vay demişler, adam bizi aldatmış. Kızı öldürdüm dedi!di!

Meseleyi haber alınca ,içi pişmanlık ateşiyle alev alev yanan Sarı Kız'ın babası, sevin sin mi, dövün sin mi? Yamçısını sırtına almış, başlamış yokuşu tırmanmaya. Hey demişler , kar var, tıp var, delirdin mi?

Artık bunları kim dinler? Bir solukta yolun yarısını gitmiş, Ortalık göz gözü görmüyormuş. Derken önünde bir ışık belirmiş. O ışıkla beraber ne kar kalmış, ne tippi. Hava ısınmış, etrafı nefis kokular bürünmüş. Işık gitmiş, adam gitmiş, ta doruğa varmışlar, Birden ışık şöyle bir titreyince , ne görsün? Sarı Kız güle güle babasının boynunasarılmaz mı? Ne sitem, ne ağıt, ne şikayet... "-Gel babam, sana çorba pişirdim, sana döşek serdim". diye onu bir mağaraya sokmuş. Sabaha kadar söyleşip gülüşmüşler. Baba anlamış, iyice anlamış: "-Sarı Kız, bu dünyanın adamı değil, o ermişlerden bir ermiş!"

Sabah olunca, bir namaz kılayım, diye adam davranmış. Sarı Kız,"-Dur baba, sen deniz suyuyla abdest alırsın" diye Kazdağı'ndan testisini uzatınca, aşağıda, testiye denizden

Gözümüz saatte söyleştik, hep koşuşur gibi seviştik, yarışır gibi çalıştık. Hep yetişilecek bir yer vardı; aranacak adamlar, yapılacak işler... Bir sonraki günün telaşı, bir öncekinin terine bulaştı. Başkalarının hayatı, bizimkini aştı. Kör karanlıkta çalar saat sesi yerine kuşluk vakti, kızarmış ekmek kokusu veya yavuklu busesi ile uyanma düşlerini hababam erteledik. Yirmili yaşlardayken otuzlara kurduk saatin alarmini otuzlarımızda kırklara belki sonra ellilere... Lakin öyle yanlış kurgulanmış ki hayat kuşlukta uyanma fırsatı sunduğunuzda size artık uyku girmez oluyor gözlerinize... Doyasıya söyleşmek, telaşsız sevişmek için bol zamana kavuştuğunuzda söyleşecek, sevişecek kimsecikler kalmıyor yanınızda... Özenle yarına sakladığınız bir sarı lira gibi ömrünüz, vakti gelip sandıktan çıkarttığınızda bir de bakıyorsunuz ki tedavülden kalkmış...

SECMECE

Seni istiyorum..
Senin bana arkadan vurmani,
Benim canimi yakmani,
Geceleri zonklatmani..
Nerdesin dar ama guzel kosele ayakkabilarim...

Belini ellerimle kavrayinca,
Agzimi agzina dayayinca,
Icime sicak birsey akar.
Sevgili cay bardagim...

Onun uzun sert bedenini avuclarinin arasina al
Simsiki tut..
Ucunu istekli dudaklarinin arasina al,
Ve o essiz sivinin agzina akmasini bekle..
Hayatin tadi coca cola..

Karanlikta gozleri isil isildi
Yavasca yaklastim
Bacaklarini araladim
Memelerini avucladim
Cok heyecanliydim
Cunku;.....
Ilk defa inek sagiyordum.....

Dun gece seni cok aradim
Soguk vucuduma dokunmani oyle istedim ki..
Yataga sensiz ve ciplak girmek zorunda kaldim
Nerdeydin benim canim pijamalarim?

Boynuma surterek
Goguslerimin arasindan asagi
Kalcamin yanina kadar getirip
Yuvasina oturttum..
Cikan slak sesi bana guven veriyordu..
(Emniyet kemerini sen de tak..)

Ne olduğumun ne yapacağımın hala farkında değilim,
Ama seni sevmekle en doğrusunu yaptığımın farkındayım.

Nasıl uzaktaki yıldız parlak gelirse insana
Uzakta olduğun için tutkunum sana.
Hani en güzel aşklar imkansız gelir ya insana,
İmkansız olduğun için aşığım sana.

Yarı dalgalı olmamalı deniz ya tam durmalı yada tam kudurmalı,
Yarı ümit vermemeli sevgiye ya tam sevmeli yada çekip gitmeli,
Ama tam sevmek en yüreklişi

Sen beni değil uzaklığımı sevdin,
Sen beni bensiz sevmeyi seçtin,
Ben varken bensizliği seçtin.

Mutluluk bazen bir doruk kadar varılmaz güç,
Bazen bir gelincik kadar ömrü kısa,
Bazen bir öpücük kadar,
Bazende bir veda gibi soğuktur.
Sen hep sıcak kal....

Denizler sonsuzdur ama sevgim kadar değil,
Güneş ısıtır ama senin kadar değil,
Herkes seni sever ama benim kadar değil.

Bir yelkenli olsaydım rüzgarın sürüklediği,
Her limanda seni arardım sana dokunmak ve
Seni sonsuza kadar hissetmek için.

Sıkıntı çekecek kadar gücüm acı çekecek kadar sabrım kalmasada
Seni sevecek kadar kalbim her zaman vardır.

Adını gökyüzüne yazdım bulutlar sildi
Kumsala yazdım dalgalar sildi
En sonunda kalbime yazdım kimse silemedi.

Hayatta en güzel şeyler hep senin yoluna çıksın,
Ama içimden bir yerlerde sana ait zavallı kalbim ister ki,
Bu güzelliklerden birtaneside ben olayım.

Sevmek gülü dikenini ile avuçlamaktır,
Kan içerisinde kalsada yüreğinle sevmektir.
Dikenin hesabını gülden soramazsın.
Dikenini var diye sevmemezlik yapamazsın.

Ne içimde seni unutmak gibi bir his var
Nede aşkımı körükleyen bir rüzgar
Ne seni görmeyecek kadar güçlüyüm
Ne de görmeye dayanacak kalbim var.

Biraz buruk bir duygu yüklenirse yüreğine,
Gözlerin duman duman takılırsa uzaklara,
Kulakların deli deli çınlarsa,
Bil ki biryerlerde özlenmişsindir.

Bir insanın idaeleri olmalı sonsuzluk gibi,
Bir insanın özlemleri olmalı umutla açan çiçekler gibi,
Bir insanın "BİRTANESİ" olmalı "BENDEKİ" "SEN" gibi

Dünyadaki bütün ağaçlar kalem,
Denizler mürekkep olsa,
Sana olan sevgimi yazamazlar.

Sevgim sonsuz ama anlayana,
Aşkım sonsuz ama yaşayana,
Dostluğum gerçek ama paylaşana,
Dertlerim sıradan ama unutturabilene,
Sen "Birtanemsin", her zaman da öyle kalacaksın.
Aynaya bakınca kendimi değil kocaman bir yürek
Ve o yürekte ondan da büyük bir sen gördüm.

Yağmur vuruyorsa pencereye anla ki o zaman ben ağlıyorum.
Yağmur pencereye vururken ,benim gözyaşlarım da kalbime vuruyor; Tıpkı
yağmur
gibi.

Bana kalsa gökyüzündeki tüm yıldızlar yerine bütün insanlara
Senin gözlerinde ışıldayan bir çift yıldızı gönderirdim.

Ya durgun olmalı deniz ; ya durmalı ya da kudurmalı,
Sonuna kadar saplanamayacaksa hançer kınıda durmalı ,
Seven ölene dek sevilmeyecekse baştan unutulmalı.

Sen en büyük sevgiyi hakedecek kadar mükemmel ,
Herkesin sevmeyi hak etmeyeceği kadar özelsin.

Sen dünyaya sürgün bir meleksin
Ve ben seni o kadar çok seveceğimki
Bir daha cennetine dönemeyeceksin!

Ne seni unutmak gibi bir çaba var yüreğimde,
Nede aşkımı körükleyen bir rüzgar ,
Ne seni görmeden durabilecek kadar güçlüyüm,
Ne de kaybetmeye dayanacak kalbim var.

Sevgi bir yıldızdır yanıp sönen ,
Masmavi bir düştür gökyüzünde hiç ölmeyen ,
Sevenlerin mumudur sevgi ,
Eriyip de hiç bitmeyen.

Eğer birgün sevmek istersen önce kendini sev,
Daha sonrada istersen beni,
Ama beni; beni sever gibi değil kendini sever gibi sevmelisin,
Çünkü ben seni öyle sevdim.

Bir gün gelip soracaksın beni mi daha çok seviyorsun yoksa Tanrı'yı mı
diye...
Ben hiç düşünmeden Tanrıyı diyeceğim ve sen küsüp gideceksin.
Ama nereden bileceksin içimdeki Tanrının sen olduğunu...

Hayatta üç şeyi sevdim; seni, kalbimi, ümit etmeyi...
Seni sevdim, sensin diye, kalbimi sevdim, seni sevdi diye, ümit etmeyi
sevdim,
Belki seversin diye...

Birgün biri çıkıpta güneşe adını buzla yazarsa ,
Bilki o seni benden daha çok seviyor...

Sen en büyük sevgiyi hakedecek kadar mükemmel ,

Herkesin sevmeyi hak etmeyeceği kadar özelsin.

Yaşamak gecenin tüm karanlığına rağmen,
Bugulu bir cama güneşi çizebilmektir.
YAŞAMAK DİRENMEKTİR !

Ağlamak istiyorsanız asla yapmayın.
Çünkü, bir yerlerde sadece sizin bir gülüşünüz için,
Yaşayan birileri mutlaka vardır.

Eğer bir gün aşkın ölürse onu doğduğu yere göm kalbine !!
Gördüğüm en güzel rüya senin olduğun,
Duyduğum en derin sevgisenin eserin,
Gördüğüm en güzel dünya senin gözlerin,
Ve kurduğum en güzel hayal sensin.

Aşka burun kıvrırmayın o çöl ortasında yemyeşil bir bahçedir.
O bahçeye layık bir bahçıvan olmak için,
Her bitkinin sürekli bakıma ihtiyacı olduğunu unutmayın.

Eğer öldüysen, şu anda yıldızlara uzanırsan, yıldızların ışıklarını topla.
Taç şeklinde saçlarının arasında sonsuza dek parlarsın.

Seni seviyorum diyebiliyorsam
Bu sende bütün insanlığı ,
Bir anlamda bütün canlı olan herşeyi,
Ve yine sende kendimi seviyorum demektir.

Gül bahçesinde geçse de ömrüm ,

Senin üstüne gül koklamam gülüm!
Seni koklamak olsa da ölüm ,
İnan uğrunda ölmeye değersin gülüm.

Sevmek saçak altına sığınan göçmen kuşun,
Kar tanecikleri arasında uçuşan beyaz tüyünü görebilmektir.

Ben seni dün sevmedim çünkü dün bitti.
Ben seni bugün sevmedim çünkü bugün bitecek.
Ben seni yarın sevdim çünkü yarınlar hiç bitmeyecek.

Mehtap sularda gümüşten bir iz bırakırken,
Gökte yıldızlar parlıyordu.
Yalnız kaldığım günler ve geceler,
Kalbim her yerde seni arıyordu.
Gördüğüm en güzel rüya senin olduğun,
Duyduğum en derin sevgisenin eserin,
Gördüğüm en güzel dünya senin gözlerin,
Ve kurduğum en güzel hayal sensin.

Aşka burun kıvrımayın o çöl ortasında yemyeşil bir bahçedir.
O bahçeye layık bir bahçıvan olmak için,
Her bitkinin sürekli bakıma ihtiyacı olduğunu unutmayın.

Eğer öldüysen, şu anda yıldızlara uzanırsan, yıldızların ışıklarını topla.
Taç şeklinde saçlarının arasında sonsuza dek parlasm.

Seni seviyorum diyebiliyorsam
Bu sende bütün insanlığı ,
Bir anlamda bütün canlı olan herşeyi,
Ve yine sende kendimi seviyorum demektir.

Gül bahçesinde geçse de ömrüm ,
Senin üstüne gül koklamam gülüm!
Seni koklamak olsa da ölüm ,
İnan uğrunda ölmeye değersin gülüm.

Sevmek saçak altına sığınan göçmen kuşun,
Kar tanecikleri arasında uçuşan beyaz tüyünü görebilmektir.

Ben seni dün sevmedim çünkü dün bitti.
Ben seni bugün sevmedim çünkü bugün bitecek.
Ben seni yarın sevdim çünkü yarınlar hiç bitmeyecek.

Mehtap sulara gümüşten bir iz bırakırken,
Gökte yıldızlar parlıyordu.
Yalnız kaldığım günler ve geceler,
Kalbim her yerde seni arıyordu.

Seni Sen olduğun için değil ,
Seni bende bulduğum için seviyorum .

Güneşin doğduğu da bir gerçek battığı da...
Kalbimin attığı da bir gerçek, günün bittiği de..
Ne çıkar tüm gerçekleri saysak tek tek.
Seni Seviyorum ya, iste o en büyük gerçek...

Özlemek güzel şeydir, özlüyorsa Özlenen
Beklemek güzel şeydir, gelecekse beklenen
Sevmek güzel şeydir, seviyorsa sevilen...

Benim sevgim, zaman ve uzaklıkla sınırlı değildir.
Zamanı kaldırınca aynı andayız.
Uzaklığı kaldırınca aynı yerdeyiz.
O zaman her an ve her yerde seninle birlikteyiz...

Aşk yaşanır anlatılmaz..

Kalbim seni unutacak kadar hainse,
Ellerim onu parçalayacak kadar asidir.

Sevdigini özgür bırak ,
Geri gelirse o senindir
Geri gelmezse, zaten hiç senin olmamıştır...

Eğer çölde açan bir çiçek olsan
Seni kurutmamak için hep ağlardım.
Gözyaşımda bir damla olsaydın,
Seni kaybetmemek için asla ağlamazdım.

Seni Sen olduğun için değil ,
Seni bende bulduğum için seviyorum .

Güneşin doğduğu da bir gerçek battığı da...
Kalbimin attığı da bir gerçek, günün bittiği de..
Ne çıkar tüm gerçekleri saysak tek tek.
Seni Seviyorum ya, iste o en büyük gerçek...

Özlemek güzel şeydir, özlüyorsa Özlenen
Beklemek güzel şeydir, gelecekse beklenen
Sevmek güzel şeydir, seviyorsa sevilen...

Benim sevgim, zaman ve uzaklıkla sınırlı değildir.
Zamanı kaldırınca aynı andayız.
Uzaklığı kaldırınca aynı yerdeyiz.
O zaman her an ve her yerde seninle birlikteyiz...

Aşk yaşanır anlatılmaz..

Kalbim seni unutacak kadar hainse,
Ellerim onu parçalayacak kadar asidir.

Sevdiğini özgür bırak ,
Geri gelirse o senindir
Geri gelmezse, zaten hiç senin olmamıştır...

Eğer çölde açan bir çiçek olsan
Seni kurutmamak için hep ağlardım.
Gözyaşımda bir damla olsaydın,
Seni kaybetmemek için asla ağlamazdım.

Sedef Çiçeği

Mahkeme salonunda, seksenlerindeki yaşı çiftin durumu içler acısıydı. Adam inatçı bakışlarla suskun, Nine'nin ağlamaktan iyice çukurlaşmış gözleri ve keskin çizgileriyle bıkkın bakışları süzüyordu etrafını...Ve Hakimin tokmak sesiyle sustu uğultu ve tok sesiyle, sözü yaşı kadına verdi, hakim... "Anlat teyze neden boşanmak istiyorsun...?"

Yaşı kadın derin bir nefes çektikten sonra baş örtüsüyle ağzını aralayıp, kısılmış sesiyle konuşmaya başladı...

"Bu herif yetti gari, 50 yıldır bezdirdi hayattan..."

Sonra uzunca bir sessizlik hakim oldu mahkeme salonunda... Sessizlik bu tür haberleri her gün manşet yapan gazetecilerden birinin flaşıyla bozuldu, kimbilir nasıl bir manşet atacaklardı, yaşanmış 50 yılın ardından...

Çok sayıda gazeteci izliyordu davayı, kadın neler diyecekti..Herkes onu dinliyordu.. Yaşı kadının gözleri doldu...Ve devam etti...

"Bizim bir sedef çiçeği vardı, çok sevdiğim...O bilmez...50 yıl önceydi.. O çiçeği bana verdiği çiçeklerin arasından kopardığım bir yaprağı tohumlamıştım, öyle büyüttüm..Yavrumuz olmadı, onları yavrum bildim...Bir süre sonra çiçek kurumaya başladı. O zaman adak adadım... Her gece güneş açmadan önce bir tas suyla suluycam onu diye...İyi gelirmiş dedilerdi...50 yıl oldu, bu herif bir gece kalkıp bir kere de bu çiçeği ben sulayım demedi... Taki geçen geceye kadar...o gece takatim kesilmiş..uyuyakalmışım...Ben böyle bir adamla 50 yıl geçirdim... Hayatımı, umudumu herşeyimi verdim...Ondan hiçbirşey göremedim..Bir kerecik olsun, benim bildiğim görevlerden birisini yapmasını bekledim.... Onsuz daha iyiyim, yemin ederim."

Hakim, yaşı adama dönerek ;
"Diyeceğın bir şey var mı baba" dedi.

Yaşı adam bastonla zor yürüdüğü kürsüye, o ana kadar suçlanmış olmanın utangaçlığını hissettiren yüz ifadesiyle hakime yöneldi.

"Askerliğimi, reisicumhur köşkünde bahçevan olarak yaptım, o bahçenin görkemli görünümüyle büyümesi için emeklerimi verdim... Fadimemi de orada tanıdım...Sedefleri de... Ona en güzel çiçeklerden buketler verdim...O çiçeklerle doludur bahçesi...Kokusuna taptığım perişan eder yüreğimi...İlk Evlendiğimiz günlerin birinde boyun ağrısından onu hekime götürdüm...

Hekim çok uzun süre uyanmadan yatarsa boynundaki kireç sertleşir, kötüleşir dedi..Her gece uykusunu bölüp, uyansın, gezinsin dedi... Hekimi pek dinlemedi, bizim hatun...İlafım geçmedi... O günlerde tesadüf bu çiçek kurudu...Ben ona gece sularsan geçer dedim..Adak dilettilim...Her gece onu uyandırdım. Ve onu seyrettim... O sevdiğim kadının yavrusu bildiğı çiçekleri sularken seyrettim...Her gece o çiçek ben oldum...Sanki...Ona bu yüzden tapabilirdim..." dedi adam o yaştaki bir adamdan beklenmeyecek ifadelerle...

"Her gece O yattıktan sonra uyandım... Saksıdaki suyu boşalttım... Sedef gece sulanmayı sevmez, hakim bey..Geçen gece de... Yaşlılık.. Ben de uyanamadım.. Uyandıramadım...Çiçek susuz kalırdı amma , kadınının boynu yine azabilirdi... Suçlandım..Sesimi çıkartamadım..."

O an Mahkeme salonunda herşey sustu...

Ertesi sabah gazeteler "Sedef susuz kaldı" diye yine yalnızca neticeyi haber yaptılar...

Yazari bilinmiyor

1854 yılında A.B.D. Başkanı yazdığı bir mektupla Amerikaya gelen beyaz göçmenlere toprak bulmak amacıyla kızılderililerden toprak istemiş ve "bu isteği kabul edilecek olursa, kızılderililere rahatlıkla yaşayabilecekleri bir bölgenin ayrılacağını bildirmiştir. Topraklarının büyük bir bölümü zaten beyazlar tarafından zorla ellerinden alınmış olan kızılderili Reisi Seattle bir söyleviyle A.B.D. Başkanına yanıt vermiş ve bu yanıt mektup olarak A.B.D. başkanına gönderilmiştir. Mektubun aslı Amerika, Seattle, Squamish Müzesinde korunmaktadır.

İnsan ve doğa diyalektiğini en güzel dile getiren metinlerden biri olarak günümüzde değeri daha çok anlaşılmaktadır.

ŞEF SEATTLE'İN MEKTUBU

Yüzyıllardır halkımın üzerine merhamet gözyaşları döken şu sonsuz gökyüzü bir gün değişebilir. Bugün açık gözüken gökyüzü yarın bulutlarla kaplanabilir. Sözlerim, asla yer değiştirmeyen yıldızlar gibidir. Şef Seattle her ne söylerse, Washington'daki büyük Şef ona, güneşin ya da mevsimlerin dönüşüne inandığı ölçüde inanabilir. Washington'daki büyük Şef bize dostluk ve iyilik dilekleriyle birlikte bizden topraklarımızı satın almak istediğini bildirmiş. Onun, bizim arkadaşlığımıza çok fazla ihtiyacı olmadığını biliyoruz. Merak ediyoruz ki; gökyüzünü ve toprağın sıcaklığını nasıl satın alabilir ya da satabilirsiniz?

Bunu anlamak bizler için çok güç. Bir zamanlar insanlarımız bu topraklara tıpkı rüzgarda kıvrılan deniz dalgalarının kabuklu kuru yüzeyleri kapladığı gibi yayılmışlardı. Çok uzun zaman geçti ve o büyük kabileler artık hüznü bir anı oldu. Bu toprakların her parçası halkım için kutsaldır. Çam ağaçlarının parıldayan iğneleri, vızıldayan böcekler, beyaz kumsallı sahiller, karanlık ormanlar ve sabahları çayırları örten buğu; halkımın anılarının ve geçirdiği yüzlerce yıllık deneylerin bir parçasıdır.

Ormandaki ağaçların damarlarında dolaşan su, atalarımızın anılarını taşır; biz buna inanırız. Beyazlar için durum böyle değildir. Bir beyaz, öldükten sonra yıldızlar alemine göç ettiği zaman, doğduğu toprakları unuttur. Bizim ölülerimiz ise bu toprakları unutmaz. Çünkü kızılderili, gerçek anasının toprak olduğuna inanır. Washington'daki Büyük Beyaz Reis bizden toprak almak istediğini yazıyor. Bu bizim için büyük bir fedakarlık olur. Büyük Beyaz Reis, bize rahat yaşayacağımız bir yerin ayrılacağını, bize babalık edeceğini, biz kızılderililerin ise onun çocukları olacağımızı söylüyor. Bu önerinizi düşüneceğiz. Ama yine de bunun kolay olmayacağını itiraf ederim. Çünkü bu topraklar bizim için kutsaldır. Nehirlerin ve ırmakların suyu, bizim için sadece akıp giden su değildir; atalarımızın kanıdır aynı zamanda. Bu toprakları size satarsak, bu suların ve toprakların kutsal olduğunu çocuklarınıza öğretmeniz gerekecek.

Biz nehirleri ve ırmakları kardeşimiz gibi severiz. Siz de aynı sevgiyi gösterebilecek misiniz kardeşlerimize?

Biliyorum, beyaz adam bizim gibi düşünmez. Beyazlar için bir parça toprağın diğerinden farkı yoktur.

Beyaz adam topraktan istediğini almaya bakar ve sonra yoluna devam eder. Çünkü toprak beyaz adamın dostu değil, düşmanıdır. Beyaz adam topraktan istediğini alınca başka serüvenlere atılır.

Beyaz adam annesi olan toprağa ve kardeşi olan gökyüzüne, alıp satılacak, işlenecek, yağmalanacak bir şey gözüyle bakar. O'nun bu ihtirasıdır ki, toprakları çölleştirecek ve herşeyi yiyip bitirecektir. Beyaz adamın kurduğu kentleri de anlayamayız biz Kızılderililer. Bu kentlerde huzur ve barış yoktur. Beyaz adamın kurduğu kentlerde, bir çiçeğin taç yapraklarının açarken çıkardığı tatlı sesler, bir kelebeğin kanat çırpışları duyulmaz.

Belki bir vahşi olduğum için anlayamıyorum ama, benim ve halkım için önemli olan şeyler oldukça başka. İnsan bir su birikintisinin etrafına toplanmış kurbağaların, ağaçlardaki kuşların ve doğanın seslerini duymadıkça, yaşamın ne değeri olur? Bir kızılderiliyim ve anlamıyorum. Biz kızılderililer, bir su birikintisinin yüzünü yalayan rüzgarın sesini ve kokusunu severiz. Çam ormanının kokusunu taşıyan ve yağmurlarla yıkanıp temizlenmiş meltemleri severiz.

Hava önemlidir bizim için. Ağaçlar, hayvanlar ve insanlar aynı havayı koklar. Beyaz adam için bunun da önemi yoktur. Ancak size bu toprakları satacak olursak, havanın temizliğine önem vermeyi de öğrenmeniz gerekir. Çocuklarınıza havanın kutsal olduğunu öğretmeniz gerekir. Hem nasıl kutsal olmasın ki hava? Atalarımız doğdukları gün ilk nefeslerini onun sayesinde almışlardır. Ölmeden önce son nefeslerini de gene bu havadan almazlar mı?

Toprak satmamız için yaptığınız öneriyi inceleyeceğiz. Eğer önerinizi kabul edecek olursak, bizim de bir koşulumuz var: Beyaz adam bu topraklar üzerinde yaşayan bütün canlılara saygı gösterebilir. Ben bir vahşiyim ve başka türlü

düşünemiyorum. Yaylalarda cesetleri kokan binlerce buffalo gördüm. Beyaz adam trenle geçerken vurup öldürüyor bu hayvanları sadece eğlenmek için. Dumanlar püskürten bu demir atın bir buffalo'dan daha değerli olduğuna aklım ermiyor. Biz sadece yaşayabilmek için avladık buffalo'ları.

Bütün hayvanları öldürecek olursanız nasıl yaşayabilirsiniz? Canlıların yok edildiği bir dünyada insan ruhu yalnızlık duygusundan ölür gibi geliyor bize. Unutmayın, bugün diğer canlıların başına gelen yarın insanın başına gelir. Çünkü bütün hepsinin arasında bir bağ vardır.

Şu gerçeği iyi biliyoruz: Toprak insana değil, insan toprağa aittir. Ve bu dünyadaki herşey, bir ailenin fertlerini birbirine bağlayan kan gibi, ortaktır ve birbirine bağlıdır. Bu nedenle de dünyanın başına gelen her felaket insanoğlunun da başına gelmiş sayılır. Bildiğimiz bir gerçek daha var: Sizin Tanrınız bizimkinden başka bir Tanrı değil. Aynı Tanrının yaratıklarıyız. Beyaz adam bir gün bu gerçeği de anlayacak ve kardeş olduğumuzu farkedecektir. Siz Tanrınızın başka olduğunu düşünmekte serbestsiniz. Ama hepimizi yaratan Tanrı için kızılderili ile beyazın farkı yoktur. Ve kızılderililer gibi Tanrı da toprağa değer verir. Bu toprağa saygısızlık, Tanrının kendisine saygısızlıktır.

Beyaz adamı bu topraklara getiren ve kızılderiliyi boyunduruk altına alma gücünü veren Tanrının adaletini anlayamıyoruz. Tıpkı buffalo'ların öldürülüşü, ormanların yakılışı, toprağın kirletilişini anlamadığımız gibi. Bir gün bakacaksınız gökteki kartallar, dağları örten ormanlar yok olmuş, yabani atlar ehlileştirilmiş ve her yer insanoğlunun kokusuyla dolmuş. İşte o gün insanoğlu için yaşamın sonu ve varlığını devam ettirebilme mücadelesinin başlangıcı olacak.

Gündüz ve gece bir arada olamaz. Kızılderililer her zaman beyazlardan tıpkı sabah sislerinin güneşten kaçtığı gibi kaçmışlardır. Bütün bunlara rağmen, teklifinizi tartışacağız. Ve umuyorum ki, halkım bunu kabul edecek ve Büyük Beyaz Şef'in vaadettiği üzere beraber barış içinde yaşayacağız.

Böylece Ay birkaç kez daha doğacak, bir kaç kış daha geçecek. Bu geniş topraklara yerleşmiş ve mutluluk içinde yaşamış olan neslimiz, daha önce bizden daha güçlü ve daha umut dolu yaşamış insanların mezarları başında yas tutacaklar. Ama, niye insanların kaderi için yas tutayım ki?

Tıpkı deniz dalgaları gibi kabileler kabileleri, uluslar ulusları takip ediyor. Bu doğanın düzenidir ve teessüf gerekmez. Yok oluşumuz çok uzak olabilir ama kesinlikle bir gün gerçekleşecek; Son kızılderili yok olup, kabilemin hatıraları beyazlar için bir tarih olduğunda, bu kıyılar kabilemin görünmez cesedleriyle kaynaşacak. Çocuklarınızın çocukları kendilerini bir dükkanda, bir yolda, boş bir yerde yalnız olarak düşündüğünde aslında yalnız olmayacaklar. Dünyanın hiçbir yerinde tamamen ıssız bir yer yoktur. Geceleri, şehir ve kasabalarınızın caddeleri boşalmış gibi görünse de, aslında, bir zamanlar oralarda yaşamış ve bu güzel toprakları gerçekten seven ruhlarla dolu olacaktır. Beyaz adam asla yalnız kalamayacaktır. Beyaz adamın, benim insanlarıma saygı göstermesini sağlamalısınız, çünkü; ölümler güçsüz değildir. Ölü mü dedim?

.... !

Ölüm diye birşey yoktur ki, sadece dünya değiştirir insan.

Şef Seattle, 1854

SEN SEVMİYİ BİLMEZSİN Kİ

.....

Allah askına bir anlat nasıl sevdin.
Sen sevmeyi bilmezsin ki.
Sen Ağustosun sıcaklığında...
Tir tir titremedin ki...
Sen zemherinin ayazında yanmadın ki....
Sen en neseli şarkılarda ağlayıp...
Ağitlarda gülmedin ki...
Sen geceleri kan ter içinde ansızın uyanıp..
Vücudunun buz gibi olduğunu hissetmedin ki...
Allah askına anlat nasıl sevdin...
Sen sevmeyi bilmezsin ki

Yoksa degistin mi.
Yok zannetmiyorum.
Sen degismezsın, sen sevmesın
Hatta acıma hissi bile yokken sende.
Ben yangınlar içinde yanarken
Bir yudum su vermedin.
Yalnızlığımınla basbasayken
Selam bile vermedin
Allah askına anlat nasıl sevdin
Sen sevmeyi bilmezsin ki.

.....

Ben mi,
Sevinme boş yere ben çok iyiyim.
Odamdasın hergün
Dalga geçiyorum seninle
İstahım da çok iyi
Fakat işler çok yoğun
Bir gün vali oluyorum, bir gün basbakan
Birde bizim odadaki
Napolyonla, Zaloglu Rüstemin kavgaları olmasa
Ha sahi unutmadan
Anlat ne olur nasıl sevdin
Yaa merak ettim.
Allah askına anlat
Nasıl sevdin.
Sen sevmeyi bilmezsin ki

Sen Vurdunda Ben Ölmedim mi?

.
Yoklugunda ne atesleri hasretimle yaktim da
Bir seni yakamadim, beni yaktigin gibi
Çölde su, mahpusta gün, oruçta ekmek gibi bekledim seni
Sense araya korkular koydun.
Yasaklar koydun...
Simdi nerdesin diye sakın sorma
Sen çağirdin da ben gelmedim mi?

Sen varken darılmazdim çiçeksiz baharlara,
Yagmurlu havalara...Bu kasvetli aksamlara
Sen varken
Bakip içlenmezdim tren istasyonlarına
Otobüs duraklarına...
Sen varken ayrılanlara aglamazdim...
Yikilmazdim biten sevdaların ardından
Gidenlere küsmezdim
Kalanlara acımazdim...
Sen varken böyle üsümezdim-titremezdim
Masumdum, çocuklar gibi
Böyle delirmezdim-küfretmezdim...
Hele ölmeyi hiç düşünmezdim.
Simdi soruyorum sana
Adi sevdaysa bu cehennem
Sen yaktin da ben yanmadim mi?

Biliyorsun
Bütün acılarına 'yesil isik' yaktim olmadı
Bütün korkularına'arka çıktım'olmadı
Daglara merdiven dayadim olmadı
Haziranda kar oldum yagdim avuçlarına olmadı
Sevdim olmadı -yandim olmadı-taptim olmadı
Artık benden pes
Bu askin biletini istedigini gibi kes
Nasilsa gidiyorsun
Biliyorum git...
Ama ardında
Aglayan bir çift göz
Paramparça bir yürek
Ve yıkılmış bir dag görmek istemiyosan
Çek silahini-daya sirtima
Titrersem namerdim...
Sen vurdun da ben ölmedim mi?

.
Ahmet Selçuk İlkan

Sende Kalmış

Bilmiyorum nerdeyim, ne haldeyim, ben kimim
Ayrılırken kimliğim, adresim sende kalmış.
Tebessümü yüzüme çok görüyor matemim
Güldüğümü gösteren tek resim sende kalmış.

Akların kaybolduğu, rengin ahenk bulduğu
Toprağın kadehine ab-ı hayat dolduğu
Bir gül için, bülbülün saçlarını yolduğu
Aşkın harman olduğu o mevsim, sende kalmış.

Nerede o çocuksu, o şımarık hallerim,
Saçlarına hasreti tanımayan hallerim,
Rengarenk rüyalarım, toz pembe hayallerim
Tekmil neşem, sevincim, hevesim, sende kalmış.

Ayıplama, kınama, kahveye gidiyorsam,
Avunabilmek için bir tavla atıyorsam,
Garson çay uzatırken ben aklımda diyorsam,
Sende kalmış demektir, ladesim sende kalmış.

Dostlar da muhabbeti kestiler, lüzum da yok.
Zaten senden ziyade sohbetim, sözüm de yok.
Sen dönmeden kimseye bakacak yüzüm de yok.
Aynalarda kendimi göresim sende kalmış.

Sende kalmış umudum, saadet çağım sende,
Sende kalmış huzurum, tüten ocağım sende,
Sende hayat kaynağım, duygu membağım sende,
Can diyorum sana, can kafesim sende kalmış.

Allah' ım düşmanımı düşürmesin bu zaafa,
Sanki her noksanımı mecburum itirafa,
Hangi şarkıya girsem, notalar do re mi fa
Sol diyorum sana sol, la sesim sende kalmış.

Gel Tanrı'ya borcunu teslim etsin bu yürek,
Tez gel ki enkazımı kapatsın kazma kürek,
Kelime-i Şehadet getirmem için gerek,
Son diyorum sana, son nefesim sende kalmış.

Cemal Safi

Seni Arıyorum

Bu şehrin bütün sokaklarına sinmiş yalnızlığım
Sensizliğin köşe başındayım
Avuçlarımda kırık dökük pişmanlıklar
Avuntusuz çıkmazlara doğru yürüyorum
Bütün umutsuzluğuma inat
Yine seni arıyorum...

Dudaklarımda bildiğin o ılık
Sokak lambalarına sığınıyorum
Hafiften bir yağmur ağlıyor benimle
Bir deli rüzgar saçlarımda
Yalnızlıktan üşüyorum
Bulamayacağımı bile bile
Yine seni arıyorum...

Anlatacak nelerim var bir bilsen
İçimde ihtilaller kopmuş
Kendime sürgüne verdim
Mutluluğum çoktan iflas etmiş
İtiraza hakkım yok biliyorum
Beni savunmak sana düştü
Seni arıyorum...

Yarım kalmış şiirlerim gibisin
Yaşanmamış çocukluğumsun anılarımda
Öylesine eksiğim sensiz
Öylesine sahipsiz
İşte bütün umutlara havlu attım gidiyorum
İçinde geç kalmışlığın çaresizliği
Çocuklar gibi ağlıyorum
Ve gel gör ki her damla gözyaşımda
Yine seni arıyorum...

Ahmet Selçuk İLHAN

SEVGİ DUVARI

Sen miydin o yalnızlığım mıydı yoksa
Kor karanlıkta acardık paslı gözlerimizi
Dilimizde aksamdan kalma bir kufur
Salonlar piyasalar sanat sevicileri
Derdim gunum insan arasına çıkarmakti seni
Yakanda bir amonyak cicegi
Yalnızlığım benim sidikli kontesim
Ne kadar rezil olursak o kadar iyi
Kumkapi meyhanelerine dadandık
Onumuzde Altınbas, Altın Zincir, fasulye pilakisi
Ardımızda gorevliler, ekipler,
Hızır Pasalar Sabahlari acıklarda bulurlardi lesimi
Oyle sicakti ki copculerin elleri
Copculerin elleriyle oksardim seni
Yalnızlığım benim supurge saclım
Ne kadar kotu kokarsak o kadar iyi
Baktım gokte bir kirmizi bir uçak
Bol celik bol yildiz bol insan
Bir gece
Sevgi Duvarini astık
Dustugum yer oyle acik secik ki
Basucumda bi sen varsin bi de evren
Saymıyorum olup olup dirilttiklerimi
Yalnızlığım benim cogul turkulerim
Ne kadar yalansız yasarsak o kadar iyi

CAN YUCEL

SEVGİ

Üçe ayırmıştı yazar sevgileri..

Eger türü sevgi.. Seni severim, "eger" bana Ferrari alırsan ..

Çünkü türü sevgi.. Seni seviyorum.. "Çünkü" Ferrarin var.."

Çünkü türü sevginin daha iyi olduğunu anlatmıştı yazar.. "Eger türü gibi şartta bağlı değildir. Sahip olduğu şeyler yüzünden insanın sevilmesidir. Güzel diye.. Yakışıklı diye.. Sanatçı, zengin diye .. Ünlü diye sevilmeğin insanın hatta hosuna gider.." demisti... Ama onu da elinin tersi ile bir kenara itmisti .Çünkü bu tür sevgi büyük bir stres yaratırdı.. "Ben bunlara sahibim diye seviyorum . Kaybettığım gün beni sevenler de kaybolur etrafımdan" korkusu getirirdi. Eninde sonunda da, eger türü sevgi ile aynı kapıya çıkardı.. Sevilen siz değildiniz.. Sahip olduğunuz ve kaybedebileceğiniz şeylerdi. Peki neydi, gerçek sevgi?.. Asıl sevgi.. Kutsal sevgi.. En güzel sevgi..

* * "Üçüncü tür sevgi benim 'Ragmen' diye adlandırdığım türdür" diyor yazar. Bir kosağa bağlı olmadığı için ve karşılığında birsey beklenmediği için "Eger" türü sevgiden farklı bu... Sevilen kişinin çekici bir niteliğine dayanıp,böyle bir şeyin varlığını esas olarak almadığı için "Çünkü" türü sevgi de değil. Bu üçüncü tür sevgide, insan "Birsey olduğu için" değil, "Birsey olmasına rağmen" sevilir. Güzelliğe bakar mısınız?.. Ragmen sevgi.. Esmeralda, Qusimodo'yu dünyanın en çirkin, en korkunç kamburu olmasına "ragmen" sever. Asil, yakışıklı, zengin delikanlıda Esmeralda'ya çingene olmasına "ragmen" tapar!.. "Kisi dünyanın en çirkin, en zavallı, en sefil insanı olabilir. Bunlara 'ragmen' sevilir. Tabii bu sevgiyle karşılaşması şartı ile.." Burada insanın, iyi, çekici ya da zengin konum edinerek sevgiyi kazanması gerekmiyor. Kusurlarına, cahilligine, kötü huylarına ya da kötü geçmişine "ragmen" olduğu gibi, o haliyle sevilir. Bütünüyle çok değersiz biri gibi görünebiliyor ama en değerli gibi sevilir. Yazar "Yüklerin en çok susadığı sevgi budur" diyor. "Farkında olsanız da, olmasanız da, bu tür sevgi sizin için yiyecek , içecek, giysi, ev, aile, zenginlik, başarı ya da ünden daha önemlidir." Bunun böyle olduğundan nasıl emin ?.. Haklı olduğunu kanıtlamak için sizi bir teste davet ediyor.. "Su soruma cevap verin" diyor. "Kalbinizin derinliklerinde, dünyada kimsenin size aldırmadığını ve hiç kimsenin sizi sevmediğini düşünseydiniz, yiyecek,elbise, ev, aile, zenginlik, başarı ve üne olan ilginizi yitirmez miydiniz?..Kendi kendinize 'Yasamamın ne yararı var' diye sormaz mıydınız?.." Devam ediyor yazar.. "Su anda en sevdiğiniz kişinin sizi sadece kendi çıkarı için sevdiğini anladığınızı bir düşünün.. Dünya birden bire başınızın üstüne çökmez miydi?. O an yaşam size anlamsız gelmez miydi?.." "Diyelim sıradan bir yaşamınız var.. Günlük yaşıyorsunuz. Günün birinde gerçek, derin ve doyurucu bir sevgi bulacağınızdan umudunuz olmasa, kalan hayatınızı nasıl yaşardınız?.." diye soruyor ve yanıtlıyor: "Böyleleri ya iyice umutsuzluğa kapılıp intihar ediyorlar ya da iyice dağıtıp yaşayan ölü haline geliyorlar." Toyotome, hem de nasıl iddiali savunuyor "Ragmen"sevgiyi.. "Bugün yaşamınızı sürdürebilmeniz için 'Ragmen' türü sevgiyi su anda yaşamamız ya da birgün bu sevgiyi bulacağımıza inanmanızdır." Son sözlerinde biraz umutsuz, Toyotome.. "Bugün yaşadığımız toplumda herkesi doyuracak bu sevgiyi bulmak zor. Çünkü herkesin sevgiye ihtiyacı var.. Kimse de baskasına verecek fazlası yok" diye açıklıyor .. Anlatıyor.. "Yakınımızda olan birinin bu sevgiyi bize vermesini bekleriz . Ama da o da aynı şeyi baskasından beklemektedir."

..... Peki bu dünyada sevgi ne kadar var?.. "Dünyadaki en büyük kıtlık, 'ragmen' türü sevginin yeterince olmayışıdır!.." (sartsız , zamanlı-zamansız, belki önceli ama sonrasız, gerçek sevgileri bulmanız umidiyle...bulanlarsa zaten kaybetmez!

Sevgiliye

Seni aradım ıssız sokaklarda
Saatlerce bekledim kaldırımlarda
O kırmızı o buluştuğumuz kaldırımlarda
Belki çıkıp gelirsin diye birden
Sıyrılıp ta geçmişin pembe mazisinden

Seni kokladım nevbaharlarda
En güzel çiçeklerde bile bulamadım kokunu
Menekşeleri aradı yorgun gözlerim
Hani sana hep derdim ya
"Menekşe gözlüm benim"

Seni dinledim kavak yellerinde
Yaprak düşerken sonbaharda
Yaprak üstüne
Gazeller gibi kurudum
Giderken ellerinde

Seni düşündüm yine bu efkarlı gecelerde
Aradım , kokladım, dinledim hep nafile
Artık toprak atın , toprak atın üstüme

Sensizlik cehenneminde ölüm bana hediye.....

Aziz AKGÜN

Sevgi arıyoruz....
Elbette haklıyız...
İstedğimiz sadece bir yudum sevgi...
En zor anlarımızda yaslanılacak bir omuz,
Tutulacak bir el, öpülecek bir dudak,
Sarılacak bir beden ,
Keyfini sürececek bir parça haz.
Bir insanın hep yanında olduğunu hissettirecek güven.
Birlikte bir şeyler yapmak,
Birbirimizin yanında olduğunuz zamanlar hoş şeyler paylaşmak.
Güzel şeyler bunlar.
İnsana insan olduğunu hatırlatan,
Kadınla erkeği yakınlaştıran şeyler bunlar...
İnsanları anlıyorum...
Bende insanım,
Demek bir yudum sevgi istiyoruz...
Bizim gibilere hayatın her alanında rastlıyorum bayanlar baylar.
Annem, babam yakınlarım çevrem herkes sevgi peşinde
Dahası koca bir ülke bir yudum sevginin peşine düşmüş
Tamam diyelim ki şanslıyız ve bulduk o aradığımız sevgiyi
Peki sonra ne yapacağız .
Ne yapacağız ki elinizden uçup gitmeyecekmi bir kuş gibi?
Ben söyleyim.
Çok azımızı dışarda tutuyorum, söyleyeceklerim ezici çoğunluk için
O aradığınız sevginin değerini bilemeyeceğiz.
Karşılıksız sevmenin erdemini , hazzını anlayamayacağız.
Sevgiyi besleyen cesarettir, hoşgörüdür, sabırdır, ilgidir, özendir.
Biz bunları da beceremiyeceğiz...
Çoğumuzun yüreği, engin bir sevginin altından kalkabilecek kadar büyük değildir...
Sevgi neyi ne kadar ve nasıl sevebileceğini bilmektir.
Sevgi anlamaktır.
Önce kendimizi anlayacağız, sonrada sevdiğimizi
Bu alanda yeteneklerimiz nedir dersiniz.
Sevgi olduğu gibi kabul etmektir sevgiliyi
Değiştirmeye uğraşarak şaklabana çevirmemektir sevgi
Sevgi sevgiliyi kendimize benzetmeye çalışmakta değildir.
Sevgi tüketmek değildir baylar bayanlar
Sevgi çoğaltmaktır. sevgi paylaşmaktır.
Sevgi her şeyi paylaşmaktır
Sadece paylaşmaktır, karşılıksız paylaşmaktır...
Üzgünüm ama çoğumuz bir yudum sevgiyi bulsak bile çok geçmeden kaybetmeye mahkumuz....
çünkü sevmeyi bilmiyoruz...

Bu Hikaye Paulo Coelho' nun ses getiren ünlü eseri Simyaci' dan alınmıştır....

Narkissos' un, kendi güzelliğini her gün bir gölün sularında seyretmeye giden bu yakisikli delikanlinin efsanesini biliyordu Simyaci.

Bu

delikanli kendi görüntüsüne öyle vurgunmus ki., günün birinde göle düşüp

bogulmus. Onun göle düşüp bogulduğu yerde de bir çiçek açmış, bu çiçeğe nergis adı verilmiş.

Ama kendi yazdığı öyküyü böyle bitirmiyordu Oscar Wilde.

Tatlı su gölünün kıyısına gelen orman tanrıçaları Oreos'

ların onu bir acı gözyası kavanozuna dönüşmüş olarak bulduklarını yazıyordu

Oscar Wilde.

- Neden Aglıyorsun? Diye sormuş Oreos' lar.

-Narkissos için aglıyorum, diye yanıt vermiş göl.

-Ne var bunda sasilacak, demis bunun üzerine orman tanrıçaları. Bizler ormanlarda bosu bosuna onun pesinde dolasir dururduk,

ama onun güzelliğini yalnızca sen görebilirdin yakından.

-Narkissos yakisikli bir genç miydi? Diye sormuş göl.

-Bunu senden daha iyi kim bilebilirki? Diye karsilik vermiş iyice sasiran Oreos' lar. Her gün senin kıyilarına gelip sularına bakiyordu!

Göl bir süre sessiz kalmış.Sonra söyle

konusmuş:

-Narkissos için aglıyorum, ama onun yakisikli olduğunu hiç farketmemistim ben. Narkissos için aglıyorum, çünkü sularima egildigi zaman,

gözlerinin derinliklerinde kendi güzelliğimin yansimasini görebiliyordum.

Siz hic.....

Siz hicbir insani, daha yanindan ayrilirken ozlemeye basladiniz mi?

Baska bir insanda soguk bir gulumseme ya da kizgin bir bakisla karsilayacaklariniz, cocugunuzun sevimli hasariliklari gibi gozuktu mu gozunuze?

Havaalaninda suresiz ertelemeli bir ucagi beklermiscesine yasadiginiz hayatiniz, anlamlı bir bekleyise dondu mu birdenbire?

Bir insanın koynunda, sanki hep oradaymissiniz, hep orada kalacakmissiniz gibi tanidik bir guvenle, sarilip uyudunuz mu gunduz vakti?

Onca zaman biriktirdiginiz, anlatmak icin cildirdiginiz soyleneceklerin sikintisi coktu mu hic, ayrilik vakti icinize?

Sabahin kor karanligi oldugunu unutarak, kapali cicekcilere kizip, bahce aradiniz mi etrafinizda, cicek calip sevilene goturmek icin?

Af dileyecek, affedecek kadar cesur oldunuz mu, yapilan buyuk bir hata karsisinda?

Dunyadaki butun "en"lerden uzak, ne en guzel, ne en akilli, ne de baska bir "en" olan insan, sadece kulkesine uyan bir ayakkabi gibi sariverdi mi benliginizi, yasaminizin bir doneminde?

Geleceginizin soylenecek tek bir sozcuge bagli oldugunu hissettiginiz, bir karar aniniz oldu mu sizin de?

Bir erkegin sesinde, Bir kadının gulusunde, Urpertiyle, Hem coklugu, hem yoklugu hissettiniz mi siz hic?

Havalari bahane etmeden, Sevildiginiz icin degil, Sevmeye deger oldugu icin de degil, Yurekten, Yureginizin kocamanliginin bile yetemezligiyle, Tomurcuklar üzerindeki cigin tazeliginde Yuzyillik agacin kararliliginda, Daldaki kusun sevincinde, Soylenecek butun ask oykulerinin otesinde, Daha dokunmadan, Sicaklik yayilan bedeninizle, Sevdiniz mi siz hic?

Solgun bir gül dokununca

*Çoklarından düşüyor da bunca
Görmüyor gelip geçenler
Eğilip alıyorum
Solgun bir gül oluyor dokununca.*

*Ya büyük şehirlerin birinde
Geziniyor kalabalık duraklarda
Ya yurdun uzak bir yerinde
Kahve, otel köşesinde
Nereye gitse bu akşam vakti
Ellerini ceplerine sokuyor
Sigaralar, kağıtlar
Arasından kayıyor usulca
Eğilip alıyorum, kimse olmuyor
Solgun bir gül oluyor dokununca.*

*Ya da yalnız bir kızın
Sildiği dudak boyasında
Eşiğinde yine yorgun gecenin
Başını yastıklara koyunca.*

*Kimi de gün ortası yanıma sokuluyor
En çok güz ayları ve yağmur yağınca
Alçalır ya bir bulut, o hüznün bulutunda.
Uzanıp alıyorum, kimse olmuyor
Solgun bir gül oluyor dokununca.*

*Ellerde, dudaklarda, ıssız yazılarda
Akşamlara gerili ağlarla takılıyor
Yaralı hayvanlar gibi soluyor
Bunahyor, kaçıp gitmek istiyor
Yollar, ya da anılar boyunca.*

*Alıp alıp geliyorum, uyumuyor bütün gece
Kımıldıyor karanlıkta ne zaman dokunsam
Solgun bir gül oluyor dokununca*

*Çekingen, tutuk, saygılı.
Bütün yakınlarınız
Sizi yanlış tanıdı.*

*Bitmeyen işler yüzünden
(Siz böyle olsun istemezsiniz)
Bir bakış bile yeterken anlatmaya herşeyi
Kalbinizi dolduran duygular
Kalbinizde kaldı*

*Siz geniş zamanlar umuyordunuz
Çirkindi dar vakitlerde bir sevgiyi söylemek.
Yılların telaşlarda bu kadar çabuk
Gececeği aklınıza gelmezdi.*

*Gizli bahçenizde
Açan çiçekler vardı,
Gecelerde ve yalnız.
Vermeye az buldunuz
Yahut vakit olmadı.*

Behçet Necatigil

Son Bir Kere Daha

Eski bir gemiye yükler gibi ayrıldım duygularımdan
Vedalaşmak çok zor inan ümit vaad eden yarınlarımdan
Herşeye sünger çektim bir seni çıkartamadım aklımdan
Bir kere daha bak gözlerime son bir kere daha.

Ekmeğin tadı yok mavi gökyüzü kayıp
Belki hiç umursamadın beni yanlış tanıyıp
Mesafeleri çiğneyipte gururunu arkana alıp
Bir kere daha konuş benimle son bir kere daha.

Eskimiş toka gibi fırlatıp attın hislerimi
Herhangi bir taş gibi ezip geçtin düşlerimi
Bir mahkumun son arzusu gibi yerine getir isteğimi
Bir kere daha bak gözlerime son bir kere daha.

Hayallerim pusu kurup aklımı tuzağa düşürsede
Bu hatıra seni yaşatıp beni hergün bitirseyde
Çok sıkılabilirsin canın gitmek istesede
Bir kere daha kal yanımda son bir kere daha.

Mesela eski bir para kadar değersizim senin için
Mesela başımın tacı bir yudum suydun benim için
Düşünki sana hayat borcum olsun insanlık için
Bir kere daha tut ellerimden son bir kere daha.

Eskimiş toka gibi fırlatıp attın hislerimi
Herhangi bir taş gibi ezip geçtin düşlerimi
Bir mahkumun son arzusu gibi yerine getir isteğimi
Bir kere daha bak gözlerime son bir kere daha.!!!

21/06/1999

Ahmet Selçuk İlkan

<http://micro.magnet.fsu.edu/primer/java/scienceopticsu/powersof10/index>
x.

SORU SORMAK...

Büyük bir bilim adamına, yetişmesindeki en büyük etkenlerin neler olduğunu sormuşlar. Bilim adamı, Annem," demis. "Annem, okuldan döndüğüm her gün, 'Bugün güzel bir soru sordun mu?' derdi. Beni yetiştiren en önemli etken budur." Soru sormak zekanın işlerliğidir. Eğer soru sormayı durdurursanız, soru sormaya izin vermezseniz o ortamda zeka işlerlik kazanamaz, kişilik gelişemez. Sorusu olmayan, hep yanıtı olan olan bir kültür geri kalmis kültürdür. Çocuklar çok soru sorarlar. 3-4 yasından başlayarak biktirincaya kadar soru sorarlar. Dünyayı keşfetmek, olan biteni anlamak canlı algılarının hedefidir. Algıları ile zenginlesen dikkatleri belleklerini olusturur, sonra da, "Neden öyle olmus?", "Bu niçin böyle?" diye muhakeme temelini ararlar. Onları yanıtlamazsanız, arastirmazsanız, susturursanız, durdurursanız bir süre sonra gerçekten susarlar, susmanın rahat etmek olduğunu öğrenirler. Siz rahat edersiniz, çocuğun zekası da engellenmeyi öğrenir. Soru sormak basit bir zihinsel işlem degildir. Soru sormak;

1- Cesaret,

2-Merak,

3- Kararlılık,

4- Sonucu göğüsleyen bir direnç gerektirir. Eğer bütün bunlara sahip degilseniz, soru soramazsınız, yapacağınız iş de yanıtları dinlemek olur. Bizler neleri merak ederiz, sorarız? Bilgisayarların yeni bulunduğu döneme ilişkin bir anekdot vardı: Bütün milletlerin temsilcileri bilgisayarın karşısına geçmişler, soru soruyorlar. Bilgisayar da kısa ve yoğun bir işlem den sonra soruyu yanıtlıyor. Bizim temsilcimize sıra gelince sorusunu soruyor: "Ne var, ne yok?" Bilgisayardan bir süre işlem yapıldığına ilişkin sesler geliyor ama bir türlü yanıt gelmiyor, sonunda elektrik serareleri ve dumanlar içinde kalan gereç iflas bayrağını çekiyor. Gerçekten, ne demektir. "Ne var, ne yok?" Bu aslında bir soru degildir, bir dolgu konusmadır. Karşılaştığımız zaman birbirimize sordugumuz soruların çoğu da basmakalıptır ve anlamsızdır. Ne yapıyorsun? (Anlamsız bir sorudur, soruyu soran karşısındaki ne yaptığını çok iyi bilmektedir). Nasıl gidiyor? (bu sorunun da belirgin bir hedefi yoktur, öyle laf olsun diye sorulmustur, karşısındaki de belirsiz bir el isareti yaparak "ne olsun" gibi, "idare eder" gibi doğru yanıtlar verir. İşler ne alemde? (Bu soruyla da hangi işlerin kastedildiği belli degildir, öyle sorulmustur. Yanıt da aynı yüzeysellikte olur). Sordugumuz sorular genel olarak kisiseldir ya da kişilerin özel hayatlarına duyulan merakın ürünüdür. Birisiyle karşılaştığı zaman sorulan "Nerelisin?", "Kimlerdensin?", "Ne iş yaparsın?", "Nerede oturuyorsun?", "Evlü misin?", "Çocuk var mı?", "Çocuklar iyi okuyor mu?" gibi soruların tümü de güvenlik sorusturmasıdır. Bu sorularla karşısındaki güvenilir olup olmadığı araştırılır. Çevre ile ilgili sorular da kişilerin ne yapıp yapmadığı, ne alıp almadığı, nerelere sahip olduğu türünden dedikodu sınıfına giren merak sorularıdır. Çocuklara sorulan sorular da siglığın ve çocuklara değer vermemenin göstergesi degil midir? -Annemi mi seviyorsun, babanı mı? -Bizim çocuğumuz olur musun? -Kazasını bana verir misin? Çocuk biraz büyükse "okulu ve dersleri" sorulur. Bu soru tipleri gerçekte "soran bir ilgi"yi göstermez. Bilimle, kültürle, sanatla ilgili merak soruları ancak bu konularla gerçekten ilgili olanların bir bölümünde görülür. O Çevrelerin de önemli bir bölümünün soruları degil, baskalarına aktarılması gereken yanıtları vardır. Soru sormayı eğitiminize koyabildiğiniz zaman eğitiminiz başlamis olacaktır. Soru sormayı kültürünüze sindirdiğiniz zaman uygarlık yoluna girmis olacaksınız. İyi bir sorunuz var mı?

isik ve sevgiyle ...

Dr. Gregory Stock'un (The Book of Questions) kitabından yararlanılarak düzenlenmiştir.

1. Bu gece öleceğinizi bilseniz bazı insanlara bazı şeyleri söylememiş olmanın pişmanlığını hisseder misiniz ? Peki, neden söylemediniz ?
2. Size, mutluluk dolu mükemmel bir yıl geçireceğinizi, fakat bu yılın sonunda hiçbir şey hatırlamayacağınız söylemeler razı olur musunuz ? Neden ?
3. Günün birinde çocuğunuzun doğduğu hastanede bir yanlışlık yapıldığını ve çocukların karıştığını öğrenseniz, kendi çocuğunuzla sizin büyüttüğünüz çocuğu değiştirir misiniz ?
4. Sizce bugün bir kadın olmak mı daha iyi, bir erkek olmak mı ? Diğer cinsiyetten olmayı hiç düşündünüz mü ?
5. Bin yıl yaşamayı, çok çirkin olmak şartıyla kabul eder misiniz ?
6. Diyelim bir yolculuk sırasında, sevdiğiniz insan bir başkası ile mükemmel bir gece geçiriyor. Bir daha asla görüşmeyecekler. Sizin de bu olaydan haberiniz yok. Birinin size söylemesini ister miydiniz. Eğer bunu yapan siz olsaydınız söyler miydiniz ?
7. Hayalinizi süsleyen bir yerde bir hafta tam pansiyon, harika bir tatil için uçan bir kelebeği yakalayıp, ayaklarını ve kanatlarını koparır mıydınız ? Peki bu bir hamam böceği olsaydı ?
8. Bir hafta sonra nükleer bir savaş olacağını öğrendiniz, ne yapardınız ?
9. Bir yemeğe davetlisiniz ve önünüze tanımadığınız bir yemek konuyor. Tuhaf haline ve pek iştah açıcı görünmemesine rağmen tadına bakar mısınız ?
10. Bir daha ailenizi asla göremeyeceğinizi bildiğiniz halde çok sevdiğiniz insanla çok uzak bir ülkede yaşamak ister misiniz ?
11. Çok sevdiğiniz nişanlınıza bir kaza sonucu felç gelseydi, onunla yine de evlenir miydiniz, yoksa kararınızı değiştirir miydiniz ?
12. Eşinizin sizden hem daha akıllı hem de daha çekici olmasından hoşlanır mıydınız ?
13. Yıl sonunda zengin olmak şartıyla bir yıl boyunca korkunç kabuslar görmeye razı olur muydunuz ?
14. Meşhur olmak ister miydiniz ? Evet ise ne şekilde ?
15. Çok çekici ve akıllı olmak için hayatınızdan 5 yıl verir miydiniz ?
16. Yarın sabah başka birinin kimliğinde uyanma olasılığınız olsa, bunu değerlendirir miydiniz Kimi seçerdiniz ?
17. Yakın arkadaşlarınızdan biri ressam ve başarılı olup olmayacağı hakkında ne düşündüğünüzü öğrenmek istiyor. Sizce hiç başarı şansı yok... Bunu ona söyler miydiniz ?
18. Düşünün ki Tanrı sizi çok sarsan bir şekilde bir çok kez rüyanıza girip her şeyi bıraktığınızı ve Kızıldeniz'de balıkçı olmanızı söyledi. Tepkiniz ne olurdu ?
19. Sevdiğiniz biri için yalancı şahitlik yapar mıydınız ? Örneğin bir yayaya çarptığında, direksiyonda dalga geçtiği halde, çok dikkatli kullandığını söyler miydiniz ?
20. Bir şeyi hiç yapmamış olmanız sizde o şeyi yapmak için daha çok istek uyandırıyor mu ?
21. Yetişme tarzınızda değişiklik yapma imkanınız olsa, ne değiştirirdiniz ?
22. Öleceğiniz anı önceden bilmek ister miydiniz ?
23. Çok iyi anlaştığınız, güvenilir, harika bir tek dostunuz olmasını mı, yoksa mesafeli ama çok sayıda arkadaşınızın olmasını mı seçerdiniz ?
24. Kör olmakla sağır olmak arasında nasıl bir seçim yapardınız ?
25. Sizin için en korkunç psikolojik işkence tarzı ne olabilir ?
26. Bir hikaye ya da olayı anlatırken süsleme, ya da abartma gibi bir huyunuz var mı ? varsa Neden ?
27. Tek başınıza sinemaya, lokantaya giderken rahatsızlık duyuyor musunuz ? Peki ya tatile gitmekten ?
28. Cenaze töreninizi nasıl hayal ediyorsunuz ? Sizin için ağlanması önemli mi ?
29. Mal ve para varlığınızın yarısını, sizi mükemmel bir formda tutacak ve günde yalnız 1 saat uykuyla yetinmenizi sağlayacak bir ilaç için verir misiniz ?
30. En iyi dostlarınız sizden daha mı genç, yoksa daha mı yaşlı ?

- 31. Eviniz ve içindeki eşyalarınız yanıyor. Ailenizi, kendinizi ve köpeğinizi kurtardıktan sonra bir kez daha içeri girme şansınız var, ne kurtarırdınız ?**
- 32. Bir akşam yemeğine, dünyada en çok kimi davet etmek isterdiniz ?**
- 33. Cevapların dürüst olacağından emin olmak şartı ile, birine üç soru sorma hakkınız olsaydı, kime hangi soruları sorardınız ?**

SOYUT DUSUNCE, BILIM,AHLAK VE LAIKLIK UZERINE

Geleneksel toplumun basit düşünsel araçları ve diğer sistemleriyle, modern dünyanın karmaşık, çok boyutlu, hızla değişen sistemlerini kavramalıyız.

Önce birkaç küçük soru: Siz hiç İngiltere'de futbolla, Amerika'da basketbolla, Fransa'da peynirle ya da şarapla ilgili kitap bulamayacağınızı düşünür müsünüz? Bu ülkelerde bu kitaplardan yüzlercesini bulabileceğinize eminsinizdir haklı olarak. Peki siz Türkiye'de güreşle ya da halk oyunları ile ilgili yeterince kitap bulabileceğinizi sanıyor musunuz? Hani güreş, bin yıllardan gelen ata sporumuzdu, hani halk oyunu ekiplerimiz dünya şampiyonuydu? Bir örnek daha: Bizde geleneksel çocuk oyunları konusunda yüzlerce çalışma vardır, ama çağdaş yorumlar içeren sistematik eser sayısı yok denecek kadar azdır. Bunları sıradan bir ilgisizlik, toplumsal bir beceriksizlik ya da okuma-yazma kültürü eksikliği olarak açıklayabilirsiniz. Oysa bunun ardında daha ciddi bir sorun var gibi görünüyor bana: Düşünce yapısındaki bir gelişmemişlik.

Shakespeare 'i ya da Goethe 'yi yüzyıllardır yaşatan sadece onların büyüklüğü değildir, bu zenginliği durmadan yeniden yorumlayan düşünce yapısıdır aynı zamanda. Siz Yunus Emre deyince sevgi, Mevlana deyince hoşgörü sözcüklerinden daha fazlasını hatırlıyor musunuz, Yunus ya da Mevlana yorumu olarak? Birkaç yıl önce Konya'dan, adı Mevlana'ya göre kadın ya da aşk ya da benzeri bir şey olan bir kitap almıştım. Kitabın bütün yaptığı Mevlana'nın bu konulardaki sözlerini derleyip art arda sıralamaktan ibaretti. Yani "yorum yok" tu. Neden yok? Çünkü büyük olasılıkla bizim bu yorumu yapabilecek zihinsel yapılarımız yok. Psikoloji diliyle söylersek, bilişsel gelişimimiz bu tür sistematik, kapsamlı, derinliğine yorumları yapabilecek düzeye ulaşmamış. Felsefeyi sevmediğimiz için ("felsefe yapma!") bu tür yorumları yapamayışımız da aynı nedene bağlı: Soyut düşünceden yoksun olmak. Psikoloji diliyle söylersek, soyut düşünce evresine geçmemiş olmak.

Soyut (aslında "formel") düşüncenin nasıl bir şey olduğunu açıklamadan önce, ondan bir önceki evrenin adını koyalım: Somut düşünce. Adı üstünde, somut olana, şimdi ve burada olana dayalı bir düşünme türü. Bu demektir ki, somut evredeki bir kişi fiziksel gerçeklikten sıyrılamaz, somut olarak varolmayan şeyler üzerinde akıl yürütemez, yani kuram kuramaz, felsefe yapamaz.

Geleneksel düşünce yapıları

Oyuncak Müzesi için Anadolu'yu gezdiğim yıllarda Çorum yöresinde ormanlık bir dağ köyünde köylülerin uzun geçen karlı kış günlerinde ocak başında tahta oyuncak yaparak oyalandıklarını öğrenmiş, oyuncağın anavatanı olan Almanya'da da oyuncak üretiminin tıpatıp aynı koşullarda doğduğunu anımsamıştım. Ama bir farkla: Almanya'da köylülerin basit üretimini daha sonra Avrupa çapında bir sanayiye dönüştüren etkenlerin başında 18. yüzyılın çocuk anlayışı ve eğitim felsefesi geliyordu. Yani somut bir uğraş soyut bir düşünce yapısıyla bütünleşmişti. İstanbul'da Türk oyuncak sanayiinin tarihini araştırmaya çalışırken bizim üreticilerimizin çok zor koşullarda harikalar yarattıklarını görmüştüm; ama hepsi Avrupa ürünlerinin taklidi olan harikalar. Bir adım daha atıp özgün eserler yaratamıyorlardı; çünkü pratikteki bütün becerilerine karşın kuramsal bilgilere sahip değillerdi, deneyimlerini soyut düzeye aktarıp orada sistemleştirme olanağından yoksunlardı. Oyuncağın tarihini hiç merak etmemişlerdi, psikolojideki, antropolojideki yerini bilmiyorlardı. Oyuncağın eğitsel işlevleri hakkında düşünmüşlerdi olsa olsa, bu da birkaç cümleyle özetlenebilecek düşünce kıpırtılarından ibaretti. Belki bu kuramsal bilgi ve düşünce eksiklikleri yüzünden

yaratıcılıkları özgün olamıyor, pratik çözümlerle, taklitçi buluşlarla sınırlı kalıyordu. (İçlerinde üniversite bitirmiş ya da yabancı dil bilen birkaçının farklılığı hemen belli oluyordu.)

Oyuncak sanayiinde böyle de, oyun kültüründe farklı mı? Ülkemizde çok zengin bir oyun kültürü olduğu hep söylenegelir, hem çocuk oyunları alanında, hem halk oyunları alanında. Ama çocuk oyunları alanındaki araştırmaların hepsi "derleme" niteliğindedir, çağdaş oyun kuramlarıyla hiçbir bağlantıları kurulmamıştır (oyun kültürümüzün zenginliğiyle öğrencilerin bu yoksulluğun hesabını da vermeleri gerekmez mi?). Öte yandan, dünya birincisi olan halk oyunlarımızın sadece "otantik" dalda birincilik aldığını, "stilize" dalda adının bile geçmediğini öğrenince hiç şaşırmadım. Stilize etmek yeniden yorumlamak demektir, bu da yaratıcılık gerektirir.

Birkaç yıl önce gazetelerde Fransız çobanlarının bizim çobanlarımızı eğitmek için Türkiye'ye geldiklerini okumuştum. Bu yakınlarda -ne tesadüf- yine Fransız nalbantların bizimkileri eğitmek için geldiklerini televizyon haberlerinden öğrendim. Fransız çobanlarının ya da nalbantlarının bizdekilerden farkı ya da üstünlüğü neydi dersiniz? Televizyon habercisi yerli bir nalbanta Fransız meslektaşının ayda bir milyar kazandığını, onun kazancının ne kadar olduğunu soruyordu (magazin gazeteciliği ya da somut düşünme eğilimiyle); aradaki asıl farkın ne olduğunu merak etmiyordu. Aradaki fark büyük olasılıkla bilgi farkıydı, ama daha da önemlisi düşünme farkıydı. Bizim insanımız yeni bilgi talep etmiyordu, bilgiyi soyut düzeye taşıymıyordu, dolayısıyla meslekte hiçbir ilerleme sağlamıyordu.

Deprem felâketi sırasında iki olgu hepimizin dikkatini çekti: Örgütlenme yetersizliğimiz, bilimsel yaklaşım eksikliğimiz (bu ikisinin birbirine alttan alta bağlı olduğunu kim yadsıyabilir?). Örgütlenmede yetersizdik, felâketin altından eş-dost yardımıyla kalkmaya çalışıyorduk, özellikle başlarda. Ama asıl felaket olguları açıklamakta ve çözmekte hâlâ bilime dayanmaktan uzak oluşumuzdu, hem başlarda hem sonraları. Bilim olmadan bu işin altından kalkamayacağımızı şimdi şimdi anlıyoruz.

Geniş kitlelerin bilimsel bir dünya görüşüne ve akılcı yaklaşıma sahip olmayışının bu ne ilk örneği, ne de sonuncusu. Yıllar önce yine bu gazetede yayınlanmış bir gözlemi hiç unutmuyorum: Zamanın büyükşehir belediyesinin itfaiye müdürü, İstanbul'daki bütün okullara mektup yazarak öğrencilerine yangın eğitimi verebileceklerini söyler, taleplerini bekler. Okulların büyük çoğunluğu ya hiç yanıt vermez, ya da teşekkür edip geçirir. Ama - şimdi sıkı durun- kentteki bütün gayrimüslim okulları olumlu yanıt verir, gelmelerini ve öğrencilerini eğitmelerini isterler. Dünyaya bilimsel bakmayan ve bunun araçlarını talep etmeyen bir toplum oluşumuzun bundan daha çarpıcı bir örneği olabilir mi? Almanya'dan oyuncak, Fransa'dan çobanlık, Japonya'dan deprem eğitimi almak zorunda kalışımızın temelinde sadece bilgi eksikliği yok, bilgiyi talep etme isteksizliği, bilgi hırsı yokluğu, bilgiye götüren anlayış eksikliği de var. Yüzyıllar boyunca yangın felâketi yaşamış bir İstanbul'da itfaiyeciliğin pratikleri kadar kuramları ve felsefeleri de üretilmiş olmalıydı. Depremın konuşulduğu bir oturumda bir bilim adamımız bizim şimdi bir "kırılma kuramı"na gereksinmemiz var demişti.

Bir kuram soyut bir yapıdır. Oysa geleneksel toplumlar somut yapılarla yaşarlar, yaşadıklarını soyut sistemlere dönüştürme gereksinmesini duymazlar. Gündelik yaşamın somut sorunları yine somut yollarla ve hemen çözülür; daha geniş yorumlara, ileriye yönelik akılyürütmelere gerek kalmaz. Kısa vadeli çözümler yeğlenir, geleceğe bakmak akla gelmez. Böylece İstanbul'un yangınları, depremleri hiç ders alınmadan tarih boyunca "tekerrür" edip durur.

Ders çıkarmak soyut düşünmektir, o da her işini somut düzlemde çözenlerde bulunmaz. Aziz Nesin Türk halkının yüzde altmışının aptal olduğunu söylerken bu tür gözlemlerden hareket ediyordu (ama zekâyâ niceliksel yaklaşımla niteliksel yaklaşımın farkını bilmediği için gözlemini iyi açıklayamıyordu; çünkü burada sorun zekânın niceliğinde değil, düşüncenin yapısında odaklanıyor). Ankara'nın bir orta sınıf semtiyle bir gecekondu semtinin okullarına bilişsel gelişim testi uygulayan bir doktora öğrencimin tepkisini hiç unutmuyorum: Aziz Nesin az bile söylemiş hocam demişti. Çünkü soyut düşünce puanları gecekondu semtinde neredeyse sıfırdı, orta sınıf semtinde bile oldukça az çıkmıştı; çoğunluk ara evrede sıkışıp kalmıştı. Bunun sorumlusu elbette halk değildir, düpedüz kültür ortamı ve eğitim sistemidir. Soyut düşünme yeteneği büyük ölçüde uygun kültür ve eğitim koşullarında kazanılır.

Bilimi yapan düşünce

O halde soyut düşünme nedir? Bilişsel gelişim kuramcılarına göre soyut düşünmenin temel özellikleri varsayımlarla akıl yürütme ve olasılıkları dikkate almaktır. Bir sorunu doğrudan gözlemlenebilen verilerle düşünen çocuklara karşılık, soyut düşünme yapılarına sahip olan ergenler aynı sorunu olasılıklar bağlamında düşünebilmektedirler. Soyut/formel düşüncenin en ayırt edici özelliği işte bu olasılık yaklaşımıdır (olasılık deyip geçmeyin; "mutlak" olandan "muhtemel" olana geçmek zihinsel bir devrimdir). Olasılık anlayışını ölçmek için geliştirilen bir ölçekte şu tür sorular yer almaktadır: İtalya'da çok değerli resimler, heykeller bulunmaktadır. Dünyanın her yerinden insanların görmek istediği bu sanat eserlerini korumak gerekmektedir. Floransa'da son zamanlardaki seller bu eşsiz eserlerin çoğuna zarar vermiştir. Deneklere İtalyanların bu eserlerin zarar görmesinden dolayı suçlu sayılıp sayılmayacakları sorulmuştur. Somut düzeyde düşünen çocuklar hayır demişlerdir, suçlu olan hava ve yağmurdur (yani "takdir-i ilahi"). Soyut düzeyde düşünen ergenler ise eserleri sellerden korunabilecek şekilde saklayamayan İtalyanları (yani olasılıkları düşünmeyen insanları) sorumlu bulmuşlardır. Yorumla gerek var mı?

Soyut düşünme; varsayımlar geliştiren, olasılıkları dikkate alan, zaman perspektivine sahip olan, önermeler mantığını kullanan, işlemler üzerinde işlem yapan, sistematik olan bir düşünme biçimidir. Bu özellikler de gösteriyor ki, soyut/formel düşünce bilimi yapan ve bilimsel bilgiyi anlamamızı sağlayan bir düşünme yoludur. Bilimsel kavramların anlaşılması soyut düşünce yapılarını gerektirmektedir. Soyut düşüncede başarılı olanların bilimsel ilgileri de yüksek bulunmuştur. Başka bir deyişle, bilime ilgi duymak ve bilimsel bilgiyi talep etmek soyut düşüncenin varlığını gerektirmektedir. O halde bir toplumun bilgi ya da bilim toplumu olabilmesi insanların çoğunun soyut düşünme gelişimini göstermesine bağlıdır. Alt sosyoekonomik düzey, kırsal çevre kültürü, otoriteryen ilişkiler, ezberci eğitim sistemi, yaratıcılıktan yoksun müfredat programları soyut düşünceyi desteklemez. Böyle bir kültür ve eğitim ortamında yetişen insanlar da kaçınılmaz biçimde soyut düşünceden uzak, dolayısıyla bilime yabancı kalırlar.

Gelişmenin yönü

Bütün gelişmeler basitten karmaşığa, somuttan soyuta, bağımlılıktan bağımsızlığa, yerelden evrensele doğrudur. Ahlâk gelişiminde de öyle. Ahlâk gelişiminde en üst düzey ahlaki düşünceye evrensel ilkelerin rehberlik ettiği düzeydir. Ahlâkın felsefi bir yapı içerdiği düzeydir bu, dolayısıyla yetkin bir soyut düşünceye dayanır. Ahlâkın bu en yüksek düzeyinde temel ilke "yaşamın değeri"dir ve bu değer bütün değerlerin önündedir. Dolayısıyla insanın varlığına hiçbir gerekçeyle, hiçbir inanç ya da ideal uğruna kıyılmaz. Yaşamı böylesine korunması gereken insan da artık tek boyutlu, basit, dümdüz, sıg, çelişkisiz, çatışmasız bir

varlık olarak görülemez. Televizyondaki "din ve ahlak" saatlerinden birinde ilahiyatçı bir öğretim üyesinin şöyle dediğini duyunca kanım donmuştu: Bir insan ya iyidir ya kötüdür, hem iyi hem kötü olamaz! (İnsan bunun ardından ister istemez "katli vaciptir" sözünün gelmesini bekliyor.)

İnsan asıl hem iyi hem kötü olduğu zaman insandır. İnsanın çelişkiler barındıran bir varlık olduğunu kavrayabilmek için de üst düzeyde soyut düşünme yeteneği gerekmektedir. Ayrıca soyut düşünme gelişirken insanın kişilik yapısının da geliştiğini unutmamak gerekir; bu bağlamda insanın kendini algılayışından ahlak anlayışına kadar pek çok şey de değişmekte ve gelişmektedir. Bazı araştırmacılara göre soyut akıl yürütmenin en ileri aşamasında diyalektik düşünce söz konusudur. Artık düz mantık her şey demek değildir, yaşamın bütün sorunlarında tek ve doğru çözümü gösteremez. Yaşamdaki belirsizlikler, çelişkiler, iki anlamlılıklar ancak diyalektik düşünme yoluyla kavranabilir. Diyalektik bakış dünyayı, toplumsal ve siyasal sistemleri, kişilerarası ilişkileri ve bütün bunlardaki değişimleri ve evrimi kavramamızı sağlar. Her türlü bilginin göreceli olduğunu, çelişkinin gerçekliğin en temel özelliği olduğunu, insanın da bir çelişkiler yumağı olduğunu diyalektik yaklaşımla kavrarız. Yaşam deneyiminin kişiye kazandırdığı bilgelik diyalektik düşüncede yansır, ama diyalektik düşünme düzeyine ulaşabilmek için de soyut düşünme yeterliğine sahip olmak zorunludur.

Laikliği anlamak ve benimsemek

Formel ve/veya diyalektik düşünme, matematiği, fiziği, biyolojiyi, ama aynı zamanda insanı, ahlakı, dini, laikliği derinliğine anlamamızı sağlayan düşünce yapısıdır. İçinde barındırdığı sentez nedeniyle özellikle laikliği. Bu topluma laiklikle ilgili üç büyük yalan söylenmektedir: Kişinin değil devletin laik olduğu, İslamın laiklikle bağdaşmadığı, laikliğin dinsizlik olduğu. Üçü de yanlış olan bu önermelerin sonuncusu en çok istismar aracı olanıdır. Bir insanın laik ise dindar olamayacağı, dindar ise laik olamayacağı sık sık söylenmektedir. İnsanın hem inançlı hem laik olabileceği akıllarına sığmamaktadır. Bir insanın ahlaklı olmak için ille de dindar olmasının gerekmediğini kavrayamadıkları gibi. Her dinin bir ahlak sistemi olduğunu, ama her ahlak sisteminin dinsel olması gerekmediğini bilmedikleri gibi. Bugünün laik batı bilimini yaratan birçok bilim adamının koyu dindar olduğunu tarihten öğrenmedikleri gibi. İşte bu sentezi kavrayabilmek için de soyut düşünme düzeyine ulaşmış olmak gerekmektedir. Geniş kitlelerin hâlâ somut düzeyde düşündüğü toplumlarda bilimi anlamak ve istemek de çok güçtür, laikliği kavramak ve benimsemek de. Laiklik sadece demokrasinin değil bilimin de olmazsa olmaz koşuludur. Adının önünde akademik ünvanlar olan kişilerin laikliğe karşı, şeriatın yana olduklarını söyleyebildikleri bir toplumda, yalnız sokaktaki eğitimsiz insanların değil üniversitedeki kimi öğretim üyelerinin de düşünce düzeyinden kuşku duymak yanlış olmayacaktır.

Evreni, dünyayı, toplumu, insanı, yaşamı kavrayabilmek için gelişmiş düşünce yapılarına gereksinmemiz var. Geleneksel toplumun basit düşünsel araçlarıyla ve değer sistemleriyle modern dünyanın karmaşık, çok boyutlu, hızla değişen sistemlerini kavrayamayız. Toplumumuzda daha fazla insanın daha gelişmiş zihinsel araçlarla düşünebilmesinin yollarını aramamız gerekmektedir. Araştırmalar uygun eğitim programlarının soyut düşünmeyi geliştirebileceğini göstermektedir. Daha çok insanın bilim yaptığı, bilimsel bilgiyi daha çok insanın istediği bir toplum olmak istiyorsak bu olanağı biz de kullanmak zorundayız. Bütün sorun, kültür ve eğitim ortamımızı bu amaç çevresinde örgütlemek ve zenginleştirmektir. (Tıpkı Cumhuriyetin ilk yıllarında yapıldığı gibi.)

Son birkaç söz. Bu yazıyı kaleme alırken bazı kaygılarım vardı. Bütün açıklamaların temeline düşünsel yapıları koyarak "psikolojizm" yapmakla, bilişsel gelişim kuramına yöneltileen eleştirileri dikkate almamakla suçlanmak gibi. Somut düşüncenin gündelik yaşam için önemini gözardı etmekle eleştirilmek gibi. Bu konuların da elbette farkında olduğumu söyleyebilirim. Ama düşünce yapılarını, süreçlerini araştırmayı ve geliştirmeyi genellikle ihmal etmiş bir toplumda yaşamak bunların vurgulanmasını gerektiriyordu. Bir toplum en öğündüğü değerler, en acı çektiği felâketler konusunda bile bilimsel yorumlar üretemiyorsa bu sorunun altını kalın kalın çizmekte yarar var demektir.

*A.Ü. Eğitim Bilimleri Fakültesi öğretim üyesi.

Yayınlandığı yer: Cumhuriyet Bilim Teknik, 9 Eylül 2000.

butun sovalyelerin asik oldugu ve evlenmek
istedigi harikulade guzel prenses kral babasiyla
birlikte oturuyor,cevreleri genc ve yakisikli
sovalyelerle dolu, hepsi bir kucuk tebessum icin
bekliyorlar. Borazanlar caliniyor ve aslanlar
cikiyorlar arenaya,kocaman yeleleri, gergin
belleri,iri penceleriyle kukreyerek dolasiyorlar.
Prensес zarif ellerini saklayan uzun eldivenlerden
birini cikartip aslanların arasına atıyor.

-Kim eldivenimi alip bana getirirse onunla evleneceğim.

Muthis bir sessizlik oluyor, bir anda herkes susuyor.
Bir sovalye diğerlerinden ayrılıyor,tas
merdivenlerden ağır ağır inmeye başlıyor, parlak
cizmelerinin çıkardığı adım sesleri tek tek duyuluyor.
Arenaya giriyor; aslanlar hareketsiz ve
sakin, bu cesur sovalyeye bakıyorlar, o hiçbirine
aldırmadan eldiveni alıyor,gene adım sesleriyle tas
merdivenleri cinlatarak cikiyor.Eldiveni prensesin
kucagina bıraktıktan sonra, kendisine hayranlıkla
dönen prensese bir kez bile bakmadan yürüyüp gidiyor.

Nietzsche "Tanrıyı ve insanları deneme," diyor.
Schiller "Eldiven" şiirini yazıyor. Biz herkesi her
zaman deniyoruz, emin olmak, güvenmek
istiyoruz,sevgisini ve bağlılığını her an kanıtlasın,
hayatını ve her şeyini tehlikeye atsin ve bunu binlerce kez yapsın
istiyoruz.

Kendimizle ve korkularımızla oylesine doluyuz ki,
hiçbir duyguyu, hiçbir insani,hiçbir nesneyi olduğu
gibi bütün gerçekliğiyle göremiyoruz, her şey
kendimizle ve korkularımızla olusturdugumuz
prizmalardan kırılarak ulasiyor bize, herşeyi
oldugundan baska bir biçimde ve oldugundan baska bir
yerde görüyoruz, belki de bu yüzden aradığımız şeyleri
aramamız gereken yerlerden baska yerlerde arıyoruz.

Mutlulukla aramıza, korkularımızı ve kendimizi
sokuyoruz.....

Bazen muhatabınızın hiçbirşey anlamayacağını bile bile sözünüzü söylersiniz..

Bilirsiniz ki söz kaybolmaz.. kayıtlar sağlamdır..

Gün gelir o sözler birilerine ulaşır da, bir kayayı yerine oturtur, yada bir taşı yerinden oynatır..

Sonra daha ötelerde bir gün gelir ve o sözün o gün orada söylenip söylenmediğinden hesaba çekilirsiniz..

Tıpkı bizim sağda solda attığımız oktavı düşük çığlıklarımız gibi...

Şuan sesimizin duyulduğunu, sözümüzün idrak edildiğini görmesek de, Şef Seattle'ın Franklin Pierce'a 1854'te söylediklerine, bizler 2001'de Türkiye'de, kimin zalim, kimin mazlum olduğunun bilinciyle şahid oluyorsak.. Emin olun bizleri de bilecek sonrakiler.. ve daha sonrakiler..

Washington'daki büyük başkan topraklarımızı satın almak istediğini belirten bir haber yollamış. Dostluktan söz etmiş büyük başkan... Ama biz sizin bizim dostlugumuza ihtiyacınız olmadığını biliriz. Biz onun istegini düşüneceğiz, zira eğer satmaya razı olmazsak, belki o zaman da beyaz adam tüfegiyle gelecek ve bizim topraklarımızı zorla alacaktır.

Gökyüzünü nasıl satın alabilirsiniz? Ya da satabilirsiniz? Ya toprakların sıcaklığını? Havanın taze kokusuna, Suyun pirltisina, Sahip olmayan biri onu nasıl satabilir? Kutsaldır bu topraklar benim ve milletim için. Yağmur sonrası ışıldayan her çam yaprağı. Denizi kucaklayan kumsallar, Karanlık ormanların koynundaki sis, Vızıldayan her böcek, Bu dünyanın her bir parçası milletim için kutsaldır. Ve bilin ki: Kızılderili adamın anıları Ağaçların özsuyunda saklıdır.

Beyazların ölüleri, yıldızların altından geçmek için uzaklara giderken doğdukları toprakları unuturlar. Fakat bizim ölülerimiz bu büyülü dünyayı hiçbir zaman unutmazlar. Çünkü toprak bizim anamızdır. Biz bu toprakların bir parçasıyız. Onlar da bizden birer parçadırlar. O güzel kokan çiçekler bizim kızkardeşlerimizdir. Geyik, at ve büyük kartal da erkek kardeşlerimiz. Yüksek kayalıklar, yeşil çayırlar, Ilık sıcak vücutlarıyla taylor ve insanlar, Hepsi bizim ailemizdir.

Washington'daki büyük başkan bizden topraklarımızı istediği zaman bütün bunları da istiyor. O bizden çok şey istiyor. Büyük başkan bize bir yer vereceğini ve orada rahatça yaşayabileceğimizi haber veriyor. O bizim babamız, biz de onun çocukları olacaktık! Büyük ruh milletimizi sever, fakat kızilderili çocuklarını terk etti. Şimdi size makinalar yolluyor, sizin için büyük köyler yapacak. Ve beklenmedik yağmurlar sonrası ırmaklar nasıl yataklarından taşarsa siz de çok geçmeden bu toprakları dolduracak, her tarafa taşacaksınız. **Bizler yetim kaldık. Bilesiniz ki derelerin ve ırmakların içinden geçerken parıldayan sular yalnızca su değildir.**

Atalarımızın kanlarıdır onlar. Size bu toprakları sattığımız zaman bilesiniz ki onlar kutsaldır. Sizin çocuklarınız da öğrenmelidir onların kutsal olduklarını, Ve göllerin berrak sularında oynayan her yansının, Benim millete ait masalları, hikayeleri anlatmakta olduklarını. Benim atalarımın

sesleridir sularda şakırdayan sesler. Bunları hatırlınızda tutun ve çocuklarınıza öğretin. Esirgemeyin iyiliğinizi ırmaklardan ve diğer kardeşlerimizden...

Babalarının mezarını geride bırakır beyaz adam, Onu elde ettikten sonra ileri gider, Toprak onun kardeşi değil düşmanıdır. Babalarının mezarlarını ve çocuklarının doğum hakkını çabucak unuttur. Annesi olan toprak ve kardeşi olan gökyüzü satılacak, talan edilecek şeylerdir onun için, Ya da koyunlar, parıldayan inciler gibi satın alınacak. O toprağı çocuklarından çalar ve yine ilgilenmez. Açlığın dünyayı saracak beyaz adam, Ve ardında çölden başka birşey kalmayacak! Beyazların şehirlerinde sessizlik yoktur. Oralarda ilkbahar yapraklarının sesini, uçuşan böceklerin vızıltılarını işitemezsiniz. Gürültü, patırtı kulaklarınızda uğuldar. Kuşların ötüşünü, su başında kurbağaların bağırışlarını işitemezsen bu dünyada ne kalır ki? Kızılderili adam vahşidir, sizin şehirlerinizi anlamaz. O bir gölün üstünden geçen rüzgarın mülayim gürültüsünü sever. Öğleyin yağan yağmurun temizliği, taze çam yapraklarının ağırlaştırdığı rüzgar kokusundan hoşlanır. Kızıl adam için hava değerlidir, çünkü hayvan, ağaç ve insan, hepsi aynı solunumdan pay alır. Beyaz adam teneffüs ettiği havanın farkında değilmiş sanki... Birkaç gün önce ölen bir insanın kötü kokuları duymayışı gibi. Eğer topraklarımızı size satarsak, onu mübarek bir şey gibi değerlendirmeli, çayır çiçeklerinin üzerinden geçen rüzgarın onun kokusuyla nasıl tatlı koktuğunu duymalısınız. Topraklarımızı satma konusunda daha düşüneceğiz. Eğer buna karar verirse bir şartımız olacak: Beyaz adam topraklarımızdaki hayvanlarımıza kardeşleri gibi muamele etmelidir. Ben bir vahşiyim ve başka türlüşünü anlayamam.

Demir at öldürüp çürümeye bıraktığınız binlerce buffalodan nasıl daha değerli olabilir? Hayvanlar insanları bıraksa, İnsanlar ruhlarının yalnızlığından ölmez mi? Hayvanların başına gelen insanların da başına gelecektir. Toprağın başına gelen, oğullarının da başına gelecektir. Toprak bizim anamızdır. İnsanlar toprağa tükürürse kendi yüzlerine tükürmüş olurlar. **Toprak insana değil, insan toprağa aittir.** İnsan hayat dokusunun içinde bir liftir sadece. Beyaz adam neyi satın almak istiyor? Gökyüzü ve toprakların sıcaklığını mı? Koşan antilopların çabukluğunu mu? Biz size bunları nasıl satabiliriz? Ve siz nasıl satın alabilirsiniz? Bir kağıt parçasını imzalayıp verdiğimiz için herşeyi yapabileceğini mi zanneder beyaz adam? Havanın taze kokusuna, suyun pırıltısına sahip değilsek bunu nasıl satabiliriz size? Son buffalo öldüğünde onları yeniden satın alabilir misiniz? Beyaz adam geçici bir iktidardadır ve o bütün dünyanın kendisine ait olduğunu düşünmekte, kendisini Tanrı sanmaktadır. Bir insan annesine sahip olabilir mi? Günlerimizin kalan kısmını nerede geçireceğimiz önemli değil. Çocuklarımız babalarını gururları kırılmış ve yenilmiş gördüler. Savaşçılarımız utandırıldılar. Yenilgiden sonra günlerini miskinçe geçirdiler, vücutlarını tatlı yemekler ve kuvvetli içkilerle zehirlediler. Birkaç kış ömrümüz kaldığı bu topraklarda yakında matemimizi tutacak bir tek kişi bile kalmayacak. Ama niye ağlayayım? İnsanlar denizdeki dalgalar gibi gelip geçerler. Biz gidiyoruz ama beyaz adamın da bir gün keşfedeceği şeyi şimdiden biliyoruz: Bizim Tanrımız da aynı Tanrıdır! Sizler belki bizim topraklarımıza sahip olduğunuzu düşündüğünüz gibi, O'na da sahip olacağınızı düşünüyorsunuz, fakat buna muktedir olamayacaksınız. O insanların tanrısıdır; Kızılderililerin de, beyazların da. Bu topraklar O'nun için

kıymetlidir. Onları yaralamak, onların yaratıcısını hor görmek demektir. Beyazlar da bir gün bu topraklardan, bu dünyadan gideceklerdir. Belki de bütün ırklardan daha çabuk. Yataklarınızı zehirlemeye devam edin! Ve bir gece kendi çöpleriniz içinde boğulacaksınız!. Bütün buffalo'lar

öldürüldükten, yaban atları ehlileştirildikten, ormanların en gizli köşeleri binlerce insanın ağır kokusuyla dolduktan, sevimli tepelerin görüntüsü konuşan tellerle kirletildikten sonra. Bir bakacaksınız ki. Gökteki kartallar yok olmuş. Hizli koşan tayla ava elveda demişsiniz. Bu ne demektir biliyor musunuz? Bu, yaşamın sonu ve sırf daha fazla hayatta kalmanın başlangıcıdır! Biz herşeyden önce her insanın istediği gibi yaşama hakkını tanır ve sayarız. Eger teklifinizi kabul edersek, bu sadece yeni toprakları güven altına almak için olacaktır. Belki orada kısa günlerimizi kendi alıştığımız şekilde geçirebileceğiz. Son kızıl derili bu dünyadan gittiği ve onun hatırası bir bulutun sonsuz çayırların üzerindeki gölgesi olarak kaldığı zaman babalarımızın ruhu bu kıyılarda ve ormanlarda yaşamaya devam edecektir. Çünkü onlar bu toprakları seviyorlardı... Yeni doğan bir çocuğun annesinin kalbinin atışını sevdiği gibi. Size bu toprakları sattığımız zaman, siz de onları bizim sevdiğimiz gibi seviniz. Onlarla bizim ilgilendiğimiz gibi ilgileniniz. Onları bu gün bulduğunuz gibi hatırlayınız. Ve bütün kuvvetinizle, ruhunuzla ve kalbinizle onları çocuklarınız için koruyunuz. Ve Tanrı'nın hepimizi sevdiği gibi, siz de onları seviniz.

SU

Simdi sen SU oldugunu düşün.

Su kadar özel, su kadar faydalı ve su gibi hayat kaynagi oldugunu düşün.

Inaniyorum ki gerçekten de öylesin !

Ama ister çesmelerden dökül, ister göklerden yağ, ister nehirler dolusu ak;

Dibi olmayan bir kovayı dolduramazın!

Yani seni dinlemeyenlere, sesini duyuramazsın.

Unutma , daha çok bağirdığında daha çok dinlenmezsin.

Gürültünün parçası olursun sadece...

Suyun yanında olanlar , suyu en az içenlerdir.

Çünkü; ? su nasılsa burada , lüzum yok ki içmeye? diye düşünürler..

Aynen, sesini sürekli duyanların , seni dinlemedikleri gibi !..

Su gibi yasatici ol;

Sel gibi yıkıcı , sürükleyici ve öldürücü değil!

Sen bir su ol... Ama rahmet ol; Afet değil !

Vadiler varken önünde ve ovalar varken, yayılabileceğin;

Küçük ırmaklara ayırabiliyorsan kendini ve bardaklara bölebiliyorsan, hayat verirsın çevrene...

Ve yasayabilirsin dünya dönmesine devam ettiği müddetçe !

Yoksa hep duyulmayan, dinlenmeyen; korkulan ve kaçılan olursun, seller ve afetler gibi...

Tercih elindeydi hep ve hep de ?senin? ellerinde olacak !

Ya tutmayı öğreneceksin dilini veya hiç durmadan konustugun için,

Sadece bombos ve anlamsız sesler çıkartan birisi oldugunu zannettireceksin çevrendeki insanlara !

Yapman gereken şey ;

Düşüneceksin ne zaman ne söyleyeceğini ,

Düşüneceksin kimin dinleyip kimin dinlemediğini,

Düşüneceksin kimin anlayıp anlamadığını,

Düşüneceksin anlatmak istediklerinin ne kadarını anlatabildiğini,

Hatta anlayanların anladıklarında senin

anlattıklarının ne kadarı oldugunu düşüneceksin ..

Ve konuşmak için en uygun zamanı bekleyecek,

En az ama en uygun kelimeleri seçmeye çalışacaksın !

Agzini açıp selâleden dökülen suyu içmeye çalışan bir tavsan gördün mü hiç?

Kaplanlar bile, içebilmek için suyun durulmasını bekler.

Beyni olan her yaratık gibi !

Simdi sen, SU oldugunu düşün.

Su kadar özel, su kadar faydalı ve su kadar tükenmez.

Su gibi hayat kaynagi oldugunu düşün.

Ve son olarak;

Su gibi bir küçük bardağın içine sigdır ki kendini;

Girebilmeyi öğren insanların damarlarına!..

HAYAT VER....

VAZGEÇİLMEZ OL !...

Sultan Murad Han o gün bir hoştur. Telaşeli giyinir. Sanki bir şeyler söylemek ister sonra vazgeçer. Neşeli deseniz değil, üzüntülü deseniz hiç değil. Veziriazam Siyavuş Paşa sorar:

- Hayrola efendim, canınızı sıkan bir şey mi var?
- Akşam garip bir rüya gördüm.
- Hayırdır inşallah?..
- Hayır mı şer mi öğreneceğiz.
- Nasıl yani?
- Hazırlan, dışarı çıkıyoruz.

Ve iki molla kılığında çıkarlar yola.
Görülen o ki padişah hala gördüğü rüyanın tesirindedir ve gideceği yeri iyi bilir. Seri, kararlı adımlarla Beyazıt'a çıkar, döner Vefa'ya, Zeyrek'ten aşağılara sallanır. Unkapanı civarında soluklanır. Etrafına daha bir dikkatle bakınır. İşte tam o sırada yerde yatan bir ceset gözlerine batar.

Sorarlar;
-Kimdir bu?

Ahali:
- Aman hocam hiç bulaşma, derler. Ayyaşın meyhuşun biri işte!..
- Nerden biliyorsunuz?
- Müsaade et de bilelim yani. Kırk yıllık komşumuz.

Bir başkası tafsilata girer;
- Biliyor musunuz, der. Aslında iyi sanatkardır. Azaplar çarşısı'nda çalışır. Nalının hasını yapar... Ancak kazandıklarını içkiye, fuhuşa harcar.
Hem şişe şişe şarap taşır evine, hem de nerde namlı mimli kadın varsa takar peşine..

Hele yaşlının biri çok öfkeliidir.
- İsterseniz komşulara sorun, der. Sorun bakalım onu bir cemaatte gören olmuş mu?..

Hasılı, mahalleli döner ardını gider. Bizim tedbili kiyafet mollalar kalırlar mı ortada!..

Tam vezir de toparlanıyordur ki padişah yolunu keser:

- Nereye?
- Bilmem, bu adamdan uzak durmayı yeğlersiniz sanırım.
- Millet bu, çeker gider. Kimseye bir sey diyemem... Ama biz gidemeyiz, şöyle veya böyle tebamızdır. Defini tamamlamak gerek.
- iyi ya, saraydan birkaç hoca yollar kurtuluruz vebalden.
- Olmaz, rüyadaki hikmeti çözemedik daha.
- Peki ne yapmamı emir buyurursunuz?
- Mollalığa devam... Naaşı kaldırmalıyız en azından.
- Aman efendim, nasıl kaldırırız?
- Basbayağı kaldırırız işte.
- Yapmayın etmeyin sultanım, bunun yıkanması paklanması var. Tekfini, telkini...
- Merak etme ben beceririm. Ama önce bir gasılhane bulmalıyız.
- Şurada bir mahalle mescidi var ama...
- Olmaz, vefat eden sen olsaydın nereden kalkmak isterdin?
- Ne bileyim, Ayasofya'dan Süleymaniye'den, en azından Fatih

Camii'nden...

- Ayasofya ile Süleymaniye'de devlet erkanı çoktur. Tanınmak istemem.

Ama

Fatih Camii'ni iyi dedin. Hadi yüklenelim...

Ve gelirler camiye. Vezir sağa sola koşturur, kefen tabut bulur.

Padişah

bakır kazanları vurur ocağa... Usulü erkanınca bir güzel yıkarlar ki, naaş

ayan beyan güzelleşir sanki. Bir nurdur aydınlanır alnında. Yüzü sakilere

benzemez. Hem manalı bir tebessüm okunur dudaklarında. Padişahın kanı ısınmıştır bu adama, vezirin de keza... Meçhul nalıncıyı kefenler, tabutlar,

musalla taşına yatırırılar. Ama namaz vaktine hayli vardır daha...

Bir ara vezir sıkıntılı sıkıntılı yaklaşır.

- Sultanım, der. Yanlış yapıyoruz galiba...

- Nasıl yani?..

- Heyecana kapıldık, sorup soruşturmadan buraya getirdik cenazeyi. Kim bilir

belki hanımı vardır, belki yetimleri?..

- Doğru, öyle ya, neyse... Sen başını bekle, ben mahalleyi dolanıp geleyim.

Vezir cüzüne, tesbihine döner, padişah garip maceranın başladığı noktaya

koşar. Nitekim sorar soruşturur. Nalıncının evini bulur. Kapıyı yaşlı bir

kadın açar. Hadiseyi metanetle dinler. Sanki bu vefatı bekler gibidir.

- Hakkını helal et evladım, der. Belli ki çok yorulmuşsun.

Sonra eşiğe çöker, ellerini yumruk yapar. Ağlar mı? Hayır. Ama gözleri kısıılır, hatıralara dalar belki. Neden sonra silkinip çıkar hayal dünyasından...

- Biliyor musun oğlum? Diye dertli dertli söylenir...Bizim efendi bir alemdi, vesselam... Akşamlara kadar nalın yapar... Ama birinin elinde şarap

şişesi görmesin; elindekini avucundakini verir satın alırdı. Sonra getirip

dökerdi helaya!..

- Niye?

- Ummeti Muhammed içmesin diye...

- Hayret...

- Sonra, malum kadınların ücretlerini öder eve getirirdi. Ben sizin zamanınızı satın aldım mı? Aldım, derdi. Öyleyse şimdi dinlemeniz gerek... O

çeker gider, ben menkıbeler anlatırdım onlara... Mızraklı ilmihal.

Hucceti

islam okurdum...

- Bak sen! Millet ne sanıyor halbuki...

- Milletin ne sandığı umrunda değildi. Hoş, o hep uzak mescidlere giderdi.

Öyle bir imamın arkasında durmalı ki, derdi. Tekbir alırken Kabe'yi görmeli...

- Öyle imam kaç tane kaldı şimdi?

- iste bu yüzden Nişancı'ya, Sofular'a uzanırdı ya... Hatta bir gün;

- Bakasın efendi, dedim. Sen böyle böyle yapıyorsun ama komşular kötü belleyecek. İnan cenazen kalacak ortada...

- Dogru, öyle ya?..

- Kimseye zahmetim olmasın, deyip mezarını kendi kazdı bahçeye. Ama ben üsteledim. İş mezarla bitiyor mu, dedim. Seni kim yıkasın, kim kaldırsın?

- Peki o ne dedi?

- Önce uzun uzun güldü, sonra;

- Allah büyüktür hatun, dedi. Hem padişahın işi ne?

Suskun Sevgili

Sana asik oldugum o yagmurlu gün gibi,
Yokluguna aglarim bulutlarla beraber,
D s n p gündüzleri bir gün olur der gibi,
Geceleri beklerim yildizlardan bir haber.

Hayalimde canlanir simsicak bakislarin,
Bir anda g zyaslarim bir büyük deniz olur,
Hala sarki söylüyor o titrek dudaklarin,
Daha sonra onlar da yavas yavas kaybolur.

Sizliyor y regimin en derin k sesinde,
Maziden gelen sesin serseri etti beni,
R yasini g rd g m altin kumlu sahilde,
Dalgalarin sesinde duyuyorum ben seni.

Pencerene bakarken d sen kar tane tane,
Kalbimdeki  i egin üstüne bile yagdi,
Sana olan askimi anlatamam ben diye,
O çaresiz sevgiden bir kirik gönül kaldi.

Greater Idobo Falls Bilim Fuarında bir lise öğrencisi, yöre halkını,hazırladığı bir projeyi imzalamaya davet etti. Delikanlı, "dihydrogenmonoksida" adlı maddenin kullanımının tümüyle yasaklanmasını,buna olanak olmayan durumda ise maddenin, çok sıkı biçimde denetlenmesini istiyordu.Söz konusu maddenin zararlarını, duvarlara astığı afişte açıklıyordu:

yoğun terleme ve kusmalara neden olabilir.

2. doğaya büyük zarar veren asit yağmurlarının ana unsurudur.

3. gaz biçimine dönüşmüş durumuyla, çok ciddi yanıklara neden olabilir.

4. kazara solunması, ciğerler dolması, ölüme yol açar.

5. erozyonun önemli bir nedenidir.

6. otomobil frenlerinin etkinliğini azaltır.

7. ölümcül kanser tümörlerinin tümünün içinde bulunduğu saptanmıştır.

Bir saat içinde tam 50 kişi, delikanlının kampanya açtığı bölümü gezdi. 43 kişi, bu maddenin yasaklanması isteğini şiddetle desteklediklerini bildirdi. 6 kişi kararsız kaldı. Yalnızca 1 kişi yasaklanması istenen "dihydrogenmonoksida"nın H₂O olduğunu, yani canlı yaşamın can damarı "su" dan başka birsey olmadığını söyledi. Delikanlının projesi "ne kadar kolay aldatılabiliyoruz" konulu yarışmanın 1.si ilan edildi. Delikanlı "kolayca saptırılmış, ama bilimsel tümcelerle kişilerin nasıl yanlış koşullandırılabilirdiklerini göstermek istedim" dedi.

Öyle bir ilişkiye tutulursunuz ki, ne sevebilir, ne terkedeabilirsiniz. Kör kütük bağlanmışsınızdır aslında... En güzel yıllarınızın, acı tatlı hatıralarınızın ortağıdır; iç çekişmelerinizin nedeni, yazılarınızın ilhamı, sohbetlerinizin konusudur. Gözyaşlarınızda, bilinçaltınızda, kahkahanızdadır. Korkunca saklandığınız bir sığınak, coşunca öptüğünüz bir bayrak... Sevdanız riyasız, çıkarsız, karşılıksızdır. Sınırsız ve nihayetsiz; "Ölmek var, dönmek yok"tur. Gün gelir anlırsınız; içten içe bir şeylerin kanadığını... Tutkulu sevdaların gizli hançerleri başlar parıldamaya... Şurasından, burasından eleştirmeye koyulursunuz: "Şöyle görünse, öyle demese, değişse biraz ya da eskisi gibi olsa..."

başkalarını örnek göstermeye, "Bak onlar nasıl yaşıyor" demeye başlarsınız. Hem birlikte yaşayıp, hem özgür olmanın yollarını ararsınız.

Aşkınınız gözü kör değildir artık, yanlışını görür düzeltmek istersiniz. "Eskiden böyle miydi ya..." diye başlayan sohbetlerde açılır eleştirinin kapısı; açıldıkça, bastırılmış itirazlar yükselir bilinçaltından... Böyle süremeyeceğini bilirsiniz. Değişsin istersiniz. O, sevgisizliğinize yorar bunu... İhanete sayar. Tutkulu ilişkilerde ihanetin bedeli ölümdür. "Ya sev böyle ya da terket" diye gürler... Bir zamanlar bir gülücüğüyle alacakaranlığı ısıtan o rüya, bir kabusu dönüşür birden... Kapatır gönlünün kapılarını, yasaklar kendini size... Hoyrattır, bakmaz yüzünüze... Zehir akar dilinden, konuşturamaz, suçlar, yargılar mahkum eder. Mühürler dudaklarınızı, yırtar atar yazdıklarınızı, siler sizi defterden... "İyiliğin içindi hepsi, seni sevdiğim için..." dersiniz, dinletemezsiniz. Ayrılırsanız yaşamayacağınızı bilirsiniz, ama böyle de

sevemezsiniz İhanetten kırılmıştır kaleminiz; seyerek, terk edersiniz... "Madem öyle..." nin çağı başlar ondan sonra...

Madem ki siz böylesine tutkunken, o hep başkalarını seçmiştir, madem ki kıymetinizi bilmemiştir, o halde "günah sizden gitmiştir". Lanet ederek bu karşılıksız aşka, çekip gitmeleri denersiniz. Aşkın göçmenlik çağı başlar böylece.... Daha özgür olacağınız limanlara demirlerseniz bir süre... Ne var ki unutamaz, uzaktan uzağa izlersiniz olup biteni... Etrafı bir sürü uğursuzla dolmuş, kurda kuşa yem olmuştur. Deli kanlılar, eli kanlılar, uğruna ölenler, sırtına binenler sarmıştır çevresini . . . Gurur duyar onlarla, koynunda besler, gözünü oysunlar diye . . . Uğruna kan dökenleri sever, yoluna gül dökenlerden fazla . . . "Bana ne . . . kendi seçimi" diye omuz silkmeye çabalarsınız bir süre . . . Ama sonra . . . ansızın kulağımıza çalınan bir şarki ya da kapı aralığından süzülüp gelen bir koku, hatırlatır onu yeniden . . . Yaban ellerde, başka kollarda ondan bahseder ağlarsınız. Kokusunu özlersiniz; türküsünü söylemeyi, şarkisini dinlemeyi, yemeğini yemeyi, elinden bir kadeh şarap içmeyi... Karşı nehrin kenarından hasret şiirleri haykırırsınız, sular kulağına fısıldasın diye... Dönüp "Seni hala seviyorum"

diye bağırarak geçer içinizden... Dönemezsiniz. Göremedikçe bağlanır, uzaklaştıkça yakınlaşırsınız. Anlırsınız ki bir çaresiz aşktır bu, ne onunla olur, ne onsuz... Hem kollarında ölmek, kucağına gömülmek arzusu, hem "Ne olacak sonunda" kuşkusu... Böyle sevemezsiniz, terk de edemezsiniz. Sürünür gidersiniz...

Denemekten, cabalamaktan yorulup cesaretin kirildiginda, bil ki...
TANRI ne kadar ugraştigini görüyor

Kalbin taş kesilecek kadar agladiginda, bil ki...

TANRI doktugun gozyaşlarını sayıyor

Hayatin durdugunu, zamanin aleyhine işledigini düşündüğünde, bil ki...

TANRI seni izliyor

Hayallerin yıkılmış, umudun kalmamış ve kendi kendine neden böyle olduğunu
soruyorsan, bil ki...

TANRI cevabini biliyor

Hic neden yokken icinde tuhaf bi huzur hissettiginde, bil ki...

TANRI sana fisildiyor...

Butun işlerin yolunda gidiyor ve teşekkür etmek için her an bir nedenin daha
oluyorsa, bil ki...

TANRI seni kolluyor.

Butun kalbinle diledigin şey sonunda gerçek olduysa, bil ki..

TANRI sana gulumsuyor

Nerede olursan ol, ne düşünürsen düşün, ne yaparsan yap...

TANRI biliyor

Yaratıcılığın kara kutusu

Çocuğunuz televizyonun önünden hiç kalkmıyorsa, bu onun zeki olduğunun bir göstergesi değil. Bu nedenle, aileler evlerine televizyon almadan önce bir kez daha düşünseler iyi olur. Amerika'da yapılan bir araştırmaya göre, evinde televizyon bulundurmayan ya da sadece belgesel diziler sunan kanalları seyreden ailelerin çocukları, daha yaratıcı oyunlar oynuyor, sosyalleşiyor ve okulda daha başarılı oluyorlar.

Nielsen Medya Araştırma Şirketi'nin araştırmalarına göre, ABD'de eve televizyon sokmayan hanelerin sayısı sadece yüzde 2'de kalsa da, televizyonsuzluğun ailelere, çocuklara, akraba ve dost ilişkilerine kattığı değerler çok daha yüksek oranda.

Öğrenim düzeyi yüksek ebeveynlerin tercih ettiği televizyonsuz yaşam tarzıyla, çocukların, TV kutusundan sunulan hayattan daha karmaşık olan yaşam kültürünü idrak etmeleri amaçlanıyor.

TV seyretmeyen çocuklar, yaratıcı oyunlarla kendi kendilerini eğlendirmeyi öğrendikleri gibi, ne yapmayı istedikleri hakkında da kendi fikirlerine sahipler. Televizyonsuz evlerin çocuklarının, okuldaki başarı düzeyi de, derslere daha iyi konsantre oldukları için daha yüksek. Ayrıca, bu çocukların dünya ve hayat hakkındaki bilgileri de daha çok ve çeşitli kaynaklardan geldiği için daha geniş kapsamlı. TV seyredilmeyince, kalan zaman, daha sosyal faaliyetlerde değerlendiriliyor, arkadaş, akraba-dost ziyaretleriyle insan ilişkileri ve iletişimi güçleniyor.

Televizyon programları beğenilmiyor

Kendileri 10-20, belki de 30 yıl televizyon seyrederek yetişen, şimdinin ana-babaları olan nesil ise, TV programlarının içeriğinin son yıllarda yozlaşmış, daha çok cinsellik ve seks, kötü dil, tatsız, renksiz şaka ve esprilere, kötü, kaba tavır ve davranışlara yer verilmesinden şikayetçi.

Öte yandan, televizyonsuz ailelerde, reklamların çocuklarda birtakım şeylere ihtiyaçları olduklarını sanmaları ya da istediklerini almaya cezbetmesi sorunu da ortadan kalkıyor ve çocukları tüketim kültüründen uzak tutmaya çabalayan TV'siz aileleri başarılı kılıyor. Bazı aileler de, çocuklarına Discovery Channel gibi belgesel diziler gösteren kanalları izletip, eğitimlerine katkıda bulunmayı amaçlıyorlar. Aileler, çocuklarıyla bu kanallardaki belgeseller hakkında konuşmalar yaparak, görüş alışverişlerinde bulunuyorlar. Hristiyan Katolik inancına sıkı sıkıya bağlı aileler de, TV, video cihazı, bilgisayar oyunları gibi bulundukları ortamda elektronik eğlence, dikkat dağıtıcı unsurlar olmayan çocuklarının dua etmeyi ve spiritüel bir hayata sahip olmayı daha kolay öğrendiğini savunuyor. TV-Turnoff Network'ün (TV'yi Kapatın Şebekesi) verilerine göre, ABD'deki ailelerin büyük kısmında ise, günde yaklaşık 8 saat televizyon seyrediliyor.

Bu araştırmaya göre, 1 yaşındaki çocuk haftada 6 saat TV seyrediyor, 8-16 yaş grubundakilerin yarısından fazlasının kendi odasında televizyon bulunuyor. Bu kuruluş, her yıl baharda televizyonun düşmesini kapatma kampanyası düzenliyor. Bu konuda daha ayrıntılı bilgi internetteki www.tvturnoff.org adlı siteden edinilebilir.

Teste başlamadan önce bir dilek tutun
UYARI!!!

Soruları okurken yanıtlamaya başlayın. Yalnızca 4 soru var ve bitirmeden önce en sondaki yorumlara bakarsanız, soruları içtenlikle yanıtlayamaz ve doğru yanıtlara ulaşamazsınız.

Asağıya doğru sayfayı yavaşça kaydırın ve ileriye bakmadan her egzersizi yapın. Bir kağıt ve kalem alıp yanıtlarınızı yazın. Testin sonunda onlara gerek duyacaksınız.

Bu size kendiniz hakkında bilgi verecek dürüst bir testtir. Keyfini çıkarın!

Bölüm 1.

Asağıdaki 5 hayvanı kendi tercihlerinize göre sıraya sokun.

İnek / Kaplan / Kuzu / At / Maymun

Bölüm 2.

Aşağıdakilerin her birini tek bir sözcükle tanımlayın.
Köpek / Kedi / Fare / Kahve / Okyanus

Bölüm 3.

Aşağıdaki her renk için, o renkle ilişkilendirebileceğiniz birini düşünün. O da sizi tanıyor olmalı. (Lüfen yanıtlarınızı yinelemeyin, yani her renk için bir isim verin.

Sarı / Turuncu / Kırmızı / Beyaz / Yeşil

Bölüm 4.

Son olarak favori sayınızı ve haftanın favori gününü belirleyin.

Bitti mi ? Lütfen yanıtlarınızın en İÇTEN duygularınızı yansıttığından emin olun.. Son şans... Herhangi bir bölümdeki yanıtlarınızdan emin değilseniz gözden geçirin...

Son

Artık yorumlara geçebilirsiniz. Ancak önce dileğinizi

tekrarlayın!

Bölüm 1.

Buradaki yanıtlarınız, yaşamdaki önceliklerinizi
ortaya çıkarmaktadır.

İnek kariyer anlamına gelir
Kaplan onur demektir

Kuzu sevgiyi simgeler

At aileyi simgeler
Maymun para anlamına gelmektedir

Bölüm 2.

Köpeğe ilişkin tanımınız, aslında kendi kişiliğinize ilişkin
görüşünüzdür.

Kediye ilişkin tanımınız, aslında beraber olduğunuz kişiye
ilişkin görüşünüzdür.

Fareye ilişkin tanımınız, aslında düşmanınıza ilişkin
görüşünüzdür..

Kahveye ilişkin tanımınız aslında sekse ilişkin görüşünüzdür.

Okyanusa ilişkin tanımınız aslında kendi yaşamınıza ilişkin
görüşünüzdür

Bölüm 3.

Sarı- sizi hic unutmayacak biri
Turuncu- gerçek arkadaşınız sayabileceğiniz biri
Kırmızı- gerçekten sevdiğiniz biri

Beyaz- eşiniz ya da can dostunuz
Yeşil- yaşamınız boyunca hatırlayacağınız biri

Bölüm 4.

Bu mesajı 4. bölümde belirttiğiniz sayıda kişiye göndermelisiniz ve dileğiniz belirttiğiniz günde gerçekleşecek. Keyfini çıkarın.

TUTUMLULUK

Hayirsever bir zengin,iki yakasinda yasayan insanlarin üzerinden gecmekte sıklıkla geçtiği bir nehrin üzerine ,sevabına betonarme bir köprü yaptırmaya karar verdi.Bunun için gerekli incelemeyi yapmak üzere tanınmış bir mühendisi arabasına alıp nehre gitmek üzere yola

çıktı.Yanında oturmakta olan mühendis yolda bir ara sigarasını çıkarıp bir kibritle yaktı ve içmeye başladı.Zengin adam mühendise,"Yahu benim sigaram yanıyordu;kibriti ziyan ettin?diye sitemde bulundu.Mühendis,"Aliskanlik iste efendim" falan diye

gecistirdi.Ama kafasında da,"Bir kibriti bile hesap eden adam,nasil milyonlarca lira harcayip bedava köprü yaptırır?" diye soru belirdi.Neyse,nehre vardılar.Zengin adam nehrin kıyısında bir yer gösterip sordu:

-Köprünün bir ayacı buraya olur mu?

Mühendis cevap verdi:

-Olmaz!

Adam baska bir yer gösterdi:

-Buraya olur mu?

-Olmaz!

Mühendisin maksadı işi yoksa sürmektir.

Zengin adam da onun maksadını anlamıştı.

Cebinden bir avuc altın çıkardı ve bulanık

suyun içine fırlattı ve arkasından sordu:

-Köprünün ayacı buraya olur mu?

Mühendis hayret içinde cevap verdi:

-Evet, olur.

Adam cebinden bir avuc daha altın çıkardı

ve bir başka yere savurdu:

-Buraya da olur mu?

Mühendis gene hayret içinde cevap verdi:

-Evet,oraya da olur.

Hayirsever zengin,mühendise bir ders vermeyi

de ihmal etmedi:

-Arkadas,sen beni bir kibriti bile hesap

ediyor diye cimri sandin.Evet yerinde bir

kibriy çöpünü bile düşünür,gereksiz yere

ziyan etmem.Ama yerini gelince de gözümü kirpmadan

sacayım!

Bizim tarihte hicbir sey icat etmemis oldugumuzu soylemek hem ayip hem gunahtir. Biz az sey icat etmedik tarihte. İstanbul'a ilk elektrigi vaktiyle Satie Sirketi getirdi.Uzak semtlerde elektrik alan tek-tuk evlere her ay tahsildar gondermeyi gereksiz buldugu icin, bu evlere birer kumbara koymustu. Yirmi dort saatte bir kumbaraya, o devrin halk dilinde "manda gozu" denilen, nal kadar yirmi besligi attin mi, elektrik kendiliginden yanardi. Yilda birkac kez de Satie Sirketi'nin adamlari bu evleri dolasarak kumbaralari acar, paralari alirdi. Icerenkoy'deki bir evin kumbarasından hic bir sey cikmiyordu. Sirket ozel arastirmalarla evin elektrik kullandigini saptamisti. Ancak kumbaraya hic bir sey atmadan nasil calistiriyordu elektrigi, onu cozememisti.

Sonunda ev sahibini sirkete cagirdilar:

- Hileni bize acikla, sana bedava elektrik verelim. Yalniz bu ustun bulus ortaliga yayilmasin, dediler.

Ev sahibi gulumseyerek anlatti; gazoz siselerinin kapaklarina su doldurarak bunlari buzdolabinda donduruyor, sonra da yuvarlak buzlari yirmi beslik niyetine elektrik kumbarasina atiyordu. Buzlar mekanizmayi calistiriyor, arkasından eriyip aktigi icin, hic bir iz birakmiyordu. Elektrik fiziginde Edison'dan sonra en buyuk ve en yararlı kesif Boylece bize ait oluyordu. Satie Sirketi, bu buyuk mucidi odullendirerek, ona elektrigi bedava verdi ve kumbaraların yapisini degistirdi.

* * *

Eski havagazi saatlerini ters calistirmak icin bisiklet pompasiyla, gaz borularina hava basmak da, yine bize ait ozel bir bulustur. Kac metre kup havagazi harcamissan, bisiklet pompasiyla ters yonde hava bastin mi, saatin yazdigi rakamlar geriye dogru silinir. Bu bulusun da sahibi, dalginlikla gereginden fazla hava basarak, havagazi sirketinden alacakli ciktiği icin enselenmistir. Adı bu yuzden unlu mucitler tarihine gecemedi.

Musluklari su saatinin yazamayacağı kadar az acip, iplik iplik akan sulari yirmi dort saatte kovalara doldurmak da, yine o devrin ilginç buluslarindandı. Bir sure elektrik saatlerinin rakamlarini miknatisla geriye cevirmek de epey denenmis, o nedenle saatlerin rakam gosteren mekanizmasi, miknatisin oyununa gelmesin diye, kursundan yapilmaya baslanmistir. Butun bunlar hep bizim yaratıcı beynselligimizin urunleridir.

* * *

Son yillarda ise daha ince buluslara yonelinmistir. Ornegin disariya gidecek iscilerin saglik muayenesinde saglam raporu almalarını saglamak icin, mikroskop kontrolunden gecmis findik buyuklugundeki temiz kakalar bes liradan kiraya verilmektedir. Cis siselerinin kirasi iki buçuk, tansiyon dusurucu sarimsakli su ise tutturabildiginedir. Tababetteki bu asamalar o kadar ust duzeydedir ki, henüz dunyamiza mal olamamistir. Kirmizi biberin icine kiremit tozu karistirmek, kuru uzumle harmanlanmış kucuk keci boku ihrac etmek, zeytinyagi yerine kelliğ yapan parafini dayanmak hep yerli buluslardır. Viski siselerinden enjeksiyonla viskiyi cekip yerine çay suyu doldurmak, disaridan ithal edilen ayakkabilarin sol teklerini Izmir, sag teklerini İstanbul gumrugune getirterek, sonra da kimsenin sahip cikmadigi bu yuzlerce tek ayakkabiği ihalelerde ucuza kapatip, arkasından birlestirerek piyasaya surmek tarihsel ve anitsal zeka mucizelerimiz arasindadir. Bize özgü fikir özgurlugu yasakli demokrasimiz bile, bu tur bir bulusun sonucudur. Kim demis ki biz tarihte hic bir sey icat etmedik? Bunu iddia etmek hem ayip, hem gunahtir...

Çetin ALTAN

```
<meta http-equiv="Content-Type"  
content="texthtml; charset=88599">  
<meta http-equiv="Content-Type"  
content="texthtml; charset=windows-1254">
```

Türkler uzaya giderse ne olur

1. -houston, ahmet kalemimi aldi vermiyor.
2. -houston, abi uykum kacti ordaysaniz muhabbet edelim.
3. -houston.. -evet? -deniyorum abi orda misiniz diye. yok bi sey.
4. - hüsto abi ruslarla kenetlenme olayi vardi ya. - evet canim vardi, burda yaziyo raporda. - hah iste mehmet ruslara nah yapti camdan,herifler kenetlenmeyiz diyo. - aferin canim.. ben ariyorum konsolosu.
5. -houston, amirim diyo ki bi kisi daha yollicakmisiniz boyle okey oynayamiyomusuz. -tamam raporunuzda belirtin siz.
6. -deneme 1..2.. deneme.. puff pffffff -yuzbasi volkan napiyorsunuz? -bi karisma be guzelim. benim dayioglu tesisatcida calisiyo. biliyoruz da yapiyoruz.
7. -hüstiinn, lan biz hakkaten uzayda miyiz simdi? -apollo 31, onaylandi. -ba ... koym teknolojiye bak bee.
8. -houston we have a problem -nasi guzelim? neyini kurcaladiniz yine aletin? ellemeyin arkadasim her yerine. bana zimmetli alet ben ugrasicam sonra.
9. -houston gemi kontolden cikti. ne yapmam gerekiyor simdi. -orda ana panelde kirmizi bir dugme var goruyor musun? -evet goruyorum. -o dugme sana girsin. ahahah
10. -houston, fener maci kac kac?
11. - hauston - yine ne var - ne guzel ismin varmis senin be. hey allahim be..
12. - hauston, kina gecesi ne zamandi
13. -apollo 31 napiyosunuz orda bu duman da ne? -mangal yakiyoruz guzel kardesim. hapla olmaz ki bu beslenme isi bilememissiniz siz. -karbonmonoksitten zehirlenme ihtimaliniz var, derhal sondurun. -\$\$\$. delikanli adama bi sey olmaz.
14. - hauston, cekirdekleri nereye atayim - sagda bi bo\$luk var - oeaehae yok oldu bu hauston. david copperfield gibi it oglu it
15. - houston..abi oyun yok bu alette !!? - anla\$ilmadi ka\$if 12.. - yok abi ha\$im diil.. \$evki ben.. hani tani\$mi\$tik kokteylde.. - ne diosun karde\$im ? - oyun diyorum abi.. af buyur kicikirik telefonlarda bile snake, var, raket var.. ayip valla.. - cikip istop oynayin siz, anca keser.. hadi bakim..
16. -houston, sanirim koaksiyel atesleme sisteminin duplikasyon bolumunde yakit sikismasindan kaynaklanan bir hata var. -gemi gidiyor mu genc? -onaylandi houston. -devam et o zaman devaaam.
17. -houston, usudum olm ben gunese yaklasticam biraz. -apollo bu cok tehlikeli yapma. gemiye zarar verebilirsin. - hey mina koym ne degerli geminiz varmis skicem yaa.
18. -yuzbasi volkan geminin yuzeyinde napiyorsun durumunu bildir hemen? -hoca daralдим gezinmeye ciktim biraz. -dikkatli ol en ufak hatada gemi yuzeyinden kopabilirsin. -ooo iyice cocuk yaptiniz hoca siz de bizi.olmuyo boyle.
19. -houston, usta telefon cekmiyo mu burda? hatuna msg aticaktim soz vermistim. -olumsuz apollo. -ya arkadasim cekmiyo de, telefonun bozuktur de. olumsuz ne oluyo oyle.ben seni biliyorum sen beni biliyosun. ayip yani.
20. -alo hüston. kible ne tarafta kaliyo simdi ?
21. -yuzbasi volkan ne yapiyorsunuz!!?? -cam aciyorum abi sicak oldu cok burasi -cam actiginizda basinctan olusan girdap molekullerimize ayrilmaniza neden olabilir. -haaa dogru.
22. -hüztin, simdi bu alet isik hizina cikabiliyo mu. zaman makinasi tadi yasayabiliyoz mu bununla? hani diyorum 2-3 at yarisi falan yapsak. -hayir zaten oyle bir sey mumkun olsaydi bile buna izin vermezdik, zaman kirilmesi olurdu. -baba neyi kirdiysak oderdik parasini. simdi kesin olmuyor mu o olay? -olumsuz.
23. -houston su jupiter warya -heeeeeee -sana girsin ohaohahah , kizdinmi -yoooooo -o zaman satrun de girsin uhe uheheheh
24. -houston? -sole guzelim? -guzelim diyen dillerini yirim ben senin! -demiym \$u halde..
25. -höstun.. -arkadasim uzaya gittin hala ogrenemedin ama olmuyo bak. hüstin diceksin, hüstin. -hüston. -hay skiyim senin dilini yaa. ne var soyle ?
26. - huztin..ehhe siz varya keksiniz - dikkatli konu\$ - milyonlarca dolar harcayip uzayda yazi yazabilmek icin tukenmez kalem icat ettiniz ya - evet.. cok gururluyuz - ehehe mehmet kur\$un kalem getirmi\$, onla yaziyo ehehh ehehehe
27. -huso. kopyaliyormusunuz? -ne var be ne var ? -abi biz sirius besteyiz -bizde caddebostandayiz nevar? -abi bisey diycem ama kizmayin. -naaptiniz lan yine -abi esli king oynadik alien'larla. bizim gemiyi kaybettik -lan hasta misiniz tas toplayin diye yolluyoruz bi de ütölüyorsunuz. -abi bi de yedekte bi gemi daha getirin beraberinizde -o niye o !!? -ya kingde kaybedince borcu kapatalim diye kalkis yarisi yaptik yörüngede, onu da seettik -dit dit dit diiiiit dit dit dit diiit -alo hüso?
28. -turkship 1a22bc23 motorlari kapattiniz, bi sorun mu var ? -yok be hostoncigim jupiter cekiyoz zaten bosa aldim fazla yakmasin alet
29. -la huson -söle kardesim -ulan inanmazsin bundan 5 sene önce bi manita yapmisim kemancidan, sabaha kadar tepismistik yengenle -kayıtlara geçsin tamam -geçsin tabi kafayi yedirttiniz bana. 2 muhabbet edecek adam yok. zaten bu ipnelere gicigim atacam musili sularina essek sipalarinin -aman mahmut abi yapma gözünü sevem projeyi yakma
30. - alo houston.. - ye what? - hastir bunlar ingilizce konusuyo oolum...
31. - alo houston lan, imambayildi lekesini cikarmak icin naapmak lazim?

32. - alo hustoon - sooleee - baba benim bi cep telefonu vardi - eee - bi arayip bizbizecelle gecirtsenize onu buradayiz konusamiyoz bari sabit ucretten girmesin - lannn senin bizini.....cellini.. - hadi be abi bee kapinin arkasinda pantolonun arka cebinde kafa kaadi onunla bi arayip ben haydar diyin gecirtin bee - peki anam beki canim gecirecem ben sen devam et

33. -brek brek houston, sampuana ayri sac kremine ayri zaman mi? -anlasilmadi apollo, tekrar edin lutfen. -ehiehi yok hoca bi sey takilin siz.

UMIDIM

Ellerin ellerimde, gecenin sessizligini dinle,
Dinlede gonlumu aliver gitsin!
Saclarimdan tutup kor gozlerinle,
Sevdali gozlerime daliver gitsin!

Yuru gozlerim seni ugurlamakta,
Aldirma o yaslara, kaybolurken uzakta
Yolu tam donerken arkana bak ta,
Yureginden bir parca koyuver gitsin.

Umidim umitsizligim eline dustu,
Sacimin en ak teline dustu,
Kuru yaprak gibi eline dustu,
Istersen ruzgara saliver gitsin.

(yazani hatirlamiom ama n. fazil kisakurek olabilir)

Ümit Yaşar - Bekleyenler İçin
Bir ayak sesi duymayayım
Kapıya koşuyorum
Gelen sen misin diye
Bir siyah saç görmeyeyim
Yüregim burkuluyor
Ağlamaklı oluyorum
Her şey bana seni hatırlatıyor
Gökyüzüne baksam
Gözlerinin binlercesini görürüm
Bir rüzgar değse yüzüme
Ellerini düşünmeden edemem
Yaktığım bütün sigaraların dumanları sana benzer
Tadı senden gelir
Yedğim yemişlerin
İçtiğim içkilerin
Ve içimdeki bu dayanılmaz sıkıntı
Bu emsalsiz hüznün
Seni beklediğim içindir

Resmine bakamaz oldum
Uykulardan korkuyorum artık
Utaniyorum odamdaki bütün eşyalardan
Şu sedir hala gelip oturmanı bekliyor
Şu ayna karşısında güzelliğini seyretmeni
Şu kadeh dudaklarına değebilmek için duruyor masada

Ve şu saat geldiğin anda
Durabilir sevincinden
Zaman çıldırabilir
Çünkü benim dünyamda
Olumsuzluk, seni sevmek demektir.

Bir çocuk doğmayı bekler
Bir ağır hasta ölmeyi
Bitkiler yağmur ve güneşi bekler
Yalnız bir kadın sevilmeyi
Ve düşün ki bir adam
İçinde bütün bekleyenlerin korkusu ve umidi
Seni bekler
Asılmayı bekleyen bir idam mahkumu gibi

Sen gelinceye kadar
Pencerem kapalı duracak
Rüzgar gelmesin diye
Artık perdeleri açmayacağım
Gün ışığı girmesin diye
Sonra kahrolacağım
Bu karanlıkta, bu derin yalnızlıkta
Ve günlerce gecelerce haykıracağım
Nerdesin diye, Nerdesin?

Bir gün bu kapıdan sen gireceksin
Biliyorum
Ergeç bu bekleyişin bir sonu gelecek
Yıllarca sonra
Öldüğüm gün bile gelsen
Bütün bu bekleyişimi ve öldüğümü unutup
Çocuklar gibi sevineceğim
Kalkıp sarılacağım ellerine
Uzun uzun ağlıyacağım.

V e f a s ı z

Yıkıldım, O vefasız, acımasız, bıçak yarası
Duyduğum gün sesini, anlamalıydım.
Boş ve anlamsız bir sevgiye kapıldığımı.
İşte o gün gitmeliydim dünyandan.
Ne kadar uzaklara, bilmediğim.

Bilmeliydim güneşin doğmayacağını
Dönmeliydim yolumdan gitmeliydim.
Çehrem çatık gözümde yaşlar
Bitmeliydi, tam zamanıdır bugün.

Dönmek yok. Yemindir erkek sözü
Bakmak yok geriye sil baştan yok.
Bir mezar bulmalıyım içimdeki sevgiye
En derinlere gömmeliyim, yıllara ve asırlara.

Artık anlamsız gelir senin dilinden sevgi sözcüğü
Bilmezsin ki sevgi nedir.
Sözlerin yalandır, dilin yalancı.

Engin Sınmaz

VAZGEÇTİM

Kaç gece yatağında uykusuz
Bir o yana bir bu yana dönüp durdum
Görmek için düşümde hayalimde
Duymak için sesini
Kaç kere ellerim uzandı telefona
Aşkî oyun bilirsin sen aklıma geldi
VAZGEÇTİM.....

Gezip durdum perişanlar gibi
Kah sahillerde kah cadde boylarında
Hayal kurup sen diye
Ağaçlara dağlara taşlara sarıldım
Elleri güldürecekdim halime
İhanetin aklıma geldi
VAZGEÇTİM.....

Açıp ellerimi yalvardım tanrıya
Bir defacık tutmak için ellerini
Koklamak için saçlarını
Adaklar adayacaktım evliyalara
Umursuzluğun aklıma geldi
VAZGEÇTİM.....

Kahırdan başka ne vardı sanki verdiğin
Acılardan zevk alır hale getirmiştin
Yinede görmek için seni,şeytana uyup;
Bir daha bozacaktım yeminimi
Vedalaşmadan gidişin aklıma geldi
VAZGEÇTİM.....

Paylaştığımızı sandığım
Güzel günler hatırına
Suçlu benmişim gibi
Af dileyecektim gözlerine bakıp
Her türlü cezana razı olacaktım
Boynumu büküp
Bir daha gelecektim kapına
Başkasını sevdiğin aklıma geldi
VAZGEÇTİM.....

Kalk, günün zevkine bak, hem, ne bu dünya tasası?
Gel, otur, keyfini sr, mutluluğun tam sırası.
Eğer olsaydı bu dünyada vefadan bir eser
Başkasından, sana kalmazdı sevilmeğ sırası.

ÖMER HAYYAM

VICTOR HÜGO'DAN
AGLAMAK İÇİN GÖZDEN YAS MI AKMALI?
DUDAKLAR GÜLERKEN INSAN AGLAYAMAZ MI?

SEVMEK İÇİN GÜZELE Mİ BAKMALI?
CIRKIN BİR TENDE, GÜZEL BİR RUH
KALBI BAĞLAYAMAZ MI?

HASRET; ÖZLENENDEN UZAK KALMAK MIDIR?
ÖZLENEN YAKINDAYKEN HICRAN DUYULAMAZ MI?

HIRSIZLIK; PARA, MAL ÇALMAK MIDIR?
SAADET ÇALMAK, MÜTHIS HIRSIZLIK OLAMAZ MI?

SOLMASI İÇİN GÜLÜ DALINDAN MI KOPARMALI?
PEMBE BİR GONCA İKEN GÜL, DALINDA SOLMAZ MI?

ÖLDÜRMEK İÇİN SİLAH, HANÇER Mİ OLMALI?
SAÇLAR BAĞ, GÖZLER SİLAH,
GÜLÜS, KURSUN OLAMAZ MI?

Yabancı Gözüyle Türkiye

Arkadaşlar, ilginç ve yer yer komik bir yazı biraz uzun ama vakit olunca okunabilir Pierre Flener, bir süre Ankara'da çalışmış Lüksemburglu genç bir akademisyen. İnternet'te gezinirken Türkiye'ye ve Türk insanına dair tuttuğu "sosyolojik günlüğü" gördüğümüzde, Evrensel Pazar için uygun bir malzeme yakaladığımızı düşündük. Yaklaşık on gün süren uzun bir "elektronik mektuplaşma" faslının ardından günlüğü kısaltarak Türkçeye çevirdik. Okuyacağınız günlük, yer darlığı nedeniyle orijinalinin yaklaşık dokuzda biri ve bu nedenle Flener'in bir çok ilginç gözlemi dışta bırakıldı; ama kalanlar okumaya değer...

Bir yabancınn Türkiye günlüğü Pierre Flener 8 Eylül 1993 İşte Ankara'dayım. Venedik'e gidiş sorunsuzdu, Korinth Boğazı üzerinden vapurla İzmir'e geçiş ise bir zevk. Ardından otomobille olağanüstü Batı Anadolu topraklarını geçtiğimi ve yol boyunca Anadolu türkülleri çalıp yüksek sesle eşlik ettiğimi söylemeyeceğim, herhalde duymuşsunuzdur! Mucize eseri, sadece bir lastiğim patladı ve 25 ölümcül kazadan kurtuldum (burada deli gibi sürüyorlar)... Ankara iki yüzü olan bir şehir; bir tarafta kendinizi bir Batı metropolünde hissetmenizi sağlayan süper-modern bölgeler, diğer tarafta ise tek adımda yüz yıl geriye gittiğiniz yerler. Birçok park var, sokaklar ise her zaman insan kaynıyor. Türk ürünleri/taklitleri ülkemdeki fiyatlardan üç kat daha ucuz, ithal mallar ise üç kat daha pahalı. Peki hava? Gündüz saatlerinde 28 derece civarında, gökyüzü masmavi, akşamlar hoş, geceler ise serin. Türk mutfağı dünyanın en iyi üç mutfağından biri sıfatını hak ediyor; hele mezeler ve tatlılar müthiş. 30 Eylül 1993 Burada en önemli sıkıntı dil elbette; radyo, televizyon, gazete, reklam, paket vesairede söylenenleri/yazılanları anlamamak sinir bozucu. Türkçe hazırlık kurslarına yazıldım; bu hem ev sahibi ülkeye borcum, hem de bir ölüm kalım meselesi... 16 Aralık 1993 Bir gün hem havaalanının nerede olduğunu ve geri nasıl döneceğimi öğrenmek, hem de dostlarım geldiğinde onları nasıl karşılamam gerektiğini görmek için havaalanına gittim. Yol, etkileyici bir zaman tüneli gibiydi: Önce Ankara'nın modern tepeleri, ardından da uzun süre boyunca gecekondudan köyler... Buralarda evler bir gecede yapılmış; çünkü yüzyıllar önceki eski bir Osmanlı yasası, böylesi evlerin yıkılamayacağına hükmetmiş. Dolayısıyla, bu devasa banliyölerde şehir planlaması yok, hayat koşulları ise şehrin geri kalanıyla karşılaştırıldığında berbat. Üst sınıflardan bazı Türkler bu evlerden utanç duyuyor ve sizin onları görmenizi engellemeye çalışıyorlar. Buralarda bir yürüyüş yapmaya gittiğinizi söylediğinizde ise şok oluyorlar (çünkü onlar böyle yerlere asla gitmez). Buralara kenar mahalle diyorlar, ama bence şehir kenarındaki köyler olarak da görülebilirler. Ayrıca, ortalama Türk'ün yaşam tarzını, tüm hayatımızı geçirmemizi istedikleri o Beverly Hills gibi yerlerden kesinlikle daha iyi yansıtıyorlar. Türkiye'ye çalışmaya gelen hiçbir Batılınn, çok az sayıda olan iştisamlı zenginlerin nasıl yaşadığını (özetle, Batı'da olan biteni yorulmak bilmez bir şekilde taklit ediyorlar) görmek istediğini sanmam. Çünkü bu onlar için yeni bir şey değil; böylesi bir yaşamı, hatta daha iyisini ülkesinde de bulabilirler. Burada ilginç bir çıkar çatışmasıyla karşı karşıyayız: Çalıştığım yerdekilerin durumu oldukça iyi (bazılarının ki acayip iyi) ve ülkenin geri kalanı umurlarında değil gibi. Oysa yabancıların burada olma nedeni tam da bu! Türk toplumu hâlâ Batılı toplumlardan çok farklı; özellikle de nüfusun yüzde 1'ini oluşturan zenginleri düşerseniz. İnsanlar sevecen ve konuksever; size yardım etmek için kendi işlerini güçlerini bırakıyorlar ve henüz şu para kazanma/çağdaşlaşma/rekabet çılgınlığına boyun eğmemişler... Elbette, üstteki yüzde 1 bu durumu geri kalmışlık/az gelişmişlik olarak tanımlıyor, ama bir Ortadoğu ülkesine Batılı yöntemleri dayatmak zorundalar mı? Bu dünyayı McDonalds ve MTV'ci keşlerden oluşan küresel bir

köye çevirmek zorunda mıyız? Bu fikirlerin "kendini besleyen ele tükürmek" olarak algılanabileceğinin farkındayım, ayrıca bir gecekondu da yaşamak istemem, ama durun biraz, Ortadoğu'daki sayısız çelişkiye teslim oluyorum galiba... Artık bir televizyonum var; ama henüz kablolu yayın yok. Yine de apartmandaki çatı anteni 14 kanalı izlememe olanak tanıyor; MTV dışındaki hepsi Türk kanalları. Ben de oturdum ve insanları neyin çektiğini kavramak için bol bol zapping yaptım. Bir spor tutkunu olarak istediğimden fazlası var ama, maçların dışında elde ettiğim sonuç, diğer tüm ülkelerde olduğu gibi, oldukça üzücü. İthal edilip dublajlanmış film ve pembe diziler dışında birçok Türk yapımı ve müzik şovları (bazılarında o mükemmel sanat müziği var)... Ayrıca, hiçbir içeriği olmayan, tek varoluş nedeni her fırsatta Amerikalı amigolar gibi hoplayıp zıplayan taytlı kızları göstermek olan bazı aptal şovlar. Türkiye'ye ilk gelişimden (1986) bu yana ülke bir uçtan diğerine kaymış gibi: O zamanlar erotizme hiç izin yoktu (?), şimdi ise denetim sıfır ve kadınlar medyada aşığılanıyor (oldukça hassas konulara geldik, ama yine de devam edelim). Tüm bu şovlardaki çelişki şu ki, kamera seyircilere döndüğünde sadece erkekleri görmeyi bekliyorsunuz ama bir bakıyorsunuz birçok kadın var; hepsi de iyi vakit geçiriyor! Üstelik, bu kadınların çoğunun başı örtülü (türbanlı değil); yani erkeklere saçlarını göstermek istemiyorlar. Yine de, sahnedeki diğer kadınlar saçlarından çok daha fazlasını gösterdiği halde, oldukça eğleniyor gibiler... Bunu açıklayın bakalım! Bazı Türk kadın arkadaşlarla tartıştıktan sonra oluşturduğum tek teori şu: Türk toplumu kadınların sınıflandırılması konusunda ikiye bölünmüş. Birinde aile dünyası var; burada kadınlardan sadakat bekleniyor, itaatkâr eş, anne, aşçı ve temizlikçi. Diğeri ise erkeklerin dünyası; burada kadınlar "eğlence" için. Bu iki dünya kesişmiyor ve eş- kadın, eğlence- kadını değersiz bir nesne (!) olarak görüyor. Bu nedenle, erkeklerin kendi dünyasında eğlenmesini hoşgörüyor, hatta teşvik ediyor. Aynı nedenden ötürü, polis ve doktor gözetimi altında fahişelik yasal; çünkü nesne-kadın, eş-kadının kıymetinin bilinmesini sağlıyor. Kapak kızları (birçok ciddi günlük gazetede bile varlar), birçok reklam ve televizyon şovunda çıkan kızlar, kadın şarkıcılar, aktrisler, dansözler vs., sadece erkeklerin dünyasına ait. Televizyon kanallarıyla ilgili kafamı kurcalayan bir başka şey de, genellikle zenginlere yönelik yayın yapmaları (birçok reklam, çoğu insanın sadece hayal edebileceği şeyleri tanıtıyor, stüdyolardaki dinleyiciler de oldukça zengin gösteriyorlar). Yapılanlar ise Batılı televizyonların bir taklidi sadece: Gruplar Batı enstrümanları çalıyor, Batı ritimleri besteliyor, gençler konserlerde Batı dansları yapıyor ve kızlar tıpkı bizim oralardaki isterik "groupie"ler gibi çılgınlık atıyor. Orkestralar Batı senfonileri çalıyor, herkes Batılı gibi giyiniyor vs. vs. Bu insanlar kendi kültürlerini fırlatıp atıyorlar, herhalde hepsi de MTV bağımlısı. Batı kültürünün, dünyanın hangi köşesinde olursa olsun herkese hitap etme anlamında evrensel olduğunu reddediyorum. Batı kültüründen zevk almamaları gerektiğini söylemiyorum (ne de olsa ben de Türk klasik müziğini çok sevmekteyim), ama bu işi öyle pervasız bir teslimiyetle yapıyorlar ki beni korkutuyorlar (bizim oralarda insanlar Klasik Türk Müziği dinlemek için kuyruk olmaz). Dedikleri gibi "en iyisi Batı" ise, Batılılar neden kaçıp buralara geliyor? Batıda herşey mükemmel değil. O zaman, insanın, bazı kusurları olsa da kendi kültürünü terkedip başka kusurları olan başka bir kültüre sarılmasının anlamı ne? Kabul ediyorum, hataları olduğuna ikna olmak istemiyorlar. Ayrıca Kemalizm, gidilmesi gereken yolun bu olduğunu söylüyor (Mustafa Kemal'in çıkardığı ilk yasalardan biri, o sıralarda geriliğin simgesi olarak kabul edilen bazı geleneksel giysilerin yasaklanmasına ilişkindi). 24 Mart 1994 Dolmuş Ortadoğu'nun her yerinde kısa bir süre içinde "kollektif taksii" kavramını keşfedeceksiniz. Bu, genellikle büyük bir otomobil veya bir minibüs; şehir içinde veya iki komşu şehir arasında sabit bir hatta gidiyor. Otobüsten farkı ise, biraz daha pahalı olmasına rağmen, uyması gereken bir tarife olmadığı için, dolar dolmaz kalkması ve yol sırasında istediğiniz yerde durdurup inebilmeniz. Üstelik, bu hatlardan neredeyse dakikada bir kollektif taksii geçiyor! Bunlar Orta ve Güney Amerika'da "collectivo", bazı Arap ülkelerinde ise "servis" diye adlandırılıyorlar, ama ben, çok anlamlı olan Türkçesini yeğlerim: Dolmuş!

Gerçekten de, dolmuş sürücülerini, aldıkları yolcu sayısı ile Guinness Rekorlar Kitabı'na girmeye kararlı görünüyor. Şoförler tek başına çalışıyor, ama yolculuk, çok toplumsal bir olay. Yeni yolcular binip, gidecekleri yerin ücretini vermek istediklerinde öndeki yolculardan biri gönüllü kasiyer oluyor ve para elden ele geçiyor. Öndeki yolcu, şoförün para kutusunu açıp para üstünü alıyor ve arkaya uzatıyor! Bu para nakillerinde herkes işbirliği içinde ve Türkler, dolmuşun içinde bir yabancı görünce pek keyifleniyorlar, özellikle de ne yapacağını bilen ve iyi yapan bir yabancıyı. Bütün bu süreç, şoförün yola konstantre olmasını sağlıyor ve bu şoför freni sadece yolcu indirip bindirmek için kullanmakta. Dolmuş şoförleri, gözü kara sürücülükleri ile ünlü... Bu dezavantajı dışta tutarsak, kollektif taksilerin, trafiğe boğulmuş ülkeler için çok mantıklı ve çevreci bir çözüm olduğuna inanıyorum. Batılı ülkelerde de dolmuşlar olmalı. Hamam Birkaç diğer "yabancı" ile birlikte bir "hamam hayranı" grup oluşturmuş durumdayız. Orta/üst sınıf Türkler, bugünlerde hamama, "hijyenik değil" (!) diyerek burun kıvrıyor. Dolayısıyla, hamamı şehrin daha yoksul bölgelerinde aramak durumundayız. Bulduğumuz hamama yaklaşık 5 haftada bir gidiyoruz. Belirtmek gerekir ki, Türk hamamlarındaki masajın, rehberimin deyiimiyle "Kaliforniya'nın dokun- hisset yöntemleri" ile ilgisi yok. Daha çok ortaçağdan kalma askı-tekerlek yöntemlerine benziyor... Bu benzetme bir abartı değil, ama insan sonra kendini öyle iyi hissediyor ki! Tellak derinizi ve kaslarınızı yoğuruyor, her bir kemiğinizle tek tek ilgileniyor, izin verirsiniz üzerinizde yürüyor, kol ve bacaklarınızı her yöne kıvrıp şekilden şekile sokuyor, göğsünüzü ve ensenizi tekmeliyor vs... Tabii bu sırada siz de bağırıp bayılmamak için direniyorsunuz. Tipik Bir Cumartesi Hafta sonları ne mi yapıyorum? Geçirdiğim başarılı bir hafta sonundan örnek vereyim. Evimden 12 kilometre uzaklıkta olan Sıhhiye Köprüsü'ne giden sabah otobüsüne biniyorum. Buradan geçen doğu-batı demiryolu, Ankara'yı kabaca güney ve kuzey olarak ikiye bölüyor. Kuzeyde eski Ankara ve gecekondu, güneyde ise modern Ankara ve orta/üst sınıf yerleşim bölgeleri bulunmakta. Sıhhiye Köprüsü'nü altındaki boşluğu, tuhaf bir zar olarak görüyorum: Sadece yerinden yurdundan göçüp gelmiş Ankaralıları güneyden kuzeye geçiyor (birçok orta sınıf/zengin Türk kuzeye gitmez; kuzeydeki bazı lokantalara gitmek dışında). Alt sınıf Türkler ise sık sık güneye geçiyor; alışveriş veya sadece zenginlerin nasıl yaşadığını görmek için; tıpkı gerçek hayattaki bir Dallas gibi. Tahmin etmişsinizdir; ben elbette ki kuzeye gidiyorum. Burada insanlar daha farklı giyiniyor; başörtüleri, çarşaf ve bıyıklar giderek çoğalmakta. Yollarda işportacılar, güneydekenden daha farklı şeyler satan dükkanlardan yükselen müzik ve yaşam var; müezzinlerin sesi artık daha yakından geliyor. Bir anlamda, Türkiye hakkında önyargılarımızın doğrulanması: Tipik bir Ortadoğu ülkesi! Atatürk Bulvarı'nı bırakalım ve sağımızdaki tepeye tırmanalım: İşte eski Ankara. Sokaklar daha dar ve eğri büğrü, eski Osmanlı mimarisi her yerden sizi gözlüyor ve her yer koca bir pazar. Her sokak bir üründe uzmanlaşmış; giysi, bakır, kilim, elden düşme mobilya, baharat, meyve- sebze... Sık sık kebabçılara, pastanelere veya çayhanelere rastlıyorsunuz (çayhane, içi duman dolu, sadece erkeklerin girebildiği ve politika ile futbolun tartışıldığı bir yerdir). Anadolu Uygurlukları ve Etnografya müzelerinde birkaç saat geçirdikten sonra, medyada hiçbir zaman çalmadıkları türden gerçek Anadolu türkülleri duyuyor ve sesi takip ediyorum. İşte saat kulesi; politikacının biri, herhalde belediye başkanlığına aday, kalabalığı toplamak için müzisyenler kiralamış, konser verdiriyor. Konser ve alkışlardan sonra politikacı işini yapmaya başlıyor ve okul, kanalizasyon, daha fazla ağaç vaadediyor... Kapılardan geçiyorum ve işte Ankara Kalesi'ndeyim. Kudretli duvarlarla çevrili. Sakinleri, bir mucize eseri, kırsal yaşam tarzlarını korumuş. Bir yüzyıl geçmişe adım atıyorum sanki; tek değişen, bazı Osmanlı yapılarını ahşap konakların, sınıf atlattırılıp güzel manzaralı orta sınıf lokantalarına dönüştürülmesi. Yuppilik emareleri yok (henüz?) ve koşullar oldukça kötü. Çocuklar sokaklarda futbol oynayıp surların ötesine uçurtmalar salıyorlar. Hemen ileride

duvarın üzerine çıkmış koca bir halıyı aşağı yukarı sallayıp tozunu atıyor. Ben geçerken

büyük bir incelikle (belki de alçakgönüllülükle?) duruyorlar. Dar sokakların oluşturduğu labirentte kaybolmamaya çalışıyor ama sık sık geri dönmek zorunda kalıyorum, çünkü farketmeden bir bahçeye girmişim... Yeniden güzel bir müzik işitiyor ve "İşte bir politikacı daha" diyorum kendi kendime, ama öyle görünüyor ki bu, sokaklara taşmış özel bir eğlence (belki bir sünnet düğünü?). Ağaçlara yerleştirilmiş hoparlörler, ritmik el çırpımlar, dans ve şarkılar. Yakınlarda bir çayhane var ve sahibine, dışarıya bir masa çekebilir miyiz, diye soruyorum. "Tabii". İşte oturmaktayım, elimde lale şeklinde, güneşin ısıttığı bir bardak; müziği dinliyor ve dansedenleri seyrediyorum. Yoldan geçen meraklılar, bir Türk gazetesindeki haberleri okumaya çalışan, gelip geçeni seyreden bu sarışın yabancının aralarında ne aradığı hakkında fısıltılı tahminler yürütüyor. Bir namaz vakti daha geldi ve konumum mükemmel; üç camiden aynı anda üç müezzin birden ezana başlıyor. Gizemli bir an. "Güney" deyken çok aradığım o Ortadoğu havasını yakalıyorum... Türkler Hakkında Bazı Gözlemler Orta Anadolu'da binlerce yıl süren ağaçsızlandırma (bronz ve demir çağları, odun fırınlarına, tarımsal araziye ve limanlara büyük talep yaratmıştı) nedeniyle Türkiye'nin bu bölgelerinde pek fazla doğal orman kalmamış. Bu durumun farkında olan Türkler birçok ağaçlandırma programı yürütüyor ve yavaş büyümelerine rağmen, birçok ağaç dikilmiş. Ne yazık ki, tuhaf bir "sapma" nedeniyle bu yeni ağaçlar dama tahtası gibi dizilmiş; bu nedenle nereden bakarsanız bakın ormanın diğer ucunu görebiliyorsunuz! Türklerin, doğal haline bırakılması gereken şeyleri örgütlemesi ve öte yandan örgütlenmesi gereken şeyleri (örneğin şehir planlaması) kendi haline bırakması oldukça komik. Genel olarak, simetri ve mükemmellik kavramları Türklerin kafasında pek yer etmiyor gibi görünüyor (dama tahtası gibi dizilmiş ağaçlar hariç). Bu nedenle tasarım, mühendislik, inşaat, eliş vs. işleri oldukça kötü: Paralel duvarlar, tuğlalar ve kiremitler seyrek, kapı ve pencereler yuvalarına oturmuyor, su ve elektrik tesisatı her nasılsa dış duvarlardan geçiyor, yazılan şeyler düseltimiyo, vs. Ama Batı'nın simetri ve mükemmellik anlayışının geçerli tek yaklaşım olduğunu savunmuyorum elbette. Çoğu Türk için yüzde 80 doğruluk ve işlerlik yeterli; bu da kafayı kaliteyle bozmuş "Batılılar"ı umutsuzluğa sürüklüyor. Bir şey çalışmazsa, bir sonraki ve kaçınılmaz bozulmaya kadar alelacele onarılıyor. Türkler sorunun belirtilerine boşveriyor, nedenlere ise çok az eğiliyorlar. Bazı uluslar için geçerli olan "kaya öyküsü" burada da geçerli. Varsayalım ki kocaman bir kaya yolu tıkamış. Türkler kayanın çevresinden dolaşır ve zamanla bir patika yaratırlar. Ama kayanın bir tehlike olduğu, ayrıca istendiğinde kaldırılabilceği akıllarına gelmez! Elbette, bu Türk tarzı esneklik ve doğaçlama yeteneğinin işe yaradığı durumlar da var. Örneğin Türk tamirciler, otomobilinizi yeniden yola çıkacak hale getirmekte eşsiz, yedek parça veya aletleri olmasa bile! Bu onarım; aracın sadece biraz daha dayanmasını sağlıyor, ama yeterli. Olanaksız tamir etme gibi gizemli bir yeteneğe sahipler! Bir başka nokta da, işlerin kurallara göre yürümemesi... Ne örgütlenme, ne program, ne öngörü, ne disiplin, ne kalite kontrol, ne optimizasyon var; ama çok sıkı çalışıyorlar. "İş gururu" ve "iş etiği"nin bu kadar belirgin yokluğunun nedeni ne acaba? Göçebe özellikler hâlâ devam mı ediyor? Yoksa işçiler çok düşük ücret aldıkları ve aşırı çalıştırıldıkları için iyi iş çıkarmaya aldırıyorlar mı? Yoksa sorun devlette mi, yani insanlar belirsiz bir geleceğe yatırım yapmak mı istemiyor? Türk toplumu çok "sınıf bilinçli" bir toplum; yüzlerce sınıfsal tabaka vardır herhalde. Lokantalardaki garsonlardaki rütbe sistemine, veya kendisini temizlikçiden çok daha üstün gören çaycıya bir bakın! Türkiye'de orta sınıf neredeyse hiç yok. Zenginler daha da zenginleşiyor, yoksullar daha da yoksullaşılıyor ve orta sınıf büyük bir hızla yok oluyor. Gelir dağılımı berbat: En düşük maaş ile en yüksek gelir arasındaki oran korkunç. Bazı insanlar "Batılı" standartlara göre bile zengin; yoksa son model bir Mercedes alamazlar. Dürüstçe çalışan hiçbir kişinin bir hayat süresince Mercedes alabileceğini sanmıyorum. Zenginleşmenin hızlı bir yolu ise zenginleri kazıklamak (ve zenginler her fırsatta kazıklanmaktan hoşlanıyor gibiler). Ne iş yaptığınızı sorduğunuzda, her Türk size "işadamıyım" diyecektir. Bu "işadamlığı" oldukça geniş bir kavram; çünkü kaldırırda (yasalara aykırı olarak) çıkmak

satan kişi bile kendini "işadamı" sayar. Ancak ortalama Tşrk'řn oldukęa kştş bir işadamı olduğunu eklemeliyim. Ağıklayayım: Biręok işyeri křęřk, tek kişi veya tek ailelik işyerleri ve bşyle oldukęa mutlular. Tıpkı Osmanlı zamanındaki gibi, karşıdaki dşkkan aynı şeyleri satıyor. Tek bilmeniz gereken, eski şehrin hangi bşlşmşnşn hangi şrşnde uzmanlaştığını bilmek. Bunu bilerseniz artık mşşteri cennetindesiniz, şşnkş tek yapmanız gereken "rekabete oynamak". Ama rekabet duygusu da pek yok; bir manava girip portakal istediğimde, bana portakalın bittiğini, ama komşu manavda olduğunu sşyleyen şok oldu. şstelik benimle birlikte komşu manava gelip, ben alışveriş yaparken komşularıyla sohbet ettiler! Avrupa'da manav kendi malını şver ve komşusunun adını bile ağzına almaz. Ben bu nedenle Tşrk işadamlarını, Avrupa'daki hırs kşplerine tercih ediyorum! Tşrk işadamlarının bir diğer ilginçliği de, paket delisi olmaları. Her nedense bir şeyleri gazete kağdına sarmadan onu satılmış saymıyorlar. Sarılmasını istemediğinizi sşyleseniz de boşuna... Trafik Buradaki trafik kuralları teoride Batıdakilerin aynısı, ama kimsenin bunlara uyduğu yok. Sonuçta, yollarda doğal seleksiyon kuralları işliyor. En bşyşk/en hızlı/en acımasız olan şncelikli; hangi yşnden ve hangi hızla gelirse gelsin! Bu da yayaların en şanssızlar olduğu anlamına geliyor. Onlardan beklenen, bu durumu ve ezilmekten kurtulmak için hızlı olmayı bilmeleri. Sşrşcşler yayaların son saniyede şnlerinden şekilmesine şyle alışmış ki, bunu "bekliyorlar". Kısacası burada tek bir trafik kuralı var: Başka kural yoktur! Birisinin dediği gibi: "Batılılar" kazayla şlşr, Tşrkler kazayla yaşar! Ankara'daki yabancılar olarak, "Kritik Kştle Teorisi" (KKT) olarak adlandırdığımız bir şey var: Yayalar, 15-20 kişi olmaları koşuluyla, her yerden her zaman geğebilirler. Bu geğiş daima kendiliğinden, açık bir anlaşma olmadan, kitle, kritik kştle durumuna gelindiğini "hissettiğinde" geręekleřir. Bşyle bşyşk bir kalabalığın şnlerinden yeterince hızlı şekilmeyeceğini, yani frene basmak zorunda kalacaklarını (aman tanrım!) bilen kızgın, kornaya basan sşrşcşleri ve o kaosu dşşşnşn! Evet, "bu kadar". Lştfen bu izlenimlerimin, "Batılılar"ı Tşrkiye hakkında eğitmeyi amağladığını, Tşrkler hakkında (olmayan) nefretimi dile getirmenin bir aracı olmadıklarını (nefret etseydim beş yıl burada kalmazdım) unutmayın. Eğer bazı Tşrklerin dikkatini bazı tuhaf yşnlerine şekbildiysem, onları eğlendirmeyi bile başarmışım demektir! Hořęakalın...

Yabancı

Hangi cennetten geldim bu cehenneme
Ki her yokluk bendedir, her acı benim
Baltalar kiyasiya inmis govde me
Bak! Su devrilen hayat ağacı benim
Bir gün beni de unut her yalan gibi
Adımı sokaklara tükür kan gibi
Oysaki yasadıkça bir çiban gibi
İçinde sızlayacak o sancı benim
Terkedilmiş eski bir şehircesine
Sensiz yaşıyor o can verircesine
Tutuşmuş özleminle erircesine
Bir zaman sevdiğin bu yabancı benim

Ümit Yasar Oguzcan

YAĞMUR

"Sitare, sana büyük bir müjdem var, kızım."

Genç öğretmen henüz mektepten dönmüştü. Kapının yanındaki küçük odada güzel, ince sesiyle yavaş yavaş şarkı söylüyordu. Bu onun çok eski -minimini bir mektep talebesi olduğu günlerden kalma- bir âdetiydi: Akşamları evin kapısından girince çantasını top gibi havaya atıp tutar, şarkıya başlardı. Aradan on beş seneye yakın zaman geçmişti. Sitare büyük mektep talebesi, daha sonra ana mektebi öğretmeni olmuştu.

Her ev gibi onların evi de büyük savaşın musibet ve matemlerinden hissesini almıştı.

Meşhur davavekili olan babası, harbin ilk senesinde ölmüş, iki sene sonra büyük kardeşi Kafkasya'da şehit düşmüştü. Memlekette iş bulamayan küçük kardeşi, senelerden beri Mısır'daydı. Orada bir eski baba dostunun ticarethanesinde çalışıyordu.

Bin naz içinde büyüyen şımarık, naz(ı Sitare, bugün ana mektebi öğretmeni idi. İhtiyar ve hastalıklı annesine bakabilmek için akşama kadar elliye yakın ırınınim! yaramazın kahrını çekiyordu.

Bu aile inkılapları, elbet onun ruhunu da çok değiştirmişti. Fakat buna rağmen o eski neşesini ve çocukluğunu bırakmıyor, kapıdan girer girmez şarkısına başlıyordu. Meveddet Hanım kızının sesini çok sever, daima tatlı bir hüznle dinlerdi. Çünkü bu ses, onu birkaç dakika için eski, güzel günlerine götürüp getirirdi.

Merdiveni inip çıkmaktan güçlük çektiği için Sitare'yi daima yukarı kattaki. odasında beklerdi. Fakat bu akşam ona verilecek önemli bir müjde vardı. Yavaş yavaş aşağıya indi; kızın mektep dönüşünde şarkı söyleyerek soyunduğu odanın kapısını açtı.

"Sitare sana büyük bir müjdem var, kızım..."

İhtiyar kadın, sözünü bitiremedi; gördüğü şey karşısında dili tutuldu.

Sitare denizden çıkmış gibi tepeden tırnağa kadar su içindeydi. Siyah saçları yüzüne, boynuna, ince elbiseler vücuduna yapışmıştı. Çoraplarından, iskarpinlerinin ucundan çamurlu sular sızıyordu. Fakat o, yine neşesini bozmaya lüzum görmüyor, dolaptan çamaşır çıkarırken şarkı söylemeye devam ediyordu.

Annesini görünce birdenbire sustu. "Müjde mi? Ne müjdesi anne?"

Meveddet Hanım söyleyeceğini unutmuştu. "Sitare, ne oldun? Bu ne hal?" diye telaşlanıyordu.

O, sabırsızlıkla acele acele, "Önemi yok... Yağmura tutuldum," dedi... "Söylesene, anne, merak içinde bıraktın beni..." İhtiyar kadın titrek elleriyle ona yardıma çalışıyor, çamaşırları karıştırıyordu..

"Çabuk... çabuk... a, deli çocuk, hasta olacaksın..."

Sitare kahkahalarla gülmeye başladı, "Telaş etme, anne... Farzet ki denize girdim... Çamaşırlarımı büsbütün altüst ediyorsun... Şimdi müjdeyi söyle... yoksa vallahi giyinmem... böyle dururum..."

Omuzlarına, göğsüne yapışmış elbiseleriyle annesinin karşısında bir heykel pozunu alıyor, beyaz dişlerini göstererek gülüyordu.

Fakat onun fazla üzgün ve telaşlı olduğunu görünce birdenbire boyrına sarıldı; acele acele yanaklarını öptü.

"Peki, anne... peki... Göreceksin bir dakikada tamamıyla kurunup giyineceğim... Fakat sen de bana müjdeyi söyle..." Sitare çamaşır değiştirirken annesi anlatmaya başladı. "Mısır'dan mektup geldi... Kardeşinin bir çocuğa dünyaya

, gelmiş..., Göğsünü o hamam havlusuyla kurula, ovuştur, Sitare...

"Anne... devam etsene, canım... Erkek mi, kız mı?"

"Kız... ismini Leman koymuşlar... Nasıl oldu da bu kadar ıslandın?"

"Anne, Allah aşkına bırak beni, mektubu anlat... Demek ben, şimdi hala oldum?.. Ah, ne güzel... ne güzel... Yazık göremeyeceğim ki..."

Anlatmak sırası nihayet Sitare'ye geldi.

"Küçüklerimi gezmeye götürdüm, anne... Hava öğleyin öyle güzel, öyle güzeldi ki... Müdürden izin istedim.

'Karşıkı çayırda biraz dolaşır, gelirsiniz,' dedi... Ortalık yeşillenmiş; çiğdemler açılmaya başlamış... Küçükler, 'Ne olur, öğretmen hanım, daha gidelim,' diyorlardı. Zaten çayırın bir tarafına başıboş atlar salı

vermişler..., öbür tarafta sporcular top oynuyor. Küçüklerimden birinin kazaya uğraması muhtemel... Sonuçta çayırdan çıktık..., Yof keriarlarında açılmış çiçekleri topfayarak ilerlemeye başladık. Farkında olmamışım, anne... O kadar fazla yürümüşüz ki..."

"Ah Sitare... sen hiç akıllanmayacaksın... Oysa sana bu kadar çocuk teslim etmişler."

"Anneciğim, vallahi ben kendi kendime söyledim... `Farkında olmadan bir hayli yol gitmişiz,' demek bir öğretmen için affedilir kabahat değil ama işte oldu... Ne yapmalı. Bununla birlikte, benim daha büyük kabahatim var... Karşı tepelerden doğru yavaş yavaş üstümüze gelen kara bulutun farkında olmamışım... Birdenbire başımızdan aşağı bir şiddetli yağmur boşanmasın mı? Yavrucuklarım şaşkınlıkla; ağlaşıp bağışmaya başladılar. Bereket versin, bir iki dakika ilerimizde çatısı kalmış boş bir kır kahvesi vardı. Büyücekler oraya koştular.. Pek miniminileri ikiye ikiye koltuklarıma altına sıkıştırarak koşu koşu çatının altına götürüyor, sonra başkalarını almak için geri dönüyordum. Bu oyun, küçüklerimi pek eğlendirmişti. Ben oradan oraya koşarken yaramazlar öyle bağırıp gülüyorlardı ki... Nihayet hayli ıslanmış olarak kendim de çatının altına girdim. Koşmaktan nefesim kesilmişti. Bu sırada küçüklerimden ikisinin eksik olduğunu fiarketmeyeyim mi? Aklım başımdan gitti. Deti gibi fırladım. `Cemil, Cemile!' diye haykırmaya yağmurun altında dört dönüyordum. Bunlar, beş yaşında iki ikiz kardeş. Babaları yoktur. Anneleri hastanededir. Teyzelerinin yanında otururlar, fakat kadıncağz, gündüz işe gittiği için onları mektebe bırakır.

"Cemil ile Cemile'yi kimsesiz oldukları için öteki çocuklardan fazla severim. Onlara öğretmen gibi değil, anne gibi, dadı gibi bakarım. Hatta müdür ve arkadaşları bana, `Sen her şeyi ters yapıyorsun... Mahallemizdeki büyük zatlara çocuklarını ihmal edip onlarla uğraşıyorsun... Bu adeta delilik...' diye danılır lar. Her neyse, üç beş dakika oraya, buraya koştuktan sonra yetimlerini buldum... Yol kenarında bir çukura girmişlerdi. Korkudan ağlamaya bile cesaret edemiyorlar, birbirlerine sımsıkı sarılarak titreyiyorlardı. Çaylak, tavuk kapar gibi çocukları yakaladım; çatının altına getirdim... Sırlıklam olmuşlardı... Mutlaka hastalanacaklar, belki de öleceklerdi... Onları bu halde bırakamazdım... Fakat Allah'ın kırımında ne yaparsın?.. Hemen paltomu çıkardım. Bir çekişte ortasından ikiye ayırdım. Bir parçasına Cemil'i ötekine Cemile'yi sardım. Yağmur zaten hafiflemişti. Hemen yola düştük. Küçük kabile görülecek şeydi. Benim saçım başım açıldı. Hristiyan kızları gibi arkada, talebenin arasında koşuyordum... Ağlayacak gibi bir haldeydim. Fakat ben, kendimi bırakırsam küçüklerin hali ne olurdu?... Onun için durmadan gülüyordum. Hatta çocukları bir mektep şarkısı söylemeye teşvik ettim. Yolda bize tesadüf eden insanlar, kahkahayla gülüyorlardı. Arabacı kılıklı bir genç alaya başladı.

"Oğlum, bunlar bizim evlatlarımız, kardeşlerimiz sayılır... Adam olsan böyle güleceğine yardım edersin,' dedim.

"Bu genç görüldüğü kadar fena bir insan değilmiş. . ""Yapılacak bir şey varsa söyle de yapalım, hanım abla?" dedi.

"Ha şöyle yola gel!"

"Hemen kucağımdaki çocuklardan birini onun kollarına tutuşturdum. Zaten mektebe beş dakikalık bir yol kalmıştı..." Meveddet Hanım kızının hastalanmasından korkuyordu.

Onu yarı zorla yatırdı. Ayaklarını hardallı suya soktu, yine zorla ıhlamur içirdi.

Sitare e1-tesi sabah hasta uyandı. Gözleri kırmızı, sesi kısıktı. Kesik kesik öksürüyordu. Akşama doğru ateş büsbütün arttı ve genç kız sayıklamaya başladı. Öğretmen şiddetli bir zatürree geçirdi. Onu, komşularından bir emekli askeri doktor tedavi ediyordu. Hastalığın on üçüncü günü doktor konsültasyona ihtiyaç gördü. Fakülte hocalarından bir eski arkadaşını getirdi. Uzun bir muayeneden sonra Meveddet Hanıma biraz tereddütlü bir lisanla, "Şimdilik geçmiş olsun, hanımefendi," dediler. "Fakat ciğerler biraz zayıf... Hastanın bir zaman istirahat, hatta küçük bir hava değişikliğine ihtiyacı var... Merak etmeyin... Pek önemli bir şey değil... Herhalde bir zaman mektebe gitmemeli."

Ertesi sabah gazetelerde şöyle bir haber okundu: "...mektebi ana sınıfı muallimlerinden Sitare Hanımın bir

mektepe gezisi sırasında tesettür kuralına aykırı olarak başını açtığı ve yalnız bununla da; yetinmeyerek açık saçık bir halde dolaştığı, ayaktakımından birini yanına aldığı görülerek Maarif Bakanlığı'na ihbar edilmiş ve muallimlik ağırbaşlılığı ve haysiyetiyle bağdaşmayan bu uygunsuz durum sebebiyle yüce eğitim mesleğinde çalıştırılmamak üzere azil ve ihracı bakanlıktan Maarif Müdürlüğü'ne bildirilmiştir."

Resat Nuri Güntekin

Merhaba arkadaşlar, 1912'de yazılan bu siir hala tazeliğini koruyor...
Öyle değil mi?

Han-I YaGma (YaGma SofrasI)

Bu sofracIk, efendiler - ki iltikaama muntazIr
Huzurunuzda titriyor - Şu milletin hayatIdIr;
Şu milletin ki mustarip, Şu milletin ki muhtazIr!
Fakat sakIn Cekinmeyin, yiyin, yutun hapIr hapIr...

Yiyin efendiler yiyin, bu han-I iştihâ sizin,
Doyunca, tİksIrInca, CatlayIncaya kadar yiyin!

Efendiler pek aCsInIz, bu Cehrenizde bellidir
Yiyin, yemezseniz bugUn, yarIn kalIr mI kim bilir?
Şu nadi-i niam, bakIn kudumunuzla mUftehir!
Bu hakkIdIr gazanIzIn, evet, o hak da elde bir...

Yiyin efendiler yiyin, bu han-I zi-safa sizin,
Doyunca, tİksIrInca, CatlayIncaya kadar yiyin!

BUTUn bu nazlı beylerin ne varsa ortalıkta say
Haseb, neseb, Şeref, oyun, dUGUn, konak, saray,
BUTUn sizin, efendiler, konak, saray, gelin, alay;
BUTUn sizin, bUtUn sizin, hazır hazır, kolay kolay...

Yiyin efendiler yiyin, bu han-I iştihâ sizin,
Doyunca, tİksIrInca, CatlayIncaya kadar yiyin!

BUyUklUGUn biraz aGır da olsa hazmI yok zarar
Gurur-I ihtişamI var, sUrur-I intikaamI var.
Bu sofra iltifatInIzdan işte ab U tab umar.
Sizin bu baş, beyin, ciGer, bUtUn Şu kanlı lokmalar...

Yiyin efendiler yiyin, bu han-I can-feza sizin,
Doyunca, tİksIrInca, CatlayIncaya kadar yiyin!

Verir zavallı memleket, verir ne varsa, malini
VUcudunu, hayatInI, Umidini, hayalini
BUTUn feraG-I halini, olanca Şevk-i balini.
Hemen yutun dUŞUnmeyin haramInI, helalini...

Yiyin efendiler yiyin, bu han-I iştihâ sizin,
Doyunca, tİksIrInca, CatlayIncaya kadar yiyin!

Bu harmanın gelir sonu, kapıştIrIn giderayak!
YarIn bakarsInIz sOner bugUn Cİtİrdayan ocak!
BugUnkU mideler kavi, bugUnkU Corbalar sıcak,
AtıştIrIn, tİkİştIrIn, kapış kapış, Canak Canak...

Yiyin efendiler yiyin, bu han-I pUr-neva sizin,
Doyunca, tİksIrInca, CatlayIncaya kadar yiyin!

iltikaama muntazIr = yutulmayI bekliyor;
muhtazIr = can Cekişmekte
han-I iştihâ = iCaCİcİ sofra;
nadi-i niam = nimetler yIGInI;
kudum = geliş
mUftehir = iftihar eden;
han-I zi-safa = Şenlikli sofra;
sUrur-I intikaamI = OC alma sevinci;

han-I can-feza = can veren sofrâ;
malini = malini;
ferâg-I hal = esenlik;
Şevk-i bal = gönül sevinci
kavi = gûlü;
han-I pür-neva = Cîgîrtkan sofrâ

Tevfik Fikret (1912)

BELKİ

Belki, Tanrı yanlış insanlarla tanışmamızı istedi doğru insanı tanımadan önce, böylece en sonunda doğru insanla tanıştığımızda, bu hediyenin ne yüce olduğunu anlamamız için.

Belki, mutluluk kapısı kapandığında, başkası açılıyordur, fakat böyle zamanlarda kapanan kapıya öyle uzun bakarız ki, bizim için açılan diğer kapıyı görmeyiz bile. Belki, en iyi arkadaşlık, sallanan bir koltukta beraber sallandığınız, tek bir kelime etmediğiniz, ve giderken bunun hayatınızdaki en iyi sohbet olduğunu düşündüğünüz kişilerde saklıdır.

Belki, elimizde olanın kıymetini kaybettüğümüzde anladığımız doğru olabilir, fakat elimize gelene kadar neler kaçırdığımızın farkına varamadığımız da doğrudur.

Birine sevginizin tümünü sunmak, asla sizi de aynı şekilde seveceğinin garantisi değildir. Sevgiye karşılık beklemeyin;

Sadece sevginin karşısındaki kalbinde büyümesini bekleyin; fakat olmazsa da, sizin kalbinizde büyüdüğüne emin olun.

Birine çarpılmak için bir an yeterlidir, birinden hoşlanmak bir saat, ve birini sevmek içinde bir gün yeterlidir, ama birini unutmak ise bir ömür sürer.

Görünüşe aldanmayın; kandırıcı olabilir. Zenginliğe aldanmayın; yok olur gidebilir.

Sizi güldüren birini seçin çünkü karanlık bir günü aydınlatan şey bir gülümsemedir. Kalbinizi gülümsetebilen birini bulun.

Öyle zamanlar vardır ki, bazen birini öylesine çok özlersiniz ki, onu hayallerinizden çıkarıp, gerçek hayatta kucaklamak istersiniz.

Hayal etmek istediğiniz şeyi hayal edin, gitmek istediğiniz yere gidin, olmak istediğiniz kişi olun, çünkü yaşayabileceğiniz tek bir hayatınız var, ve tüm bunları yapabilmek için tek bir şansınız.

Sizi tatlı kılacak kadar yeterli mutluluğunuz olsun, güçlü kılacak kadar acı deneyiminiz, insan kılacak kadar üzüntünüz, ve sizi mutlu kılmaya yetecek kadar umudunuz olsun.

Daima kendinizi başkalarının ayakkağılarına koyun. Eğer ayaklarınız acıyorsa, o kişinin de acıyordur.

En mutlu kişiler, herşeyin en iyisine sahip olanlar değildir, onlar karşılıklarına çıkan herşeyin değerini en iyi bilenlerdir.

Mutluluk, ağlayanlar, incinenler, araştırma yapanlar, ve çabalayanlar için vardır, çünkü böyle insanlar hayatlarına giren her insanın önemini takdir edenlerdir.

Aşk bir gülücük ile başlar, bir öpücük ile gelişir, ve bir gözyaşı ile son bulur.

En parlak gelecek, unutulmuş bir geçmişin üstünde yükselir, geçmişinizdeki kalp kırıklıklarını ve hataları silmezseniz hayatın içinde ilerleme şansınız olmaz.

Doğumunuzda siz ağlarken çevrenizdeki herkes gülüyordu, öyle bir hayat yaşayın ki öldüğünüzde gülen siz olun, ağlayanda çevrenizdekiler

Görüşmek üzere

--Eğer Sevgimizi, İçimizde Haset Olmadan
Paylaşabiliyorsak,

--Dertlerimizi Gizlice Sevinmeden
Bölüşebiliyorsak,

--Kötü Kişi Olmayı Göze Alarak, Birbirimize
Doğruyu Söyleyebiliyorsak,

--Böylece Birbirimizi Yanlışlardan
Koruyabiliyorsak,

--Samimiyetle, Saygının İnce Çizgisini
Çizebiliyorsak,

--Birbirimizi Yargılamadan Olduğumuz Gibi
Kabul Edebiliyorsak,

--Dünyalara Bedel Bir Dostluğa Sahibiz
Demektir.

Aldığımız Kadar Verdiğimiz Böylesi Bir Dostluk,
Çocukluktan Ölüme Dek İnsanoğlunun Edinebileceği En Büyük Zenginlik ,
Kişinin Kendine Verebileceği En Büyük Armağandır.

YARİM

Yarım, diğer yarım,
Ne yapsam yarımım sensiz.
Gülsem yarım, ağlasam yarımım,
Sussam yarım, söylesem yarımım sensiz.
Gözyaşlarım yarım, tebessümüm yarım,
Hayallerim yarım, umutlarım yarım sensiz.
Şarkılarım yarım, mısralarım yarım,
Yalnızlığım yarım, sessizliğim bile yarım sensiz.
Yarım, diğer yarım,
Ne yapsam yarımım sensiz...
7.7.2001-19:50/ Mersin
Fidan AYKUT

YAŞADIKLARIMDAN NELER ÖĞRENDİM?

YAŞ 5

Anne ve babamın

birbirlerine bağırmalarının beni ne kadar korkuttuğunu öğrendim.

YAŞ 7

Meşrubat içerken gülersem içtiğimin burnumdan geleceğini öğrendim

YAŞ 12

Bir şeyin değerini anlamanın en iyi yolunun bir süre ondan yoksun kalmak olduğunu öğrendim.

YAŞ 13

Annemle babamın elele tutuşmalarının ve öpüşmelerinin beni daima mutlu ettiğini öğrendim.

YAŞ 15

Bazan hayvanların kalbimi insanlardan daha fazla ısıttığını öğrendim.

YAŞ 18

İlk gençlik yıllarımın keder, şaşkınlık, ıstırap ve aşktan ibaret olduğunu öğrendim

YAŞ 24

Aşkın kalbimi kırabileceğini ama buna değer olduğunu öğrendim.

YAŞ

33

Bir arkadaşı kaybetmenin en

kestirme yolunun ona ödünç para vermek olduğunu öğrendim.

YAŞ 36

Önemli olanın başkalarının benim için ne düşündükleri değil, benim kendi hakkımda ne düşündüğüm olduğunu öğrendim.

YAŞ 38

Eşimin beni hala sevdiğini, tabakta iki elma kaldığında küçüğünü almasından anlayabileceğimi öğrendim.

YAŞ 41

Bir insanın kendine olan güveninin, başarısını büyük oranda belirlediğini öğrendim.

YAŞ 44

Annemin beni görmekten her seferinde sonsuz mutluluk duyduğunu öğrendim..

YAŞ 46

Yalnızca minik bir kart göndererek bile birinin gönlünü aydınlatabileceğimi öğrendim.

YAŞ 49

Herhangi bir işi yaptığımdan daha iyi yapmaya çalıştığımda, o işin yaratıcılığa dönüştüğünü öğrendim.

YAŞ 50

Sevgi, evde üretilmemişse, başka yerde öğrenmenin çok güç olabileceğini öğrendim.

YAŞ 53

İnsanların bana, izin verdiğim biçimde davrandıklarını öğrendim.

YAŞ 55

Küçük kararları aklımla, büyük kararları ise kalbimle almam gerektiğini öğrendim.

YAŞ 64

Mutluluğun parfüm gibi olduğunu, kendime buluştırmadan başkalarına veremeyeceğimi öğrendim.

YAŞ 70

İyi kalpli ve sevecen olmanın, mükemmel olmaktan daha iyi olduğunu öğrendim.

YAŞ 82

Saniiler içinde kıvransam bile başkalarına başağrısı olmamam gerektiğini öğrendim.

YAŞ

90

Kiminle evleneceğin kararının

hayatta verilen en önemli karar olduğunu öğrendim.

YAŞ 95

Öğrenmem gereken daha pek çok şeyler olduğunu öğrendim.

Hayata bir de bu pencereden bakın hayatınızın değıştığını fark edeceksiniz. Okuduklarınız kural değil yaşam için öğütlerdir. Size hizmet etmelerine veya sizi terk etmelerine yine siz karar vereceksiniz. Sevgiyle ve hoşca kalın,
YAŞAM İÇİN ÖĞÜTLER

1. Büyük asklar ve büyük kazanımların büyük risk taşıdığını hesaba katin.
2. Kaybettiğinizde, aldığınız dersi de kaybetmeyin.
3. Üç 'S'yi hep uygulayın: Saygı, kendiniz için; Saygı, başkaları için; ve Sorumluluk; tüm davranışlarınız için,
4. İstediginizi alamamanızın bazen ne kadar büyük bir sans olduğunu hatırlayın.
5. Kuralları iyi öğrenin ki, onları düzgün şekilde ihlal etmeyi bilirsiniz.
6. Küçük bir aksaklığın, büyük bir arkadaşlığı yaralamasına izin vermeyin.
7. Hata yaptığınızı anladığınız zaman, düzeltmek için derhal gerekli adımları atın.
8. Biraz yalnız zaman harcayın.
9. Kollarınızı değışime açın, ama değerlerinizin kaybolup gitmesine izin vermeyin.
10. Sessizliğin bazen en iyi yanıt olduğunu hatırlayın.
11. İyi ve şerefli bir hayat yaşayın. Yaşadığınızda ve dönüp geçmişinize baktığınızda, ikinci kez keyif alın.
12. Sevgi dolu bir ev, hayatınızın temelidir. Sakin, düzenli bir ev yaratmak için elinizden gelen herşeyi yapın.
13. Sevdiklerinizle anlaşmazlığa düştüğünüzde, sadece mevcut durumla ilgilenin. Geçmişini getirmeyin.
14. Bilginizi paylaşın. Bu ölümsüzlüğe giden yoldur.
15. Dünyaya karşı nazik olun.
16. Yılda bir kez, daha önce hiç gitmediğiniz bir yere gidin.
17. En iyi ilişkinin, birbirinize karşı duyduğunuz aşkın, birbirinize olan ihtiyacı astığı zaman olduğunu unutmayın.
18. Başarınızı, ona ulaşmak için nelerden vazgeçtiğinizle yargılayın. 19. Aska ve yemek pisirmeye, sonuçlarını hiç düşünmeden girisin.

Yaşam kimine göre acı dolu, kimine göre beş para etmez, kimine göre de bulunmaz bir cevher, güzelliklerle dolu bir zamanların birikimi. Yada öbür dünyaya hazırlık mahiyetinde bir zamanlar birikimi. Şurası kesin ki yaşam, her şeyden önce saniyelerin, saliselerin

oluşturduğu zaman aralığı. Doğruyu noktalar meydana getiriyorsa, yaşamıda saniyeler meydana getirmiyordur. Peki yaşam neden herkese adil davranmıyor gibidir.? Kimi paralar içinde yüzerken, kimi parasızlık içinde yüzer, kiminin her isteği olurken, kiminin olmaz? Asıl önemlisi; neden kimisi şanslı, her işi rast giderken, çoğumuzun gitmez.? Şimdiki pek çok kişi dini ortaya taşıyabilir. Çünkü dinini doğru şekilde, inançlı şekilde yaşamaz isen, işlerin rast gitmez, dinin yasak koyduğu şeyleri yaparsanda işlerin rast gitmez gibi düşüncelerde rövaçtadır. Bir noktaya kadar doğrudur. Yalnız; ateist olanlarada bakıyorsun, onların içlerinde işleri rast giden var, yabancı dinlere baktığındada onların dahada refah içinde görülebiliyor. Ve dinin etkisi yokda diyemeyiz, pek çok insan huzuru, mutluluğu bulmakta.

O kadar insanında yanlış şeylerde oyalandığını söylemek çok yersiz ve yanlış olur. Yalnız her dinin söylediği, pek çok kitabın yazdığı ortak nokta nedir biliyor musunuz; bir şeyi yürekten düşünüp, istediğin takdirde o isteğinin öyle yada böyle büyük güç tarafından yerine getirileceğidir. İstedığın çok zor gibi görünsede, tüm yüreğinle isteyip, o istek üzerinde gerçekten uğraş verirsen, hiç umutsuzluğa kapılmadan yolunda ilerlersen o isteğine ulaşırın muhakkak. "Bir şeyi gönülden istediğin zaman, isteğini gerçekleştirmeni sağlamak

için tüm evren sana elbirliği ile yardımcı olur" sözü, simyacı adlı kitaptan bir alıntıdır vede yabana atılmayacak bir sözdür. Simyacı kitabının yazarı, Paulo Coelho'nun Beşinci Dağ isimli kitabında önsözünden bir kısmını da yazmak istiyorum: "...Bu arada, kendi yazgımızı yaşama edimi, algılama yetimizin çok üstünde bir dizi aşama içerir, bunların amacı bizi Kişisel Yazgımıza sürekli döndürmek - ya da kişisel destanımızı, kişisel tarihimizi oluşturacak o yazgının gerçekleşmesi için bize gerekli dersleri vermektir. " İşte düşünce, düşünce,düşünce ve inanç. İster şanslı olduğunuza inanırsınız, ister şanssız olduğunuza. Şayet şanssız olduğunuza inanıyorsanız; düşünceleriniz sizi haksız çıkartmamak için, size şanssızım dedirtecek durumları yakalamanıza yardımcı olur. İnsanın Bilinç Altı, davranışları kontrol altına alarak karşınıza çıkan fırsatlarda şanssızım düşüncesini destekleyici çalışmalar yapar. Yani 2 seçenekli durumlar karşınıza çıktığında; size olumsuzunu seçtirecektir. Çünkü insanı yönlendiren bilinç altı, düşüncelerini haklı çıkartacak şekilde çalışır. Ve bilinç altı,

herşeyi bilir. "Her işte hayır vardır" sözüne inanıyor gibi gözüksekte, duygularımız, mantığımız nedense inanmak istemez bu söze, çünkü her işte hayır varsa, nasıl oluyorda o kadar hayat üzerinde kanlar dökülüyor, olumsuzluklar cirit atıyor değilmi. İster istemez, canı gönülden, her durumda inanamayız bu söze. Fakat şurasıda kesinki; bu söz ancak bu söze inandığın, tüm gönlünü verdiğin taktirde insan hayatında etkili olur ve mucizeler yaratır. Hayır görünmez gibi gözükken olaylarda bile, hayır olduğunu düşünüyorsa insan, öyle yada böyle düşüncemiz bizi haksız çıkartmaz ve birşekilde "hayır" oluşur ve biz bunu görürüz.

YAŞAMA DAİR...

- * Her gün üç kişiye iltifat et.
- * İnsanların gözlerinin içine bak.
- * İmkânlarının altında yasa.
- * Bir kavgada ilk sen vur ve sert olsun.
- * Hakettiğini düşündüğünde maasına zam iste.
- * Cesur ol. Degilsen bile öyle davran. Hiçkimse aradaki farkı anlayamaz.
- * Bol bol gülümse. Hem maliyeti sıfırdır, hemde bedeline paha biçilmez.
- * İnsanların adlarını anımsa.
- * Asla birilerinin umudunu kırma. Belkide sahip olduğu tek şey odur.
- * Ayrıntı profesörü olma.
- * İlk izlenimlerine güvenme.
- * Arkadaşına borç verirken ihtiyatlı davran. İkiside kaybedebilirsin.
- * Kaybedecek hiçbirseyi kalmamış insanlardan uzak dur.
- * Köprüleri atma. Aynı nehri kaç kez daha geçmek zorunda kalacağına sasıracaksın.
- * Büyük sözler vermekten korkma ama yerine de getir.
- * İnsanlar gerçeği her zaman bilmek istemezler.
- * Hayatın her zaman adil olmasını bekleme.
- * Hüküm vermeden önce her iki tarafı da dinle.
- * Zarif ol. Kimseyi bile kendinden sığutma.
- * Birisine seni seviyorum deme fırsatını asla kaçırma.
- * Kimse tek başına basaramaz. Sana yardımcı olanlara minnet duy.
- * Önceliklerini iyi tayin et. Kimse ölüm döşeginde işyerimde daha fazla zaman geçirseydim demez.
- * Ününü koru. En büyük servetin odur.
- * Zamani ve sözleri dikkatsizce kullanma. İkiside geri alınamaz.
- * İnsanlara değerlerini hissettirebileceğin fırsatları kolla.
- * Bir gazeteci ile konuştugunda unutma ki, son sözü daima onlar söyler.
- * Senden çok fazla ya da çok az parası olanlarla para konuşma.
- * Güzel giyinmek için çok uğrastığını bildiğin birine “Harika Görünüyorsun” de.
- * Güzel giyin insanlar giyindikleriyle karşılanır.
- * Sükret.
- * Övgü ve takdirini belirtme fırsatlarını kaçırma.
- * İnsanlara verdiğin nasihatların tersi davranışlarda bulunma.
- * Başladığın her işi bitir.
- * Hiç kimsenin sözünü kesme. Seni ziyarete gelenleri ayakta karşıla.
- * Az tanıdığın birine rastladığında elini uzat ve adını söyle. Seni anımsamayabilir.
- * Telefonu caskulu ve dinamik bir sesle aç.
- * Anne ve babanın kahkalarını banda kaydet.
- * Ölmeden önce kendine bir mezar yeri satın al ve sık sık oraya git.
- * Bir berbere saçının kesilme zamanı gelip gelmediğini asla sorma.
- * Keske sözcüğü yerine birdahaki sefere demeyi dene.
- * Sürekli “ben dürüstüm” diyen veya o havalari takinanlardan süphelen.
- * Misafirlikte yemeği övmeyi unutma.
- * Gerektiginde fazla verici olma. Zaman zaman hayır demesini öğren.
- * İş bitmeden önce asla ödemenin tamamını yapma.
- * Biri sana sarıldığında önce O’nun kollarını gevsetmesini bekle.
- * Karnın açken asla yiyecek-içecek alıverişine çıkma. Gereğinden fazlasını alırsın.
- * Telefonun önemli bir anı bölmesine izin verme. Herkesin telefonu kendi kolaylığı içindir. Arayanların kolaylığı ve keyfi için değil.
- * Geniş ol. Rahatla. Ölüm-Kalım gibi durumların dışında hiçbirsey görüldüğü kadar önemli değildir.
- * Unutma bir insanın en derin duygusal ihtiyacı, takdir edildiğini hissetmesidir.
- * Baska bir iş ayarlayıncaya kadar istifa etme.
- * Yaslan ama paslanma.
- * İyi bir avukat, muhasebeci ve tesisatçıyla ahabap ol.
- * Dinlemeyi öğren. Bazı fırsatlar kapıyı hafif tıklatır.

- * Büyük düşün ama küçük zevlerinde de tadına var.
- * Kredi kartlarını kolaylığı için kullan. Kredisi için değil.

YASAMAK fırsattir,yararlanmayi bil.

YASAMAK güzelliiktir,kiymetini bil.

YASAMAK mutluluktur,tatmayi bil.

YASAMAK rüyadir,gerceklestirmeyi bil.

YASAMAK meydan okunmasidir sana,karsi cikmayi bil.

YASAMAK görevdir,tamamlamayi bil.

YASAMAK oyundur,oynamayi bil.

YASAMAK servettir,korumayi bil.

YASAMAK asktir,sevgidir,keyfini cikarmayi bil.

YASAMAK bilmecedir,cözmeyi bil.

YASAMAK hüzündür,asmayi bil.

YASAMAK verilmiş bir sözdür,tutmayi bil.

YASAMAK sarkidir,söylemeyi bil.

YASAMAK mücadeledir,kabullenmeyi bil.

YASAMAK trajedidir,gögüslenmeyi bil.

YASAMAK sanstir,kullanmayi bil.

YASAMAK çok kiymetlidir,mahvetmemeyi bil.

YASAMAK yasamaktır,ugruna savasmayi bil.

Yaşamın en bitmeyen sınavı, kendine yetip yetmemek...

Sınavların en zorlusu, insanın kendisine yetip yetmediği sınavlarından geçmek olmalı...

Kimsenin arayıp sormadığı bir hastane yatağında, kendine yetip yetmemek gibi...

Bir dağ tepesinde; kıyıya çekilmiş bozuk bir arabada; kendine yetip yetmemek gibi...

Caddelerden el ayak çekildikten sonra, kapanmaya hazırlanan bir meyhanede; boşalmış masalara bakarak, kendine yetip yetmemek gibi...

Ne kapı ziline, ne de telefonun hiç çalmayacağını bile bile; masaları, halısı, kırık dökük kanepeleri, düzeltilmemiş yatağı, tavandaki lambalarıyla, ıssız bir evde; kendine yetip yetmemek gibi...

İçine kapatıldığı ve ne zaman çıkacağını bilmediğin; pencerelerinden uzak bir denizin görüldüğü bir odada; beş aşağı beş yukarı dolaşırken, kendine yetip yetmemek gibi...

Bilmediğin bir trenle bilmediğin bir yere giderken; tanımadığın yolcular arasında, sigaranın dumanını seyrede seyrede kendine yetip yetmemek gibi...

Perdelerin hafif hafif aydınlandığı, çok erken saatlerin kirli alacakaranlığındaki kimsesiz uykusuzluklarda; kendine yetip yetmemek gibi...

Dünyada henüz hiçbir canlının kıpırdamadığı dönemlerin yalnızlığını, sadece kutuplarda yolunu şaşırmış gezginler mi yaşamıştır?

Dış fırsatından ve oda terliklerinden başka, gününü ve gecesini paylaşacak kimsesi olmayanlar da; canlısı doğmamış bir dünyada, boş kar steplerindeki kaybolmuşluğu yaşarlar.

Herkesin kendince az çok bildiği ve önüne bir perde çekerek, kimseye fazla sözünü etmediği, ortak bir çaresizliktir bu. Ve her kişi, kendine yetip yetmediğinin sonu gelmez sınavını, tek başına verir o kuytuda...

Köpeğine biftek yediriyormuş...

Onca insan açlıktan ölürken...

Bir lokma ekmek için milyonlar sürünürken...

İnsan yaşamına, pencere dışından; fazla dedikoducu bir yaklaşımdır köpeğe yedirilen biftek sataşmaları...

Ya başbaşa yemek yiyeceği kimse yoksa ve birlikte lokantaya gidemeyişini; kendisini bekleyen tek can yoldaşına, böyle ödemeye çalışıyorsa...

Bu tür görünmez dramların gizli çığlıklarına kulakları paslı kalmış olanlar; üç beş lokmalık yemeğine akıl taktırdıkları bir köpekle bir kedinin; bazen insanları bir intihar uçurumuna yuvarlanmaktan kurtarıp, yaşam rıhtımına bağlayan tek vefalı dost olduklarını bilmeyenlerdir.

Görüntüleri kıyaslayıp, kolaycı eleştirilerin genellemesi; piyasaya sürülen sahte asprinlerle, panaljinler gibi, on paralık bir yarar sağlamamakla kalmaz; insan gerçeğini de, kendi renkleriyle titreşimlerinden budamaya başlar...

"Onca insan açlıktan ölürken..." gerekçesiyle, kapatılmadık müze de kalmaz ortalıkta; oyuncakçı dükkanı da; lunapark da; resim atölyesi de...

Unutmamak gerekir ki, onca insanın açlıktan ölmesinde; konuya doktor, yahut iktisatçı, yahut toplumbilimci olarak yaklaşmak yerine; sadece havayı kamçılایan iri laflarla yaklaşmayı, kendine iş edinmişlerin de, payı büyüktür.

Bir lokma ekmek için milyonlar sürünürken; buna üzüldüğünü söyleyenler de; enerji kaynaklarını genişletmek için, fizik alanında bir aşama yapmak yerine; kedilerle köpeklerin mamalarından medet umuyorlarsa; insan sevgisini akıntıya kürek çekmekle, boşuna harcıyorlar sayılır...

Elbette ekmek insanlığın en büyük sorunudur.

Yalnızlık ve kimsesizlik de daha küçük bir sorunu değildir.

Üstelik birinciye çare bulunsa dahi, ikinciye ne kadar çare bulunabileceği çok kuşkuludur.

Ekmek somut bir ölçü olduğu için, politikanın kepçesine kolay gelebiliyor...

Herkesin, bir ölçüde ortak paylaştığı, önüne perde çekilmiş görünmez yalnızlıklara bir gıdımlık tutanak olmak da; bunun ne menem bitmez tükenmez bir sınav olduğunu; birçok insandan daha iyi anlamış olan, kedilerle köpeklere kalıyor...

Kendi kendine yetip yetmemek sorunu, politikanın uzanamayacağı bir yerdedir... En cümbüşlü görüntülerden sonra, evlerine tek başlarına dönenleri bekleyip durur orada... Hele dizlerine atlayan bir köpekle, kucağına sokulan bir kedi de yoksa...

Not: 17 yıl önce yazılmış bir yazı... "Hürriyet"den...

Kendisiyle anlamlı iliskisi olmayan insanın kimseyle anlamlı iliskisi olamaz. (D.Cüceloglu)

Yaşadıklarımın öğrendiğim birşey var!
Yaşadımın dolu dolu yaşayacaksın, her gününü, her saatini, her dakikanı.
Bırakacaksın kendini duygu denizine korkmadan,
Duyguların dümen olacak, aklınsa yelken.
Şaşırmayacaksın hiçbir aşkın bitişine,
Sonun başlangıç olduğunu bileceksin.
Korkmayacaksın!
Ne reddedilmekten, ne de bitmesinden.
Nasılsa yine severim diyerek kendini kandırmayacaksın.
Para neymiş diyeceksin, var mı diye soranlara...
Çok lazımsa çalışırım diye düşüneceksin.
Sahte duygular, yalancı sevdalardan kaçacaksın,
Teklif eden olursa bunları,
Beni birdaha rahatsız etme arkadaş diyeceksin..
Varsa seni eleştiren, sorgulayan
Kendilerine bakmalarını söyleyeceksin.
Güvenmeyeceksin her dostum diyene.
Sana yapılmasını istemediğin bunları asla kimseye yapmayacaksın.
Ve Bir kez sevdin mi, sınıksız sarılacaksın sevgine.
Ne onun seni, nede senin onu kaybemesine izin vermeyeceksin asla...
Sevgi çiçeğini sulayacaksın sevinç gözyaşlarıyla...

4. Murat devri. Padisah tarafından, mey (sarap), afyon ve fal bakmak yasaklanmis. Istanbul'da bütün meyhaneler ve keshaneler "underground" takilmaya baslamis. 4. Murat bi gece, tebdil-i kiyafet Istanbul'a indiginde, karsiya geçmeye karar verip bi sandal kiralamis. Sandalci müsterisinin sultan oldugunu bilmiyomus tabii. Bi ara, sandalin yanindan sarkan bi ipi çekmis. Ipin ucunda bi testi! Sultan,
"Ne var o testinin içinde?" diye sormus. Sandalci
"Ne olacak, mey iste" diye gülerek müsterisine ikram etmis. Her ne kadar yasaklamis olsa da, 4. Murat'in alkolle arasinin iyi oldugu bilinir. Ikrami kabul etmis ama yine de, "Mey yasak. Hünkarimiz görse kafani vurdurtur diye korkmuyo musun?" diye sormaktan da geri kalmamis. Sandalci da haliyle,
"Yahu hünkar ner'den görecek bizi denizin ortasinda" demis. Aradan biraz zaman geçmis. Sandalci bu kez de, teknenin tahtalarindan birini kaldirip aradan afyon çıkarmis ve nargilesine atarak körüklemeye baslamis. Gönlü zengin adam, hemen müsterisine de ikram etmis. Sultan yine kabul etmis ama yasagi gene hatirlatmis. Sandalci ayni sekilde,
"Kim görecek ki bizi denizin ortasinda" demis. Biraz daha vakit geçmis. Bizim sandalci cebinden fal taslarini çıkarmis. Hünkara,
"Ver 5 akçe de falina bakayim" demis. Fal 4. Murat'in en kizdigi seymis, ama "Hadi biraz daha sabredeyim" diye düşünüp,
"Bak bari" demis.
Fal taslarini elinde çalkalayip atan sandalci, "Efendi, sorunu sor bakalim" demis. 4. Murat, "Hünkar su anda nerededir?" diye sormus.
Sandalci taslara bakip "Hünkar su an denizdedir" demis. 4. Murat güya endiselenmis havalarina girip,
"Sakin yakinimizda bi yerde olmasin" diye sormus sandalciya ve tekrar iyice bakmasini söylemis. Sandalci taslara tekrar bakmis ve birden, 4. Murat'in ayaklarina kapanip,
"Affet beni hünkarim " diye yalvarmaya baslamis. Kiyiya dönene kadar yalvarmaya devam etmis. Padisah dayanamayip,
"Sana bi soru sorucam. Eger bilirsen seni affederim. Bilemezsen boynunu aninda vurduracam" demis.
Sandalci sevinçle, "Padisahim çok yasa" demis ve merakla soruyu beklemeye baslamis. 4. Murat, sandalciya,
"Dönüste Istanbul'a hangi kapidan giricem?" diye sormus. Tabii sandalci hemen itiraz etmis, "Hünkarim, simdi ben hangi kapiyi söylesem, siz baska kapidan girersiniz. Affiniza siginarak, gireceginiz kapiyi bi kagida yazsam ve size versem; kapidan geçtikten sonra okusaniz olur mu?" demis. Hünkar basini "Olur" anlaminda sallayinca, sandalci tahminini yazip kagidi vermis. 4. Murat kagidi alir almaz, daha bakmadan, yanindaki fedaisine,
"Hemen boynunu vur su kafirin" emrini vermis. Sonra da,
"Surlara yeni bir kapi açila! Istanbul'a oradan giricem" demis çevresindekilere. Kapi 5-10 dakikada açilip, padisah ve erkani sehre girmis. 4. Murat bi ara, sandalcinin kagida hangi kapiyi yazdigini merak etmis. Kendinden çok eminmis, laf olsun diye cebindeki kagida bakmis. Ama okuyunca hayretler içinde kalmis. Sandalci kagida sunlari yazmismis:
"Hünkarim, yeni kapiniz vatana millete hayirli ugurlu olsun"
O gün bugündür de iste o kapi, "Yenikapi" olarak aniliyor.

Kendini yorgun hissetsen bile,
Basari senden kaçsa bile,
Bir hata sana zarar verse bile,
Hatta ihanet sana aci verse bile,
Bir hayal yok olsa bile,
Gözyaslari gözlerini yaksa bile,
Kimse gayretini fark etmese bile,
Nankörlük ödölün olsa bile,
Anlayissizlik seni gülmekten alikoysa bile,
Ve hatta hersey, hiçbirsey olsa bile,
Vazgeçme.....
YENIDEN BASLA....

LÜTFEN HESAPLAYIN ÇOK ILGINÇ

ufak bir matematik egzersizi. Sadece 30 saniyenizi alır.

Problemin sonuna bakmayınız.

Denileni yapın, sonuç hosunuza gidebilir.

1) Önce haftada kaç kez bir restoranda aksam yemeği yemek

istersiniz ? (Suistimal yok)

2) Bu rakami iki(2) ile çarpınız

3) Üstüne bes (5) koyun

4) Buldugunuz rakami elli(50) ile çarpınız

5) Bu sene yas gününüz geçti ise 1751 ekleyin, yas gününüz henüz geçmedi ise 1750 ekleyin.

6)-Son etap: Bu rakamdan dogum tarihinizi çıkartın.
(mesela 1958 - 1960 - 1973)

sonuc ;

|Elinizde 3 haneli bir rakam olmalı...

Ilk rakam haftada kaç kez bir restoranta gitmek istediginiz.

!!!! Ilginç bir sey.

Son iki rakam yasiniz degilmi ??? ?!!!!!!|Sadece bu sene için geçerli (2001) Arkadaslariniza

> > > >gönderin.

BİR KÜÇÜCÜK OĞLANCIK VARMIŞ !...

Bir küçücük oğlancık, bir gün okula başlamış. Pek mi pek akıllıymış. Okulu da pek büyükmüş. Ama akıllı çocuk, sınıfına dışarıdan kestirme bir yol bulmuş. Buna çok sevinmiş. Artık okulu ona kocaman görünmüyormuş. Bir zaman sonra, bir sabah öğretmen demiş ki; "Bugün resim yapacağız." "Ne güzel !" demiş çocuk. Resim yapmasını pek severmiş. Her türlüünü de yaparmış. Aslanlar, kaplanlar, tavuklar, inekler, trenler, gemiler ... Mum boyasını çıkarmış ve çizmeye başlamış. Ama öğretmen "Durun!" demiş. "Henüz başlamayın." Ve çocuk herkes hazır olana kadar beklemiş. "Şimdi" demiş öğretmen, "Çiçek çizmesini öğreneceğiz." "İyi demiş" çocuk. Çiçek çizmesini çok severmiş ve pek güzellerini yapmaya başlamış pembe, mavi, turuncu mum boylarıyla.. Ama öğretmen, "durun" demiş, "size nasıl yapacağınızı göstereceğim." Yeşil saplı kırmızı bir çiçek çizmiş. "İşte" demiş öğretmen, "Böyle çeceksiniz. Şimdi başlayabilirsiniz." Küçük çocuk bir öğretmenin resmine bakmış, bir de kendininkine... Kendininkini daha bir sevmiş ama bunu söyleyememiş. Kağıdı çevirip öğretmenininki gibi yeşil saplı kırmızı bir çiçek çizmiş. Bir başka gün küçük oğlancık, sınıfa çıkan kapıyı tek başına açmayı becerdiğinde, şöyle demiş öğretmen. "Bu gün çamurdan bir şey yapacağız." "İyi" demiş çocuk. Çamurla oynamayı pek severmiş. Her şeyi yapabirmiş onunla. Yılanlar, kardan adamlar, filler, fareler, arabalar... Başlamış çamuru yoğurup sıkıştırmaya.. . Ama öğretmen "Durun, daha başlamayın !" ve beklemiş hazır olmasını herkesin. "Şimdi" demiş öğretmen, "Bir çanak yapacağız." "Güzel" demiş çocuk. Çanak yapmasını da pek severmiş ve başlamış yapmaya boy boy, şekil şekil çanakları. Ama öğretmen "Durun !" demiş, "Size nasıl yapılacağını göstereceğim." Ve de göstermiş herkese bir büyük çanağın nasıl yapılacağını. "İşte" demiş öğretmen "Artık başlayabilirsiniz." Küçük çocuk bir öğretmenin çanağına bakmış, bir de kendininkine. Kendininkini daha çok sevmiş, ama bunu söyleyememiş. Toprağını yuvarlayıp yeniden yapmış öğretmenininki gibi derin bir çanak. Ve çok geçmeden küçük çocuk öğrenmiş beklemeyi, izlemeyi ve her şeyi öğretmen gibi yapmayı. Ve çok geçmeden başlamış kendiliğinden hiçbir şey yapmamaya. Ama birdenbire küçük çocuk ve ailesi taşınmış başka bir eve, başka bir şehire ve çocuk gitmiş başka bir okula... Bu okul daha da büyükmüş öbüründen. Kestirme yolu da yokmuş dışarıdan. Büyük basamakları çıkmak ve uzun koridorları geçmek gerekiyormuş sınıfa kadar. Ve daha ilk gün demiş ki öğretmen: "Şimdi resim yapacağız !" "Güzel" demiş çocuk ve beklemiş öğretmenin ne yapacağını söylemesini. Ancak öğretmen bir şey söylemeden başlamış dolaşmaya. Küçük çocuğun yanına gelince sormuş: "Resim yapmak istemiyor musun?" "İstiyorum" demiş çocuk. "Ne yapacağız?" "Ne istersen" demiş öğretmen. "Her kes aynı resmi yaparsa ve aynı renkleri kullanırsa, kimin ne yaptığını ve neyin ne olduğunu nasıl anlarım ben?" "Bilmem" demiş çocuk ve başlamış "YEŞİL SAPLI KIRMIZI ÇİÇEĞİ" çizmeye...

Helen Buckley

YETMEZ

*iki bicak sec kendine
Biri yaralamak icin
Biri oldurmek
Pusu kur gozlerinin karanlik golgesine
Biri sevmek icin
Biri ihanet
Iki yurek sec kendine
Biri yasamak icin
Biri gizlenmek
Bir korkak, bir kacak, bir firar
Kac kisisin sen sevdigim cocuk
Icimdeki bicak iki kere daha donuyor
Oldugu yerde
Kalirsan sel basar yataklarimi
Gidersen ucurum cicekleri acar kalbimde
Kimi zamanlar olur sevgilim
Iki bicak bile yetmez
Bir tek olume
Murathan Mungan*

"YIKMADAN YAPMAK"

Tartışma ne kadar önlemeye çalış sakta hayatlarımızın içinde... Bir köşe dönüşü kadar yakın; iş de, evde, sokak da... En yakınımızla, bir daha yüzünü görmeyeceğimiz bir yabancıyla, yaşlıyla, çocukla, kadınla, erkekle... kasapla, manavla, taksi şoförüyle, doktorla, müdürle, hademeyle... Ve hatta tavuğuyla kavga edip terlik atan bir adamı seyretmişliğimden ötürü, tavuğunla bile diyebilirim... Olduk olmadık zamanlarda... Kendimize olmasa da dolaylı bulunduğumuz durumlarda. Kızdığımızı yakalayamadık mı alakasız bir masumla... Hepimizin kendimizi içinde hızlı - yavaş adımlarla bulduğumuz bir olay.

Kulaklarımız kızarmaya, kalp atışlarının hızlanmaya başlamasıyla durdurulmadığı taktirde su kaynatan radyatör misali patlama noktalarına kadar gelebiliyor...

Belki bu yüzden eskinin "Düello" usulünü çok taktir ediyorum. Tartışma çıktığı anda ve ortamda değil, iki taraf tarafından da anlaşılacak eşit silahlanmayla ve tanıklar karşısında ileride bir tarih ve zamanda... Yani hazırlıklı, beklentileri bilinçli şekilde... Yalnız silah yerine araca; araç olarak da sözcüklere taraftarım. Çocuklara da sürekli "Ellerinizi yerine sözlerinizle konuşmaya çalışın" diye itişmeleri önlemeye çalışıyorum. Hatta ve hatta yazı yazmaya başladıklarından bu yana ateşli anlarda konuşmaları kontrolsüz olacaksa, yazarak birbirlerine hislerini anlatmalarını cesaretlendirmeye çalışıyorum. Edebiyatları kuvvetlenmese bile yazıya dökme süresince alevlerin soğuması umuduyla... Kontrolsüz kullanılacak sözlerin kılıçtan derin ve iyileşmez yaralar açabilme kudretini de çocuk yaşlarda öğreniyoruz. Çocuğun çocuğa acımasızca harcayabileceği sözler hepimizin çocukluklarında yerini koruyor. "Dört göz", "Şişko", gibileriyle başlayıp katmerleşebilecek örnekleri hepimizin hafızasında... Yine bu yüzden çocuklarıma; "Kendine söylenmesini istemediğini başkasına söyleme" şeklinde papağanlar gibi tekrardayım.

Kontrol yeteneğini kazanma emeğinin büyüklüğünü taktir ediyorum. Bu kontrol yeteneği kendiliğinden oluşmuyor. Tam kazanıldı derken "ölen de mi öldüren de mi?" cinsinden bir olayla tekrar test edilebiliyor. Kontrolün sağlıklı büyümesi için neler gerekiyor?... Bir yolcu uçağının pilotu kafasına dayalı terörist silahına rağmen gözünü kırpmadan nasıl soğuk kanlılığını koruyabiliyor? Bir şoför tehlike anında donup kalmak ya da çılgılık atmak yerine tehlikeden sıyrılabilmek için nasıl harekete geçebiliyor? Bu anın hazırlığı ne zaman başlıyor? Ne zaman başlatılmalı?

Genlerimize geçmiş "yüz ifadeleriyle konuşma" milli karakterimizi nasıl unuttur, bir Batılının ifadesiz suratını takınırız? Son derece soğuk kanlı ve duygularını kontrol edebilen bir çevrede yaşadıkça kendi zayıflıklarımız daha da ortaya vurur şekilde... Ne kadar kendimizi tutmaya çalışsak da bir delik bulup kaçıverebilen nidalarımız nasıl dizginlenebilir?

Tehlike önceden hesaplanırsa kazalar olsa bile ufak sıyrıklarla atlatmak mümkün. Tartışmalardan da soğuk kanlılıkla üstümüzü başımızı yırttırmadan yada karşımızdakini tokatlamadan çıkmak mümkün olsa gerek. Yıkıcı amaca kullanacağımız her sözcük sonucunda daha büyüğünü geri getirecektir. İleri - geri derken yayılım ateşi misali ölümüne olmasının önüne geçilmez. Bu arada yanımızdan geçen masumlar da kaza kurşununa gidebilirler.

Doğal olarak kazanamayacağımız savaşa girmemek en akıllı olanı. Şimdi yazacaklarım ideal şartlar altında yani tartışmanın eşit kuvvetlerde insanlar ve eşit değerle amaçla yapıldığı durumlarda yarayabilir. Bunlarda genelde aile içi tartışmalar gurubuna giriyor... İki taraf da ne pahasına olursa olsun kazanmak ya da karşıdakini kontrol amacıyla kolları sıvamışsa buna Karakol da yardım edemez! Ama yinede aklımızın ucunda olması kendimizi anlamamıza yardım eder düşüncesiyle yazılı düşünmeye devam ediyorum...

Anlaşmazlık konusu olan fikrin niteliği çok önemli. Bu tartışma gerçek bir olaydan mı, yoksa gıcınma gibi hayal ürünü bir durumdan mı kaynaklı? Ya da zevkler ve renkler gibi konular mı? Bu şekilde kaynak tespiti yapıldıktan sonra gerçek olaysa araştırmasını yapmalı. İddialar doğru mu?

Tartışmanın sebebi farklı algı ise tartışmanın sonu gelmeyebilir. Size armut görünüp başkasına elma görünüyorsa.... Matematikçi gözüyle şair gözünün farklı algılaması gibi... İkisi de doğru ama ikisi de farklı alanlara yoğunlaşmış türde olabilir.

Tartışmanın sebebi fikir farklılığıysa; fikirlerimiz ahlak, inanç, değer yapısı gibi köklerden uzantılar

olduğundan bu tartışmalar en tehlikeli ve kısır tiplerindendir. Bunlara girişmemek en doğrusu. Fidanın toprağını değiştirebiliriz ama köklerini değil.

Tartışmanın yeri ve zamanını iyi tespit etmeliyiz. Adrenalin uç noktalardayken, sıcağı sıcağına yapılan tartışmalar bir yere varmaz. Fakat "Sonra görüşürüz!" şeklinde şahsın defterine yazmak da ileriye yatırım şeklinde hırs taşıyacağından olumlu sonuç getirmez. Sonunda keskin sirke hesabına dönebilir. Her iki taraf içinde uygun ve sakın bir ortamda karşılıklı fikirlerimizi aktarmak ise tartışmanın sürüklenmesini önleyebilir.

"Birlikte çözüm arayabilmek amaçlı" olması tartışmanın yolda kalmaması için şart. Karşımızdakini anlayabilmek için dinlemeli, Olayı Onun açısından da görmeye çalışmalıyız. Anlayamadığımız noktalara açıklık getirebilmek için gereken soruları doyurucu yanıtlar alıncaya kadar sormalıyız.

"Benim söylediğimi sandığını anladığına inandığını biliyorum ama duyduğunun benim anlatmaya çalıştığım şey olmadığını senin anlayıp anlamadığından emin değilim!" şeklinde karmaşık yollara sapmadan... Sözcüklere saplanıp kalmadan tüm fikri okumaya çalışmalıyız.

Birkaç çözüm yolu ortaya getirdikten sonra iki tarafa da en uygununda karar kılmaya çalışmalı. Her iki taraf da tatmin olana kadar bu çözümü aramakta devam etmeli. Bu tartışmada bir uzlaşma getirmese bile faydalı ve medeni bir alışkanlık....

Unutma maliki hiç bir sağlam beraberlik fikir tartışmasız olmaz. Yeterki bu tartışmalar karşı tarafı kırmadan ve bastırmadan olsun. Böylece sonuçta HEPİMİZ KAZANABİLİRİZ..

Sevgilerimle,

Handan Baykan

Yolcu Yolunda Gerek

Sevmek eskidenmiş güzelim
Sanki yıllardan öncesinde kalan
Aşkımız bir masalmış bir tanem
Düş yerine gerçekmiş yaşanan

Yarınlar bizim için geç artık
Çok geç artık sana dönmek
Hani giderken bana demiştin ya sen
Yolcu yolunda gerek

Sevgi bizim için yok artık
Yok artık bir daha sevmek
Hani giderken bana demiştin ya sen
Yolcu yolunda gerek

Bitti denen yerden başlamak
Ve gözlerini açmak yeniden
Belki de sevinçle kucaklaşıp
Başlarınız kaldığımız yerden

Bir soğan soyulurken yaşıyor da gözler,
Hazine soyulurken aldırıyor öküzler,
Hayadan eser yoktur nafile bütün sözler.
Beyhude inat etme, salla hemen başını,
Gerdan kır, belini bük, al gitsin maaşını.
Bir yolsuzluk görünce köpürme, isyan etme,
Bir hak için kendine, dik başlıdır dedirtme,
Doğru yolu dostuna göster ama, sen gitme.
Ne derlerse huuu... diye salla hemen başını,
Dilini tut, uslu dur, al gitsin maaşını.
Unutma bu ocağın adı asiyaptır,
Sen de bir dolap çevir, apartmanlar yaptır.
Hakikat nene gerek o memnu bir kitaptır.
Sana lazım olan şey, sallayarak başını,
El öpüp, etek öpüp almaktır maaşını.
Bu güvercin eder mi atmacalarla yarış,
Öğrenmeden dünyayı gezdim de karış karış,
Vazgeç hak sevdasından sen de kervana karış,
Ne derlerse huuu diye, salla hemen başını,
Gerdan kır, belini bük, al gitsin maaşını"

Yıl:1943

Yazan:Abdullah Çağlayan

Görevi: Eski Antalya Defterdarı

Yöneticilere altın kurallar

Altı bin kişilik Alarko Şirketler Topluluğu'nu İshak Alaton'la birlikte dünyada söz sahibi konuma getiren Alarko Şirketler Topluluğu Eş Başkanı Üzeyir Garih, geliştirdiği kendine has yönetim tarzları ve insan kaynaklarına verdiği değer ile Alarko Holding'in başarılarının altındaki en büyük etken oldu.

Üzeyir Garih için insan ilişkileri ve insan kaynakları çok önemliydi.

İnsanların sosyal niteliklerine bakmadan herkese karşı saygılı ve ölçülü davranışlarıyla bilinen Garih, bilgisini genç yöneticilere aktarmaktan bıkmadan, her zaman onlara yol gösterici olmuştur. Özellikle yönetim, organizasyon ve ekonomi ile ilgili Üzeyir Garih'in yazıları birçok yöneticinin başvurduğu kaynaklar arasında yer aldı. 25 Ağustos günü Eyüp Mezarlığı'nda öldürülen Üzeyir Garih'in yönetici ve yönetici adayları için kaleme aldığı yazılarından bazı bölümler sunuyoruz.

GARİH'TEN YÖNETİCİLERE TAVSİYELER

* Altınızdakilerle konuşurken ses tonunuzu yükseltmeyiniz. Bu onları tedirgin eder, sizinle tartışma zeminini yok eder. Sonuçta yanlış karar alma olasılığınızı artırır.

* Münakaşaları uzatmayınız. İkna olamadığınız veya edemediğiniz hallerde, görüşmeyi erteleyiniz.

* Kızma hakkınızı, karşınızdaki bu hakkını kullanmasını müteakip derhal uygulamayınız. Kızma hakkı, soğuk yenmesi gereken bir yemektir. Aksi halde durum kavgaya dönüşür.

* Taltifi aleni, cezalandırma veya haklı dahi olsa tenkidi, ilgili ile teke tek yapınız.

Gülümseyiniz, gülünüz ve muhatabınızı gülümsemeye ve gülmeye teşvik ediniz.

Selamlamayı ve mümkünse el sıkmayı ihmal etmeyiniz. Kimseyi görmezlikten gelmeyiniz.

* Karşınızdakine hakkını her durumda teslim ediniz.

* Yanlış bir hareketiniz olursa, duruma göre gerekirse aleni özür dilemekten çekinmeyiniz. Bu sizi yüceltir.

* Aşırıya kaçmadan ve istihza izlenimi vermeden karşınızdakine zaman zaman kompliman (iltifat) yapmaktan geri durmayınız. Sempatiiyi artırır.

* Her gelen mektup ve yazıya bekletmeden aldığınızı belirten bir cevabı mutlaka ve derhal yazınız. Ciddiyetinizin bir ifadesidir.

* Lüzumsuz münakaşalardan sakınınız ve bunlardan kaçınınız. Zaman ve prestij kaybetmeyiniz.

* Muhatabınızla karşılıklı olarak birbirinizi ikna edemiyorsanız, ısrar etmeyiniz. Güvendiğiniz uzman bir danışmanla istişare ediniz.

* Uzmanı olmadığınız konularda kesinlikle ısrarcı olmayınız. Mümkünse bu konularda dinleyici olmayı yeğleyiniz.

* Karşınızdakini durum ne olursa olsun hele alenen aşağılamayınız.

* Bir konunun size izahı halinde, konuyu anlamış olsanız bile karşınızdakinin sözünü kesmeyiniz. En kötü halde o sırada zihnen başka bir sorunuza çözüm arayın. Muhatabınızın içini boşaltmasına izin veriniz.

* Kesinlikle astlarınıza talimat vermeyiniz. Gerekçeli kararlarını talep ederken aynen tashihiyen veya tadilen, görüşerek onaylamaya çalışınız veya reddediniz.

* Muhatabınızı huzura kavuşturmaya gayret ediniz. Oturma şeklini örnek olarak rahatlatınız.

* Birini karşılarken ayağa kalkıp rahat bir köşeye karşılıklı oturtmaya bakınız. Masanız başında büyüklük taslar durumdan kaçınınız.

* Muhatabınızı biliyor iseniz karakterine ve eğilimlerine uygun şekilde motive etmeye çalışınız.

* Konuşma arasına konuya uyumlu bir fıkra anlatmak durumu yumuşatır. Kişiyi dokunacak veya kaba esprili nükte ve anekdotlardan kaçınınız.

* Psikolojik davranıp, karşınızdakinin görüşmeden, sonuç ne olursa olsun rencide olmadan memnun ayrılmasını sağlamaya bakınız.

* Nihayet, dış görünümünüze dikkat ediniz. Görünüm bir oranda şahsiyeti belirler

Susanna Tamaro, YÜREĞİNİN GÖTÜRDÜĞÜ YERE GİT

Can Yayınları, Ekim 1995

sf.13

Çok uzun yaşadığım ve pek çok kişi yitirdiğim için artık biliyorum ki ölümler yokluklarıyla değil de - onlarla bizim aramızda - söylenmeden kalan sözler yüzünden keder verirler asıl.

sf.14

Çocukluk ve yaşlılık birbirine benzer. Her iki durumda da, değişik nedenlerle, insan oldukça savunmasız olur; hala -ya da artık- etkin yaşantının bir parçası değildir, bu da korunaksız, açık bir duyarlılıkla yaşamaya yol açar. Bedenimizin çevresinde görünmez bir zırh oluşması ergenlik döneminde başlar. Bu zırh bu dönemde oluşur ve ergin yaşam boyunca kalınlaşır. Gelişimi biraz da incininkine benzer, yara ne denli büyük ve derinse, çevresinde oluşan zırh o kadar güçlü olur. Ama sonra zamanla, çok uzun süre giyilen bir giysi gibi en çok kullanılan yerlerinden yıpranır, dikişleri atar ve ani bir hareket sonucu yırtılır. Başlangıçta hiçbir şey fark etmezsin, zırhının hala seni sıkıca sardığını sanırsın, ama bir gün birdenbire, aptalca bir şey karşısında bir çocuk gibi nedenini bilemeden ağlamaya başlarsın.

s.16

Akmayan gözyaşları kalpte birikirler, zamanla kabuk tutarlar ve kirecin camaşır makinesini tıkaması gibi kalbi tıkayıp felç ederler.

s.21

Sana zaman yitirmenin hiç de kötü bir şey olmadığını hatırlattığım zaman müthiş irkiliyordun. En çok da, hayatın bir koşu değil, hedefi vurmak olduğunu söylediğimde dehşete kapıldın: önemli olan zamandan tasarruf değil, bir hedef bulmaktır.

s.23

Ne yazık ki sabun köpüklerine takılıp havalarda uçmuyoruz mutluluk içersinde; yaşamlarımızda hep bir önce ve sonra var ve bu önce ile sonra, bir av üzerine atılan bir ağ gibi konuyor üzerimize. ... Bir zamanlar okuduğum bir Hint kitabına göre bütün güç kaderin elindedir, irade gücü yalnızca bir bahanedir. Bunu okuduktan sonra içimi müthiş bir huzur kaplamıştı. Ne var ki ertesi gün birkaç sayfa okuyunca, kaderin geçmişteki davranışlarımızın bir sonucu olarak oluştuğunu, kaderimizi kendi ellerimizle bizim çizdiğimizi gördüm. Böylece başlangıç noktasına geri döndüm. Bu düğümün çözüm noktası nerededir diye sordum kendime. İpin hangi ucu çözer yumağı? Bir ip mi yoksa zincir mi söz konusu? Kesilip koparılabilir mi, yoksa bizi sonsuza dek sarıp sarmalar mı?

s.26

Çok tuhaf, çünkü gençken bahçeye bakmak beni sıkardı: bir bahçe sahibi olmak bana bir ayrıcalıktan çok, angarya gibi gelirdi. Bir-iki gün elimi üzerinden çeksem büyük zahmetlerle ulaştığım sonuç yeni baştan bir karmaşaya dönüşüveriyordu. Bu karmaşa da beni herşeyden çok rahatsız ediyordu. İç dünyam düzenli değildi, bu yüzden içimde kaynayan karışıklığı dış dünyada görmek beni rahatsız ediyordu.

s.30

Söylenen pek çok şeye karşın, inanıyorum ki insan kafasında ışıktan çok gölge var.

s.32

İnsanın kendini reddetmesi küçük görmeye yol açıyor. Buradan da öfkeye giden yol çok kısa.

s.40

Alinyazısı, kalıtım, eğitim, bunların biri nerede bitip, öteki nerede başlıyor? Bir an için durup düşündüğünde bütün bunların içinde saklı olan gizem insanı korkutuyor.

s.42

Rastlantı: Bayan Morpugo'nun kocası bana bir seferinde İbranice'de bu sözcüğün karşılığının

olmadığını söylemişti. Rastlantısal bir durumu belirtmek gerektiğinde Arapça karşılığını kullanırlarmış. Gülünç değil mi? Gülünç, ama güven verici: Tanrı'nın olduğu yerde rastlantıya yer yoktur, onu simgeleyen o basit sözcüğe de elbette. Herşey yukarıdan düzenlenmiş, belirlenmiştir. Başına gelen her olay olur, çünkü bir anlamı vardır. Dünyanın bu görüşünü kucaklamakta tereddüt etmeyen insanları, seçimlerinin hafifliği nedeniyle kıskanmışımıdır hep...

s.49

Yoldaki kavşaklarda başka yasamlarla karşılaşırısın, onları tanıyıp tanımamak, derinine yaşamak ya da es geçmek yalnızca bir anlık karar sonucudur; bunu bilmesen de dümdüz ilerlemekle sağa sola sapmak söz konusu olduğunda genellikle senin varlığınla, ve yanında olacak kişinin yazgısıyla oynanmaktadır.

s.51

Küçük bir çocuğun bu tür şeyler sezinlemesi sana tuhaf ya da abartılı gelebilir. Ne yazık ki, çocukluğu bir körlük, bir yoksunluk olarak algılamaya, içinde fazlasıyla zenginlik barındıran bir şey olduğunu görmezden gelmeye alışmışsınız.

s.56

Yavaş yavaş müzik ve onunla birlikte yaşamımın ilk yıllarına eşlik etmiş olan neşe de yok oldu. Neşe, evet, en çok özlediğim şey bu olmuştur. Sonraları mutlu oldum, ama mutluluk neşenin yanında güneşin yanında bir elektrik lambası gibidir. Mutluluğun hep bir nesnesi vardır, birşeyler yüzünden mutlu olunur, varlığı dışardan bir olaya bağımlıdır. Oysa neşenin nesnesi yoktur. Belirgin olmayan bir nedenle sarar seni, varlığı güneşe benzer, kendi yüreğinin ısıyla yakar.

s.63

Sorunların çözümü günlük deneyimlerden doğar, nesnelere gerçekte oldukları gibi bakmaktan geçer. Onların olmaları gerektiği şekli düşünmekten değil.

s.69

Böyledir bu dünya, yaşam cömertlik ister: İnsanın kendi içindeki karakteri yetiştirmesi, ama bunu yaparken de çevredeki hiçbir şeyi algılamaması, hala soluk alsa da ölü olmaya benzer.

s.71

Anlayışın sessizliğe gereksinmesi vardır. Gençken bunu bilmezdim, şimdi cam akvaryumuna dönen bir balık gibi bu boş ve sessiz evin içinde dolaşırken bunu biliyorum.

s.81

Doğal olarak, kazadan sonra doktorların bana ilk söyledikleri, yaşasa bile eski hali olmayacağıydı, felçli kalabilirdi ya da yalnızca bir tarafı hissedebilirdi. Ve şunu biliyor musun? Ben annelik bencilliği ile yalnızca yaşamasını düşünüyordum o kadar. Ne durumda olursa olsun önemi yoktu. Hatta onu tekerlekli iskemlesinde gezdirmek, yıkamak, yedirmek, onunla ilgilenmek, günahımı bağışlatmak için en iyi yoldu. Benim sevgim gerçek olsaydı, gerçekten olsaydı, gerçekten çok büyük olsaydı, onun ölümü için dua ederdim. Ne var ki sonunda birisinin onu benden daha çok sevdiği belli oldu: dokuzuncu gün, yüzünden o belirsiz gülümseme silindi ve öldü.

s.104

Her zaman yapılan yanlış nedir, bilir misin? Yaşamın değişmez olduğunu sanmak, trenin ray değiştirmeden sonsuza kadar gideceğini düşünmektir. Oysa kaderin hayal gücü bizimkinden daha renklidir. Artık çıkış yolunun kalmadığını sandığın bir durumda umutsuzluğun zirveye vardığında, rüzgar hızıyla herşey değişir, altüst olur ve bir andan ötekine geçerken kendini yeni bir yaşantının içinde bulursun.

s.115

Ben o günden yaşlılığıma dek bütün yaşantımı tahmin etmiş, belirlemiştim. Hesaba katmadığım ve düzeni bozacak herhangi bir şey beni tedirgin ediyordu. Yenilik, ilk adımda korkutur, ilerleyebilmek için, bu korku duygusunu aşmak gerekir.

s.116

O gece ansızın bir şeyin farkına varmıştım, bedenimizle ruhumuz arasında pek çok minik pencere vardı, açık oldukları zaman, buradan duygular geçiyordu, aralıksa, pek bir şey geçemiyordu. Aşk, yalnızca aşk hepsini birden ardına dek, birdenbire, şiddetli bir fırtına gibi açabilirdi.

s.117

Ernesto kader konusunda çok inançlıydı. "Her erkeğin yaşamında," diyordu, "mükemmel birlikteliğe ulaşabileceği tek bir kadın vardır, her kadının yaşamın bütünlüğüne ulaşabileceği tek bir erkek vardır." Ama buluşabilmek pek az kişinin yakalayabildiği bir alınyazısıydı. Geride kalan herkes bir tatminsizlik, sürekli bir özlem içinde yaşamak zorundadır. "Böylesine bir buluşmayı kaç kişi başarabilmiştir ki..." diyordu odanın karanlığında, "on binde, milyonda, on milyonda bir kişi var mıdır?" On milyonda bir olabilir, evet. Geride kalan bütün öteki evlilikler, çöpçatanlıktır, tensel hoşlanmalardır, geçicidir, fiziksel, kişiliksel ya da sosyal konuların benzerliği yüzünden yapılmıştır. Bu yargılardan sonra da yinelemeden edemiyordu: "Nasıl şanslıyız biz, değil mi? Kimbilir bizi neler bekliyor, kimbilir?"

s.118

Sen de aşkı ilk kez tattığında üzerinde nasıl değişik ve komik etkiler yarattığını göreceksin. Aşık olana dek, yüreğin özgür kaldığı sürece, hiçbir erkeğin dikkatini çekmezsin; sonra, bir tek insana kapıldığın anda, sen artık başkalarını hiç umursamazken, herkes peşine düşer, sana tatlı sözler söylerler, sana kur yaparlar. Bu, sana daha önce sözünü ettiğim pencerelerle ilgilidir işte (s.116). Bunlar açıksa beden ruha, ruh da bedene müthiş bir ışık verir. Ayna gibi birbirlerine yansılar. Kısa bir süre içinde çevrende altın renginde, sıcak bir hare belirir, bu hare bütün erkekleri, balın ayıları çekmesi gibi sana doğru çeker.

s.118

En büyük, en mutlak aşklar bile, araya uzaklık girince kuşkulara neden oluyolar.

s.120

Bana hala öyle geliyor ki, ilişkilerdeki kolaylık, aşkı ucuzlatıyor, hafifletiyor.

s.123

Bir erkeği sevince -onu bütün bedeninin ve ruhunla sevince- ondan bir çocuk istemek en doğal şeydir. Burada zihinsel, mantıksal temellere dayanan bir seçim söz konusu değildir. Ernesto'yu tanımadan önce bir çocuk istediğimi hayal ederdim ve bunu neden istediğimi, artı ve eksilerini çok iyi bilirdim. ... Ama o gece Ernesto'ya "Bir çocuk istiyorum," dediğim zaman bu bambaşka bir şeydi, yalnızca iyi niyetle alınacak bir karar değildi, bir çılgınlıktı, dinmek bilmeyen bir sahip olma arzusunun sonucuydu. Ernesto'yu içimde, benimle, yanımda, sonsuza dek istiyordum.

s.132

Ernesto'nun ölümüne hiçbir açıklama bulamıyordum, bana ait hiçbir ışığının olmadığını keşfetmem de, bir yanıt bulma çabalarımı güçleştiriyordu. Bak, onunla karşılaştığımda, aşkımız doğduğunda, bir anda bütün yaşantımın anlam kazandığını düşünmüştüm, var olmaktan ötürü mutluydum, çevremde var olan her şeyden ötürü sevinçliydim. Yürüyüşümün en yüksek, en sağlam noktasına gelmişim gibi hissediyordum kendimi, beni bu noktadan hiçbir şeyin ve hiç kimsenin kımıldatamayacağından emindim. Her şeyi anlamış olan insanlara özgü o gururla güvenliliğe kavuşmuştum. Yıllardır yolları kendi bacaklarımla aştığımı sanıyordum, oysa tek başıma tek bir adım bile atmamıştım. Hiç farketmemiş bile olsam, altımda bir at vardı ve ilerleyen hep oydu, ben değil. At ortadan kaybolur kaybolmaz ayaklarımın farkına vardım, ne kadar da çelimsizdiler. Adımlarım küçük bir çocuğun ya da yaşlıninkiler gibi güçsüzdü. Bir an için herhangi bir bastona dayanmayı düşündüm: din ya da çalışmak olabilirdi bu. Bu da kısa süreli bir düşünce oldu. Hemen fark ettim ki yeni bir yanıştan baska bir şey olmayacaktı. Kırk yaşında artık yeni yanıışlara yer yoktur. Bir an için, insan çıplak olduğunu fark ederse, aynaya olduğu gibi bakma cesaretini kendinde bulmalıdır. Her şeye yeniden başlamalıydım. Söylemesi kolay ama yapması çok zordu. Ben neredeydim? Ben kimdim? Son kez ben kendim ne zaman olmuşum?

s.136

Yakınlarda bir yerde okuduğuma göre, Amerikan Kızılderililerinin şöyle bir deyişi varmış: "Bir insanı yargılamadan önce üç ay eskiyinceye dek onun mokasenlerinde yürü."

s.137

Yanlışlık yapmak doğaldır, ama bunlardan ders çıkarmadan ilerlemek bir yaşamın anlamını yitirmesine yol açar. Başımıza gelenler hiçbir zaman nedensiz değildir, her birinin kendi anlamı vardır. Her karşılaşma, her küçük olay kendi içinde bir anlam barındırır. İnsanların kendi kendini anlayabilmesi, onu kabullenebilme yetisinden, herhangi bir anda yön değiştirebilme becerisinden, kertenkeleler gibi mevsim değişikliklerinde eski deriyi terk edebilmesinden doğar.

s.138

İnsanın kendi iç dünyasına bakmak istemediği zaman bahaneler bulması dünyanın en kolay şeyidir. Dıştan bir suçlu her zaman vardır. Suçun -ya da daha iyisi sorumluluğun- yalnızca bize ait olduğunu kabullenmek çok cesaret ister. Gene de sana söylemiş olduğum gibi, ilerleyebilmek için tek yol budur. Eğer yaşam bir yolsa, her zaman yokuş yukarı giden bir yoldur.

s.157

Yolunu yitirdiğini, şaşırdığını hissettiğin zaman ağaçları düşün, onların büyüme biçimini anımsa. Unutma ki yaprağı gür ama kökü zayıf bir ağaç ilk güçlü rüzgarda devrilir, oysa kökü güçlü ve az yapraklı ağaçta can suyu binbir güçlkle dolaşır. Kökler ve yapraklar aynı ölçüde gelişmelidir, olayların içinde ve üzerinde olmalısın, ancak böyle gölge ve sığınak sunabilir, ancak böyle doğru mevsimde çiçekler ve meyvelerle donanabilirsin.

Ve sonra, önünde pek çok yol açılıp sen hangisini seçeceğini bilemediğin zaman, herhangi birine, öylece girme, otur ve bekle. Dünyaya geldiğin gün nasıl güvenli ve derin derin soluk aldıysan, öyle soluk al, hiçbir şeyin senin dikkatini dağıtmasına izin verme, bekle ve gene bekle. Dur, sessizce dur ve yüreğini dinle. Seninle konuştuğu zaman kalk ve yüreğinin götürdüğü yere git.

Suzanna Tamaro ®

YÜREĞİME GEM DÜŞTÜ

Gözlerime asırlar öncesinden nem düştü
Bin gönle biriken hasret ve elem düştü
Güllerin kokusunda sürmelendi arzular
İşyana tam hürriyet, yüreğine gem düştü...

Taa içimden koparıp sana sunduğum kalbim
Aynasını kararttı dünyalar kadar kibrim!
Nakış nakış büyüdü sen dokudukça sabrım,
Feryad eden bülbüle hıçkıran bir dem düştü...

Kainat şiir oldu; gözlerine yazılan
Senin adındı bir bir yıldızlara kazınan
Yüreğimi kanatan o çaresiz sızdan
Baş eğdiren, tam yüzlü, bir güzel erdem düştü...

Köhne bir hana döndüm; tek başına... virane...
Hasretin kısılcığında can verdim.. yaşamak ne?
Gülşene girerken; hem yangındım, hem divâne
Avucuna hicran, ay, yıldız ve matem düştü...

Sıraladım onları gecelerin boynuna
Hem yaralar bıraktı bu aşk benim koynuma!
İmtihana çektiler, uymadılar oynuma.
Gülü sana sunmuşlar, bana da çiğdem düştü...

Umudumu çöllerde hasretine aldılar
Asırlarca öteden gül kokunu saldılar
Gönlümün ateşinde hoş sohbete daldılar!
Onlar vuslata kandı, bana kuru fem düştü...

Kanat yaptım ruhuma pişman göz yaşlarımdan
Yara aldım gönlümde yıktığım taşlarımdan
Sana adanmış; her gün kesilen başlarımdan
Zindanlaşan ömrünü aydınlatan gem düştü...
İşyana tam hürriyet, yüreğime gem düştü...

YÜZLE YÜZ YÜZE

İşte ilk karşımıza çıkan eser:

Kendimiz.

Ve ilk eserin, ilk karşımıza çıkan kısmı:

Yüzümüz.

Sadece dış görünüşüyle ve ilk gözümüze çarpan özellikleriyle bu eseri incelemeye başlıyoruz.

Aslında bu eseri o kadar derinlemesine incelemek gerekmeyebilir. Onu bir eser olarak görmek ve

ona ilk defa görüyormuş gibi bakmak yeter.

Eğer daha önce gördüğümü bütün insan yüzlerini ve kendi yüzümüzü bütününle hafızamızdan

silebilirsek, bundan sonrası kolaylaşacaktır.

Önce yüzün neden yapıldığına bir bakın:

Büyük kısmı, incecik ve yeknesak bir deri. Gözler, kaslar, kirpikler ve saçlar. Onun hemen altında,

seyredilmesi hiç de haz vermeyen kas, damar ve sinir yığını var. Dersi soyulmuş bir insanın yüzüne

bakabilir miydiniz ?

Daha da altta ise, korku filmlerinin gediklisi kurukafa!

Fakat bir insanın yüzü ne tiksindirici, ne ürkütücüdür. Tam tersine, her insanda ayrı bir güzellik

sergiler. İsterseniz, bir insan yüzünü, çizgi filmlerden yahut resimli romanlarda gördüğünüz

hayali yaratıkların yüzleriyle karşılaştırın. Hepsi de maharetli birer sanatkar olan binlerce

ressamın ürünü olan sayısız yüzlerle.

Ortak bir özellik, ilk bakışta kendisini belli edecektir: Hepsi de, kaçınılma bir şekilde, insan

yüzünden hareket ederek çizilmiş resimlerdir. Yüze benzemeyen bir "yüz" icad etmek, şimdiye

kadar herhangi bir ressama nasip olmamıştır.

İkinci ortak özellik: Hepsi de çirkindir o yüzlerin. Hiçbirinde insan yüzünün güzelliği görülmez.

En usta bir ressamın harikalar "yaratan" fırçası, hayali bir yüz icad etmeye kalktığı zaman

sadece çirkinlik üretmektedir.

Henüz insan yüzünü incelemeye başlamış sayılmayız. Fakat farklı bir bakış açısı, daha ilk anda iki

önemli özelliği karşımıza çıkarıyor ve bize, san'at dünyasını bütünüyle aciz bırakan bir eseri her

an, her yerde ve en görünür yerimizde taşıdığımızı hatırlatıyor.

Ve tabii, her iki özelliğin birden karşımıza çıkardığı "niçin"ler var:

Kan ve kas yığınıyla çevrili bir kurukafayı kaplayan bir incecik deriyle çizilmiş bir resim, niçin

bütün sanatkarları aciz

bırakır.?

İnsan yüzü niçin bütün hayali yüzlerin rakipsiz ilham kaynağıdır.?

İşin içinden çıkabilirseniz çıkın bakıyım!

Küçük bir ipucu: Eserler fiillerin sonucudur.

DEVİR-İ ALEM

Zamanı iyi kullanma yolları:

- * Çalışmaya zaman ayır, ödülü başarıdır.
- * Düşünmeye zaman ayır, gücün kaynağıdır.
- * Oynamaya zaman ayır, ebedi gençliğin sırrıdır.
- * Okumaya zaman ayır, bilgeliğin temelidir.
- * Dost olmaya zaman ayır, mutluluğa giden yoldur.
- * Hayal etmeye zaman ayır, yüksek gayelere bağlanma yoludur.
- * Sevmeye ve sevilmeye zaman ayır, Tanrıların ayrıcalığıdır.
- * Gülmeye zaman ayır, Tanrıların ayrıcalığıdır.

Zaman ve Çocuk...

Nefis bir hikaye.....Okurken içimde bir şeyler hissettim..Bazı zamanlar bunları yapmıyor değiliz hani. Bence insan önce kendini sevmeli ki etrafına da ışık versin, sevgi versin..

Uykusunun baldan tatlı olduğu sabahlarda, meleköpüşlerle uyandırılmaz olur.

Anne bağırır: "Çabuk ol, servisi kaçıracaksın!"

Baba kükrer: "Ne yatmasını biliyorsun, ne kalkmasını!"

Sabahları güneşin doğuşunu bilmez çocuk. Hiç aydınlanmadan kalkar içi. Taze bir sabah, bayat bir günün devamıdır çok zaman. Her sabah adına yuva denen, adına kreş denen o yere bırakılır. Başkalarının annesinde, kendi annesinin hasretini çeker gün boyu. Sabahın köründe "benim annem ne zaman gelecek" diye gözyaşları çeker solgun yüzüne dizi dizi. Akşam ne uzundur. Yuva nice gürültülü. Sevgilerini konuşurlar efkarlı saatlerde.

"Benim babam beni çok seviyor."

"Hayır, benim babam beni daha çok seviyor."

"Hadi oradan, beni hem babam hem annem daha çok seviyor."

Başkalarının babası kendi çocuklarını çok severse, sanki kendi babalarının sevgisi azalacakmış gibi kavga ederler. En çok sevilen olmaktır tutkuları.

Her pazartesi ne kadar sevildiklerinin ispatını yapmayakoyulurlar.

Pazartesileri hep böyle geçer. Herkes kendi babasının sevgili baba olduğunu ispat etmeye çalışır. Öteki çocuklar yenisevgi ispatlarını ortaya koydukça içini bir ürperti kaplar. Başkalarının babası çocuklarını daha çok mu seviyordur acaba? O reklam gelir aklına. Kahrolası reklam.

"Evinizi seviyorsunuz, arabanızı seviyorsunuz... Benisevmiyor musunuz?"

İnanmak üzeredir onu sevmediklerine. Arka koltuğagazoz döktü diye ne çok bağırmıştı babası. Ama olsun, arkadaşlarına bunuanlatmazsa eğer, babasının arabasını kendisinden çok sevdiğini nereden bilecekler. Keşke her Pazartesi en sevilen evlat oyununu oynamak zorunda kalmasaydı. Bunun için Pazartesileri hep hasta numarası yapması. Uyanamaması. En sevilen çocuk olmak yarışması, bilseniz ne kadar zor diyebilse bir gün, her şey ne kadar kolay olacak. Oyunu değiştirebilirdi. Bu oyunun mağlubu olduğunu arkadaşları öğrenecek diye her Pazartesi karanlık birkuyu olmazdı o zaman.

Herkesin annesinin ve babasının ne kadar iyi anne baba olduğu, çünkü onlara ne çok pahalı oyuncak aldıklarının konuşuldukları bir sıra "beni anneannem çok sever" diye bağırıverdi.

XXXX XXXX XXXXXX

"Anne biliyor musun bugün yuvada ne oldu?"

"Görmüyor musun? Telefonla konuşuyorum."

Hiç kimsenin sevdiği şey birbirine benzemiyordu. Annesi telefonu, babası arabayı seviyordu. Her şey erteleniyordu

telefon vearaba söz konusu olduğunda. Bir de eve misafir gelecek oldu mu kendisinehiç yer kalmıyordu.

Nerelere gitsindi? Annesi kapattı telefonu. Mutfaktantencere kaşık sesleri geliyordu. Koşarak yanına gitti.

"Sana yardım edeyim mi?" dedi en sevimli halinitakınarak. Annesi manalı manalı baktı.

"Hayırdır. Bir yaramazlık filan. Bak bir de seninleuğraşmayayım. Çok yorgunum zaten."

Yorgunluk nasıl bir şeydi. Bazen elinde oyuncayılauykuya daldığında anneannesi oyuncayı yavaşça elinden alır "Nasıl yorulmuş yavrucak. Uykunun gül kokulu kollarısarsın seni" diyerek alnına bir öpücük konduruverirdi.

Yorgunluk gül kokulu bir uykuya dalmaksa eğer, ne diyeannesi kendisiyle böyle kızgın kızgın konuşuyordu.

"Anneciğim yorulduğun zaman gül kokulu uykularadalarsın. Anneannem öyle söylüyor."

"Uykuya dalayım da gül kokuları kusur kalsın.Yorgunluktan ölüyorum."

Bu kelimedenden nefret ediyordu. Yorgunum. Yorgunolduğumdan. Böyle yorgun yorgunken...

"Anneciğim sen yorulma diye..."

"Yemekte konuşuruz çocuğum. Bankada işleryetişmedi. Baban gelene kadar bunları bitirmem lazım. Hadi sen oyna biraz."

"Hani siz yoruluyorsunuz ya..."

"Eeee...."

"Ben de oynamaktan yoruluyorum."

"Ne yapayım?"

"Bilmem..."

Yapılmaması gerekenleri biliyordu da büyükler,yapılması gerekenleri hiç bilmiyorlardı. Işıklar söndü birden. Annesi öfkeylesöylenmeye başladı.

"Mum da yok" diye diye karıştırdı dolapları elyordamı. Çocuk sırtüstü yatıp, anneannesinin köyünü düşündü. Gaz lambasınınışığında deli tavsan masalını anlatisını. Deli tavşanın duvardaki aksinigetirdi gözlerinin önüne. Anneanesi gibi iki ellerini birleştirip işaretparmaklarını yukarı kaldırarak tavşan kafası yaptı.

"bak deli tavsan" diyerek parmaklarını oynattı. Yoldangece arabaların farları duvardaki tavşana yol açtı. Tavşan alabildiğinehür dolaştı sağda solda. Otlarla kuşlarla konuştu. Sonra yorgun düştü.Duvardaki görüntü o minik avuçların açılmasıyla kayboldu. Kolu yavaşçakanepeden aşağı sarktı. Neden sonra ışıklar geldi. Kadın çocuğun hiçkonuşmadığını akli etti birden. Kanepeye koştu. Küçücük dizlerini karnınadoğru çekerek uykuya dalmıştı. Masanın üstündeki dosyalara baktiiğrenerek. Dindirilmez bir pişmanlık doldurdu içini. Uyandırmaktan korka korkaküçük alnına bir öpücük kondurdu. Çocuk sanki bu öpücüğü bekliyormuşçasına;

"İşin bitince beni sever misin anne?" dedi.

Kadın, sevilmek için randevu alan çocuğuna bakaraksabaha kadar ağladı...

"Farz edin ki her sabah hesabınıza 86400 Amerikan Doları kredi veren bir bankanız var, ama bir günden diğerine hiç bakiye devretmiyor. Tutarı ne olursa olsun, kullanmadığınız bakiyemiktarı her akşam iptal ediliyor. Böyle bir durumda ne yapardınız? Tabii ki son kuruşuna kadar çekerdiniz!!!! Aslında, hepimizin böyle bir bankası var. Adı: ZAMAN

Her sabah ise, iyi şeylere yatırım yapmadığınız kısmını silip, hesabınıza zarar kaydediyor. Hiç devretmiyor. Kredimiktarından bir kuruş fazla kullandırmıyor. Her gün size yeni bir hesapaçıyor. Her akşam günün bakiyesini yakıyor. Eğer günlük depozitolarınızı kullanmadıysanız, bu zarar sizindir. Geriye dönüş yok. Yarından avans çekmek yok. Bugünü, bugünkü depozitonuzla yaşamalısınız. Ona yatırım yapın ki, size sağlık, mutluluk ve başarı olarak geri dönsün. Zaman akıp gidiyor gününüzü gün etmeye bakın!

BİR SENE'nin değerini anlayabilmek için sınıfta kalan bir öğrenciye sorun.

BİR AY'ın değerini anlayabilmek için, premature bir bebeği dünyaya getiren anneye sorun.

BİR HAFTA'nın değerini anlayabilmek için, haftalık derginin editörüne sorun.

BİR DAKİKA'nın değerini anlayabilmek için, treni henüz kaçırmış bir kişiye sorun.

BİR SANİYE'nin değerini anlayabilmek için, bir kazayı kıl payı atlatmış bir kişiye sorun.

BİR MİLİSANİYE'nin değerini anlayabilmek için, olimpiyatlarda gümüş madalya kazanan kişiye sorun.

Sahip olduğunuz her anı değerlendirin. Daha fazla değer verin, çünkü onu çok özel biriyle, zamanını harcamaya değer kadar özel biriyle paylaştınız.

Şunu unutmayın ki zaman hiç kimseyi beklemez.

Dün artık mazi oldu. Yarın ise muamma. Bugün ise avuçlarımızın içinde bize sunulmuş bir armağandır.

*zeki erkek + zeki kadin = romantizm
*zeki erkek + aptal kadin = hamilelik
*aptal erkek + zeki kadin = iliski
*aptal erkek + aptal kadin = evlilik

*zeki patron + zeki isci = kar
*zeki patron + aptal isci = üretim
*aptal patron + zeki isci = terfi
*aptal patron + aptal isci = fazla mesai

Zor İnsanla İletişim

Günlük yaşam, çoğu zaman, insanlar arası iletişim çatışmaları ve anlaşmazlıklarla doludur. Örneğin, kahvaltılık masasında eşinizle bir konu üzerinde tartışmaktasınız. Siz yeni bir girişim yapmanın zamanı geldiğine inanırken ; eşiniz "Hiç de öyle değil! Biliyorsun ki, şu anda ona ayırabilecek kadar paramız yok" demektedir.

İşyerinize gelmişsinizdir. O gün için tasarladığınız yeni şeyler vardır. Düşüncelerinizi çevrenizdekilerle paylaşmak istersiniz. O sırada birisi: "Buna benzer bir şeyi daha önce de denemiştik. Biliyorsunuz yürümedi..." diyip çıkıverir işin içinden.

Öğle aralığında, daha önce almış olduğunuz, fakat kısa sürede bozulan bir aygıtı değiştirmek istersiniz. Karşınızdakiler paranızı geri ödemeye yanaşmazlar, ya da bozuk aygıtı değiştirmek istemezler. "Neden böyle davranıyorsunuz?" diye sorarsanız; yanıtları hazır: "Bu mağazamızın prensibidir. Tersine hareket edemeyiz".

Akşama doğru, tam işyerinizden ayrılmak üzeresinizdir, hiç de görmek istemediğiniz birisi karşınıza dikiliverir. Sırttan bir yüzle her zamanki gibi, sizden aynı isteklerde bulunmaktadır. Ondanda kurtulur, arabanızla evinizin yolunu tutarsınız; bu kez de, farkında olmadan kırmızı ışığı geçtiğiniz için, yolun kenarına çekilip trafik polisine hesap vermek zorunda kalırsınız.

Kuşkusuz, bu tür tersliklerin hepsi aynı gün içinde başımıza gelmez. Ama, benzer olaylarla karşılaşmak mümkündür. Yaşamımız boyunca edindiğimiz kişiler arası deneyimler yukarıda sayılan iletişim sorunlarını çözmemize yardımcı olur.

Bazı durumlarda ise, deneyimlerimiz ne kadar yeterli olursa olsun, kurduğumuz diyaloglar olumlu sonuç vermezler. Başarısızlıkla biten böyle diyalogların sonunda sıkıntımız, öfkemiz, çaresizliğimiz, bir kat daha artabilir.

İletişim kurmakta güçlük çeken insanlar için, uzmanlar: "Zor İnsanlar" deyimini kullanıyorlar. Zor insanlar, toplumdan topluma, kültürden kültüre farklı tanımlanmakla birlikte, temelde birbirlerine benzer davranışlar sergilerler. "Dediğim dedik, çaldığım düdüğü!" diyen cinstendirler adeta. İnatçı, hırslı, kaprisli ve kendini beğenmiş kimselerdir.

Böyle insanlarla nasıl bir iletişim kurulmalı dersiniz? Ya da, sizinle diyaloga girmeyi ta baştan beri istemeyen bu zor şahısları sağlıklı bir iletişim kurmak üzere karşınıza nasıl oturtabilirsiniz? Bu tür durumlar, sıradan iletişim becerilerinden fazlasını gerektirir doğal olarak.

HASIMLIKTAN AMAÇ ORTKLIĞINA

"Karılaşmak için iki kişi, karışık bir durumun düğümünü çözebilmek için yalnızca bir kişi gereklidir" diyor bir iletişim uzmanı; Ardından şunu ekliyor : "En zor probleminizi çözüme ulaştırmak sizin elinizdedir" Yani, zor durumun çözümü için önce kendimiz uzlaşma niyetinde olmalıyız. Sonra, karşımızdaki zor insanı bizim bu niyetimize katılmasını sağlamaya çalışmalıyız. Onunla uzlaşabilirsek, hasımlık kendiliğinden ortadan kalkmaz mı?...

"Zor İnsan" ile iletişim kurabilmenin aşamaları özetle şöyle sıralanıyor:

1.. Balkona çıkmak: Birinci basamak kendi davranışımızı kontrol altına almaktır. Karşıtımız "Hayır" dediği ya da ummadığınız bir biçimde davrandığı zaman; istediğimizden vazgeçmeye ya da karşı saldırıya geçmeye gerek yoktur. Konuşmayarak ya da tepki vermeyerek zaman kazanabiliriz, bu süre içinde, diyalogun asıl beklenen sonucunu dikkate alarak, sembolik bir şekilde : "Balkona çıkma" sözlerini deneyebiliriz.

2.. Onların tarafına geçmek: Karşıtınız, iletişim sırasında saldırmamızı beklemektedir ya da direneceğimizi ummaktadır. O halde, biz tam tersini yapmalıyız. Onu dinlemeliyiz, görüşlerini tanımalıyız, mümkün olabilen

noktalarda uzlaşmaya çalışmalıyız. Karşıtımızın gücünü ve yeteneklerini tanıyabilmek, onun tarafına geçerek mümkün olabilir.

3.. Reddetmemek, yeniden çerçevelendirmek: Bu aşama, karşıtımızın düşüncelerini reddetmek yerine, ki bu onu daha uzlaşmaz hale getirir-dikkatini her iki tarafın beklentilerini tatmine yöneltme dönemidir. Bütün söylediklerini ele alıp problemi çözmek amacıyla tekrar çerçevelendirebiliriz. Örneğin: "Bunun neden böyle olmasını istiyorsun?", "Sen benim yerimde olsaydın ne yapardın?" ya da "Şöyle yapsak nasıl olur?" gibi sorular sorarak, iletişimi engelleyen sorunların isimlerini belirlemeye çalışabiliriz.

4.. Onunla Altın Bir Köprü Kurmak: Kendimizi bu aşamada bir arabulucu gibi düşünebiliriz. Onu da işin içine katarak, düşüncelerini ve beklentilerini öğrenip karşılanmamış gereksinimlerini bulup çıkarmaya uğraşabiliriz. Kurduğumuz diyalog sonrasında, onun da kendisi içi bir zafer kazanmış olduğu kanısını uyandırabilirsek o kimseyle aranızda altın bir köprü oluşturduğunuzu düşünebiliriz.

5.. Onu sağ duyusuna getirmek, dize değil! : Bu aşamaya kadar, karşıtımız hala direnmekte ve görüşme yapmadan kazanabileceğini düşünmekte ise, biz yine de sinirlerimize hakim olmaya çalışmalıyız. Bu son aşamada yanlışlıkla güç kullanmaya ya da tehdit etmeye kalkışırsak bilelim ki bunlar geri tepecektir. Eğer onu köşeye sıkıştırırsak bu kez de, başka kaynaklarını harekete geçirerek bize karşı saldırıda bulunabilir. Bu nedenle konuşmayı olumsuz bir biçimde bitirmekten ise, bir sonraki görüşmenin davetiyesini uzatmaya çalışmalıyız. Böylece aramızdaki köprünün açık olduğuna inanacaktır. Görüldüğü gibi "Zor İnsan"la diyalog hiçte kolay değil. Ama önemli amaçlar uğruna bu yol her zaman denenmelidir. Kişileri dize getirmenin ya da "Ya hep, ya hiç!" yasası gereği kenara itmenin değil, ; Her iki tarafında olumlu yönlerinden yararlanmanın çareleri aranmalıdır.

Dr.Yusuf B. Karaosmanoğlu ©